

АНГЕЛСКА ЗКРЪВ

Налини Синг

Книга първа от поредицата
ЛОВЕЦ НА ГИЛДИЯТА

**КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.**

НАЛИНИ СИНГ АНГЕЛСКА КРЪВ

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

В играта на архангелите смъртните плащат цената...

В един свят на красота и жажда за кръв, в който ангели властват над вампири и смъртни, ловецът Елена трябва да намери архангел предател. Това е задача, с която малцина биха се нагърбили, но за пленителната млада жена няма невъзможни неща. Особено когато поръчението идва от загадъчния Рафаел — смъртоносно същество, отбягвано от всички. Елена знае, че провалът не е вариант, дори мисията ѝ да е невъзможна. Скоро обаче красивата жена открива, че стои на ръба на бездна. Кошмарът на зверските убийства, пред които е застанала, не може да се сравни с ужаса, който изпитва пред насладата от докосванията на Рафаел. Защото, въпреки че привличането между двамата не може да бъде спряно, тя не е сигурна, че е готова да плати цената за него.

*На истинската Ашвини, която определено не е луда.
(освен в случаите, когато аз я подлудявам).*

*Най-добри приятелки — и сестри — не може да е по-
добре от това!*

1

Когато Елена казваше на хората, че е ловец на вампири, първата им реакция винаги беше да изхълцат от изненада и веднага след това да я попитат: „Значи ходиш наляво-надясно и забиваш тези остри колове в противните им зли сърца?“.

Е, добре, може би невинаги думите им бяха точно тези, но като цяло хората си представяха едно и също нещо. И всеки път ѝ се искаше да намери онзи малоумен идиот от петнадесети век, който бе пуснал в оборот тази нелепа измислица.

Разбира се, вампирите със сигурност вече се бяха погрижили за него — след като някои от тях се озоваха в това, което в онези времена е минавало за „спешно отделение“.

Елена не нараняваше вампирите, не забиваше колове в тях. Тя ги хващаше и ги връщаше на стопаните им, на собствениците им — ангелите.

Някои хора казваха, че е един дружелюбен и мил ловец на глави, но според картата, издадена ѝ от Гилдията, тя имаше лиценз да „Залавя вампири и други“, което я правеше само ловец на вампири, а това вървеше с определени бонуси и за излагането на такъв риск ѝ се плащаше. Въпросното заплащане беше доста здравословно и трябваше да компенсира факта, че понякога ловците на вампири завършваха с надупчени югуларни вени.

Въпреки това Елена считаше, че трябва да ѝ повишат заплащането, защото прасецът ѝ започваше да протестира, причинявайки ѝ силни болки. През последните два часа стоеше заклещена в един тъмен ъгъл на малка уличка в Бронкс. Доста висока жена, със светла, почти бяла коса и сребристи очи. Косата наистина беше проблем за Елена. Според Ранзъм, който ѝ беше нещо като приятел, тя трябвало да носи някакъв телен знак, че косата ѝ всъщност е там, защото невинаги въпросната можеше да бъде забелязана. Боите за коса не ѝ действаха за повече от две минути, та се налагаше да слага цветни плетени шапки. Имаше цяла колекция такива.

Изкушаваше се да придърпа над носа си шапката, която носеше тази вечер, но се уплаши, че ако покрие очите си, това щеше само да подсили интензитета на и бездруго непоносимата, мрачна, отвратителна атмосфера на тази част от Ню Йорк.

Замисли се за предимствата на тампоните за нос...

Нещо се размърда зад нея. Обърна се и лицето ѝ почти опря в муцуната на една улична котка, чиито очи отразяваха сребрилата луна и светеха зловещо. Доволна, че това зад гърба ѝ се оказа само котка, тя отново обърна цялото си внимание към тротоара. Замисли се дали и нейните очи не светеха със същия зловещ пламък като тези на котката. Добре че бе наследила кожата на баба си от Мароко — имаше цвят на тъмно злато. В противен случай би приличала на призрак.

— Къде си, по дяволите? — промърмори и се пресегна да потърка глезена си.

Този вампир я беше подмамил в някакво безумно глупаво преследване. Сякаш му се струваше много забавно. И то единствено и само от глупост. Елена не знаеше какво прави, а това я объркваше още повече.

Веднъж Ранзъм я беше попитал дали не я притеснява фактът, че залавя безпомощни вампири и че завлича горките същества обратно към живот в робство. Когато ѝ зададе този въпрос, той се смееше почти истерично.

Не, не я притесняваше. Така както и той не се притесняваше. Вампирите сами избраха робството след свобода с продължителност сто години. Това стана в мига, в който подписаха петиция и я представиха пред един от ангелите. Според петицията искаха да бъдат със статут на почти безсмъртни. Ако си бяха останали обикновени хора, ако бяха избрали да си легнат в гробовете и да почиват в мир, нямаше да се окажат обвързани с договор за робство, подписан с кръв. И макар че ангелите се възползваха от ситуацията, договорът все пак си беше договор.

Нещо проблесна на улицата.

Бинго!

Ето го къде е, пуши си безгрижно пурата и се хвали по телефона, че никакъв благочестив изпълнителен ангел няма да му нарежда какво да прави и какво не. Макар че беше на метри от нея, Елена можеше да усети потта под мишниците му. Вампиризмът не беше напреднал до

такава степен, че да стопи подкожните му мазнини, които носеше като второ палто. И си въобразяваше, че може да избяга от договореностите си с един ангел?

Идиот.

Тя излезе иззад ъгъла, махна плетената си шапка и я пъкна в задния си джоб. Косата ѝ се изсипа върху раменете като мек ярък облак. Тази вечер косата ѝ не представляваше риск. Да, беше добре позната на местните вампири, но този беше нов. Имаше силен австралийски акцент и бе пристигнал неотдавна от Сидни. Господарят му си го искаше обратно там. На мига.

— Имаш ли огънче?

Вампирът подскочи от изненада и изгърва запалката си. Елена едва се овладя да не завърти очи от досада. Кучешките му зъби бяха още бебешки. Нищо чудно, че господарят му беше толкова ядосан — да е изкарал има-няма и година от отредения му период.

— Извинявай — каза той с усмивка, вдигна телефона и я огледа преценяващо.

Елена знаеше как изглежда в очите му: той виждаше едно самотно красиво момиче с руса коса, облечено в черни кожени джинси и тясна тениска с дълъг ръкав, пак в черно. Никакви видими оръжия.

Понеже беше млад и глупав, гледката го успокои.

— Разбира се, сладкишче.

Той се наведе и вдигна запалката. Точно тогава Елена плъзна ръка под тениската си на гърба и се приведе към него.

— Господин Ебоуз е много разочарован — рече тя и успя да закопчае нашийника, преди вампирът да е съумял да асимилира значението на последното ѝ изречение. Очите му се наляха с кръв, но вместо да запищи, той стоеше мълчаливо и не помръдваше. Нашийникът на ловците на вампири имаше това свойство да замразява действията на вампира.

Страхът се разля по лицето му като жива материя. Елена би изпитала истинско състрадание към него, ако не знаеше, че по време на бягството си бе разкъсал четири човешки гърла. Това беше недопустимо.

Ангелите защитаваха собствеността си (вампирите в това число), но дори и те имаха ограничения — господин Ебоуз беше разпоредил

специално върху този тук да се използват всякаква необходима сила и средства.

Сега вече тя можеше да си позволи да махне маската, да му покаже всичко, което знае за него, да позволи на чувствата си да се излеят върху лицето ѝ. Искаше той да види и да разбере какво знае тя и докъде може да стигне, за да му отмъсти за отнетите животи. Цветът, който вампирът досега бе успял да задържи върху лицето си, се източи за секунди. Тя се усмихна и каза:

— Последвай ме.

Той закрачи след нея като послушно кученце.

Елена обичаше тези нашийници. Най-добрата ѝ приятелка Сара предпочиташе да забива в мишената си стрелички. На върха на всяка такава се поставяше същият контролен чип, който бе програмиран и в нашийниците и благодарение на който бяха така ефективни. В мига, в който докосваше кожата, чипът очевидно излъчваше някакво електромагнитно поле, което караше нервната система на вампира да даде на късо, но го оставяше отворен за предложения. Елена не знаеше подробности около научната страна на оръдието си, но добре познаваше границите и предимствата на избрания от нея метод за залавяне. Да, наистина се налагаше да се доближи до целта си, докато Сара стреляше отдалеч. Но пък при метода на Сара винаги имаше вероятност да пропуснеш и да уцелиш някой невинен човек, случайно преминаващ и нищо неподозиращ. На Сара ѝ се случи само веднъж, но това ѝ струва заплатата за половин година, защото трябваше сама да покрие всички разходи по съдебното дело.

Елена се запита колко ли е била ядосана Сара, когато не е уцелила. Устните ѝ се извиха в усмивка. После отвори вратата на колата си, която бе паркирала наблизко, и каза:

— Влизай.

Бебето вампир с мъка сгъна високото си тяло, за да се побере в колата. Тя закопча колана му и се обади на охраната на господин Ебоуз.

— Хванах го.

Гласът от другата страна на линията я инструктира да достави... товара на частна писта за излитане и кацане на самолети и вертолети.

Не беше изненадана от мястото, където ѝ бяха казали да го отведе. Просто затвори телефона, седна и подкара колата. В мълчание.

Би било истинска глупост да се опита да проведе разговор, тъй като вампирът беше изгубил способността си да говори в момента, в който Елена закопча нашийника около врата му. Да, един от страничните ефекти беше този, че вампирът никога вече нямаше да може да говори.

Преди въвеждането на устройствата с чипове ловенето на вампири изглеждаше странен избор на кариера, понеже си беше пълно самоубийство. Дори най-младият вампир можеше да разкъса шията на човек. Наистина според последните проучвания ловците на вампири не минаваха точно за хора, но все пак бяха доста близо до тях.

Когато пристигна на пистата, веднага я насочиха към асфалтираната част. Екипът, който трябваше да ескортира вампира до Сидни, Австралия, чакаше до лъскав частен самолет. Елена заведе заловения мъж при тях и те веднага я подканиха да се качи с него. Трябваше лично да го качи и остави, понеже на този етап от пътуването те нямаха лиценз да го пипат. Очевидно господин Ебоуз имаше силни адвокати, защото не поемаше никакви рискове, които можеха да му навлекат неприятности и съдебни разправии с Асоциацията за защита на вампирите. Не че въпросната някога е успявала да спечели дело за проявена жестокост. Достатъчно беше ангелите да покажат няколко снимки на хора с раздрани гърла, за да привлекат журито на своя страна. В такива случаи не само ги оправдаваха, а и бяха готови да им дадат медал за доблест и храброст.

Елена придружи вампира по стълбите и го поведе към голямата клетка в дъното на самолета. Вратата ѝ беше отворена.

— Влизай.

Той се обърна и я погледна в очите. От лицето му се изливаше ужас. Тялото му трепереше от страх, който бе избил дори през тениската му.

— Съжалявам, приятелче, но си убил три жени и един възрастен човек, така че везната на съчувствието ми се накланя в противоположната посока — каза тя, затръшна вратата и заключи катинара.

Щеше да пътува до Сидни с нашийника, който после щяха да върнат на Гилдията заедно с микрочипа в него. Такива бяха изискванията на протокола.

— Готов е, момчета.

Четиримата охранители я бяха последвали в самолета. Най-страшният от тях я огледа внимателно с очи, които силно наподобяваха изумителното синьо на яйцата на червеношийката.

— Никакви наранявания? Забележително. — После ѝ подаде плик. — Преводът е направен в сметката на Гилдията, както сме се споразумели.

Елена погледна извлечението от превода и веждите ѝ отскокнаха нагоре.

— Господин Ебоуз е бил доста щедър.

— Бонус за успешното залавяне и за това, че по него няма никакви наранявания. Господин Ебоуз има планове за този. Старият Джери беше любимият му секретар.

Елена смръщи лице. Проблемът да си безсмъртен е в това, че могат да ти причинят много неща, могат да ти навредят по всевъзможни начини, но не умираш. Веднъж бе гледала как на един вампир му ампутират ръцете и краката... без упойка. Докато Гилдията успее да го освободи от групировката, която го беше отвлякла и изтезавала, той беше загубил разсъдъка си и не можеше да обясни нищо. Но имаше видео. И именно благодарение на него знаеха, че вампирът бе останал в съзнание през цялото време на непоносимите изтезания. Елена можеше да се обзаложил, че ангелите не показваха това видео на онези, които са дошли с петиция да бъдат Преобразени във вампири.

Или пък го показваха?

Ангелите Преобразяваха само по хиляда вампири на година, а от това, което беше виждала, съдеше, че желаещите бяха стотици хиляди пъти повече. Нямаше никаква представа защо толкова много хора искаха такъв живот. По-добре да живееш свободно и да се превърнеш в пепел, когато ти дойде времето, отколкото да те пренасят в клетка при господаря ти, който трябва да реши съдбата ти.

Неприятен метален вкус изгори езика ѝ. Тя плъзна плика и копието от платежното в джоба на панталоните си.

— Моля, предайте на господин Ебоуз, че съм признателна за щедростта му.

Бодигардът наклони глава и на обръснатата му глава Елена забеляза татуиран гарван. Или поне така ѝ се стори. Беше прекалено

висок, за да види съвсем добре, но другите бяха по-ниски и всички имаха същата татуировка. Никога не беше виждала такава.

— Забелязвам, че не си обвързана — каза той и погледна вяло към обикновените сребърни халки на ушите ѝ. Не носеше нито злато като омъжените жени, нито кехлибар като сгодените, но знаеше много добре, че я пита не защото иска да излезе с нея, а защото от охраната на Крилото на Братството се обричаха на сексуално въздържание и безбрачие, докато са на работа към Крилото. Наказанието за нарушаването на това правило беше отстраняване на един от органите. Елена не бе успяла да разбере кой, но като че не изпитваше и кой знае какво желание да научава.

— Да. И като работни ангажименти също съм свободна.

Елена предпочиташе първо да свърши една работа, преди да се захване със следващата. Винаги имаше вампири за преследване.

— Господин Ебоуз иска да намеря някой друг ренегат?

— Не, но има приятел, който се нуждае от услугите ти. — Подаде ѝ още един плик, но този беше запечатан. — Срещата е утре сутринта в осем. Постарай се да бъдеш там. Уговорено е с Гилдията ти и вече е платен депозитът за услугата.

Щом Гилдията беше подписала сделката, значи всичко беше съвсем законно и изправно.

— Разбира се. Къде е срещата?

— В Манхатън.

Душата на Елена се вледени, защото тя знаеше, че само един ангел може да счита, че тази дума е достатъчно детайлно описание на мястото. Дори и при ангелите имаше йерархия и тя беше наясно кой е най-отгоре.

Но страхът си отиде със скоростта, с която я заля: колкото и да беше могъщ, Ебоуз едва ли познаваше някой архангел, някой от Десетимата избрани, които решаваха кой ще бъде Преобразен и кой ще направи Преобразяването.

— Проблем ли има?

Тя рязко извърна глава към охранителя, който ѝ бе задал въпроса.

— Не, разбира се, че не. — Погледна часовника си не защото бързаше, а защото не се сещаше какво да каже. — Трябва да тръгвам. Предайте поздрави на господин Ебоуз.

С тези думи тя избяга от луксозния частен самолет и от изгарящата я гледка на изплашения до смърт... товар.

Никога не можа да си обясни защо толкова много глупаци искаха да бъдат Преобразени. Може би в началото са били добри хора, но след няколко години на кръвна диета се превръщаха в задници. Кой знае какво става с мозъка ти, ако всеки ден пиеш кръв. Но тази теория не обясняваше случая с този последния. Беше максимум на две години.

Тя сви рамене и се качи в колата си. Искаше ѝ се да разкъса запечатания плик със зъби, но реши да изчака, докато се прибере в малкото си красиво гнезденце — апартамента в Долен Манхатън.

Като се има предвид колко много време прекарваха в преследване на вампири, повечето ловци превръщаха домовете си в истински рай. Елена не беше изключение.

Още с влизането тя изрита ботушите си и закрачи към луксозната баня. Обикновено се придържаше към ритуала си да отmie полепналата по тялото ѝ мръсотия, а после слагаше обилни количества кремове и парфюми. Козметиката ѝ беше почти колекционерско хоби. Ранзъм намираще нейните момичешки пристрастености за ужасно смешни, но веднъж тя успя да му го върне за подигравките, като му каза, че дългата му черна коса изглежда добре поддържана и определено обилно измита с балсам.

Тази вечер обаче тя нямаше нито желанието, нито търпението да се кипри прекалено дълго. Изтърка се набързо, за да отmie полепналите по нея страх и ужас, които се излъчваха от сгърченото тяло на вампира, а после облече памучната си пижама. Среса косата си и си направи кафе. Сипа си пълна голяма чаша и тръгна към всекидневната. Внимателно положи чашата върху кръглото картонче, за да не остави петно върху стъклената маса, и после... се поддаде на неудържимия порив да разкъса плика.

Хартията беше дебела, водният знак много елегантен... и... името в дъното на листа беше ужасяващо. Толкова страшно, че ѝ се прииска веднага да си опакова нещата и да избяга от града. Да се скрие в най-далечната, най-мъничката дупка, която можеше да намери.

Тя разтърси глава и погледна пак листа. Не, думите не се бяха променили. Пишеше все същото.

Ще се радвам да се присъединиш към мен за закуска
в осем сутринта.

Рафаел.

Нямаше адрес. Не беше необходимо. Тя вдигна очи от листа и погледна към осветената висока колона на Кулата на Архангелите, която се виждаше съвсем добре от огромния прозорец, заради който този апартамент ѝ беше струвал толкова скъпо и заради който всъщност го взе. Защото едно от греховните ѝ удоволствия беше да гледа как ангелите излитат от прозорците на Кулата. През нощта изглеждаха като меки тъмни сенки, но през деня крилете им грееха, уловили слънцето. Движеха се с такава неземна грация. През деня ту излитаха, ту кацаха, но понякога тя ги наблюдаваше как само си седят с провесени през перилата крака. Според Елена по-младите ангели считаха, че младостта е относително понятие.

Тя много добре знаеше, че повечето от тях бяха десетилетия по-възрастни от нея, но гледката винаги я караше да се усмихва. Това беше единственото време, когато се държаха нормално, а тя ги бе наблюдавала във всякакви ситуации. Обикновено бяха студени и дистанцирани, толкова далеч от обикновеното монотонно бърбене и нормалния човешки живот на хората, които те едва ли разбираха.

Утре щеше да е там, в тази кула от светлина и стъкло. Но нямаше да седи срещу някой млад ангел, по отношение на когото имаше поне мъничко надежда, че можеш да докоснеш, да достигнеш, да говориш като с равен.

Не, утре щеше да седи срещу самия Архангел.

Рафаел.

Елена се сви напред и усети силен пристъп на гадене.

2

Първото нещо, което направи, след като се съвзе от порива да повърне, беше да се обади в Гилдията.

— Трябва да говоря със Сара — каза тя на секретарката.

— Съжалявам. Директорът не е в офиса. Вече си замина.

Елена затвори без допълнителни любезности и набра домашния телефон на Сара, която вдигна още по средата на първото позвъняване.

— Откъде ли знаех, че днес ще се обадиш?

Елена стисна слушалката на телефона.

— Сара, кажи ми, че това е някаква заблуда, че изпадам в делюзия. Кажи ми, че не си подписала договор, пращайки ме да работя за архангел.

— А... Ами...

Сара Хазиз, директор на Гилдията за целите Съединени щати, беше сурова и безкомпромисна жена. Двадесет и четири часа в денонощието. Но сега звучеше като притеснена тийнейджърка.

— По дяволите, Ели, мислиш ли, че имаше начин да откажа?

— Какво щеше да ти стане, ако беше отказала? Никой нямаше да те убие, нали?

— Можеше и така да стане — промърмори Сара. — Неговият лакей даде да се разбере, че той иска само теб. И че той не е свикнал да му се отказва.

— Опита ли поне да откажеш?

— Аз съм най-добрата ти приятелка. Разбира се, че се опитах.

Елена се отпусна на дивана и отчаяно се загледа към Кулата.

— Каква е работата?

— Не знам. Но не се притеснявай, няма да хабя усилия да те успокоявам предварително, защото не мога — каза Сара и започна да издава меки гукащи звуци. — Бебето се събуди. Нали, сладкишчето ми, злато мое ненагледно.

Елена чу как въздухът около Сара се изпълни с целувки. Все още не можеше да повярва, че Сара успя да се реши да се омъжи. И че

после роди. И сега си имаше за кого да се грижи.

— Как е малката Елена? — Сара бе кръстила детето Зоуи Елена, а когато Елена разбра, не спря да подсмърча от щастие като малко дете. — Силно се надявам да те побърква по цяла нощ.

— Тя обича мама. — Още целувки. — И ми каза да ти кажа, че когато порасне с още някой и друг дециметър, малката Елена ще стане като голямата Елена. Със Слейър са страхотен екип.

Елена се засмя при споменаването на това чудовищно куче, което живееше само за да пуска лигите си по нищо неподозиращите хора.

— Къде е любимият? Мислех, че Дийкън обича да се занимава с бебето.

— Така е. — Усмивката на Сара се усещаше дори и през телефонната линия. Точно тази усмивка предизвика силен спазъм в тялото на Елена. Нещо в нея се усукваше и разпъваше по най-жестокия и болезнен начин. Не, не завиждаше на приятелката си. Не, не харесваше Дийкън, не беше привлечена от него. Просто някакво дълбоко усещане, че времето изтича между пръстите ѝ.

През последните няколко години Елена наблюдаваше как приятелите и колегите ѝ се придвижват към следващия етап от живота си, вървяха напред в личните си дела. Самата тя беше една двадесет и осем годишна жена със странна професия — ловец на вампири. Никакви обвързаности, никакви връзки, никакви ангажименти.

Сара беше оставила лъка и стрелата, ако не броим някое спешно преследване, и бе приела най-важната и най-силно критикувана позиция в Гилдията. Нейният съпруг — смъртоносно опасен ловец с изключителни заложи в преследването на вампири, се беше преместил в друга сфера — производството на уреди за преследване на вампири (също и в сферата на сменянето на памперси). По дяволите, дори Ранзъм спеше с едно и също момиче вече цели два месеца.

— Хей, Ели, да не заспа? — попита Сара, опитвайки се да надвика радостните писъци на бебето. — Вече бленуваш за своя архангел?

— По-скоро имам кошмари — отговори тя и се загледа в един ангел, който точно кацаше на покрива на Кулата. Сърцето ѝ лекичко прескочи, когато крилете му се разпериха, за да намалят скоростта, с която се приземяваше. — Така и не ми каза за Дийкън. Защо не изпълнява задълженията си към бебето?

— Отиде до магазина със Слейър да купи сладолед с много шоколад и още повече горски плодове. Казах му, че апетитът се задържа доста дълго време след раждането.

Радостта на Сара, че мъжът ѝ се бе хванал на безобидната ѝ шега, трябваше да накара Елена да се усмихне, но страхът, който забиваше нокти в гръбначния ѝ стълб, бе прекалено осезаем, за да бъде пренебрегнат.

— Сара, тоя вампир, който е секретар на архангела, не ти ли даде някакво обяснение защо искат точно мен?

— О, да. Каза, че Рафаел искал най-добрия.

— Аз съм най-добрата — промърмори Елена, когато на следващата сутрин се измъкна от таксито, спряло пред величествената Кула на Архангелите. — Да, аз съм най-добрата.

— Хей, госпожице, ще си платите ли сметката, или ще продължавате да си говорите сама?

— Моля? О, да. — Тя извади банкнота от двадесет долара и я удари в ръката му. — Задръжте рестото.

Киселата му физиономия веднага се изпари и лицето му грейна.

— Благодаря. Какво? Да не би да се очаква някой велик лов?

Елена не попита шофьора как веднага е разбрал, че е ловец.

— Не, но има голяма вероятност след няколко часа да ме сполети ужасна и мъчителна смърт. Но нещата не са толкова трагични. Може пък и да направя нещо хубаво и да увелича шансовете си да попадна в рая.

Шофьорът си мислеше, че е бунтарка и че се шегува, затова се смееше от сърце. Дори когато таксито потегли, тя все още чуваше смеха му, застанала в самото начало на широката алея, която водеше към входа на Кулата.

Тази сутрин слънцето светеше необичайно ярко и светлината се отразяваше в белия камък на алеята. Толкова силна и остра светлина. Сякаш разсичаше въздуха.

Елена извади тъмните си очила, които бе мушнала в ръкава на блузата си, и с облекчение ги плъзна пред уморените си от безсъние очи.

Сега, когато опасността да ослепее от слънцето премина, тя видя сенките, които в началото ѝ бяха убягнали. Разбира се, знаеше много добре, че са тук — не ѝ беше нужно зрение, за да усети присъствието на вампирите. Беше развила шесто чувство, когато ставаше дума за тях. Няколко стояха край стените на Кулата, но имаше и доста край изрядно поддържаните храсти в градината пред нея.

Всички бяха облечени в тъмни костюми и бели ризи, косите им бяха старателно пригладени назад като на агенти на Централното разузнавателно управление. Ефектът се подсилваше от тъмните очила и дискретно пъхнатите в ушите слушалки.

Въпреки коментара, който направи наум, Елена знаеше, че тези вампири по нищо не приличат на онзи, когото залови снощи. Тези бяха тук от много, много време. Излъчваха силна миризма — не неприятна, просто прекалено интензивна, и фактът, че охраняваха Кулата на Архангелите, ѝ говореше само едно — тези момчета са много умни и крайно опасни.

Двама от тях излязоха от сенките на храстите и застанаха директно под слънчевата светлина. Никой не се изпепели, никой не пламна в огън. Продуцентите и писателите на истории за вампири бяха прегърнали с доверие поредния мит за тях и упорито го разпространяваха. Ако наистина беше така, работата ѝ щеше да е далеч по-лесна. Тогава нямаше да се налага да прави нищо друго, освен да ги приклеци някъде, за да не избягат, и да чака слънцето да ги огрее. Но не, повечето вампири можеха съвсем спокойно да се разхождат през деня и през нощта. Много малко от тях страдаха от лека чувствителност към слънцето, но въпреки това не умираха с изгрева, а просто си търсеха сянка.

— Ако продължаваш да отлагаш, скоро ще седнеш да напишеш ода за тая градина — промърмори на себе си тя. — Ти си професионалист. Ти си най-добрата. Можеш да го направиш.

Пое си дълбоко дъх и се опита да мисли за ангелите. Как отлитаха и как разперваха криле. Знаеше, че и сега летят над нея. Тръгна към входа. Никой не ѝ обръщаше открито внимание, но когато стигна до вратата, вампирът, който беше на портала, кимна леко с глава и ѝ отвори.

— Направо покрай рецепцията — каза той.

Елена премигна и махна очилата си.

— Няма ли да ми поискате документ за самоличност?

— Очакват ви.

Ароматът на вампира — свойство, което повечето бяха развили в процеса на еволюцията си, беше изумително примамлив, съблазнителен дори. Завихри се около нея като зловеща прегръдка. Тя поблагодари и тръгна в указаната посока.

В лобито беше прохладно благодарение на климатиците. Изглеждаше буквално като един безкрай от зелен мрамор, насечен от малки остри жилки злато. Демонстрация на богатство, добър вкус и може би превъзходство. Елена мислено се потупа по рамото, че днес реши да не облича джинси и тениска, което беше обичайното ѝ облекло, а сложи черен панталон и снежнобяла риза. Беше прибрала косата си на френско кокче и бе обула обувки с високи токове, които почукваха по мрамора с онзи особен звук, с който върви истинска бизнес дама. Елена оглеждаше всичко край себе си: от броя на вампирите, които охраняваха лобито, до изумителните цветя (макар и малко странно разположени). Забеляза, че на рецепцията стои един много, много, много, много стар вампир в добре поддържаното тяло на тридесетгодишна жена с красиво лице.

— Госпожице Деверо, аз съм Сухани — каза тя, изправяйки се с усмивка. После мина пред извитото като бъбрек бюро, което също беше направено от камък, но полиран до такова съвършенство, че отразяваше всяко движение, светлина и цвят с прецизността на огледало. — Така се радвам да ви видя.

Елена се здрависа с жената и веднага усети как прясната кръв тече във вените, пулсира забързано, а сърцето ѝ галопира. Елена почти се изкуши да я попита кой е бил на блюдото ѝ за закуска. Кръвта беше необичайно силно осезаема, сякаш ѝ говореше, успя обаче да овладее импулса си навреме, преди да си е навлякла неприятности.

— Благодаря.

Сухани ѝ се усмихна. Това беше усмивка, в която се бе натрупало познание — старо познание, векове опит и мъдрост.

— Очевидно не сте имали затруднения с транспорта — каза тя и погледна часовника си. — Едва осем без петнадесет е.

— Да, трафикът не беше натоварен — обясни Елена. Освен това не искаше да закъснява. — Много ли съм подранила?

— Не, той ви очаква. — Усмивката ѝ изведнъж изчезна и на нейно място се появи леко разочарование. — Мислех, че изглеждате... по-страшна.

— Не ми казвайте, че и вие гледате „Плячката на ловеца“? — Отвратителният коментар беше вече напуснал устата ѝ, преди да успее да го спре.

Сухани ѝ се усмихна напълно обезоръжаващо, съвсем човешки.

— Страхувам се, че май ме хванахте. Но шоуто е толкова забавно. Освен това продуцентът С. Р. Стоукър е бивш ловец на вампири.

Да, а Елена беше Феята на зъбките.

— Нека се опитам да отгатна. Очаквали сте да нося голям меч и очите ми да са кървавочервени? — поклати глава Елена. — Ти си вампир! Самата ти знаещ, че това шоу е пълна измислица.

Изражението на Сухани се изхлузи като маска от лицето ѝ и на мястото на любезната усмивка се появи нещо хладно и мрачно.

— Звучите много убедена в моя вампиризъм. Повечето хора никога не могат да разберат.

Елена реши, че сега не е време за уроци по биология на ловеца на вампири.

— Просто имам много опит — обясни тя, сякаш това нямаше никакво значение. — Е, ще се качваме ли?

Сухани изведнъж се смути, разбърза се. И изглеждаше така естествена, така откровена.

— О, съжалявам, че ви забавих. Моля, последвайте ме.

— Няма проблем, минала е само минутка.

Елена беше благодарна за краткия разговор, който ѝ вдъхна увереност — след като този елегантен и чувствителен вампир може да се справя с Рафаел, нямаше причина тя да не успее.

— Разкажи ми за него.

Сухани леко се препъна, забави почти невидимо крачка, но бързо се окопити:

— Той е... той е архангел.

Обожанието и преклонението в гласа ѝ бяха примесени със същото количество страх.

Елена продължи да любопитства:

— Често ли го виждаш?

— Не. Защо да го виждам често? — отвърна тя с многозначителна усмивка. — Той рядко минава през лобито, понеже може да лети.

На Елена ѝ идеше да си удари един шамар заради недосетливостта си. Естествено, че можеше да лети.

— Да, разбира се — измърмори тя и двете спряха пред асансьора. — Благодаря.

— За нищо — усмихна се пак Сухани, докато вкарваше някакъв код в таблото до асансьора. — Това ще ви отведе директно на покрива.

— Покрива?

— Да. Той ще ви чака там.

Елена беше силно озадачена, но знаеше, че забавянето няма да ѝ помогне, затова влезе в големия облицован с огледала асансьор и се обърна с лице към Сухани.

Когато вратите се затвориха, я споходи неловкият и силно смущаващ спомен за вампира, когото бе хванала предната вечер и когото отведоха окован и затворен в клетка. Сега вече разбираше какво е да си от другата страна. Ако не знаеше, че със сигурност я наблюдават, тя би захвърлила професионалната фасада и би започнала да крачи из собствената си клетка като обезумяла.

Или като заключен в много малка клетка лъв.

Асансьорът потегли плавно, с движение, което навяваше усещането, че за това устройство са платени ужасно много пари. Цифрите на таблото се сменяха с такава бързина, че стомахът ѝ се сви на топка. След като мина седемдесет и пети етаж, реши да спре да следи и да се възползва от огледалата, за да изправи усукалата се дръжка на чантата си и тайничко да се увери, че оръжията ѝ са добре прикрити.

Никой не ѝ беше заповядал да идва без оръжие.

Асансьорът плавно спря. Като с въздишка. Вратите се отвориха. Не си позволи и миг колебание — излезе веднага, уверено. Оказа се, че покривът е облицован само в стъкло. Не, това не беше покривът, а само капсулата на асансьора, от която се виждаше проснатият пред нея огромен покрив на Кулата. Нямахше никакво предпазно перило, парапет, нещо, което да предотврати евентуално подхлъзване и падане в тази огромна пропаст.

Беше напълно ясно, че архангелът е нямал намерение да накара госта си да се почувства спокоен и сигурен в каквото и да било.

Но Елена не би могла да го нарече лош домакин — имаше подредена с вкус маса с топло кафе, кроасани, портокалов сок. Масата стоеше като самата прелест в средата на широкото отворено пространство. Когато погледна пак към пода, Елена забеляза, че не е покрит с бетон, а с тъмни лъскави плочки, които блестяха в почти яркосиво под слънчевите лъчи. Бяха красиви и безспорно много скъпи. В първия момент си помисли, че това е някаква безумна екстравагантност, но после се сети, че ако имаш криле, покривът не е просто излишно пространство, а писта.

Рафаел не се виждаше никъде. Тя сложи ръка на металната топка на стъклената врата и излезе навън.

За нейно облекчение плочките не бяха съвсем гладки и обувките ѝ не се хлъзгаха. Вятърът беше мек, но тя знаеше, че на тази височина може бързо да набере скорост и да се задъха от страх. Високите обувки не бяха най-подходящото средство за придвижване. Не само сега, но и по принцип. Зачуди се дали покривката е закрепена с нещо към масата. Ако не я бяха заковали с някой и друг пирон, вятърът щеше да я вдигне и да я отнесе заедно с храната.

Погледнато от друг ъгъл, ако закуската изчезнеше, тя можеше да има само полза от подобно развитие, защото когато човек е нервен, той не е в състояние да смисли храната си, а по-скоро се моли да не я върне обратно на пода.

Тя остави внимателно чантата си на масата и с огромна предпазливост се приближи към единия край на покрива и надникна надолу. И тогава видя най-изумителната гледка на света — ангелите излитаха или кацаха в Кулата. Бяха толкова близо, че ако протегнеше ръка, можеше да ги докосне. Изкушението, което предизвикваха блестящите им криле, беше така неустойимо, като песен на сирени.

— Внимавай. — Думата беше изречена меко, тонът — почти весел.

Тя не подскочи, не помръдна, макар че усети как въздухът зад нея се завихря при напълно безшумното му кацане.

— Биха ли ме хванали, ако падна? — попита тя, без да се обръща към него.

— Ако са в настроение за подобни неща — каза той и застана до нея. Крилете му изпълваха периферното ѝ зрение. — Нали не ти се вие свят от високото?

— Никога не ми се е случвало — призна тя, ужасена от оголената сила, която се изливаше от него, и от собственото си откровение. Нямаше друг избор: или трябваше да се държи съвсем нормално, или да започне да пици от ужас. — Никога не съм се качвала тук.

— Е, какво ще кажеш?

Тя си пое дълбоко дъх, направи крачка назад и се обърна да го погледне. И тогава усети притегателната сила почти като физически удар. Той беше...

Красота.

Очите му имаха онова чисто наситено синьо, сякаш някой художник бе натрошил сапфири в боята си и после бе изрисувал ирисите му с най-фината четка във Вселената.

Тя все още се гърчеше от визуалния шок, когато вятърът внезапно помете покрива на сградата и повдигна няколко кичура от черната му коса. Черно е прекалено... кротка, опитомена дума за коса като неговата. Беше такова изчистено черно. Черно, понесло ехото на нощта, живо и страстно. Косата му падаше над раменете на безгрижни къдрици, които имаха същите остри извивки като лицето му. Пръстите ѝ се свиха от копнеж да ги докосне, да ги погали. Да, той беше красив, но това беше красотата на завоевател, на боец, преминал през стотици битки. Всеки милиметър от кожата на този мъж, всяко парченце плът носеше перманентния печат на силата. На властта.

Едва тогава забеляза изумителното съвършенство на крилете му. Перата бяха бели и сякаш напръскани със златен прах, но когато успя да се концентрира, забеляза, че всеки фрагмент, всяко перо имаше златен връх.

— Да, тук е красиво — каза той и наруши миговете на наслада и изумление. Тя премигна и усети как лицето ѝ се пълни с цвят. Нямаше представа колко време бе минало.

— Да.

В усмивката му имаше лека насмешка, чисто мъжко доволство... но и истински смъртоносна концентрация.

— Нека седнем да закусим и ще поговорим.

Бясна на себе си, че се бе оставила да бъде заслепена от физическата му красота, тя ухапа силно вътрешната страна на бузата си, сякаш да се накаже за липсата на професионализъм. Нямахте да падне пак в този капан. Рафаел много добре знаеше колко е красив. Знаеше много добре и какъв ефект постига сред неподозиращите смъртни, а това го правеше само един арогантен кучи син. Тя пък нямаше никакъв проблем да устои на такъв мъж.

Той издърпа един стол и почака тя да седне. Елена спря на крачка от него. С цялото си тяло и съзнание си даваше сметка колко е силен и висок. Не беше свикнала да се чувства малка. И слаба. И фактът, че той се канеше да я накара да изпита и двете непознати усещания (при това без никакво усилие), я вбеси още повече.

— Чувствам се неловко, когато някой стои зад гърба ми.

Искрица изненада в тези сини, сини очи.

— Не съм ли аз този, който трябва да се страхува от нож в гърба? Ти си тази, която си е скрила всичките оръжия по тялото.

Е, беше отгатнал, че носи оръжие, но това не я изненада, пък и нищо не означаваше — никой ловец не излизаше невъоръжен.

— Разликата е, че аз ще умра, а ти не.

Той махна развеселено с ръка и мина от другата страна на масата. Краищата на крилето му се плъзгаха по скърцащия от чистота под и зад тях оставаше блещукаща следа от златен прах.

Елена беше сигурна, че го бе направил нарочно. Ангелите невинаги пръскаха ангелски прах. Ако това се случеше, вампирите или простосмъртните веднага го събираха, защото няколко зърна струваха повече от най-добре шлифования диамант.

Ако Рафаел си бе въобразил, че така ще я накара да падне на колене и да му целува краката, значи съвсем се беше объркал, защото щеше да се случи точно обратното.

— Не се страхуваш от мен — каза той.

Елена не беше глупава — знаеше, че не бива да лъже.

— Ужасена съм, но си мисля, че не би ме накарал да дойда чак дотук, за да ме бутнеш от покрива.

Устните му се извиха, като че беше казала нещо смешно.

— Седни, Елена.

Името ѝ звучеше някак различно от устните му. Задължаващо. Обвързващо. Сякаш с произнасянето на името ѝ той заклеяваше

силата си над нея.

— Както ти самата каза, нямам намерение да те убивам. Не и днес.

Тя седна с гръб към асансьора. Усещаше, че той я изчаква галантно да се настани, преди да отпусне крилете си и да се разположи в специално направения стол. Напомни ѝ за кавалерството такова, каквото е било преди стотици години.

— На колко си години? — попита тя, преди да успее да набута любопитството си в някоя малка дупка и да го заключи.

Той изви перфектната си вежда и попита:

— Имаш ли изобщо някакъв инстинкт за самосъхранение?

Беше обикновен въпрос, но тя ясно усети стоманата зад привидно мекия тон. Студени пръсти пролазиха по гръбнака ѝ.

— Някои биха казали, че нямам. Все пак съм ловец на вампири.

Нещо мрачно премина през кристалните дълбини на тези умопомрачителни очи. Никое човешко същество нямаше и нямаше да има такива очи. Никога.

— По рождение, не си обучавана.

— По рождение.

— Колко вампири си убила и хванала?

— Знаеш точно колко. Затова и съм тук.

Вятърът още веднъж блъсна силно през покрива. Този път чашите издрънкаха и няколко кичура се изскубнаха от кокчето ѝ. Тя не се опита да ги прибере — предпочете да се концентрира върху него. Той я гледаше така, както огромен освирепял от глад звяр оглежда заека, който ще изяде за обяд.

— Разкажи ми за способностите си.

Не беше подканване. Беше заповед. Тонът му беше като острие, което нашепваше предупреждение за приближаваща опасност. Не я намираще забавна, не му беше весело, но тя отказа да откъсне очи от неговите, макар че бе забила нокти в бедрата си, сякаш да пусне котва в самата себе си.

— Мога да усетя вампирите, да отделя един определен от цялата група. Това е.

Едно като цяло непотребно умение, което превръщаше израза „избор на кариера“ в оксиморон.

— На каква възраст трябва да е един вампир, за да можеш да усетиш присъствието му?

Въпросът беше странен и се наложи да помисли, преди да отговори.

— Най-младият, който съм хващала, е бил на два месеца. И вече беше преминал лимитите. Повечето вампири изчакват поне година, преди да направят някаква глупост.

— Значи не си имала контакт с по-млад вампир?

Елена не разбираше накъде бие с тези въпроси.

— Имала съм контакт, разбира се, но не се е налагало да преследвам вампири на по-малко от два месеца. Ти си ангел — знаеш много добре, че те не функционират особено добре през първия месец, след като бъдат Преобразени.

Човечеството все още беше на тази фаза на развитието си, в която хората продължаваха да вярват в мита, че вампирите са безжизнени зомбита, на които им е дадена воля. И наистина през първите няколко седмици бяха доста плашещи — широко отворени безизразни очи, сякаш никаква мисъл няма зад тях, кожата и плътта бели, похабени, като мъртви, с некоординирани движения. Ето поради каква причина хейтърските групи предпочитаха да се целят в малки вампири, преминали наскоро през Преобразяването. Защото беше много по-лесно да измъчваш и унижаваш същество, което прилича на безпомощен ходещ труп, отколкото някой, който съвсем лесно можеше да се окаже най-добрият ти приятел. Или съпруг на сестра ти, както беше в случая с Елена.

— Когато са толкова малки, не могат да се хранят сами и не се опитват да избягат.

— Въпреки това ще направим теста — каза архангелът, вдигна чашата си със сок и отпи. — Храни се.

— Не съм гладна.

Той остави чашата:

— Нали знаеш, че е много сериозна, кръвна обида да откажеш да се храниш от масата на архангел?

Елена никога не бе чувала термина „кръвна обида“, но щом съдържаше думата „кръв“, не можеше да е нещо добро.

— Нахраних се, преди да дойда.

Чиста лъжа. Елена едва бе успяла да задържи в стомаха си малкото количество вода и дори това ѝ струваше огромни усилия.

— Тогава пий.

Това не беше покана, това беше заповед, команда и Елена знаеше, че от нея се изисква моментално подчинение. Нещо в нея се пречупи:

— Или?

Вятърът спря. Дори облаците като че застинаха.

Смъртта прошушна в ухото ѝ.

3

Инстинктът на Елена пицеше, буквално движеше ръката ѝ към ботуша, където беше ножът, умоляваше я да направи някоя поразия и да се махне оттук, но с огромни усилия успя да го овладее. Истината беше, че дори и да стореше нещо драстично, нямаше да може да направи и два метра от масата, преди Рафаел да е изпочупил всяка кост в тялото ѝ. Точно така се бе отнесъл с онзи вампир, на когото му бе хрумвало да предаде доверието му.

Намериха този вампир в центъра на Таймс Скуеър. Все още беше жив. И все още се опитваше да пици: „Не, Рафаел, не, не!“, но гласът му бе почти изчезнал, челюстта му се държеше само на сухожилията, на места плътта липсваше. По това време Елена не беше в страната, беше на лов в чужбина и беше видяла записа след случката. Вампирът бе лежал там в агония най-малко три часа, преди двама ангели да го вдигнат и отнесат. Всеки в Ню Йорк... не, всеки в страната знаеше, че лежи там, но никой не бе посмял да се доближи да му помогне, не и след като всички ясно виждаха знака на Рафаел, жигосан на челото му. Архангелът беше пожелал това наказание да има свидетели, за да припомни на всички кой е и каква е силата му. И, разбира се, това показно изтезание свърши добра работа. Сега самото споменаване на името му предизвикваше парализиращ, първичен, оголен страх.

Но Елена не лазеше. Пред никого. Беше направила този избор през онази нощ, когато баща ѝ я беше накарал да падне на колене и да се моли. Каза ѝ, че ако го стори, може би... да, може би ще си помисли дали да я приеме обратно в семейството.

Елена не бе говорила с баща си от десет години.

— Съветвам те да бъдеш по-предпазлива — каза Рафаел и наруши странната и доста неестествена тишина и безжизненост. Елена не почувства облекчение, напротив — въздухът беше силно натежал от обещание за зло.

— Не обичам да играя игрички.

— Налага се да се научиш — облегна се в стола си. — Ако очакваш само честност, ще живееш много кратък живот.

Усещайки, че опасността е преминала... засега... тя отпусна забитите си в бедрото пръсти, но това ѝ струваше много голямо усилие. Кръвта се изля болезнено в крака ѝ.

— Не съм твърдяла, че очаквам честност и откровение. Хората лъжат. Вампирите лъжат. Дори... — спря се навреме.

— Значи си решила, че днес не е ден да поупражниш дискретността си?

Веселието се бе върнало в гласа му, но под привидно лекия тон имаше някаква острота, която тя усети почти физически — като рязко забиване на острието на бръснач по кожата на лицето ѝ. Елена погледна това съвършено лице и сега вече беше напълно сигурна, че никога не бе срещала по-опасно същество. Можеше да я смачка с лекотата, с която би размазал някоя муха. Би било много разумно от нейна страна да не го забравя, независимо че безпомощността ѝ пред него я вбесяваше.

— Каза, че трябва да мина през някакъв тест?

Той леко размърда криле, за да привлече вниманието ѝ към тях. Бяха изумително красиви. Елена не можеше да не им се възхити открито, да не ги пожелае, да не копнее да ги има. Да можеш да летиш... какъв дар!

Очите му се откъснаха от лицето ѝ и погледнаха към нещо зад гърба ѝ.

— Не точно тест. По-скоро експеримент.

Тя не се обърна, нямаше нужда.

— Зад гърба ми има вампир.

— Сигурна ли си? — изражението му не се промени.

— Да — отвърна тя и се пребори с желанието си да се обърне.

— Погледни — каза той и кимна.

Елена се зачуди кое е по-опасно: да продължи да стои с гръб към някакъв неизвестен вампир или да обърне гръб на енигматичен архангел, чиито действия никой не можеше да предвиди. Накрая любопитството ѝ победи, защото на лицето на Рафаел цъфна сурово задоволство и тя искаше да разбере каква е причината.

Тя се размърда на стола, обърна тялото си наполовина настрани, така че да може да държи Рафаел в обсега на периферното си зрение. И

тогава видя двете... същества зад гърба си.

— Исусе.

— Можете да си вървите. — Гласът на Рафаел прозвуча като заповед, която веднага напълни очите на едното същество с неподправен ужас. Този все още приличаше на човек, а другият се разбърза като подплашено животно и — честно казано — напомняше точно на такова. Тя ги наблюдаваше как изчезват зад стъклената врата и после преглътна тежко.

— На каква възраст е... — не можеше да нарече това нещо вампир. Не беше и човек.

— Ерик беше Преобразен вчера.

— Не знаех, че могат да вървят на такава... възраст. — Искаше ѝ се да звучи професионално, но истината беше, че уплахата я владееше от върховете на пръстите на краката до последния косъм на главата ѝ.

— Помогнаха му. — По тона на Рафаел Елена разбра, че няма да получи повече обяснения. — Бернал е... съвсем малко по-голям от него.

Тя взе чашата със сока, който бе отказала малко по-рано, и се опита да отмие гъстата воня, която се беше изсипала през порите ѝ. По-големите вампири нямаха такава силна миризма. Например вампирът на входа просто миришеше на вампир, така както тя миришеше на човек. Но по-младите имаха тази специфична противна миризма на развалено изгнило зеле, на загnojяла плът, която Елена премахваше от тялото си с часове под душа. Ето защо беше започнала да колекционира всякакви шампоани и лосиони и много, много парфюми. След първия ѝ контакт с един съвсем малък вампир си бе помислила, че никога няма да може да избие тази миризма от съзнанието си.

— Не вярвах, че един ловец на вампири може да изпита толкова силно смущение при вида на току-що Преобразен.

На лицето му имаше странна сянка, но веднага след това Елена видя, че леко е вдигнал крилото си. Тя се питаше дали не е признак на концентрация или гняв. Остави чашата и отговори:

— Не, не съм смутена. — И това беше истината. Нещата не изглеждаха толкова зле, след като първият удар от противната миризма премина. — От вонята е. Залепва като кожен слой по езика ти. Колкото

и да търкаш после, не можеш да я махнеш, не можеш да се отървеш от нея.

Лицето му издаваше открит интерес.

— Толкова ли е интензивно усещането?

Тя потръпна и огледа масата — трябваше да пие или да хапне нещо, което да отмие поне най-силните пристъпи на гадене. Той подбутна към нея един разрязан грейпфрут и тя започна да яде с благодарност.

— Аха.

Киселият цитрусов плод успя да потуши гнусната миризма поне дотолкова, че да може да мисли.

— Ако те помоля да проследиш Ерик, можеш ли да го направиш?

Тя потръпна при спомена за тези почти мъртви, не съвсем живи очи. Нищо чудно, че хората вярваха в измишльотините, че вампирите са ходещи мъртъвци.

— Не, мисля, че е прекалено млад.

— А Бернал?

— Той е на най-долния етаж на сградата. В лобито — отвърна веднага тя. Противната воня, което се носеше от тялото на младия вампир, проникваше във всеки камък на сградата.

Крилете със златно връхче върху всяко перо се спуснаха над масата и той бавно запляска с тях.

— Много добре, Елена. Много добре.

Тя вдигна поглед от грейпфрута. Едва сега осъзна, че се бе справила с „експеримента“, с който явно е трябвало да докаже качествата си, а онова, което е следвало да направи, бе да се престори, че не усеща нищо, и да се отърве от това. Друг е въпросът какво беше това „това“. Мамка му. Поне й беше дал някаква представа за естеството на задачата й.

— Искаш да преследвам някой вампир, който е нарушил правилата ли?

Той се изправи от стола си рязко и в същото време с грацията на гъста извиваща се нагоре течност.

— Изчакай малко.

Тя гледаше като хипнотизирана как Рафаел върви към ръба на покрива. Той беше същество, сътворено с изящество, той беше синоним на блясък и величие. Само докато го наблюдаваше как се

движи, сърцето ѝ замираше и се свиваше болезнено. Да, осъзнаваше, че той е само един мираж, знаеше, че е смъртоносно опасен, много по-опасен от ножа, който се притискаше в бедрото ѝ. Никой никога, дори самата тя, не би могъл да отрече очевидния факт, че Рафаел бе създаден за обожание, за преклонение.

Именно тази напълно грешна мисъл я извади от собствените ѝ разсъждения. Тя рязко избута стола назад и впери очи в гърба му. Да не би да се опитваше да разбърка мислите ѝ, да ѝ внушава? Играеше си със съзнанието ѝ? Точно тогава той се обърна и тя видя агонизиращото синьо на очите му. За секунда си въобрази, че се кани да отговори на въпроса ѝ, но той само извърна поглед и... изчезна от покрива.

Тя скочи от стола, но веднага след това се строполи със зачервени бузи, когато той литна нагоре да посрещне един ангел, когото Елена не бе видяла досега.

Михаела.

Женският еквивалент на Рафаел. Красотата ѝ бе така непоносимо интензивна, че Елена я усещаше дори от това голямо разстояние.

Това подскочи отново, осъзнавайки, че е свидетел на среща между двама ангели в небето. Гледката беше абсолютно неописуема. Беше виждала Михаела на снимки, но реалността беше на светлинни години от малкото, което можеше да улови една снимка.

— Сара никога няма да повярва — промърмори на глас Елена и за секунда забрави за отвратителната миризма на младия вампир, понеже вниманието ѝ беше напълно отвлечено.

Кожата на Михаела имаше цвят, какъвто вероятно не съществува никъде другаде — на най-пречистения, най-деликатния, най-съвършения млечен шоколад. Косата ѝ падаше до кръста като блестяща каскада от гъста течност, дива маса меко сияние. Тялото ѝ беше самата женственост — елегантно, крехко и в същото време с изкусителни извивки. Крилете ѝ имаха деликатно бронзово сияние, а лицето...

— Уау! — Дори погледнато отдалеч, лицето на Михаела беше самата божественост. На Елена ѝ се стори, че може да види очите ѝ — ярко, невъзможно... нереално зелени, но после си помисли, че най-вероятно си въобразява, защото двамата бяха прекалено далеч.

Нямаше значение наистина. Женският архангел имаше лице, което можеше да спре трафика в цял Ню Йорк и да предизвика

множество верижни катастрофи.

Елена сви недоволно вежди. Въпреки че оценяваше красотата на Михаела, не изпитваше затруднение да мисли рационално, което означава, че проклетият арогантен кучи син се беше набъркал в мислите ѝ, играеше си със съзнанието ѝ. Искаше тя да му се възхищава? На Рафаел тепърва му предстоеше да се разочарова, защото никой — дори и един архангел — не можеше да я превърне в кукла на конци.

Сякаш чул мислите ѝ, Рафаел каза нещо на другия ангел и полетя обратно към покрива. Този път кацна много бавно. Беше убедена, че го прави нарочно — за да ѝ покаже крилете си от вътрешната страна. Сякаш всяко перо бе нарисувано с четка, потопена в злато. От връхчето, където златистото беше концентрирано, а после ритмично изсветляваше до изумително бяло. Въпреки гнева си Елена трябваше да погледне истината в очите — ако дяволът... или някой архангел дойдеше при нея и ѝ предложеше крилете си, тя със сигурност щеше да продаде душата си.

Но ангелите не Преобразяваха в ангели, а само във вампири. Правеха само кръвопийци. Откъде идваха ангелите? Всъщност никой не знаеше. Елена предполагаше, че родителите им са били ангели, макар че не се сещаше да е виждала бебе ангел.

Мислите ѝ отново излязоха от релси, но после скочи, стисна стола си и го запрати с трясък в плочките.

— Излез. От. Главата. Ми.

Рафаел спря.

— Имаш ли намерение да използваш този нож? — Думите му бяха ледени. Въздухът миришеше на кръв и след секунди тя разбра, че това е нейната собствена кръв. Не бе усетила кога е измъкнала ножа изпод панталона си и сега стискаше и впиваше острието в дланта си. Никога не би направила такава грешка. Той я принуждаваше да се самонарани. Искаше да ѝ докаже, че тя е само играчка, с която можеше да се забавлява. Тя стисна по-силно острието.

— Ако искаш да ти свърша работа, добре, но няма да ти позволя да ме манипулираш.

Очите му бегло се преместиха към капещата от дланта ѝ кръв. Не се налагаше да ѝ отговаря.

— Може би имаш силата да ме контролираш — каза тя в отговор на присмеха, изписан на лицето му. — Но ако това би ти гарантирало добре свършена работа, никога нямаше да си направиш усилието да наемеш мен. Ти имаш нужда от мен, от Елена Деверо, а не от някое от твоите малки вампирчета, които манипулираш да вършат дребни и незначителни неща.

Пръстите ѝ отпуснаха ножа и тя усети силния спазъм, който я принуди да хвърли острието. Ножът падна на земята и тъпият удар потъна в меката възглавница от локвата кръв, която се бе изляла в краката ѝ.

Тя не помръдна, не се и опита да спре кръвта. Рафаел се приближи на около метър от нея, но тя не беше готова да отстъпи от позицията си.

— Значи си мислиш, че ме оставяш без никакви опции? Че нямам право на избор?

Небето беше ясно, кристалночисто, син безкрай, но Елена усети внезапен вятър в косата си, рошеше я, удряше в корените.

— Не.

Тя се остави на аромата му — чист, ярък, аромат на море. Заляя я и покри мръсната наслоила се миризма от вампира. Дори отми неприятния вкус върху езика ѝ.

— Готова съм да си тръгна, без да се обръщам назад, и да върна депозита, който си платил на Гилдията.

— Това... — започна той, взе една салфетка и я уви около кървящата ѝ ръка — не е вариант.

Изненадана от неочакваното му съдействие, тя сви ръка, за да спре кървенето поне частично.

— Защо не?

— Искам ти да го направиш — отговори кратко той, сякаш това беше напълно основателна причина.

И вероятно за архангел беше така.

— Каква е задачата ми? Да хвана някого?

— Да.

Облекчението я заля като мощна вълна. Не, това не беше облекчение. Беше като приближаващ дъжд, като жадувана глътка вода. Не, това не беше облекчението, а неговият аромат.

— За да започна, ще ми е нужно само да знам или да получа информация за това, в което последно е бил облечен вампирът. Ако имате и някаква най-обща представа къде е бил видян напоследък или къде може да е отишъл, още по-добре. Ако не, ще моля компютърните гении на Гилдията да проверят всички записи от градския транспорт, банките и така нататък, а аз ще търся из града.

Съзнанието ѝ вече работеше по случая, премисляше опции, някои дори вече отхвърляше.

— Не ме разбра, Елена. Не те пращам на лов за вампир.

Думите му я спряха.

— Търсиш човек? Е, мога да го направя, но мисля, че имам съвсем малко предимства пред който и да било добър частен детектив.

— Опитай пак.

Не е вампир. Не е човек. Това свеждаше търсенето само до...

— Ангел? — прошепна тя.

— Не.

— Не — съгласи се тя и почувства хладния допир на облекчението, но това продължи само секунда, докато той не добави:

— Архангел.

Елена го гледаше с изумени очи.

— Шегуваш се.

Скулите му остро се открояваха на фона на меката му, целуната от слънцето кожа.

— Не. Десетимата никога не се шегуват.

Стомахът ѝ се сви в болезнен гърч при споменаването на Кръга на Десетимата. Ако Рафаел беше само един пример за смъртоносната им власт, за нищо на света не искаше да се изправя пред ограничения кръг на избраниците.

— Защо преследвате архангел?

— Това вече не е нужно да знаеш. — Тонът му беше окончателен и категоричен. — Това, което трябва да знаеш, е, че ако успееш да го намериш, ще бъдеш възнаградена с повече пари, отколкото можеш да похарчиш в рамките на един човешки живот.

Елена погледна напоената с кръв салфетка:

— А ако се проваля?

— Не се проваляй, Елена — погледът му беше мек, но усмивката му говореше за неща, които не бива да се казват на глас. —

Интригуваш ме. Няма да ми се иска да те наказвам.

Съзнанието ѝ веднага отскочи към образа на онзи нещастен вампир на Таймс Скуеър, който някога е бил... нещо... като... демонстрация на разбирането на Рафаел за наказание.

4

Елена седеше в Сентръл парк и гледаше патиците в езерото.

Дойде тук, за да подреди мислите си, но май нищо не помагаше. Единствената мисъл, на която бе зациклила, беше дали патиците могат да сънуват.

Вероятно не. Какво може да сънува една патица? Пресен хляб, приятен полет до... където ходят патиците.

Полет.

Дъхът ѝ се закачи за гърлото и не можа да излезе, когато през съзнанието ѝ минаха бягащи кадри — красиви пера със златни върхове, очи, изпълнени със сила и власт, блясъкът на ангелския прах. Тя разтърка очи, сякаш това щеше да изтрие спомена. Усилието беше напълно безрезултатно.

Сякаш Рафаел бе изманипулирал някаква проклета идея в съзнанието ѝ, което ѝ прожектираше едно след друго единствено само нещата, за които не желаше да мисли. Не искаше да го оправдава, но Рафаел едва ли бе имал много време да бърка пак в съзнанието ѝ, защото тя си бе тръгнала минута след като ѝ каза да не се проваля.

Колкото и да е странно, той я пусна да си отиде.

Патиците бяха започнали да се боричкат, квакаха една срещу друга и се гмуркаха с човките надолу. За бога, дори патките не можеха да останат мирни и тихи за няколко минути. Как беше възможно човек да се концентрира и да мисли с това врякане наоколо?

Елена въздъхна, облегна се на пейката и погледна нагоре към ясното, проснало се като светлосин плащ небе. Напомни ѝ за очите на Рафаел.

Цветът беше доста близо до агонизиращо жизнения нюанс на онези очи. Така както са близо нюансите на кубичния цирконий и истинския диамант — една несъвършена бледа имитация. И въпреки това небето беше красиво. Може би, ако гледаше в небето достатъчно дълго, щеше да успее да избие от съзнанието си спомена за крилете, който я преследваше като неспокоен дух и замъгляваше разсъдъка ѝ.

Точно както го направиха сега. Разпериха се пред очите ѝ и превърнаха синьото в златистобяло. Елена се намръщи и се опита да погледне зад видението, зад илюзията.

Очите ѝ бавно започнаха да фокусират. Действително виждаше острите златни връхчета на перата. Сърцето ѝ биеше сякаш е подплашен заек, хванат натясно в гърдите ѝ, но не ѝ беше останала сила дори да се изненада.

— Проследил си ме.

— Стори ми се, че ти беше нужно малко време да останеш сама.

— Би ли пуснал това крило? Блокираш ми гледката — попита вежливо тя.

Крилото се сви плавно, чу се звук, наподобяващ шепот. Елена бе сигурна, че отсега натам винаги ще асоциира подобен звук само с криле. Крилете на Рафаел.

— Няма ли да ме погледнеш, Елена?

— Не. — Тя продължи да гледа нагоре. — Ако те погледна, нещата се объркват.

Мъжки смях. Дрезгав, гърлен и... в съзнанието ѝ.

— Не печелиш нищо, когато отбягваш да ме погледнеш.

— Така и предполагам — каза меко тя, а гневът ѝ се сви като отмираща жарава, като парче въглен, което бавно гасне. — Така ли се възбуждаш? Като караш жените да падат на колене пред теб и да те обожават?

Тишина. И след това резкият звук на гневно затварящи се криле.

— Доста бързо изчерпваш животите си.

Тя се осмели да го погледне. Стоеше на ръба на водата, но тялото му бе обърнато към нея. Онези очи, онези невъзможно сини очи бяха затъмнени от сенките на внезапно спуснала се в тях нощ.

— Хей, какво толкова, така или иначе ще умра. — Това трябваше да предизвика кавалерското в него. — Ти сам го каза — можеш да се ебаваш със съзнанието ми колкото си искаш, по което време си искаш. Предполагам, че това е само един от многото фокуси в ръкава ти. Така ли е?

Той кимна царствено. Поразяващо красив под косо падащия сноп слънчеви лъчи. Един тъмен бог. Сега знаеше, че тази мисъл е единствено и само нейна, а не внушена от него, защото това, което я отвращаваше най-много в Рафаел, беше същото, което... я

привличаше. Силата. Това беше мъж, срещу когото никога нямаше да има шанс за победа. Не можеше дори да се надява на победа. Горещата женствена част от нея ценеше такава сила в един мъж, независимо че я и вбесяваше.

— След като ти можеш всичко това, на какво е способен другият? — Тя извърна очи от еротиката, която чувствено се изливаше от лицето му, и се загледа в патиците. — Ще ме смели на кайма, преди да доближа и на сто метра от него.

— Ще бъдеш пазена.

— Работя сама.

— Не и този път. — Тонът му беше стоманен. — Юръм има особено силен афинитет към болката. Маркиз Дьо Сад беше негов ученик.

Елена нямаше никакво намерение да се издава пред Рафаел, че думите му буквално я смразиха от ужас.

— Искаш да кажеш, че си пада по перверзен секс?

— И така може да се формулира, ако погледнеш на нещата от този ъгъл.

Елена не разбираше как бе възможно този мъж в един-единствен коментар да успее да вложи усещане за болка и ужас. Емоциите бавно си проправиха път през порите на кожата ѝ, залазиха към гърлото ѝ, изгаряха всичко по пътя си, докато накрая се увиха около гърлото ѝ и започнаха да ядушат, сякаш нещо прекалено приятно и сладко бе насила изсипано в устата ѝ в обилни давещи количества и сега започваше да ѝ се повдига от отвращение.

— Престани — извика ядно тя и заби очи в неговите.

— Моля, приеми извиненията ми. — Лека извивка върху устните му. — Не очаквах, че си толкова чувствителна.

Не му повярва и за секунда.

— Юръм? Разкажи ми за него.

Елена не знаеше много за другите архангели. За Юръм знаеше само, че управлява в една голяма част от Европа.

— Той е твоята жертва. — Очите му потъмняха, сякаш над тях се спускаха черни пердета, сякаш наставаше полунощ. Бяха почти черни, а изражението му изцяло се промени — изглеждаше като статуя на гръцки бог. Далечен. Недосегаем. Неразгадаем.

— Това е всичко, което е нужно да знаеш.

— Не мога да работя така. — Тя стана, но запази дистанция от него. — Добра съм в работата си, защото мога да вляза в главата на жертвата, да предвидя какво ще направи, с кого ще се свърже.

— Разчитай на вродения си инстинкт.

— Дори и да можех да надушвам архангелите — което тя не умееше, — това не става ей така, като с магия — обясни ядосано тя. — Нужна ми е отправна точка. Ако нямаш нищо, трябва да работя с качествата му, с поведенческите му характеристики.

Той тръгна към нея и затвори пространството между тях.

— Действията на Юръм не могат да бъдат предвидени. Все още. Трябва да чакаме.

— Какво да чакаме?

— Кръв.

Самата дума я охлади отвътре навън.

— Какво е направил?

Рафаел повдигна пръст и го прокара по скулата ѝ. Тя сгърчи лице. Не защото я нараняваше. Напротив. Точките, които докосваше... сякаш имаха директна връзка с най-горещата и женствена част в нея. Едно докосване и вече беше мокра. Унизително мокра. Но тя отказа да се отдръпне, отказа да се поддаде.

— Какво. Е. Направил! — повтори тя.

Този път пръстът се плъзна по челюстта и зашепна по шията ѝ. Изтръгваше от тялото ѝ мъчително нежелано удоволствие.

— Нищо, което ти трябва да знаеш. Нищо, което би могло да ти помогне да го откриеш.

Тя с усилие вдигна ръката си и избута неговата. Елена разбираше много добре, че успехът ѝ се дължи единствено и само на желанието му да ѝ угоди и да я поглези. И това я задушаваше и дразнеше.

— Свърши ли вече със секс игричките си? — попита директно.

Усмивката му беше по-малка и от сянка. Очите му бавно се превръщаха в кобалт. Жив. Жив. Наелектризиран.

— Не правех нищо със съзнанието ти, Елена. Не и този път.

О, мамка му.

Той я беше излъгал. Разбира се, че я беше излъгал.

Елена въздъхна и падна на дивана. Не беше чак такъв идиот, че да изпитва влечение към архангел, така че оставаше само едно обяснение — Рафаел пак се беше намъкнал в съзнанието ѝ и я беше накарал да си мисли, че е точно обратното на истината. Или пък разполагаше с някакъв още по-перверзен начин да я обърка и да си играе с нея.

Едно тънко дразнещо гласче в главата ѝ не спираше да ѝ нашепва, че такъв вид манипулация не се връзваше никак с всичко, което знаеше за Рафаел, защото горе на покрива той не се опита да прикрие факта, че си играе с мислите ѝ. Лъжата изглеждаше като нещо далеч под достойнството му.

— Хах! — възкликна тя в диалог с наглото гласче. — Това, което знам за него, не е достатъчно да напълня и игленик. От векове успява да манипулира хората да вярват в неговия морал. Със сигурност е добър във всякакви манипулации.

Не, не добър, направо експерт.

И сега тя беше в ръцете му.

Освен ако не беше променил решението си отпреди няколко часа, когато я остави край езерото с патиците. Настроението ѝ се подобри. Наведе се и отвори лаптопа на масичката за кафе, включи се към безжичния интернет и влезе в сметката на Гилдията. Имаше данни за един-единствен депозит.

— Прекалено много нули — каза си тя и си пое дълбоко дъх. Преброи пак нулите. — Все още са прекалено много.

Толкова много, че плащането на господин Ебоуз изглеждаше като дребни монети. С потни длани тя се опита да слезе надолу и да види повече информация за депозита: от „Кулата на Архангелите, Манхатън“. Но тя вече знаеше това. Очевидно го знаеше, но сега, когато го видя на екрана с черни букви на бял фон, целият ѝ организъм се изопна като ударен от ток. Сделката беше сключена. Сега официално работеше за Рафаел. Единствено и само за него.

Статусът на Гилдията беше променен от „Активен“ в „Приключена сделка за неограничен период“. Елена затвори лаптопа и се загледа в Кулата. Не можеше да повярва, че тази сутрин, едва преди часове, бе стояла на върха на тази пробиваща облаците сграда. Не можеше да повярва, че бе имала смелостта да не се съгласи с архангел, с нещо, което категорично отказваше да приеме, че искаха от нея,

което Рафаел искаше от нея. В стомаха ѝ се разбудиха и заскачаха хиляди малки същества... а с тях и паниката, засилващото се гадене и някакво странно живо... вълнение? Такива задачи превръщаха ловците в легенди. И, разбира се, за да станеш легенда, трябва да си официално мъртъв.

Телефонът звънна и, слава богу, я изкара от тъмната пътека, по която бяха хукнали мислите ѝ.

— Какво?

— Добър ден и на теб, слънце — каза весело Сара.

Елена не беше глупачка. Приятелката ѝ не бе стигнала до позицията директор на Гилдията само защото от време на време си позволяваше да се държи любезно. Качествата, които я отведоха дотам, бяха следните: нерви от стомана и воля като на бултериер.

— Не мога да ти кажа нищо. Дори не питай — отсече направо Елена.

— Хайде, знаеш, че мога да пазя тайна. Ако не ми кажеш, ще умра.

— Не.

Рафаел беше изключително ясен и категоричен по въпроса, преди да я остави в парка.

Ако кажеш на някого — жена, мъж, дете, на когото ѝ да било, ще ги елиминираме. Няма да има никакви изключения.

Сара изсумтя недоволно.

— Не бъди мелодраматична. Аз съм...

— Той знаеше, че ще попиташ — обясни веднага Елена, припомняйки си думите му, изречени с онзи измамен лек и ведър тон. Едно острие, увито в кадифе — това беше гласът му.

— Виж ти.

— Ако ти кажа, ще убие не само теб и Дийкън. Ще причини същото на Зоуи.

Гневът, който разпука тишината в слушалката, беше истински оголен майчински инстинкт:

— Копеле.

— Тук съм напълно съгласна.

Сара беше прекалено бясна, така че не успя да проговори няколко секунди.

— Щом е отправил такава заплаха, значи е доста сериозно.

— Видя ли депозита?

— Дали съм видяла депозита? В началото си помислих, че счетоводителят им е направил някаква грешка и е прехвърлил всички пари на Кулата на нашата сметка, а не само процента ни — каза Сара и въздъхна. — Момиче, това са сериозни пари.

— Не ги искам — отвърна Елена. Потребността да сподели с приятелката си пълната невъзможност и обреченост на тази мисия започваше да я души. Дори да кажеше на онзи идиот Ранзъм не можеше. — Вече ме откъсна от най-добрата ми приятелка — добави тя и сви дланта си в юмрук.

— Нека само се опита — закани се Сара. — Е, добре, не можеш да ми кажеш подробностите, но рано или късно ще се досетя. Вече имам известни подозрения.

Вълнение пролази по гърба на Елена.

— Наистина?

— Вампир убиец — предположи Сара и зачака потвърждение, но когато то не дойде, продължи: — Какво друго може да бъде?

Елена пак увеси нос и се отпусна отчаяно на дивана.

— Помниш ли онзи избягалия вампир, който беше започнал да трепе хора наляво-надясно? — попита Сара.

— Не знам за кого говориш. Да е бил само един, разбирам — отвърна Елена и усети как кръвта ѝ се смразява.

— Беше преди около двадесет години. Изучавахме случая му в часовете в Гилдията.

Не двадесет, а осемнадесет, помисли си Елена.

— Слейтър Петалис. — Името падна от устните ѝ като отрязък от кошмар, който тя не споделяше с никого, дори и с най-добрата си приятелка, на която всъщност имаше безгранично доверие. — Колко души се оказа, че е убил? — веднага попита, преди Сара да включи локаторите на интуицията си и да усети, че нещо не е наред.

— Според официалната статистика четиридесет и двама в разстояние на един месец — дойде мрачният отговор. — По неофициални данни считаме, че са били много повече.

Нещо изскърца и Елена веднага си представи как Сара се обляга в красивия си кожен директорски стол, който обичаше почти като свое дете.

— Сега като директор на Гилдията имам достъп до най-различни засекретени файлове.

— Искаш ли да споделиш? — Елена се опитваше да се задържи за това, което се случваше тук и сега, и да не обръща внимание на писъците от миналото, което никой не можеше да промени.

— Хм. Защо не. Ти си ми дясната ръка за всичко, освен в семейството ми.

Елена се изплези в слушалката и каза със смях:

— Не, не искам никаква работа на бюро.

— Ще свикнеш, ще се научиш — отговори меко Сара. — Както и да е. Та официалната версия за Слейтър е, че е имал сериозно психическо заболяване, преди да го Преобразят във вампир. Не е ясно как е успял да го прикрие. Някакъв тежък случай на асоциалост и други отклонения в личностното развитие. — До този коментар на Сара Елена вярваше, че знае всяка подробност от живота и относно престъпленията на най-известния вампир убиец в съвременната история. — Има доказателства за издевателства над деца и животни. Класически профил на убиец. Прекалено класически — посочи Сара. — Оказа се, че това са пълни глупости. Гилдията ги е измислила под натиск от страна на Кръга на Десетимата.

За секунда Елена изпита ужасяващото подозрение, че Слейтър Петалис е все още жив, че от Кръга са го спасили, за да го ползват за някакви си техни цели, с някаква перверзна умисъл, за нещо, за което може да им послужи. Но после разумът надделя. Не само че бе гледала видео от аутопсията на вампира, но и отиде лично да види банките, в които се пазеше кръвта му. И тогава всички нейни сензори бяха реагирани.

Вампир, прошепна кръвта, вампир. А когато отвори бутилката, тя й беше проговорила с мекия привлекателен, хипнотизиращ глас на Слейтър:

Ела тук, малки ловецо, ела момиче, опитай, пий.

Тя взе да хапе устната си, докато не усети собствената си кръв. Успя да изгони спомена. Поне докато настъпеше часът на кошмарите.

— Ще ми кажеш ли каква е била истината? — попита тя и Сара веднага продължи:

— Когато Слейтър се е явил като кандидат, той е бил напълно нормален. Знаеш какви фанатици са ангелите, когато проверяват

списъка с избраните кандидати. Знаеш също колко трудно се стига до окончателния списък. Направили са му скенери, анализи, едва ли не са го разпорили да не би да пропуснат някой детайл. Направени са му и всички тестове. Човекът е бил искрящо чист и здрав. Физически и психически.

— Но мълвите... — прошепна Елена с широко отворени очи. — Винаги сме мислили, че са просто легенди и че имат малко общо с действителността, но ако това, което казваш, е вярно...

— Да, това означава, че при Преобразяването има един кофти страничен ефект. Една много малка, нищожна, наистина незначителна част от кандидатите са тотално повредени. Разбъркват им мозъците като бъркани яйца и нищо не може да поправи стореното. Това, което излиза от кашата, невинаги е човек.

Би било странно да чуеш как някой нарича вампирите хора, но Елена знаеше какво има предвид Сара. Човечеството като цяло включва и вампирите. От своето собствено семейство Елена знаеше, че вампирите могат да имат сексуален контакт и дори да раждат деца от обикновени хора. Зачеването беше крайно трудно, но не и невъзможно и макар че децата (винаги смъртни) често страдаха от анемия и някои други свързани с кръвта аномалии, като цяло бяха напълно нормални.

Първото правило на биологията — ако две същества могат да се чифтосат, това означава, че са от един и същи вид. Това правило не можеше да се приложи към вида, към който принадлежеше Рафаел. Ангелите привличаха всякакви индивиди — вампири и от време на време някой простосмъртен обикновен човек. Но ако оставим настрана секса с тях, Елена не бе чувала някъде да се е появило бебе, заченато по време на полов акт между ангели и вампири или ангели и обикновени хора. Може би ангелите просто не зачеваха. Може би считаха, че вампирите са техните деца.

Кръв вместо мляко. Безсмъртие вместо любов.

И такова детство... Пародия. Но пък какво ли знаеше Елена за нормалното детство?

— Сара, ще ми е нужен пълен достъп до файловете и компютрите на Гилдията.

— Никой, освен директора няма право на достъп до тях — отвърна Сара с категоричен глас. Прозвуча като стомана. — Обещай

ми, че ще си помислиш за позицията на заместник-директор и ще ти го дам.

— Ако ти обещаая, това ще е лъжа. Ще се побъркам да седя зад някакво бюро.

— И аз така мислех навремето, но сега съм щастлива като бисерна мидичка.

— Какво общо имат бисерните миди? — промърмори Елена.

— Нямам никаква представа. Каж ми, че ще си помислиш.

— Госпожо директор, между нас има огромни различия. Избери си помощник измежду щастливо задомените хора като теб. Не си пропилявай позицията с мен. Загуба на време и на усилия.

Въздишка.

— Това, че не си омъжена, не означава, че искам да си навън сред първите редици в армията. Ти си най-добрата ми приятелка, моя сестра във всичко. Само дето нямаме кръвна връзка.

Сълзи опариха очите на Елена.

— И за мен е така — отговори просълзена.

След като семейството на Елена се отказа от нея, Сара беше тази, която събра надробените парчета, останали от нея, и ги залепи. Връзката им беше неразрушима.

— Много добре знаеш, че не съм родена да се крия на завет. Такава съм се родила и си останах такава.

Ловец. Преследвач. Самотна. Сама.

— Защо изобщо се занимавам да споря с теб? — Елена си представяше как Сара клати неодобрително глава. — Включвам те в компютърната система.

Ето това харесваше най-много в Гилдията — нямаше хартиени файлове с десетки хиляди тонове листа. Ловците сами избираха директора си и му имаха доверие, че ще вземе правилните решения. Нямаше срещи, нямаше бордове, нямаше подмотаване и бюрократично разтакаване.

— Благодаря.

— Аха... Хм... — Звук от бързо писане по клавиатурата. — Имам усещането, че някои от най-засекретените ни файлове се наблюдават. Следи се кой влиза да търси информация в тях.

— От кого се наблюдават? — попита Елена, макар че вече знаеше отговора. — С какво право?

— Със същото право, което им позволява да наемат мои ловци, без да ми казват за какво става дума — отвърна ядно Сара. — Станах директор с една-единствена цел — да пазя ловците си в безопасност. Рафаел ще се научи, че...

— Не! — извика Елена. — Сара, моля те, не се свързвай с него, не го доближавай дори. Единствената причина да съм все още жива е, че съм му нужна за тази работа. В противен случай сега щеше да прекарваш един самотен следобед, докато идентифицираш тялото ми. Или поне това, което би останало от него. В моргата.

— За бога, Ели! Положила съм клетва да браня ловците си и няма да се отрека от нея само защото Рафаел е един тотален ид...

— Тогава го направи заради Зоуи — прекъсна я Елена. — Искаш ли да израсне без майка?

— Кучка. — Гласът на Сара вече наподобяваше животински рев. — Ако не те обичах толкова много, щях да дойда и да те набия. Що за емоционално изнудване?

— Обещай ми, Сара — ръката ѝ стискаше слушалката с побелели от болка и усилие пръсти. — Това преследване ще бъде най-трудното изпитание в живота ми. Не ме карай да се тревожа и за теб. Обещай ми.

Дълга, безкрайно дълга пауза.

— Обещавам. Няма да се свързвам с него... но ако счита, че животът ти е в смъртна опасност, ще го намеря. Това е всичко, което ще изкопчиш от мен.

— Засега върши работа.

Вече оставаше само да направи така, че Сара никога да не разбере, че мисията сама по себе си я водеше към почти сигурна смърт. Една грешна стъпка и... Сбогом, Елена. Почивай в мир.

Нещо бипна в слушалката.

— Някой ме търси. Вероятно Аш — каза Сара.

Последното, което Елена чу за Ашуини, или Аш, или Ашблейд, бе, че е все още из провинцията и търси този сладкодумен вампир Кейджън, който имаше навика да си създава врагове сред ангелите и после да си играе на котка и мишка с Аш.

— Тя все още ли е в Луизиана?

— Не. Кейджън реши да попътува из Европа.

— Знаеш ли, не е далеч денят, в който наистина ще я вбеси и ще се озове на някое разпятие съвсем гол, на открито, намазан с мед и с табелка „Ухапи ме“ около врата му.

— Искам билети — засмя се Сара.

Елена затвори и потърка лицето си с длани. Реши да се залавя за работа. Това преследване беше обречено на провал от самото начало, но поне можеше да направи някакво усилие да излезе цяла и по възможност жива.

Тя измъкна бялата риза от панталоните си, смени ги с джинси и върза косата си на опашка. После отвори лаптопа за втори път.

Не ѝ харесваше идеята Гилдията да наднича през рамото ѝ, затова издърпа случаен браузър и включи търсачката. Не се логна в базата данни на Гилдията.

Написа: Юръм.

5

Рафаел затвори вратата зад гърба си и влезе в огромната подземна библиотека, скрита под елегантната красота на Мартас Винярд. В огнището огънят бумтеше и като че беше единственият източник на светлина, освен факлите на стените, които обаче хвърляха повече сенки и много малко светлина. Това място навяваше усещане за нещо старо, древно дори. Особено когато знаеш, че е скрито тук от много повече време, отколкото е модерната къща над него.

— Сделката е приключена — каза Рафаел и седна на един от наредените в полукръг пред огнището столове. Беше прекалено топло за него, но някои идваха от по-горещ климат и вече усещаха в костите си първите нашепнати думи на есента.

— Разкажи ни — обади се Каризмън. — Разкажи ни за ловеца.

Рафаел се облегна и огледа другите около него. Кръгът беше в заседание, но не всички присъстваха.

— Ще се наложи да заменим Юръм.

— Все още не. Не и докато... — прошепна Михаела с изстрадали очи. — Наистина ли е нужно да го преследваме?

Нейха сложи ръка на рамото на Михаела и каза:

— Знаеш, че нямаме друг избор. Не можем да го оставим да задоволява апетитите си. Ако хората някога разберат... — тя поклати глава, очите ѝ с форма на бадеми изглеждаха натежали от познание — ще се страхуват от нас, ще ни мислят за чудовища.

— Те вече ни мислят за такива — обади се Елижа. — В стремежа си да задържим властта всички ние сме се превърнали до известна степен в чудовища.

Рафаел беше напълно съгласен. Елижа беше сред най-старите. Той бе управлявал... по един или друг начин повече от хилядолетие, но в очите му нямаше и следа от отегчение или умора. Може би защото Елижа имаше нещо, което другите нямаха — любовница, която му беше предана и вярна във всичко и при всякакви обстоятелства. Елижа и Хана бяха заедно от повече от деветстотин години.

— Но — намеси се Дзо Леуан — има разлика между страха и страхопочитанието. Едно е да те гледат със страх, съвсем различно е да те гледат с обожание и преклонение пред силата ти.

Рафаел не беше сигурен, че такова преклонение съществува, но Леуан идваше от едни съвсем различни времена. Тя властваше над Азия от няколко ери чрез матриархална система, която повеляваше респект към нея и към децата ѝ. Ако Елижа беше стар, то Леуан беше антична — беше се вплела в самата материя, която изграждаше нейните земи: Китай и всичко около него. За нея се разказваха легенди, винаги на ухо, и всички я гледаха като богиня. В сравнение с нея Рафаел бе управлявал само петстотин години — една нищожна секунда от времето. Но сега това можеше да се окаже предимство. За разлика от Леуан Рафаел не се бе изкачил толкова високо, та да реши, че не иска да разбира морала и че трябва да го пренебрегва. Още преди да го трансформират от ангел в архангел, той бе избрал хаоса на живота пред елегантното спокойствие на останалите в Кръга. Сега обитаваше един от най-оживените градове в света и незабелязан от хората, които живееха тук, често ги наблюдаваше.

И днес бе наблюдавал Елена Деверо.

— Няма нужда да обсъждаме темата за секретността — каза той и гласът му се връза в тихия плач и хълцането на Михаела. — Никой не бива да знае в какво се е превърнал Юръм. Винаги е било така, винаги. От самото начало на нашето съществуване.

Всички бавно кимнаха с глави. Дори Михаела избърса бузите си и се облегна в стола. Лицето ѝ беше зачервено. Беше несравнимо красива. Дори сред самите ангели тя винаги е била най-ярката звезда. Внимание от страна на мъжете никога не ѝ е липсвало. Точно тогава погледите им се срещнаха и дълбоко в очите ѝ той видя еротика и похот, придружени с въпросителен знак. Реши да не отговаря на въпроса ѝ. Ето сега си обясняваше: тя не беше плакала за Юръм, а за себе си. Това вече съвсем се връзваше с нрава ѝ.

— Ловецът е жена — каза тя секунда след като разбра, че няма да получи отговор. Тонът ѝ беше леко изнервен. — Затова ли я избра?

— Не. — Рафаел се запита дали няма да е добре да предупреди Елена за тази нова заплаха. Михаела ненавиждаше конкуренция. С Юръм бяха двойка от половин век — изумително сериозно и дълго обвързване с оглед нейната непредвидима натура и постоянно

променящи се настроения и предпочитания. — Избрах нея, защото има впечатляващо обоняние. Може да надуши неща, за които другите нямат идея.

— Тогава защо да чакаме? — попита Титус. Гласът му беше странно нежен и гальовен в контраст с масивното му мускулесто тяло. Сякаш беше направен от оникс, насечен грубо като онази масивна планина, която наричаше свой дом.

— Защото Юръм не е прекосил крайния лимит.

Мълчание.

— Сигурен ли си? — попита нежно Фаваша. Тя беше най-младата от всички и имаше най-висок морал. Сърцето и душата ѝ не бяха унищожени от неизбежните поражения, които нанася времето. — Ако все още не е...

— Много бързаш да се надяваш — прекъсна я Астаад с обичайно грубия си тон. — В нощта, когато е напуснал Европа, е убил всички свои слуги.

— Защо тогава... ако не е прекосил последната граница, трябва... да... трябва да правим това, което никога не трябва да правим? — попита Фаваша, която очевидно отказваше да отстъпи. Ето защо въпреки нежността и деликатността си тя беше архангелът, който умело управляваше Персия. Огъваше се, но никога не се прекършваше. Никога. — Със сигурност има начин да го върнем?

— Не — прекъсна я Нейха. Колкото беше гальовен гласът на Фаваша, толкова по-леден беше гласът на индийския архангел. В нейната земя хората боготворяха змиите, а тя беше тяхната Богиня на змиите, пред която падаха на колене. — Поразпитах дискретно нашите лекари. Прекалено е късно. Кръвта му е отрова.

— Възможно ли е да са направили грешка? — попита Михаела с лека загриженост, сякаш наистина ѝ пукаше за него.

— Не. — Очите на Нейха се преместиха към Елижа. — Дадох проба и на Елижа.

— Помолих Хана да види пробата — обясни Елижа. — Нейха е права. Прекалено е късно за Юръм.

— Той е архангел. Ловецът няма да може да го убие, дори и да успее да го намери — каза Леуан, чиято бяла бляскава коса се вееше от бриза, който дори не съществуваше в помещението. С възрастта някои от уменията ставаха толкова силни и така изумителни, че беше почти

невъзможно да приличаш на „човек“. Също и очите ѝ — цветът им беше перленосив, но такава перлено и такава сиво, каквото не съществуваеше никъде в тази Вселена. — Някой от нас трябва да се заеме с това задължение.

— Искате да го убиеете само защото заплаши властта ви и предизвиква силата ви — каза рязко Михаела. Леуан не ѝ обърна внимание. Точно по същия начин, по който Рафаел би пренебрегнал един обикновен простосмъртен човек. Леуан бе виждала много архангели да идват и да си отиват. Само тя оставаше. Единствена тя бе останала от онези времена. Юръм беше най-близкият по възраст до нея.

— Рафаел?

— Ловецът има за задача да го намери — отговори той и веднага си спомни ужаса в очите на Елена, когато ѝ каза какво се иска от нея. — Аз ще го екзекутирам. Трябва да получа съгласието на Кръга.

Един по един те казаха своето „да“, дори Михаела. Тя ценеше живота си повече, отколкото ценеше този на Юръм — всички знаеха, че той е в Ню Йорк заради Михаела, но ако прекосеше последната граница, това означаваше, че най-близката му цел, най-желаната му цел би била бившата му любовница.

Решено беше.

Докато архангелите напускаха един по един, Рафаел остана да изчака. Много рядко членовете се събираха в такава мнозинство. Те имаха неизмерима власт и мощ, но беше по-добре да не изкушават по-младите към също такава власт, защото някои се опитваха да заемат мястото им и, разбира се, умираха. Винаги и само младите хранеха подобни илюзии, че могат да заменят някого от по-старите. Последните бяха събрали достатъчно мъдрост и знаеха, че архангелът винаги предава част от душата си.

Скоро в стаята остана само Елижа. Седеше в другия край на полукръга срещу Рафаел.

— Няма ли да се прибереш у дома при Хана?

Ослепително белите криле на Елижа се размърдаха леко, докато изпълваше краката си и се облягаше на стола.

— Тя е с мен където и да отида.

Рафаел не знаеше дали го казва буквално. Говореше се, че някои много стари двойки сред ангелите имат способността без никакво

усилие да осъществяват здрава ментална връзка, независимо от времето и пространството. Но дори и да беше така, никой от тях не би споделил пред друг ангел.

— В такъв случай ти си наистина благословен.

— Да — отвърна Елижа, наведе се напред и опря лакти върху коленете си. — Как е станало това с Юръм? Защо никой не видя?

Рафаел наистина вярваше, че Елижа няма никаква представа.

— Той нямаше жена да го подкрепя, а Михаела се грижи единствено и само за себе си.

— Грубо — каза Елижа, но реши да не прави никакъв позадълбочен коментар.

— Ти имаш Хана. Тя ще ти каже, ще те предупреди, когато се приближиш до ръба. Юръм беше сам.

— Но е имало слуги, асистенти, други ангели.

— Юръм никога не е проявявал милост — каза Рафаел. — Той награждаваше смелостта на другите с изтезания. Ето защо замъкът му беше препълнен от хора, които се страхуваха от него или го мразеха. За тях нямаше никакво значение дали е жив или мъртъв.

Елижа вдигна поглед. Очите му бяха чисти, почти човешки.

— Ето ти един урок, Рафаел.

— Сега се държиш с мен като че ли съм малкият ти брат.

Елижа се засмя. Единственият архангел, освен Фаваша, който се смееше от сърце.

— Не, виждам те като водач. Сега, когато Юръм го няма, Кръгът може да се раздели, да се разпадне на фракции. Знаеш какво се случи последния път, когато се разединихме.

Тъмната за хора и ангели епоха, когато вампирите се къпеха в кръв, а ангелите бяха прекалено заети да воюват един срещу друг, за да им пука какво става долу.

— Защо аз? Аз съм много по-малък от теб, от Леуан.

— Леуан е... тя вече не принадлежи на този свят. — Няколко ивици се появиха на угриженото му чело. — Според мен тя е най-старият все още жив ангел. И отдавна е преминала границата, свързана с всякакви дребни проблеми. Повечето неща за нея са незначителни.

— Това не е незначителен проблем.

Но Рафаел много добре разбираше какво се опитва да му каже Елижа. Леуан вече не гледаше надолу към този свят. Погледът ѝ беше

отправен напред и нагоре, далеч, далеч зад хоризонтите.

— Така че, ако не е Леуан, защо да не си ти? Ти си най-стабилният от нас — каза Елижа и размаха леко крилото си, сякаш унесен в размисъл. — Моето управление в Южна Америка никога не е било изправяно пред предизвикателства. Вярно е, че ръката ми е като стомана, ако трябва да ударя, но — поклати глава — не, нямам никакво желание за убийства и кръв. За да се задържи Кръгът, за да не се разпаднем, лидерът трябва да бъде по-опасен от всеки един от нас.

— Казваш ми право в очите, че съм брутален? — попита меко Рафаел.

Елижа сви рамене и обясни:

— Вдъхваш страх, без да се налага да бъдеш жесток като Астаад, не си и капризен като Михаела. Ето защо именно ти се сблъска с Юръм: беше прекалено близо до това да вземеш онова, което принадлежи на него. Водачеството вече е твое, независимо дали го знаеш или не.

— И сега Юръм е под прицел. — На Рафаел му се разкри това видение от бъдещето. Как го преследват като животно. Преследва го една жена с коса като зората и сребърни очи като на котка. — Иди си у дома при Хана, Елижа. Аз ще направя каквото трябва да се направи.

Да накара някой да прокърви, да сложи край на живота на някой безсмъртен. Но, разбира се, това не беше истината. Един архангел може да умре... но само от ръката на друг архангел.

— Ще си починеш ли тази нощ? — попита Елижа, докато и двамата ставаха.

— Не. Ще отида да говоря с ловеца.

С Елена.

6

Елена приключи с издирването на предварителна информация за Юръм и се облегна назад. Усещаше гаденето като юмрук, заврян в гърлото ѝ. Юръм бе управлявал и все още (за света) управляваше цяла Източна Европа, в това число цяла Русия и всички държави, които преди са били към нея.

О, точно както в Америка. Реално управляваха президент, министър-председател, парламент, министерски съвет, но всички знаеха, че истинската сила е в ръцете на архангелите. Управление, бизнес, изкуство — нямаше нещо, което да не е под тяхното пряко или непряко влияние.

Юръм очевидно беше силен и се набъркваше абсолютно навсякъде. Първата статия, която намери, беше за президента на малка държава, която преди е била част от Съветския съюз. Президентът, господин Черньов, бе направил грешката да постави под съмнение силата и да предизвика Юръм, и то на публично място. Беше се обърнал към гражданите с апела да бойкотират работата на архангелите, както и на техните отрочета вампирите и да се доверяват на бизнес, който се управлява от хора. Елена не беше съгласна с речта на президента. Човек не бива да забравя, че има и други на този свят, освен него и че той не е център на Вселената. А какво щеше да стане с горките вампири, които излизаха и работеха, за да прехранват семействата си?

Повечето вампири не получаваха силата си автоматично. Това отнемаше векове. Някои оставаха слаби завинаги.

След като прочете първите няколко параграфа от статията, тя реши, че материалът ще приключи с обобщение за политиката на президента и очакваше да види данни за погребението му. Съвсем логично. За нейна изненада тя откри, че президентът е жив... ако може така да се каже. Скоро след пламенната му реч господин Черньов бил застигнат от изключително лош късмет — за голяма беда, докато пътувал със служебния си автомобил, шофьорът му изгубил контрол

над колата и се забил в идващия насреща камион. Водачът се отгървал без драскотина. Според журналистите това било „истинско чудо“. El Presidente обаче нямал такъв късмет. Тялото му имало толкова много изпочупени кости, че според лекарите никога нямало да може да възвърне пълен контрол над ръцете и краката си. Очните му ябълки се били обърнали навътре към мозъка, напълно унищожавайки зрението му. Гърлото му било поразено, не много — колкото да бъдат безвъзвратно повредени гласните му струни... но не бил убит.

Бил жив.

Никога повече нямал да може да държи химикал или да пише на компютъра си.

Никога повече нямал да може да говори.

Нито пък да вижда.

Никой не посмял да коментира случая повече, но посланието било ясно и било произнесено по възможно най-гръмкия начин — предизвикаш ли Юръм, ще се наложи да замълчиш завинаги. Политикът, който заел мястото на онзи президент, декларира съюз с Юръм още преди да поеме управлението на страната и да положи клетвата си като президент.

За Рафаел можеха да се кажат много неща, но поне не беше тиранин. Тя не хранеше никакви илюзии, знаеше, че управлява Северна Америка с железен юмрук, но поне не се бъркаше в човешките дела, не и в тези, които не биха довели до сериозни последствия. Преди няколко години имаше един кандидат за кмет, който твърдеше, че ако го изберат, ще пренебрегне напълно архангела, защото не бил достоен за уважение. Рафаел бе позволил на кампанията да си върви, но единственият му отговор беше една кратка усмивка към репортерката, която се бе осмелила да го доближи. Тази усмивка казваше всичко: Рафаел знаеше колко нелепа и смешна е тази кампания, знаеше, че този човек никога няма да спечели. Тогава надеждата за победа на кандидата за кмет потъна точно като „Титаник“. Мъжът изчезна и никой никога не го видя. Рафаел бе постигнал победа, без да пролее и капка кръв. И запази статута си на най-могъщата сила в очите на населението.

— Това не го прави добър — каза си на глас, силно притеснена от насоката, в която вървяха мислите ѝ. В сравнение с Юръм Рафаел можеше и да грее като слънце, но това не означаваше нищо. Все пак

именно Рафаел се заклани да нарани Зоуи. Не някой друг. — Копеле — изпсува пак на глас. Тази закана го нареждаше в същата лига, до Юръм, който пък според репортажите унищожил цяло училище с деца на възраст от пет до десет години, защото селяните искали да махне отрочето си вампир от селото им.

Елена не би одобрила подобно отношение към един вампир, не и ако не се е снабдявал с кръв насилствено, но този не е бил кротък и възпитан — беше нападнал няколко от жените в селото и ги беше оставил почупени, надробени. Селяните се обърнали за помощ към Юръм. Той отговорил, като избил децата им и откраднал жените им. Нито една от жените не била видяна повече, а селото вече не съществуваше, било затрито още преди десетилетия.

Без съмнение Юръм беше много зло същество. А тя беше...

Нещо почука на стъклото на прозореца.

Ръцете ѝ се плъзнаха към ножа, скрит под масичката за кафе, докато бавно вдигаше очи. Погледът ѝ веднага се закова в очите на архангела. На фона на блещукащото с вечерните си светлини небе на Манхатън беше редно Рафаел да изглежда по-незначителен, по... по-невеличествен. Уви, сега изглеждаше още по-красив. Елена беше поразена от премерените му движения, от начина, по който едва мърдаше крилете си, за да се задържи във въздуха. Оголената сила на магнетизма му я задушаваше дори през прозореца. Тя преглътна и стана.

— Този прозорец не се отваря — каза Елена и се запита дали може да я чуе.

Той посочи нагоре и очите ѝ обезумяха.

— Покривът не е...

Но той вече бе изчезнал.

— По дяволите!

Беше му ядосана, бясна, задето я бе уловил в такъв момент, заради това, че я бе изненадал, че успяваше да пробие по всякакъв начин и да излее в нея фаталната си красота и съблазън. Тя мушна ножа обратно под масата, затвори лаптопа и излезе от апартамента. Отне ѝ няколко минути да стигне до покрива и да отвори вратата.

— Не излизам там навън — извика тя, когато видя, че Рафаел не е зад вратата. Не се виждаше никъде.

Покривът на сградата беше правен от някакъв авангарден архитект, който вярваше повече във формата, отколкото в ползата от нещата. С други думи, по повърхността на покрива имаше много неравни остри издутини. Не беше възможно да вървиш по тях, без да се плъзнеш и да паднеш право в ръцете на смъртта.

— Не. Благодаря, но не, благодаря — промърмори тя. Вятърът шибаше лицето ѝ, въртеше косата ѝ назад, докато Елена чакаше пред полуотворената врата. — Рафаел!

Помисли си, че вероятно архитектът не е бил авангардист. Може би просто е мразел ангелите. Това ѝ се стори доста добро като решение. Колкото и да се възхищаваше на крилете им, тя не хранеше никаква заблуда относно тяхната вътрешна доброта.

— Доброта! Ха! — измърмори с язвителна насмешка и точно тогава той се приземи пред нея. Крилете му наводниха полезрението ѝ.

Елена неволно направи крачка назад и когато се съвзе след секунди, той вече бе влязъл и затваряше вратата след себе си. По дяволите, как го мразеше заради това, че я караше да реагира като пълен новак, тръгнал на лов за първия си вампир. Ако продължаваше в същия дух, щеше да изгуби цялото уважение, което имаше към себе си.

— Какво? — попита тя и скръсти ръце.

— Така ли посрещаш гостите си? — На устните му нямаше и следа от усмивка, но въпреки това бяха самата съблазън в материализирана форма, пълни, примамамващи. Тя направи още една крачка назад.

— Престани.

— Кое? — попита и в очите му видя истинско неподправено объркване.

— Нищо.

Стегни се, Елена.

— Защо си тук?

Той се взря в нея за няколко дълги, безкрайно дълги секунди.

— Искам да говоря с теб за задачата ти.

— Говори тогава.

Той огледа тесния коридор, който никой никога не ползваше. Металните стълби бяха ръждясали. Единствената крушка светеше в бледожълто, премигваше, всеки миг щеше да угасне. Премигване. Премигване. Две стабилни секунди светлина. Премигване.

Премигване. И така продължи в същия ритъм, докато Елена не започна да усеща, че е на ръба да се побърка. Рафаел явно също не бе впечатлен от атмосферата.

— Не тук, Елена. Заведи ме в апартамента си.

Заповедта я издразни.

— Не. Това е работа. Ще отидем в щаба на Гилдията и ще седнем в някоя от заседателните зали.

— За мен няма значение. — Леко присвиване на раменете, което привлече вниманието ѝ към широките му плещи и мощната арка от пера. — Мога да стигна дотам за минути. На теб обаче ще ти е нужен половин час и дори повече, защото има катастрофа на шосето, което води към Гилдията.

— Злополука? — Ужасяващо гнусни картини от статията, която току-що бе прочела, нахлуха в съзнанието ѝ. — Сигурен ли си, че не си се погрижил за това?

Той я погледна почти развеселено.

— Ако исках, щях да те принудя да направиш всичко, което пожелаеш. Защо да си давам труда да задръствам шосето, да си пиля времето, като има далеч по-лесни начини.

Безсрамният тон, с който ѝ изтъкваше силата си и намекуваше колко слаба и безпомощна е тя пред него, предизвика силен сърбеж в пръстите ѝ, които инстинктивно търсеха ножа.

— Не бива да ме гледаш по този начин, Елена.

— Защо? — попита тя в някакъв пристъп на желание да... сама да причини собствената си неизвестна смърт? Кога бе станала податлива на импулси за самоубийство? — Страхуваш ли се?

Той се наведе леко към нея.

— Моите любовници винаги са били борбени жени. Силата ме интригува.

Елена отказваше да му позволи да си играе с нея така, въпреки че тялото ѝ се съпротивляваше. Неистово и свирепо. Почти истерично.

— И ножовете ли те интригуват? Защото, ако ме докоснеш, ще те промуша. И не ме интересува дали ще ме хвърлиш от най-близкия балкон.

Той като че се замисли. Помълча и накрая каза:

— Не, не бих избрал такъв начин да те накажа. Би свършило прекалено бързо.

И едва сега Елена си спомни, че това не беше обикновен мъж, че си играеше със същество, което има нечувана сила. Това беше Рафаел, архангелът, който бе натрошил всяка една кост в тялото на онзи вампир само за да напомни на хората за силата си и за правилата, които трябва да спазват.

— Няма да те пусна в дома си, Рафаел.

В нейния рай? Изключено.

Тишината натежа със смазващата притискаща сила на скрита заплаха. Тя остана закована на място — напълно съзнаваше, че е прекалила, предизвикала го е повече от разумното. И макар да знаеше цената си, тя знаеше и друго: в крайна сметка в очите на един архангел тя беше заменима. Като торбичка за еднократна употреба.

Сините му очи се наляха с пламъци, напрежението и силата му пукаха и гънеха въздуха край тях. Елена беше на ръба да се обърне, да хукне и да се опита да избяга по тесните стълбища, да направи някакъв опит да се скрие, но тогава той проговори:

— Тогава ще отидем в твоята Гилдия.

Тя премигна изумена от развоя.

— Ще взема колата.

Колата беше на Гилдията. Повечето ловци използваша служебни автомобили, понеже всички пътуваха прекалено често извън страната и не си заслужаваше да държат своя собствена кола. Не си струваше разправията.

— Не. — Ръката му се затвори около кръста ѝ. — Не желая да чакам. Ще летим.

Сърцето ѝ спря. Буквално. Когато с мъка се съживи и пак затупка, тя едва успя да изрече:

— Какво? — Не беше говор, а нещо като грозно цвилене, но той вече отваряше вратата и я дърпаше след себе си. Тя се опита да се застопори на пети.

— Чакай!

— Или ще летим, или ще отидем у вас. Избирай.

Арогантността, с която прозвуча командата, буквално спря дъха ѝ. Както и гнева му. Архангелът на Ню Йорк не обичаше да чува думата „не“.

— Нито едното, нито другото.

— Не се приема.

Той я дръпна. Тя се опита да се съпротивлява. Искеше да лети, искаше повече от всичко, но не и в ръцете на архангел, който можеше да я изпусне ей така, просто защото го бе вбесила.

— Какво е толкова спешно?

— Няма да те изпусна... не тази вечер.

Лицето му беше толкова красиво, шокиращо съвършено. Като на древен бог. Не, дори не можеше да се намери сравнение. Точно така, беше несравнимо. Пък и боговете не са имали кой знае каква милост към хората.

— Достатъчно.

Изведнъж, без дори да е помръднала крака, без да е направила и стъпка, се озова на покрива. Гняв се изсипа във вените ѝ. Като накъсана мощна вълна от нажежена до бяло светкавица. Но той уви ръце около нея и единственото, което успя да направи, бе да разтвори леко устни, докато той вече се вдигаше нагоре. Всички инстинкти за самосъхранение се задействаха. На пълни обороти. Тя заключи ръце зад врата му и го стисна така, както човек се държи за живота си, докато покривът под тях пропадеше със зашеметяваща скорост все по-надолу. Косата ѝ удряше в лицето ѝ, очите ѝ се насълзиха от вятъра. Когато набра достатъчно скорост, или поне тя така си мислеше, той я сложи на завет под крилото си. Елена се запита дали го беше направил нарочно и веднага се усети, че пак пада в капана да му придава човешки качества. Той не беше човек. Той нямаше нищо общо с простосмъртните хора. Крилете му изпълваха полезрението ѝ, но накрая набра смелост да погледне зад тях. Нямаше какво да се види — бяха се изкачили над облаците.

Кожата ѝ настръхна, студ се изля в костите ѝ. Зъбите ѝ леко потракваха, но трябваше да говори, да се опита да изпусне яда, преди да е пробил дупка от изгорено в душата ѝ.

— Казах ти — започна тя през стиснати зъби, за да не разбере, че ѝ е студено. — Да не разбъркваш мислите ми и да не ми внушаваш разни неща.

Той погледна надолу към нея.

— Студено ли ти е?

— Дайте му награда, моля ви се — каза тихо. Дъхът ѝ излезе като мъглив отрязък в чистото небе. — Не ставам за летене.

Рафаел се спусна надолу, без дори да я предупреди. Стомахът ѝ сякаш летеше някъде извън тялото ѝ, а кръвта ѝ се съживи от адреналина на чисто... щастие. Тя летеше! Да, не по нейно желание, но нямаше да позволи на гнева да развали преживяването, нямаше да бъде отмъстителна и да си навлича още неприятности, защото си заслужаваше. Стискаше го здраво и попиваше всяка секунда от преживяването, а чувствените мигове прибра на скришно място, за да ги изпита пак. По-късно. Тогава разбра, че не бива да се страхува. Рафаел нямаше да я изпусне, без да иска — ръцете му бяха като скала около нея. Като неразрушима скала, която нищо не можеше да помръдне. Чудеше се дали изобщо усеща тежестта ѝ. Ангелите бяха известни с това, че са много по-силни от хората и вампирите.

— Така по-добре ли е? — попита с устни до ухото ѝ.

Изненадана от топлия тембър на гласа му, тя премигна и разбра, че сега летят над небостъргачите.

— Да.

Не, нямаше да му благодари, помисли си тя, но съзнанието ѝ беше напълно неконтролируемо. Не че ѝ беше искал разрешение за това излитане в Космоса.

— Не ми отговори, Елена.

— В моя защита — хумористичен коментар. — Не беше точно въпрос, а становище. — Очите ѝ се присвиха. — Защо продължаваш да се навиращ в съзнанието ми?

— По-удобно е. Така не губя време да чакам, докато се наканиш да кажеш нещо.

— Това е като изнасилване.

Студена тишина. Кожата ѝ пак настръхна до последната пора.

— Внимателно с обвиненията.

— Това си е истината — настоя тя, макар че стомахът ѝ трепереше като малка топка, изтъкана от уплаха. — Казах ти да не го правиш, но ти продължаваш въпреки нежеланието ми. Как, по дяволите, се нарича такова вмешателство?

— За нас човечеството е едно нищо — каза той. — Мравки. Лесно се мачкат, лесно се заменят с други.

Тя потръпна и този път не само от страх.

— Тогава защо ни позволявате да живеем?

— От време на време ни забавлявате. Имате приложение, има полза от вас.

— Храна за вампирите ви — отвърна тя, отвратена от себе си, че бе видяла нещо човешко в него. — Какво? Имате си цял затвор с прясна „закуска“ за домашните си любимци?

Ръцете му я притиснаха силно. Въздухът едва се процеждаше до гърдите ѝ.

— В това няма логика. Закуските сами се предлагат. На сребърен поднос. Но ти, разбира се, знаеш това. Все пак сестра ти е омъжена за вампир.

Не беше дори намек, а директна обида. Можеше направо да нарече сестра ѝ Бет „вамπίрска курва“. Обидният термин се използваше спрямо мъже и жени, които вървяха след групи вампири и им предлагаха телата си в замяна на удоволствие. На такова удоволствие, с което вампирът бе склонен да ги удостои. Всеки вампир се хранеше по различен начин, всеки вампир нараняваше и доставяше удоволствие по различен начин. Някои вампирски курви бяха готови да опитат, да се оставят да бъдат опитани от всеки един вампир.

— Не намесвай сестра ми.

— Защо?

— Тя беше с Харисън, преди той да стане вампир. Не е курва.

Той се засмя, но това беше най-студеният, най-опасният звук, който някога бе чувала.

— Очаквах повече от теб, Елена. Нима ще отречеш, че си срам и позор за семейството си, че са се отрекли от теб, че се гнусят от теб? Мислех, че в сърцето ти има малко съчувствие към тези, които обичат вампирите.

Ако не трябваше да задържи ръцете си заключени зад врата му, щеше да му издере лицето, да забие нокти и да не спре, докато свлече кожата му.

— Няма да обсъждам семейството си с теб.

Не с него. Не и с никого другого. Никога повече.

Отвращаваш ме.

Това бяха почти последните думи, които баща ѝ ѝ каза. Джефри Деверо така и не съумя да разбере как е успял да създаде „същество“, да го отгледа, да се грижи за този „позор“. Само защото отказваше да се съобразява с диктата на аристократичното си семейство и не се

продаде, не се омъжи за човек с тяхната „синя кръв“, за да продължи рода на империята Деверо. Беше ѝ наредил да се откаже от лова на вампири, но така и не бе разбрал, че реално това, което искаше от нея, бе да задуши, да убие част от себе си.

Заминавай, махай се тогава, въргаляй се в калта. Не се връщай никога.

— Вероятно е било много интересно, когато съпругът на сестра ти е избрал вампиризма — каза Рафаел, очевидно без да обръща внимание на думите ѝ. — Баща ти не се отказа нито от Бет, нито от Харисън.

Елена преглътна тежко. Не, не биваше да си спомня за онзи миг на жалка надежда, когато Харисън бе приет обратно в семейството. Така отчаяно искаше да вярва, че баща ѝ се е променил, че най-накрая ще я погледне с онази любов, която трайно и неотстъпно хранеше към Бет и другите две деца, които имаше от втората си по-млада съпруга Гуендолин. Никой никога не говореше за първата му жена, майката на Бет и Елена. Сякаш никога не бе съществувала.

— Баща ми не ти влиза в работата — каза тя с груб, натезал от емоции тон.

Джефри Деверо не се беше променил. Дори не си направи труда да ѝ върне обаяването. Беше ужасно неблагоприятно от нейна страна дори да го търси. Случи се малко след като Харисън бе приет отново в дома му, защото беше наследник на огромна корпорация със здрави финансови връзки с империята на баща ѝ. От Харисън имаше полза, но Джефри нямаше никаква облага от дъщеря си, която бе избрала да се задоволи с „едно безсрамно нечовешко съществуване“ и да души разни вампири.

— А майка ти? — Мрачен шепот.

Нещо в нея изпука, скърши се. Тя пусна врата му, зарита с крака и вдигна ръце да направи нещо с неговото... о, така красиво лице. Това беше пълно самоубийство, но ако имаше нещо на света, което изкарваше Елена от рамките на рационалното и разумното, то това беше темата за майка ѝ.

Този архангел, който не даваше пукната пара за човешкото съществуване, което за него се измерваше като стойност и продължителност с това на една светулка, та въпросното безсмъртно същество си позволяваше да използва краткото съществуване на майка

й срещу нея? Това беше непоносимо. Искаше да го нарани, въпреки че осъзнаваше колко невъзможна е такава мисия.

— Да не си посмял... никога...

И той я пусна.

Тя изпищя... и се приземи право на дупето си.

Ръцете ѝ — проснати върху скъпа каменна плоча.

— Оп!

Елена изпсува наум, недоволна от съвсем естествения вик на изненада, който се изплъзна от гърлото ѝ. Седеше на земята и се опитваше да успокои дишането си.

Рафаел стоеше над нея — видение, рисунка от рая. Или от ада. Или... И двете. Тя разбираше защо предците ѝ бяха гледали на ангелите като на пазители и служители на боговете, но сега не беше сигурна дали Рафаел не е демон.

— Това не е Гилдията — успя да каже след доста време.

— Реших да говорим тук.

Подаде ѝ ръка да стане, но тя не му обърна внимание и се отгласна от земята. Едва удържа желанието си да разтърка натъртеното си дупе.

— Винаги ли изпускаш пасажерите си? — измърмори тя. — Не е много вежливо.

— Ти си първият човек, когото пренасям. От векове. — Сините му очи бяха почти черни в нощта. — Бях забравил колко сте крехки. Лицето ти кърви.

— Моля? — Тя вдигна ръка към щипецото място на бузата си. Порязването беше съвсем тънко. Почти не го усещаше. — Как?

— Вятърът, косата ти. — Той се обърна и тръгна към стъкления асансьор. — Избърши я, освен ако не си решила да предложиш един свеж коктейл на вампирите в Кулата.

Тя изтърка бузата си с ръкава на тениската си, сви юмруци и направи крачка назад. Гледаше го с убийствен поглед:

— Ако си мислиш, че ще те следвам насам-натам като кученце...

Той я погледна през рамо:

— Елена, мога да те накарам да лазиш.

Никаква следа от човечност на лицето му, нищо друго, освен ослепителния блясък на такава сила, че тя едва спря ръката си да не я сложи над очите си, та да ги предпази от ослепяване. Струваше ѝ усилие също да се задържи права и да не се запрепъва назад.

— Наистина ли искаш да те принудя да лазиш на колене?

Това беше мигът, в който Елена разбра, че Рафаел ще направи точно това. Вероятно беше казала нещо, беше направила нещо, което го бе изкарало от равновесие. Беше си играла цяла вечер и сега най-накрая беше прекрачила всякакви граници. Ако искаше да оцелее след всичко това и да запази тялото си цяло и душата си неопетнена, трябваше да преглътне гордостта си... или той щеше да я скърши. Осъзнаването на този факт мина като горяща топка по хранопровода ѝ и застана в стомаха ѝ.

— Не — отговори тя, но знаеше, че ако някога се появеше възможност, би забила нож в гърлото му за тази обида и заради подигравка с гордостта ѝ.

Рафаел я гледаше. Като студена статуя, като символ на самия студ. Кръвта ѝ се смрази. Навсякъде около нея блещукаха светлините на града, но на този покрив имаше само мрак... с изключение на блясъка, който идваше от него. Елена бе чувала хората да си шептят за този блясък. Казваха, че когато един ангел заблести, то той се е превърнал в същество с абсолютна ненадмината сила. Сила, която убива и унищожавя. Никога не бе вярвала, че ще го види с очите си. Един ангел грееше пред нея и след секунди щеше да я надроби на милион парчета. Тя се запрепъва назад. Не искаше, не можеше да се предаде, но наистина беше стигнала прекалено далеч. Още една дума и щеше да я накара да лази.

Падни на колене и ми се помоли, и може би ще променя решението си.

Но тя не го направи тогава. Нямаше да го направи и сега. Независимо каква цена трябваше да плати. Точно когато си помисли, че това е краят, Рафаел се обърна и продължи напред към асансьора. Гневният му блясък избледня в разстояние на едно нейно дихание.

Тя го последва, отвратена от потта, която бе избила по гръбнака ѝ, и от щръкналите поради страха шипове по езика ѝ. Но под страха се бе притаил дълбок, дълбок гняв.

В този момент Рафаел, великият архангел, беше най-мразеният човек в цялата Вселена.

Той задържа вратата отворена, направи ѝ път. Тя мина, без да каже и дума. И когато застана зад нея и крилете му леко докоснаха гърба ѝ, цялото ѝ тяло се скова, а очите ѝ се впиха право напред в стъклото на асансьорната клетка. Секунда след това асансьорът пристигна и тя влезе. Той я последва. Ароматът му беше като шкурка по езика ѝ поради вродения ѝ нюх и изострените ѝ сетива. Пръстите ѝ сляпо търсеха ножа, потребността да усети острието в дланта си беше болезнена. Знаеше, че ако поне можеше да почувства ножа в ръката си, това би я успокоило, би ѝ върнало равновесието, но също така осъзнаваше, че това равновесие и спокойствие бяха само илюзия, която можеше да я постави в по-голяма опасност.

Мога да те накарам да лазиш, Елена.

Тя стисна зъби толкова силно, че челюстта я заболя, а когато асансьорът спря, излезе веднага, без да го чака. Една крачка след това спря като закована на мястото си.

Корпоративният декор със сигурност е претърпял доста големи промени, щом това място се счита за подходящо за бизнес среща.

Килимът беше лъскав и много... черен. Стените — също. Само две декоративни масички и никаква друга мебелировка. В същия цвят. Наситен. Тежък. Блещукаше с някакъв скрит нюанс, с някакво стаено обещание за хиляди възможности.

На малките масички бяха сложени кървавочервени рози, подредени с вкус в кристални вази. Какъв изумителен контраст, който се подсилваше от правоъгълната картина на стената. Тя тръгна към нея като в транс. Хиляди нюанси на червеното, разпилени, разбъркани и все пак в тях имаше някаква хладна логика, някаква еротика, някаква сексуалност, която навяваше усещането за кръв и смърт.

Пръстите на Рафаел на рамото ѝ.

— Дмитрий е гений.

— Не ме докосвай! — Думите паднаха от езика ѝ като остри капчуци. — Къде сме?

Тя се обърна към него и се опита да не мисли за оръжието си и колко много иска да го усети в ръката си.

Сини пламъци в очите му, но никаква жестокост.

— На етажа на вампирите. Използват го за... е, сама ще видиш.

— Защо ми е да виждам? Знам всичко, което трябва да знам за тях.

Бледа сянка от усмивка на устните му.

— Тогавя това, което ще видиш, няма да те изненада. — Предложи й ръката си. Тя отказа да я приеме. Усмивката му остана на лицето. — Такава непокорност. Откъде си я наследила? Със сигурност не и от родителите си.

— Още една дума за родителите ми и не ми пука дали ще ме надrobiш на милион парчета, но преди това ще изтръгна сърцето ти и ще го хвърля на уличните кучета за вечеря.

Той повдигна вежди.

— Сигурна ли си, че имам сърце?

И тръгна по коридора.

Не искаше да върви зад него като куче, затова се разбърза да крачи редом с него.

— Физически — да. В емоционално отношение — никакъв шанс.

— Какво може истински да те изплаши? — Изглеждаше искрено заинтригуван.

За пореден път Елена се бе хързулнала по тънката ледена кора на замръзналото езеро и бе успяла да излезе жива. Но се размина на косъм. Дали Рафаел би бил така милостив, след като приключи задачата си и тя вече не му е нужна? Нямахше намерение да остава тук, за да се увери с очите си.

— Аз съм роден ловец — каза тя, но наум си записа да помисли за план за евакуация след приключване на мисията, ако изобщо излезеше жива от нея. Сибир й се струваше добра алтернатива. — Не много хора знаят какво означава това, също и неминуемите последици.

— Разкажи ми. — Той бутна стъклената врата и я задържа, докато тя мине. — Кога разбра, че имаш такава дарба да ги усещаш?

— Не е имало такъв момент на осъзнаване. Винаги съм можела да го правя. Едва когато бях на около пет, разбрах, че е ненормално, различно, като аномалия. — Думата се изплъзна от устата й. Думата, която използва баща й. Усети устата си изтъняла и суха. — Преди това мислех, че всички могат да го правят.

— Както всеки малък ангел си мисли, че всички могат да летят.

Любопитството надделя над гнева й.

— Да. — Значи все пак има ангели бебета? Но къде бяха? — Знаех, че съседът ни е вампир, много преди другите да разберат. И един ден, без да искам, го издадох. — Все още ѝ беше неудобно, макар че тогава беше дете. — Опитваше се да мине за нормален човек.

На лицето на Рафаел се настани сянката на негодуването.

— Би било далеч по-добре, ако бе отстъпил мястото си на друг желаещ. Защо да приемаш дара на безсмъртието, ако искаш да си останеш само човек?

— Тук трябва да се съглася — отвърна тя и сви рамене. — Господин Бенсън беше принуден да се изсели от квартала ни. Вдигнаха голяма врява.

— Твоят дом не е бил един от най-гостоприемните. Толерантността не е била позната на тези хора.

— Не. — И баща ѝ беше начело на тази нетолерантност. Колко унижен се бе почувствал, когато разбра, че дъщеря му е едно от тези чудовища. — Няколко години по-късно усетих Слейтър Петалис. Беше съвсем близо до мен. Това стана по времето, когато избиваше човек след човек. — Сърцето замръзна в гърдите ѝ от тайния ужас, който я свързваше с това име.

— Една от малкото ни грешки — каза Рафаел.

Не е било грешка. Не съвсем. Не и след като човекът бе влязъл здрав и след Преобразяването се бе побъркал. Но не можеше да каже това на глас, не и без да предаде Сара.

— Така че, както виждаш, аз съм свикнала със страха. Израснала съм със страха, че край мен винаги има вампир.

— Лъжеш ме, Елена, но засега ще пусна лъжата ти да мине. — Той спря и отвори вратата. — Скоро ще ми кажеш цялата истина защо така настървено се впускаш да танцуваш със смъртта.

Зачуди се дали Рафаел има във файловете си имената на Ариел и Мирабел. Дали знаеше истината за трагедията, сполетяла майка ѝ и превърнала баща ѝ в един напълно непознат груб човек.

— Знаеш какво казват за хората, които са прекалено уверени в себе си — рече Елена.

— Именно. — Леко кимане. — Така, да оставим това. Тази вечер ще ти покажа защо тези, които наричате курви, търсят вампири за свои любовници.

— Каквото и да кажеш, каквото и да ми покажеш, няма да промениш мнението ми — намръщи се тя. — Те са по-пристрастени и от наркоманите.

— Толкова твърдоглава — промърмори той и рязко отвори вратата.

Нашепнати звуци, смях, почукване на чаши. Смесицата от звучащи цветове полетя към нея като покана. Очите на Рафаел я предизвикваха да влезе.

Каквато си беше глупачка, тя прие предизвикателството. Издърпа леко ножа от ръкава си, уви длан около него и влезе с пронизващото съзнание, че архангелът е зад нея, зад оголената ранимост и податливост на гръбнака ѝ... И тогава устата ѝ се отвори в шок.

Вампирите имаха коктейл.

Тя мигаше и с изумление гледаше приглушената романтична светлина, плюшените дивани, ордьоврите в изискани табли, високите чаши с шампанско. Разбира се, храната беше за... човеците. Мъже и жени. Навсякъде. Нормални хора. Говореха и се смееха с домакините си. Официални вечерни костюми покриваха широки стройни мускулести тела. Бели коктейлни рокли — дълги и тесни или къси и секси. Преобладаващата цветова гама — бяло и червено, дори петната от разлято вино изглеждаха като част от цветовата гама на тоалетите. Всички разговори спряха в мига, в който околните я видяха. После очите им се преместиха зад нея и Елена почти чу колективната въздишка — архангелът държи ловеца на каишка. За първи път Елена беше свидетел на такова масово чувство на облекчение. Успя да се пребори с детския импулс да им покаже, че не е дърпана от никаква каишка, и прибра обратно ножа във вътрешния джоб на ръкава си.

И съвсем навреме, защото към нея вече вървеше един вампир с чаша вино в ръка. Поне се надяваше да е вино. Тъмночервената течност можеше съвсем спокойно да се окаже кръв.

— Здравей, Елена. — Думите бяха казани с красив, дълбок глас, но не гласът, а ароматът му я замая, опияни, отрови — богат, тъмен, пищен и съблазнителен.

— Вампирът от портала — прошепна с дрезгав, почти изгубен глас. Едва тогава осъзна, че е притисната към живата топлина, излъчвана от гърдите на Рафаел, защото неволно бе направила крачка

назад, сякаш да избяга от ноктите на някаква пълзяща към нея невидима милувка.

— Казвам се Дмитрий — каза ѝ той с усмивка, която оголи искрящите му бели зъби. Не се виждаше нито един издаден резец. Стар вампир. Опитен. — Ела, танцувай с мен.

Топлина се разля и се уви като змия между краката ѝ. Нейната неволна реакция на аромата на Дмитрий. Силен аромат и крайно... еротичен.

— Престани или ще те направя евнух.

Той погледна към ципа си, където Елена бе успяла да притисне острието на ножа.

— Ако не си тук да поиграеш, защо изобщо си си направила труда да дойдеш? — Ароматът изчезна, сякаш го бе издърпал обратно в себе си. — Това е място за наслада и спокойствие. Занеси си оръдията някъде на друго място.

Елена се изчерви и веднага прибра ножа. Очевидно бе направила поредната огромна грешка и бе нахлула с агресия на мирното събиране. Голям фал.

— Добър вечер, Рафаел — каза Дмитрий.

Рафаел уви длан под мишницата ѝ и каза:

— Елена е тук да се учи. Не разбира защо хората ви харесват толкова много.

Дмитрий повдигна вежда.

— С най-голямо удоволствие ще ѝ покажа.

— Не тази вечер, Дмитрий.

— Както пожелаете, сир.

Дмитрий кимна леко с глава и се отдалечи... но не и преди да я увие в нежния облак на умопомрачителния си аромат. Като последен изстрел от засада. Бавната му усмивка ѝ казваше, че усеща слабостта ѝ, омекналите ѝ колене, но ефектът отслабваше с всяка крачка, с която се отдалечаваше, и тя вече не изпитваше онази силна еротична болка да бъде докосната.

Ароматът на Дмитрий беше оръжие за манипулиране на съзнанието. Точно като това, което притежаваше Рафаел. За първи път обаче започна да разбира защо някои ловци се обвързваха сексуално и дори романтично с тези, които трябваше да са целта на залавянето им. Но пък вампири като Дмитрий не се преследваха.

— Той е стар, изплатил е стогодишния си дълг към вас поне няколко пъти. Защо е с теб? — *Да не споменаваме изобщо за силата му.*

Елена никога не бе срещала вампир с такъв силен магнетизъм. Дланта на Рафаел беше като жиг около ръката ѝ. Изгаряше материята на тениската ѝ, оставяше белег върху кожата ѝ.

— Той винаги търси предизвикателства. Когато работи за мен, тази му потребност е напълно задоволена.

— И не само тази потребност е задоволена. Очевидно се задоволява по доста начини — измърмори тя, докато наблюдаваше как Дмитрий увива ръка около кръста на една блондинка с изящни форми. Въпросната го гледаше като омагьосана. И това не беше никаква изненада за Елена. Дмитрий беше подмокрящо красив — копринена тъмна коса, тъмни очи и кожа, която напомняше повече за Средиземноморието, а не толкова за студения славянски климат.

— Аз нямам нищо общо с това. — Рафаел беше открито развеселен от насоката на мислите ѝ. — Вампирите в тази стая нямат нужда от подобна услуга от моя страна. Огледай се и ми кажи кого виждаш.

Тя се смръщи и се подготви да излае нещо остроумно и заядливо, когато очите ѝ се разшириха от истински шок. Онази дългокрака брюнетка...

— Няма начин. Не е възможно.

— Продължавай.

Очите ѝ се върнаха към блондинката с перфектните извивки, която се бе облегнала на ръката на Дмитрий.

— И нея съм виждала някъде. В телевизионно шоу?

— Да.

Напълно изгубила вътрешно равновесие, тя продължи да оглежда помещението. Видя известен млад актьор, седнал на дивана до поразително красива жена вампир с коса като пламъците на огъня. Малко вляво от тях забеляза двойка, известна във финансовите среди, собственици на акциите на „Фортуна 500“. Красиви хора. Умни хора.

— И те са тук по свой собствен избор? — попита тя, но вече знаеше отговора.

В очите на хората не видя уплаха, не видя отчаяние, не видя смущение. Никой от тях не беше доведен тук насила. Видя флирт,

радост, наслада. Усещането за секс тежеше във въздуха. Определено секс. Лепкавата топлина от сексуалното излъчване на телата се стичаше като кондензирана пара по стените.

— Усещаш ли го, Елена? — Затвори свободната си ръка под другата ѝ мишница и я притисна назад към гърдите си. Устните му докоснаха ухото ѝ, когато се наведе да ѝ прошепне думите. — Това е техният наркотик. Това е тяхното пристрастяване. Удоволствие.

— Не е същото — отвърна тя и продължи упорито да отстоява губещата си позиция. — Вампирските курви са като групита — вървят след тях и лагеруват там, където спрат да нощуват.

— Единственото, което ги отличава от тези хора тук, е липсата на богатство, а може би и на физическа красота.

Беше прав, но истината я ужили.

— Добре, вземам си думите назад. Вампирите и техните групита са мили, здрави и добри хора.

Елена не можеше да повярва на очите си. Телевизионен актьор плъзваше ръката си между краката на женския вампир, който беше неговата дама за тази вечер, и изобщо не забелязваше, нито го интересуваше какво се случва около него.

Рафаел се засмя.

— Не, вампирите не са мили, но не са и зли.

— Никога не съм казвала, че са зли — отвърна тя, без да може да откъсне очи от лицето на телевизионния актьор. Тотална забрава и удоволствие, докато галеше бледата бяла кожа на червенкосата. — Знам, че те са просто хора. Искях да кажа, че...

Тя млъкна и едва преглътна, докато наблюдаваше една стенеща жена. Любовникът ѝ се бе привел над нея и устните му почти докосваха вената на шията ѝ. Нашепваха горещо обещание за екстаз.

— Искаше да кажеш нещо? — Рафаел спусна поглед към пулсиращата вена на нейната шия. Тя се стресна, изумена как е допуснала да се озове в ръцете на архангел, когото планираше да убие преди няма и минути. С нож в сърцето.

— Че не ми харесва начинът, по който вампирите използват способностите си, за да поробват жертвите си.

— А ако жертвите не са жертви, а просто хора, които искат да бъдат поробени? Забелязваш ли някой да се оплаква?

Не, никой. Виждаше само една екзотична смес от вампири и хора, улигани в еротична нежна игра.

— Ти на оргия ли ме доведе?

Той пак се засмя и този път звукът беше топъл, течен, като разтопен карамел по кожата ѝ.

— Понякога прекосяват някоя и друга граница, но всичко е така, както го виждаш — парти, на което всеки си търси партньор.

Дланите му се плъзнаха надолу и после нагоре по ръцете ѝ. Дъхът му разроши къдравата ѝ коса около слепоочията. За секунда омекна, напълно се разколеба, разлюля се. Какво ли би било, ако можеше да се облекне назад и да остави Рафаел да... О, боже! Какво се случваше?

— Видях достатъчно. Да си вървим — размърда се с мъка в здравите му ръце.

Той я стисна по-силно. Крилете му се разпериха и стаята зад тях изчезна. Гърдите му, горещи и твърди, притиснати към гърба ѝ.

— Сигурна ли си? — Устните му шепнеха в прекалено чувствителната ѝ кожа. Трябваше да положи всички усилия на изчерпващата ѝ се воля, за да не започне да трепери. — Не съм имал простосмъртна жена за любовница от векове. Но ти се отличавааш с... интересен... вкус.

8

Простосмъртна жена за любовница.

Думите му отключиха затвора от еротична наслада, в който архангелът я бе омотал с хладнокръвния си начин да я контролира. Тя беше само една играчка за него. Нищо повече. След като се наиграеше с нея, щеше да я захвърли като всички останали ненужни играчки. Използвана, забравена.

— Намери някоя друга, с която да се забавляваш. Не съм на рафтовете с изложена стока.

Тя се изскубна и този път той я пусна.

Елена се обърна и го погледна войнствено. Очакваше да види гняв, дори бяс заради това, че му беше отказано, но за нейна изненада лицето на Рафаел представляваше непробиваема наблюдаваща маска. Елена се запита дали през цялото време не си е играл с нея.

Защо, по дяволите, би взел обикновена жена за любовница, след като имаше цял харем с поразителни красавици вампири и можеше да си избере която поиска? Ако забравим за хранителната диета на вампирите, начинът им на живот твореше чудеса с външния им вид. С кожата, с тялото. Един вампир на възраст петстотин години имаше буквално нечовешка красота, елегантно тяло, съвършена фигура и перфектна кожа. Съблазънта, която излъчваша, нарастваше с всяка изминала година, макар че силата на магнетизма определено зависеше и от индивида.

Елена беше срещала много стари вампири, които ѝ напомняха повече на жертва, отколкото на хищник, но онези, които имаха истинската сила... Тези като Дмитрий притежаваха изключително усъвършенствани умения да крият мощта си, харизмата си, да я таят, докато дойде мигът да я използват. Други не можеха да контролират силата си и тя постоянно изтичаше дори когато не им беше нужно. Но дори слабите, тези, които по нищо не приличаха на Дмитрий, бяха изумително красиви.

— Разбрах урока — каза тя, след като се сети, че той няма да проговори. — Трябва да бъда по-толерантна към сексуалните предпочитания и дейности на другите хора.

— Интересен начин да се обобщи този урок. — Най-сетне свали крилете си и ги затвори зад гърба си. — Но ти видя само върха на айсберга.

Елена се зачуди дали момчето от телевизията вече е вкарало пръсти под бикините на вампира.

— Видях достатъчно.

Лицето ѝ пламна. Всичките ѝ сетива улавяха еротиката, която се лееше в нейна посока зад гърба ѝ.

— Консервативна? Елена? Мислех, че ловците са доста освободени в сексуалните си предпочитания.

— Не ти влиза в работата. Или си тръгваме, или ще приема предложението на Дмитрий.

— Мислиш, че това има някакво значение за мен?

— Разбира се. — Погледна го в очите и заби пети в пода, сякаш буквално от това зависеше дали ще може да защити територията и позицията си. — Когато онзи вампир впие кучешките си зъби в мен, няма да мога да вървя и да работя.

— За първи път чувам някой да сравнява мъжкия penis със зъб — каза тихо той. — Трябва да споделя виждането ти с Дмитрий. Мисля, че оценката ти ще го заинтересува.

Елена знаеше, че бузите ѝ пламтят, но отказа да се предаде в словесната битка.

— Зъб, penis, каква е разликата? За един вампир и двете са инструмент за задоволяване.

— Но не и за един ангел. Моят penis има изключително специфична употреба и цел.

Похот, остра, опасна, нежелана, стисна гърдите ѝ с такава сила, че едва си поемаше дъх. Пламъкът в бузите ѝ се укроти за сметка на нажеженото ѝ тяло. Огънят се настани долу. В топли, мокри места.

— Убедена съм, че е така — каза тя със сладък глас, но не отстъпваше, независимо че тялото ѝ я предаваше. — Предназначението му да обслужва всички тези вампирски женски групи вероятно е изтощително занимание.

— Устата ти може да ти докара много повече неприятности, отколкото си в състояние да си представиш.

Само че, докато произнасяше това изречение, гледаше в устата ѝ, излъчвайки всякаква друга емоция, само не и закана и строгост. Гледаше я така, сякаш искаше тази уста увита около него.

— Няма начин. Никакъв начин. Дори и в ада няма да се случи — успя да изграчи въпреки тежестта, която усещаше в стъстената си кръв.

Рафаел не се престори, че не е разбрал доста неочаквания ѝ коментар.

— Тогава ще се погрижа, когато се случи, да се чувстваш точно като в рая.

Очите му потъмняха до индигово предизвикателство в погледа. Отвори вратата и тя закрачи навън, но преди това метна един последен и много виновен поглед към празненството в стаята. Очите на Дмитрий бяха впити право в нея, докато устните му бавно минаваха като с четка по оголения извит млечнобял врат на блондинката. Ръката му беше в опасна близост до меката извивка на гърдите ѝ.

Докато вратата се затваряше, тя видя как кучешките му зъби светват мълниееносно. Стомахът ѝ се изви от жесток поразяващ глад.

— Би ли отишла в леглото му, сладка? — попита Рафаел в ухото ѝ. Гласът му — стоманено острие. — Би ли скимтяла и молела?

Елена преглътна.

— Не, по дяволите. Не. Той е кейк от кал с двойна глазура шоколад. Изглежда добре, искаш да изядеш целия кейк, но когато опиташ, е прекалено сладко и лепкаво.

Еротичното излъчване на Дмитрий беше задушавашо, тежко, като одеяло. Отблъскваше със същата сила, с която привличаше.

— Ако той е кейк, какво съм аз? — Жестоки чувствени устни до бузата ѝ, до линията на челюстта ѝ.

— Отрова — прошепна тя. — Красива, съблазняваща, еротична отрова.

Усети как Рафаел застива зад гърба ѝ и Елена си спомни за затишието пред буря. Но когато бурята удари, беше под формата на копринено гладък глас, който се заби право в нея, сякаш я просна оголена, незащитена, разтворена пред него.

— И все пак мисля, че по-скоро би предпочела да се давиш в отрова, отколкото да се давиш с парче кейк.

Ръцете му се затвориха върху устните ѝ. Похот в гърлото ѝ. Брутална, изискваща, помитаща.

— Да, но мисля, че и двамата вече знаем за силната ми склонност да се хвърлям към самоунищожение. — Направи крачка назад и се облегна на стената. Опита се да принуди тялото си да спре да се подготвя за акт, който по никакъв начин нямаше да позволи. — Нямам желание да съм играчка за дъвчене.

По принцип чертите на лицето му бяха осезателно изсечени и мъжествени, но в този момент устните му бяха самото изкушение. Меки, чувствени, приканващи да бъдат захапани. Напомняха устните на човешко същество.

— Ако сега те просна на бюрото си и вкарам в теб два пръста, мисля, че истината ще се окаже друга.

Бедрата ѝ се притиснаха в спазмите на непозната досега потребност. Изведнъж единственото нещо, което можеше да види и за което можеше да мисли, бяха тези дълги пръсти, които се потапят в нея, докато тя лежи безпомощна. Затвори очи, но стана още по-зле. Насили се да ги отвори и да се съсредоточи върху отблясъка на черната стена срещу нея.

— Нямам представа какви перверзии се случват в тази сграда, но не искам да участвам в тях.

Той се засмя. Онзи дълбок, тъмен смях на мъж, който знае истината.

— Може би си имала доста по-затворен живот, отколкото предполагам, за да си мислиш, че такова нещо е перверзия.

Това беше предизвикателство, той искаше да му отговори и затова тя се пребори с порива да си отвори голямата уста. И какво като не е толкова ларж в сексуално отношение като останалите ангели? И какво като в онази тестостеронна банда я бяха кръстили Веста Девицата, тъй като отказваше на всеки един от тях. Не, не беше девствена, но ако това щеше да я пази настрана от еротичните игри на Рафаел, ако се наложеше, щеше да се прави на девственица.

— Бих искала да запазя затворения си живот. Благодаря, но не, благодаря. Може ли да проведем този разговор, преди да заспя от скука?

— Леглото ми е много удобно.

Идеше ѝ да си удари един шамар, че му даде възможност да използва още една пукнатинка, през която да изсипе в съзнанието ѝ подлудяващи видения: Рафаел в леглото, разперени криле, голи бедра, гол пе...

Стисна зъби.

— Какво искаше да ми кажеш?

Очите му проблеснаха, но изрече само:

— Ела.

Закрачи с бърза крачка към асансьора, а тя подтичваше след него да го настигне, раздразнена от начина, по който я принуждаваше да изпълнява нареденото. Но за първи път успя да си затвори устата и да не се заяде, защото искаше да се махне колкото е възможно по-скоро от етажа на вампирите с нагарчащото усещане за секс, удоволствие, пристрастеност.

Не останаха дълго в асансьора и сега, когато излязоха, атмосферата беше класическа. Основната цветова гама беше хладно бяло с елегантни нюанси на бяло злато, но когато Рафаел я вкара в офиса си, тя видя, че бюрото му е едно огромно парче черен полиран вулканичен камък.

Ако сега те просна на бюрото си и вкарам в теб два пръста, мисля, че истината ще се окаже друга.

Елена срязва веднага мисълта още преди да е пролазила обратно в съзнанието ѝ. Остана в далечния ъгъл на бюрото, а Рафаел го заобиколи и застана пред огромното стъкло с поглед към милионите светлини на града зад тях, зад излятата като тъмно петно река Хъдсън.

— Юръм е в Ню Йорк.

— Моля?

Елена беше изненадана, но и доволна от внезапната промяна на тона му. Сега вече звучеше съвсем делово. Тя вдигна ръка да оправи разрошената си от вятъра коса и я прибра на опашка.

— Това улеснява работата ни. Трябва само да предупредя всички ловци да си отварят очите за ангел с тъмносиви криле.

— Написала си си домашното.

— Цветът му е особено нехарактерен. Както ѝ този на твоите криле.

— Няма да предупреждаваш никого.

Последните останали следи от желанието загиваха — бърза, почти неуловима смърт. Тя го погледна изумена.

— Как се очаква да си свърша работата, ако ограничаваш достъпа ми до нещата, които са ми нужни и които могат да ми помогнат ефективно?

— Тези неща, за които говориш, ще ти бъдат напълно безполезни в това преследване.

— О, стига — изкрещя зад гърба му. — Един голям шибан ангел с криле, каквито никой друг няма. Хората ще го забележат. И би ли се обърнал с лице към мен, когато говорим?

Той се обърна. Очите му — сини пламъци. Сила изтичаше от тялото му като вълни. Елена усещаше как започват да я давят.

— Юръм няма да се отличава по нищо. Така както аз не се отличавам по нищо.

Тя свъси вежди.

— За какво, по дяволите, говориш? И... О, мамка му, о, боже!

Рафаел не беше там. Да, знаеше, че трябва да е там, но не беше... видим. Тя преглътна и тръгна към мястото, където бе застанал последно. Протегна ръка напред. Докосна топла мъжка кожа.

Една призрачна ръка се затвори около китката ѝ. Можеше да се отдръпне, но не го направи. И тогава един от пръстите ѝ бе засмукан в устата, която бе гледала допреди малко. Жестоко мокро пулсиране между краката ѝ. И тогава разбра, че не може да види пръста си.

— Престани — изскубна се назад и се запрепъва към бюрото. Рафаел се появи първо като мираж и постепенно се превърна в твърдо тяло.

— Просто исках да ти докажа тезата си.

Той застана право пред нея и я блокира от всички страни.

— И обикновено смучеш хората, когато искаш да докажеш тезата си? — Пръстите на ръката ѝ се свиха навътре. — Какво, по дяволите, беше това?

— Терминът при нас е Величие. Като магия — отвърна той и обходи устата ѝ с поглед. — Позволява ни да се движим невидими сред останалите. В известен смисъл това е едно от нещата, които отличават архангелите от ангелите.

— Колко дълго можеш да издържиш? — Постара се да не се пита за какво си мисли Рафаел, когато я гледа по този начин, и се помъчи да

си припомни, че бе заплашил живота на Сара и бебето ѝ, бе заплашил нейния живот. Но беше толкова трудно, когато бе така близо до нея, когато бе така лесно да го докоснеш. Изглеждаше почти като човек. Един много тъмен и чувствен човек.

— Мога да издържа колкото е необходимо — прошепна той и Елена не се съмняваше, че бе вкарал двойко значение в последното изречение. — Юръм е по-стар от мен. Силата му е по-голяма. Единственото, което трябва да направи, е... — Тук той рязко спря и премисли. Сякаш се проклрнаше, че е разкрил прекалено много. — Когато е наистина силен, той може да задържи Величието безкрайно дълго. Дори и когато е слаб, пак може да остане невидим през по-голямата част от деня, да излиза навън и да си прави каквото си иска през нощта.

— И преследваме Невидимия? — Тя се отдалечи още назад, почти седна неволно на бюрото. Ръцете му бяха от двете страни на таза ѝ, а тя дори не знаеше кога се бе приближил толкова много.

— Ето защо ни е нужен твоят нюх, твоето обоняние.

— Аз мога да надуша вампир, а не ангел. Примерно не мога да надуша теб, когато си наблизко.

Той не обърна никакво внимание на този детайл. Сякаш за него това бе най-незначителната подробност.

— Трябва да чакаме.

— Какво да чакаме?

— Подходящия момент. — Той вдигна криле и закри гледката ѝ. Като спуснати пердета пред самата нощ. — И докато чакаме, ще задоволя потребността си да видя дали имаш същия сладък вкус, както ми звучи, когато говориш.

Паяжината от чувственост се затвори около нея. Без да го предупреди, тя успя да използва способността си да се измъква назад. Навсякъде се разлетяха листа.

— Казах ти — говореше задъхано тя. — Не искам да бъда закуска, играчка за острене на зъби, приятелче за чукане. Намери някой вампир да си забиеш зъба в нея.

Елена закричи по коридора, без да дочака отговор. За нейно изумление никой не я спря. Когато излезе от входа на огромната сграда, с още по-голямо учудване забеляза очакващото я такси. Точно се канеше да каже на шофьора да се разкара, когато се сети, че е без

никакви пари. Нямахме никакво желание да върви пеша в плашещия студ на нощта, затова се качи на задната седалка. — Махни ме от това проклето място.

— Както пожелаете — отвърна той с мек, гладък и спокоен глас. Прекалено мек, прекалено гладък. Тя вдигна очи и срещна погледа му в огледалото.

— Сега вече и вампирите карат такситата?

Той се усмихна, но в никакъв случай нямаше чара на Дмитрий... и със сигурност му липсваше онази опасна чувственост на архангела, който ѝ изглеждаше категорично решен да превърне връзката им... ха!... в сексуална игра.

Ако това някога се случеше, в царството на Луцифер през този ден температурите щяха да паднат под нулата и да завали сняг.

Сексът не влизаше в менюто.

Нито пък Елена.

9

Рафаел гледаше как таксито тръгва. Беше силно изненадан, че Елена се бе качила.

Тя се очертаваше най-непредвидимото същество сред тези, които бяха под негово управление и команда. Разбира се, Елена би спорила дори и за това, помисли си той и се усмихна развеселен по онзи начин, по който само един смъртоносно опасен и мощен безсмъртен може да се усмихва.

Вратата зад гърба му се отвори.

— Сир?

— Дмитрий, няма да я докосваш. Стой далеч от ловеца.

— Ако това е Вашето нареждане, разбира се. — Пауза. — Мога да я прекърша до такава степен, че да се моли.

— Не искам да моли. — Рафаел бе изненадан, че това се оказва самата истина. — От нея ще има по-голяма полза, ако нищо не я притеснява.

— А след това? — Гласът на Дмитрий беше натежал от предусещане за чувствена наслада. — Мога ли да я имам, след като приключи с преследването? Тя... ме привлича.

— Не. След това е моя.

Ако Елена някога отвореше устни да се моли, тези молитви щяха да бъдат само и единствено за ушите на Рафаел.

10

Рафаел със сигурност щеше да я убие.

Елена седеше изправена в красивото си легло. Истинско произведение на изкуството. Рамката под главата ѝ представляваше възможно най-фината и деликатна изработка от метал. Пухените възглавници и завивките бяха украсени с бродирани на ръка малки цветчета. Вдясно от леглото ѝ имаше френски прозорци, които водеха към малко балконче, което Елена бе превърнала в истинска райска градина. Миниатюрна.

А зад градината... Кулата на Архангелите.

Стените в спалнята ѝ бяха покрити с дебели бели тапети с лек синьо-сив оттенък — своеобразно ехо от синия килим. Пердетата бяха бели, прозрачни, макар че имаше и две тежки брокатени, които Елена обикновено държеше дръпнати в двата края.

Огромни слънчогледи на фона на бяло небе цъфтяха в целия си разкош върху китайската ваза в отсрещния ъгъл, подарък от благодарен ангел, чийто неблагодарен вампир Елена бе успяла да намери. Този млад женски вампир, едва приключил договора си, бе решил, че не се нуждае от защитата на ангелите. Елена я беше намерила свита на топка, ужасена, изплашена в един публичен дом, в който се предлагаха доста странни секс услуги и който имаше още по-странна клиентела. Работата ѝ я бе отвела в подземния свят на Шанхай, но подарената ваза си беше истинско произведение на изкуството, недокосната от времето. Елена беше посветила един месец да подрежда стаята си и резултатът бе, че сега това беше един истински рай.

Но точно в този момент не ѝ пукаше къде се намира. Дори и да седеше на пода на някой мръсен хотел в Пекин, пак нямаше да забележи. Очите ѝ бяха отворени, но единственото, което виждаше, беше онзи изпотрошен вампир на Таймс Скуеър, на когото никой не се бе осмелил да помогне. Нито един човек, нито едно живо същество не се бе престашило да го доближи. Елена знаеше, че нямаше начин да завърши вечерта като него, не и ако Рафаел не искаше да провали

цялата ѝ работа, но тази задача категорично я водеше към сигурна смърт.

Вече ѝ беше казал за Величието, както и че умее да бъде невидим. Доколкото ѝ беше известно, нито едно човешко същество, нито един ловец не знаеше за тази изумителна дарба на архангелите. Все едно похитителят ти да вземе, че да си махне маската и да ти покаже лицето си — каквото ѝ да ти каже след това, с теб е свършено.

— Няма начин. Никакъв начин. Няма да стане, мамка му.

Тя сви юмруци около завивката от египетски памук, присви очи и премисли опциите си:

Вариант 1: Да се опита да се откаже.

Вероятен изход: бавна мъчителна смърт.

Вариант 2: Да свърши работата и да се надява.

Вероятен изход: Лека и бърза смърт без изтезания (което е по-добре).

Вариант 3: Да накара Рафаел да даде клетва, че няма да я убие.

Вероятен резултат: Клетвите са нещо много сериозно за тях, така че навярно няма да умре, но пък Рафаел щеше да я тормози, докато полудее.

— Тогава помисли за по-хитра клетва — каза тя на себе си. — Без смърт, без изтезания и определено без да ме превръща във вампир.

Тя захапа устната си и си помисли дали може да включи и семейството си към клетвата. Семейството. Да, как пък не. Роднините ѝ я мразеха и в червата. Но пък не ѝ се искаше да ги разпорят и да я карат да гледа как ги режат на парчета.

Кръвта пада тежко, с удар върху плочите.

Кап.

Кап.

Кап.

Кап.

Свистене в дробовете, гъргореца молба в пълното с кръв гърло.

Поглежда и вижда Мирабел все още жива.

Чудовището се усмихна.

Ела, Тереза, моят мъничък храбър ловец. Опитай кръвта.

Кап.

Кап.

Влажен звук от разкъсване. Гъст. Отвратителен. Кошмарен.

Елена избута завивката и пусна крака на пода. Лицето ѝ беше леденостудено. Този спомен можеше да извлече цялата топлина от тялото ѝ.

Седнала на ръба на леглото с глава в дланите си, тя се опита да изключи — това беше единственият начин да избяга от спомените, когато те намираха пробойна в защитата ѝ и се загнездваха в тялото ѝ. Острите им хищнически нокти се впиваха в нея със същата злост и отмъстителност като тази на...

Нещо се удари в пода на балкона.

Пистолетът, който Елена държеше под възглавницата си, вече бе в ръката ѝ, насочен към френските прозорци, много преди тя да разбере, че дори се е пресегнала да го вземе. Тялото ѝ бучеше от адреналина. Ръката ѝ не помръдваше. Стабилна и сигурна.

Тя огледа балкона през прозрачните пердета, но не забеляза никого. Видя само своето отражение в прозореца — отражението на един глупав ловец, който се беше изплашил така лесно.

Не, Елена не беше глупава. Тя стана от леглото, забравила, че е облечена само с бял потник и ментовозелени изрязани тесни боксерки с две цепки от двете страни, украсени с по една розова панделка.

Без да откъсва поглед от балкона, издърпа първо едното, а после и другото прозрачно перде. Не се виждаше никакъв вампир. Да, тези шибаняци не можеха да летят, не бяха ангели все пак, но веднъж бе видяла как трима се катерят по една много висока сграда като три паяка с по четири крака. Онези тримата го бяха направили на шега, но след като те можеха, значи и останалите умееха същото.

Тя провери отново.

Никакъв вампир.

Никакъв ангел.

Ръката започваше да я боли от силното стискане на пистолета, но не можеше да си отдъхне спокойно. Подаде се на балкона и започна да оглежда парапета на перилото. Ако някой висеше от него, щеше поне да му види пръстите. Освен това, ако някой докоснеше перилата, би оставил следи върху гела, с който пръскаше всяка седмица. Това нещо

струваше колкото една ръка, крак и бърбек, но си заслужаваше парите, защото беше най-ефикасният начин да разбереш дали някой се опитва да влезе в дома ти. Когато не беше активиран, той не се забелязваше върху повърхността, независимо къде ще решиш да го нанесеш, но докоснат от вампир, човек, ангел... без значение, цветът му веднага се променяше в яркочервено, което няма начин да не забележиш.

Гелът не беше докосван, а и обонянието ѝ не долавяше миризма на вампир. Тя леко си отдъхна и погледна надолу. Веждите ѝ се повдигнаха от изумление. До разкошните ѝ нацъфтели бегонии имаше пластмасов цилиндър за предаване на съобщения. Тя се намръщи — листенцата на бегониите се чупят така лесно. Ако някой бе изпуснал това нещо и бе опропастил прекрасните ѝ цветя, за които се грижеше като за бебета и им вдъхваше живот въпреки хладната целувка на отиващото си лято, щеше да му се види тясно и в ада.

Когато се увери, че наоколо няма никого, тя свали пистолета и отвори вратата. Бризът нахлу с живия пулсиращ аромат на града, но нищо повече. Въпреки това тя се наведе много внимателно към перилото и с крак издърпа пластмасовия цилиндър. Почти го бе прибрала в стаята, когато видя перото, което бавно плуваше надолу и нежно се приземяваше върху усуканите метални листа на парапета.

Тя изрита цилиндъра в стаята, вдигна пистолета и го насочи към покрива на балкона. Мъжът, който ѝ направи този покрив, ѝ каза, че е луда да опропастява прелестната гледка, макар покривът да блокираше само една малка част от небето. Онзи човек обаче явно не мислеше, че опасностите могат да дойдат и отгоре. От друга страна, покривът ѝ пречеше да вижда добре какво се случва над нея. Но очевидно разчиташе прекалено много на този щит и ето че сега изпусна неканения гост. Това нямаше да се повтори.

— Патроните ми минават през покрива, на който седиш, защото дори не е от камък — извика тя. — Махай се оттам, преди да си счупил проклетото паянтово нещо.

Звук от размахване на криле. Секунда след това едно ангелско лице — буквално и преносно, изчервено от неудобство, надникна от единия край на тавана. Очите ѝ се ококориха от изненада. Не знаеше, че ангелите могат да висят с главата надолу като прилепи.

— Куриер ли си? Изправи се, че ми се завива свят.

Той кимна и се изправи. Изглеждаше като един от онези ангели, които хората са рисували през епохата на Ренесанса — сладко и невинно лице, златни къдрици.

— Извинявай. Никога преди не съм виждал ловец и бях любопитен. — И докато гледаше лицето ѝ, очите му станаха огромни и бавно се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Крилете му, които досега пляскаха бързо, за да пази равновесие, заблъскаха с прекалено голям ентузиазъм, направо щеше да се изстреля във въздуха от въодушевление.

— Очите на лицето ми или ще ти прострелям крилото.

Главата му моментално се вдигна нагоре. Лицето му беше силно изчервено.

— Извинявай! Извинявай! Неотдавна излязох от Бежанския лагер... Аз... — Преглътна тежко. — Аз не биваше да ти признавам това. Моля те, не казвай на Рафаел.

Изглеждаше сякаш всеки миг ще се разплаче и Елена кимна.

— Спокойно, дете. И следващия път, когато имаш доставка, ела на входната врата.

Той се смръщи.

— Рафаел каза да го доставя по този начин.

Елена въздъхна и махна с ръка.

— Аз ще се погрижа за Рафаел.

Младият ангел я изгледа с ужас.

— Не, няма проблем. Моля те, недей. Той може... да те нарани.

Последните две думи бяха по-тихи и от шепот.

— Не, няма. — Елена щеше да го накара да ѝ даде клетва. Каква ли? Все още никаква идея. — Сега си върви. Дмитрий е ревнив.

Момчето пребледня и излетя толкова бързо, че Елена почти не видя кога успя да изчезне от погледа ѝ. Това вече беше интересно. Доколкото знаеше, ангелите контролираха вампирите. Ами ако силата на един вампир имаше значение? В случая огромно значение? Трябваше да помисли за това.

По-късно.

След като успеше да принуди Рафаел да обещае да не я убива, измъчва или осакатява.

Тя провери състоянието на листенцата на скъпоценните си бегонии, поля ги, след това влезе вътре и заключи вратата. Жълтата

бегония цъфтеше, сякаш бе едва средата на лятото, и красотата ѝ я накара да се усмихне. Дръпна прозрачните завеси и прибра пистолета под възглавницата си.

Едва тогава тя вдигна цилиндъра със съобщението и развинти капака.

Телефонът звънна. Замисли се дали да не го остави да си звъни. Любопитството ѝ щеше да я убие. Но когато погледна към изписания на екрана номер, видя името на Сара.

— Хей, какво става, директоре?

— Аз се канех да те питам същото. Снощи ми докладваха нещо много странно.

Елена ухапа устна.

— Кой ти докладва?

— Ранзъм.

— Кой друг — промърмори Елена. Ранзъм имаше най-странното хоби на света, ако не броим изключително големия му интерес към пистолети, пушки и други оръжия. — Пак е гледал звездите, нали?

Сара въздъхна.

— Да, с неговия изумителен, безобразно скъп и всичко можещ телескоп. И ми каза, че ти си... ммм... летяла? — Последната дума прозвуча, като че ли Сара ѝ задаваше най-безумния въпрос на света.

— Трябва да благодаря на Ранзъм, че ме е нарекъл звезда.

— Не го вярвам — прошепна Сара. — Мили боже! Била си там? Горе? Летяла си?

— Аха.

— С ангел?

— С архангел.

Тишина. Няколко дълги безмълвни секунди.

— Майчице!

— Аха. — Елена започна пак да развива капака на цилиндъра.

— Какво правиш. Чувам те как дишаш.

— Ти си една ужасно любопитна приятелка.

— Това е основно правило според устава на най-добрите приятелки. Казвай, докато се опитвам да изляза от шока.

— Преди няколко минути ме посети един ангел куриер. Имам доставка.

— Какво е?

— Точно се мъча да...

Гласът ѝ замря, защото бе успяла да махне капака. С разтреперани пръсти Елена гледаше като втрещена съдържанието на цилиндъра. Отвътре бе облепен с мека материя, като втори цилиндър от възглавнички. Имаше усещането, че онова бебе ангел е трябвало да го хвърли с много голямо внимание, с други думи, по никакъв начин да не го хвърля.

— О!

— Ели? Ще ме убиеш така.

Сърцето ѝ беше застанало в гърлото, а ръцете ѝ полека започнаха да вадят изумително изработена скулптура. Пръстите ѝ трепереха да не я докосне прекалено грубо.

— Той ми е изпратил роза.

От слушалката я заля разочаровано сумтене.

— Знам, че не излизаш много на срещи, сладко мое малко грахче, но розите могат да се купят за пет долара от магазина на ъгъла.

— Направена е от кристал. — Докато говореше, светлината се отразяваше в деликатното цвете и цветът беше... Устата ѝ остана отворена. — Не е възможно.

— Кое не е възможно?

Невярваща на очите си, тя отвори нощното шкафче и извади един много остър нож, който продупчваше всичко, но тя рядко го ползваше, защото дръжката не ѝ беше удобна за хващане. Сега го стисна и се опита да направи съвсем лека драскотина по стъблото на розата. Ножът се плъзна, но не успя да остави никаква следа, когато обаче го прокара обратно надолу, розата одра острието на ножа, за което в указанието пишеше, че е защитено срещу всякакви одрасквания.

— О, мамка му.

— Ели, кълна се, ще те бия, докато не станеш на кайма, ако не ми кажеш веднага какво става. Какво има? Някаква роза мутант, която смуче кръв?

Елена преглътна смеха си и продължи да гледа невероятно красивото нещо в ръката си.

— Не е кристал.

— Цирконий? — попита сухо Сара. — О, не, чакай. Пластмаса?

— Диамант.

Пълна тишина. Покашляне.

— Моля, би ли повторила тази дума?

Елена вдигна розата и улови лунната светлина.

— Диамант. Безупречен чист диамант. Едно цяло парче.

— Това не е възможно. Знаеш ли колко голям трябва да е камъкът, за да се извае роза? А розата микроскопична ли е?

— Колкото дланта ми.

— Невъзможно, както вече казах. Диамантите не могат да се ваят. Наистина е невъзможно. — И ако беше невъзможно, защо Сара бе останала без дъх? — Той мъж ти е изпратил диамантена роза?

— Той не е мъж — отвърна Елена, докато се опитваше да възпре чисто женската част от себе си, която искаше да скочи и да беснее от щастие, че притежава такъв изумителен подарък. — Той е архангел. Много опасен архангел.

— Който или е обсебен от теб, или просто има навика да дава щедри бакшиши под формата на такива дарове на хората, които работят за него.

Елена пак се засмя.

— Не, просто иска да ми влезе в гащите. — Изчака, докато Сара спре да се дави от другата страна на линията, за да продължи. — Снощи му отказах. Не мисля, че архангелът обича думата „не“.

— Ели, скъпа моя, кажи ми, че се шегуваш с мен. — Гласът на Сара беше умолителен. — Ако един архангел те иска, той ще те има. И... — тя спря.

— Няма проблем да го кажеш, Сара. Ако ме иска, ще ме има. Ще ме пречупи или почупи. Архангелите не са хора, не са и на светлинни години от хората. Когато приключат с източника на забавлението, вече не се интересуват от играчката си. Ето защо никога няма да ме има.

— Откъде си сигурна, че няма да тръгне подир теб след това? Да ти причини зло?

— Ще го накарам да ми се закълне.

— Хм. Добре, имам файловете и знам, че ангелите приемат клетвата за нещо много сериозно. Като... всъщност няма нищо друго, което да приемат така сериозно, но трябва да измислиш клетвата много внимателно, помисли върху всяка дума. И това ще бъде сделка, той ще иска нещо в замяна, ще си иска своето, а в твоя случай ти си неговото „буквално“.

Елена потръпна и сега идеята не ѝ се стори никак лоша. И не беше заради диаманта, а заради еротиката, напоила предната нощ. Тъмен, погален от злото, но в същото време най-мощният сексуален флирт, който някога бе изживявала. Тялото ѝ пееше упоено от него, а той едва я бе докоснал. Какво ли би станало, ако влезеше в нея, ако тласнеше, ако... Бузите ѝ пламнаха, бедрата ѝ бяха силно притиснати едно към друго, а сърцето ѝ биеше в устата ѝ като барабан.

— Ще върна розата.

Беше изумителна, невероятно красива, невиждано майсторство, но не можеше да я задържи. Сара не я разбра правилно.

— Това няма да е достатъчно. Трябва да има нещо, с което да изтъргуваш клетвата.

— Остави това на мен.

Елена се опита да прозвучи уверена, но нямаше никаква идея как изобщо можеше да седне да преговаря с архангел.

Той ще си иска своето.

Съзнанието ѝ сякаш се препъна без предупреждение и думите на Сара се смесиха със спомена за насиленото тяло на Мирабел. Душата ѝ изстина. Ами ако цената на Рафаел беше нещо по-лошо от смъртта?

11

Елена остави цилиндъра на бюрото на Рафаел.

— Не мога да го приема.

Той вдигна пръст, все още с гръб към нея, и не мръдна от прозореца, където бе застанал с телефон, залепен за ухото. Беше странно да видиш архангел с такова модерно съвременно устройство, но в реакцията ѝ нямаше никаква логика — те бяха собствениците на технологиите, независимо че изглеждаха като изскочили от приказка или легенда.

Колко истина е имало в онези легенди, никой не знае, защото архангелите са били част от историята на човечеството от самото начало, от пещерните рисунки. Но през цялото това време са си останали обградени с мистика.

Хората по природа мразят вакуума и затова са започнали да запълват празното пространство с измислени митове за съществуването на ангелите. Някои ги наричаха пазители на боговете, други — просто по-напреднал вид. Въпреки това само едно нещо оставаше стопроцентова истина — те бяха управниците на този свят. И го знаеха.

Сега Негово Височество продължаваше да си мърмори нещо по телефона, а тя, раздразнена, че трябва да чака, започна да се оглежда из стаята. Дълбоките рафтове по стените уловиха вниманието ѝ. Бяха направени от абанос или от нещо, което да прилича на абанос. Там бяха наредени... съкровище до съкровище. Древна японска маска на демон, но тази изглеждаше някак палава, сякаш е била правена за детски карнавал. Изработката беше безупречна, цветовете изумителни, макар че усети тежестта на годините ѝ като метални гюлета, опънати към костите ѝ. На рафта до маската имаше само едно-единствено перо. Неземен цвят — дълбоко чисто синьо. Беше чула клюките за ангел със сини криле в града, но със сигурност това бяха поредните измишльотини. Или?

— Естествено или синтетично? — прошепна на себе си.

— О, съвсем естествено — чу гладкия глас на Рафаел. — Илиум беше силно стресиран, когато се оказа разсъблечен от безценните си пера.

— Защо си унищожил нещо толкова красиво? Завист може би? Ревност?

Нещо в очите му проблесна. Горещо и смъртоносно.

— Не мисля, че Илиум би представлявал интерес за теб. Той обича жените си в подчинение, разбира се, когато само той е доминантът.

— Е, и? Защо е трябвало да му вземаш перата?

— Трябваше да бъде наказан — заяви Рафаел, сви рамене и се приближи на по-малко от половин метър от нея. — Това, което наистина го притесняваше, беше, че трябваше да си седи на земята. Перата му поникнаха след година.

— За нула време един вид.

При нейната саркастична забележка нивото на опасността в очите му леко спадна.

— За ангел, да.

— Новите му криле като предишните ли са? — Каза си, че трябва веднага да спре да гледа в тези очи, защото, каквото и да ѝ говореше Рафаел, с погледа си можеше лесно да завземе съзнанието ѝ. Но не съумяваше да откъсне очи дори когато пламъците в неговите се превърнаха във въртящи се блещукащи остриета.

— Същите ли са? — попита тя пак. Гласът ѝ бе загрубял от внезапен пристъп на похот.

— Не — каза той, протегна ръка напред и прокара пръст по очертанието на ухото ѝ. — Пораснаха още по-красиви — сини, със сребристи върхове.

Елена се засмя на негодуването в гласа му:

— Това е цветовата гама на спалнята ми.

Оголена горещина пукаше между тях. Силна. Жива. Очите му, заключени в нейните. Пръстът му, бавно плъзгащ се по линията на челюстта ѝ към шията.

— Сигурна ли си, че не искаш да ме поканиш да я видя?

Беше толкова непоносимо красив. И мъжествен. Много мъжествен.

Опитай само веднъж.

Това беше мракът в нея, онова малко ядро черна тъма, заченато на пропития с кръв кухненски под в деня, в който Елена загуби детството си.

Кап.

Кап.

Кап.

Кап.

Ела тук, малката ми. Опитай.

— Не — изплъзна се тя. Дланите ѝ бяха мокри от пот, от страх. — Дойдох само да върна розата и да те питам дали имаш нова информация за Юръм.

Рафаел отпусна ръката си и за нейна изненада, вместо да види гняв, породен от отказа, той изглеждаше замислен.

— Мога да те отърва от кошмарите ти. Много съм добър — каза той.

Тя застина.

— Да, добър си и да ги създаваш. Остави онзи вампир на Таймс Скуеър с часове.

Елена, спри за бога, моля те, спри — настояваше съзнанието ѝ. — *Трябва да го накараш да даде обещание, че нищо такова няма да ти се случи!*

Но устата ѝ не слушаше.

— Ти си го изтезавал.

— Да. — Нито следа от съжаление.

Тя чакаше, но не получи нищо повече. Не ѝ каза и дума.

— Какво е това? Това ли имаш да кажеш?

— Нима си очаквала да се чувствам гузен? — Лицето му застина, изражението му беше ледено като слана. — Аз не съм човек, Елена. Тези, които управлявам, също не са хора. Вашите закони и правила не важат тук.

Тя стисна юмруци толкова силно, че усети парализираща болка.

— Законите на приличието? На съвестта?

— Наричай го както искаш, но помни това: — той се наведе към нея, гласът му се носеше с ледения полъх на изплющяваща през лицето ѝ жестокост. — Ако падна, ако се проваля, вампирите са свободни и целият град ще се удави в кръвта на невинните.

Кап.

Кап.

Кап.

Кап.

Бруталните образи в съзнанието ѝ сгърчиха тялото ѝ. Един спомен и едно евентуално бъдеще.

— Не всички вампири са зли. Само малък процент от тях изгубват контрол. Както е и при хората — каза тя.

Дланта му обхвана брадичката ѝ.

— Но вампирите не са хора, нали?

Тя не каза нищо. Ръката му беше гореща, гласът му леден.

— Отговори ми, Елена.

Арогантността му ѝ вземаше дъха, но това, което правеше нещата в пъти по-зле, бе, че той имаше пълното право. Силата му... беше извън всякакви измерващи единици, караше човек да онемее.

— Не, не са хора — призна тя. — Вампирите, които са подвластни на страстта си към кръв, убиват с уникална, с неповторима жестокост. И те никога не спират. Смъртните случаи ще надвишат хиляди.

— Ето, виждаш ли защо е нужен контрол, упражнен със стоманена ръка?

Той се приближи още повече и телата им почти се докоснаха. Ръката му се уви около кръста ѝ. Елена не можеше да вижда лицето му, без да извърне глава нагоре, а това беше прекалено тежко усилие за момента. Единственото, което искаше, бе да се разтопи. Да се разтопи и Рафаел да я вземе със себе си, за да прави еротични, безумни неща с болящото я, пулсиращо нейно тяло.

— Стига вече за вампирите — прошепна той с устни, опрени в ухото ѝ.

— Да — отвърна тя, докато дланта ѝ галеше ръцете му. — Да.

Той плъзна устните си под ухото ѝ и надолу към шията и едва тогава ѝ каза:

— Да.

Цялата ѝ кръвоносна система бе удавена в екстаз. Хапецо желание, срещу което нямаше никаква воля да се бори. Искаше да махне дрехите му и да види дали архангелите имат същата конструкция като обикновените мъже, да оближе кожата му, да остави

следи от ноктите си по нея, да го язди, да го притежава и да бъде... притежавана от него. Нищо друго нямаше значение.

Устните му докоснаха нейните и тя простена. Ръцете му върху таза ѝ се затегнаха и той сякаш я вдигна нагоре без никакво усилие. Целуна я. Истински, откровено. През оголената еротика в отворената ѝ уста се изсипа суров огън, който изви пръстите на нозете ѝ, превърна мястото между краката ѝ в хлъзгава локва.

— Горещо — прошепна тя и той ѝ позволи да си поеме дъх. — Прекалено горещо.

Лед украси въздуха. Като дантела от капчици. Хладна мъгла обви тялото ѝ, изсипа се в порите ѝ с милувката на притежанието.

— Така по-добре ли е? — Целуна я, преди да успее да отговори. Езикът му беше в нея. Усещаше тялото му, здраво и силно, съвършено. И... нищо друго няма значение.

Думите не бяха правилни.

Мислите не бяха правилни.

Сара имаше значение.

Бет имаше значение.

Тя самата имаше значение.

Устните на Рафаел пътуваха надолу към шията ѝ и към оголената кожа над разкопчаната ѝ блуза.

— Красива.

Не съм имал простосмъртна любовница от векове, но ти се отличаваш с интересен вкус.

Тя беше играчката.

Забавлението, от което после щяха да се отърват.

Рафаел можеше да контролира съзнанието ѝ.

От гърлото ѝ се откърти безумен рев на побесняло животно. Тя го изрита толкова силно, че от усилието се плъосна назад по дупе. Болката, когато гръбнакът ѝ удари пода, стопи и прекърши и последните листенца на желанието, така първично, така пристрастяващо. Но сега изглеждаше като пълна глупачка в собствените си очи, защото дори в този миг продължаваше да копнее за него.

— Копеле должно! Изнасилването ли те възбужда?

За една милионна част от секундата ѝ се стори, че в очите му вижда шок, но после оттам се изля познатата арогантност.

— Заслужаваше си да опитам. Не можеш да отречеш, че ти беше хубаво.

Беше толкова побесняла, че дори не се спря да помисли защо бе дошла тук, нито за това, че трябваше да преговаря. Тя пак изпищя и се нахвърли върху него, но той я закова на стената, като междуременно успя да я оближе няколко пъти. Крилете му се разтвориха, за да блокират стаята зад гърба му, и едва когато Рафаел изръмжа: „Остави ни“, тя разбра, че някой е влязъл и че не са били сами.

— Да, сир.

Вампир. Дмитрий.

А тя е била толкова разконцентрирана, напълно изгубила ориентация, че дори не го бе чула кога е влязъл.

— Ще те убия! — Навлизаше в личната ѝ територия, унищожаваше границите на съзнанието и мислите ѝ, караше я да се чувства унижена до такава степен, че ѝ се плачеше. Трябваше да го очаква, трябваше да знае, че е способен на това, че ще стане точно така, но тя не бе предвидила нищо. А това я правеше пълен идиот в собствените ѝ очи. — Пусни ме.

Той погледна надолу в очите ѝ и в синевата на неговите внезапно се завихри и търкулна черна буря.

— Не. В това състояние ще ме принудиш да те нараня.

Сърцето ѝ сякаш силно я изрита в ребрата, за да се съвземе. На него наистина му пукаше.

И тя пак изпищя.

— Махни се от главата ми.

— Не съм в главата ти, ловецо.

Използването на това формално обръщение беше като словесен шамар, който веднага я върна на земята. Вместо да отговори с думите на кипящия в нея гняв, тя си пое няколко дълбоки глътки въздух и се върна на онова спокойно местенце в съзнанието ѝ, където ходеше винаги щом се почувстваше неспокойна. Спомените за Ариел... Не, не можеше да отиде там сега. Защо това проклето минало не я оставяше да диша?

Още един дълбок дъх.

Ароматът на Рафаел. На море, на хладина, на сила.

Рафаел.

Отвори очи.

— Добре съм — каза.

Минаха няколко дълги секунди, преди да я пусне.

— Върви, ще го обсъдим после.

Ръката я сърбеше да извади оръжието си, но тя просто се завъртя на пети и излезе. Нямаше намерение да умира, не и докато не избоде очите на Рафаел, докато не издълбае очните му ябълки и не ги хвърли в най-дълбокия отворен канал, който може да намери.

Веднага щом чу как вратата на асансьора се затваря, Рафаел се обади на охраната си.

— Не я изпускай. Искам да съм сигурен, че е в безопасност.

— Да, сир — отговори Дмитрий, макар че Рафаел не пропусна да забележи озадачението в гласа на вампира.

Защо ѝ бе позволил да живее, след като го нападна?

Изнасилването ли те възбужда?

Устните му се свиха и образуваха черта, кокалчетата на ръцете му побеляха в свитите на топка юмруци. Беше правил много неща. Бяха го обвинявали в много неща. Но никога не бе имал жена против волята ѝ. Никога. И днес не го беше направил. Не я беше насиллил.

Но нещо се беше случило.

Но не това беше причината да ѝ позволи да си отиде безнаказано — тя все някак трябваше да излее яда си. Отвращението му към самия него бе толкова смазващо, че с радост бе посрещнал ударите ѝ. Има някои табути, които никога не бива да се нарушават. Той бе прекосил една много ярка линия, която бе начертал пред себе си още преди векове, и сега започваше да се чуди за психическото си състояние. Знаеше, че кръвта му е чиста — бяха му правили тестове едва преди ден. Следователно това, което замърсяваше и замъгляваше съзнанието му, карайки го да захвърли контрола върху силата и уменията си, не беше отрова, не беше болест.

А този факт го оставяше изправен пред неизвестното.

Той изпсува на древен език, който отдавна бе излязъл от употреба. Не можеше да попита Нейха — Царицата на отровите. Веднага щеше да види някаква слабост в него и на секундата щеше да го удари точно там, където очевидно бе уязвим в момента. Не можеше да се довери на никого от Кръга на Десетимата, с изключение на Леуан и Елижа. Леуан не проявяваше никакъв интерес към такива маловажни неща, към дребни за нея умения. Тя бе отишла прекалено напред в

бъдещето, беше се превърнала в нещо, което не принадлежеше съвсем на този свят.

Рафаел не беше сигурен и за Елижа, който все още се учеше.

Проблемът беше, че Леуан отбягваше да използва съвременни технологии, както и удобства, като телефона например, и живееше в планина в Китай. Или трябваше да лети дотам... Дланите му се свиха в юмруци. Не можеше да напусне града, докато Юръм се разхождаше някъде навън на свобода. Оставаше му само един реален избор.

Когато се обръщаше да излезе от стаята, погледът му попадна върху цилиндъра, който Елена бе върнала. Розата на Съдбата беше древно съкровище. Самият той, още докато беше млад ангел и се учеше от своя архангел, бе копнял един ден да я притежава. Това беше отдавна, преди много векове. Според легендата била направена с обединената сила на Първия Кръг архангели. Рафаел не знаеше доколко вярно е това, но нямаше никакъв спор — беше абсолютно безценна. Беше я дал на Елена по причини, които той самият не разбираше. И тя щеше да я има. Сега носеше нейното име.

Той грабна цилиндъра и тръгна към пентхауса, по-точно към стаята в чисто черно, намираща се в самия център. Обикновените хора биха видели нещо зло в тази стая. Те виждаха зло във всичко тъмно. Самото черно за тях бе зло.

Но понякога тъмнината не беше нищо повече, освен средство — нито добро, нито зло.

Тъкмо душата на човека, който използва това средство, можеше да наруши баланса и да промени нещата.

Пръстите на Рафаел стиснаха цилиндъра. За първи път от векове не беше сигурен кой е.

Не добър.

Никога не е бил добър.

Но пък и никога не е бил зъл... до днес.

Отрова.

Те бяха глупаци, всички до един. Те мислеха, че той ще умре. Той се смееше въпреки болката, която режеше очите и тялото му, агония, която заплашваше да превърне вътрешностите му във вода, а костите в мляно месо. Той се смя, докато смехът му се превърна в единствения звук във Вселената. Единствената истина.

О, не, той нямаше да умре. Той щеше да оцелее след това изпитание, което наричаха Отрова.

Лъжа.

Опит да консолидират силите си.

Не само че щеше да оцелее, но и щеше да излезе от всичко това като бог.

И когато приключеше, Кръгът на Десетимата щеше да трепери, а по земята щяха да потекат реки от кръв, докато я удавят.

Богата, хранителна, чувствена... кръв.

Елена излезе от Кулата и продължи да върви, без да обръща внимание на таксито, което я чакаше отпред. Опустошителен гняв, по-наситен, по-дълбок, по-опасен от всичко, което бе изпитвала досега, подпали всяко нейно нервно окончание. Причиняваше ѝ болка, но и я държеше жива, помагаше ѝ да върви напред.

Копелето! Шибаното копеле!

Сълзите заплашиха да наляят очите ѝ, но тя не им позволи да се надигнат. Ако го направеше, това би означавало да си признае, че бе очаквала от Рафаел нещо повече, нещо човешко.

Улови познат аромат, стисна ножа и се завъртя на пети.

— Върви си у дома, вампир! — Гласът ѝ беше нажежена и разтопена ярост.

Дмитрий се поклони учтиво.

— Нека бъде така, както заповяда моята мила дама. За беда... — той се изправи. Оттеньците на лицето и в очите му отразяваха нейния гняв и го връщаха обратно към нея. — ... имам друго нареждане.

— Винаги ли изпълняваш това, което ти нареди господарят ти?

Устните му изтъняха.

— Останах с Рафаел от чувство за лоялност.

— А, да, точно така. Като малко беззащитно кученце — каза тя, забивайки нокти, или в случая думи, право в душата му, за да го накара да прокърви. — Как коленичиш пред него да се молиш, когато ти нареди да лазиш?

Изведнъж, преди Елена да успее да си поеме дъх, Дмитрий се оказа точно пред нея и вече бе стиснал ръката, с която тя държеше ножа си. Беше толкова нереално.

— Не ме предизвиквай, ловецо. Аз съм управител на охраната на Рафаел и ако зависеше от мен, сега щеше да си окована във вериги, закачена някъде, и месото ти щеше да капе от костите ти.

Еротичният му аромат накара този образ да оживее в съзнанието ѝ по възможно най-варварския начин.

— Рафаел не ти ли каза да спреш с игричките с миризмите? — Тя спусна ножа от вътрешния джоб на ръкава си в дланта на по-слабата си ръка. По-слаба, но не съвсем слаба. Всички ловци можеха да се бият с двете ръце.

— Това беше снощи. — Той се наведе по-близо до нея, лицето му беше обтегнато. Устните му, докоснати само от една капка жестокост. — Днес вероятно ти е ужасно ядосан и няма да има нищо против, ако си отхапя едно дискретно парченце. — Силен проблясък на кучешкия му зъб, който Дмитрий вероятно реши да й покаже с определена цел.

— Точно тук на улицата? — попита тя и вдигна поглед към извивката на шията му. Усещаше ерекцията му.

Дмитрий не си направи труда дори да се огледа наоколо.

— Съвсем близо сме до Кулата на Ангелите. Тези улици са наши.

— Улиците може и да са ваши, но... Аз. Не. Съм. Ваша.

Елена мълниеносно размаха ножа и го прокара през гърлото му. Кръвта пръсна от разкъсаната артерия, но тя вече бе отстъпила назад. Дмитрий се хвана за шията и се свлече на колене. Очилата му паднаха и зад тях, в оголените му очи, Елена видя истински пожар. В тези очи тя прочете смъртната си присъда.

— Не се дръж като бебе — промърмори тя, вдигна ножа от тревата и го прибра пак в джоба си. — И двамата знаем, че вампир на твоите години се възстановява до десет минути.

Сетивата ѝ бяха поразени от жестока вълна от миризмата на вампири.

— Ето че и твоите помощници идват. Беше ми приятно да си побъбрим, Дмитрий.

— Кучка — сякаш си правеше гаргара с думата.

— Благодаря.

И тогава той всъщност... се усмихна. Смъртоносна, плашеща усмивка.

— Харесвам кучки. — Думите бяха почти бистри и ясни. Оздравителният процес се развиваше с много по-силни темпове, отколкото Елена бе предположила. Но мрачният глад в тона му я закова на място. Проклетият перверзник! Ножът му беше харесал! Мамка му!

Елена се обърна и побягна. В секундата, в която Дмитрий успееше да стане, щеше да хукне след нея. В момента не се притесняваше толкова много, че ще бъде убита, а че ще бъде

прелъстена. Че съблазънта, която се носеше от него, щеше да я побърка.

Дмитрий можеше да я накара да се гърчи от потребност, но тя не го искаше, когато е възбуден, не искаше да замъглява съзнанието ѝ с този свой аромат. Аромат като команда, като заповед, като нещо задължаващо. По-силен от всичко, за което някога бе чувала, по-силен от всеки един аромат, който бе усещала. Но това едва ли трябваше да я изненадва, като се има предвид кое беше съществото, което Дмитрий наричаше „сир“.

Рафаел бе успял да я замае и да я притисне между две нейни дихания. Беше си помислила, че се е научила как да надушва странното усещане за прекъсване на връзката между съзнанието и тялото, което се случи при първите му опити. Този път обаче не усети нищо. В един момент се тревожеше за серийни убийци вампири, а в следващия вече се бе нахвърлила върху него, лазеше пред него, смучеше проклетия му език, сякаш целта ѝ бе да се задави с него. Ако не беше успяла да излезе от това състояние, щеше да смуче и други неща.

Лицето ѝ почервенея.

Не от гняв, макар че и гневът беше налице и не желаше да си иде. А от желание. От топлина. Може би не искаше Дмитрий, с изключение на случаите, когато беше край нея, но със сигурност искаше архангела. Това я превръщаше в истински кандидат за най-охраняваната лудница, но при така стеклите се обстоятелства нищо не оправдаваше действията на архангела.

Секунда по-късно Елена вече излизаше от зоната на Кулата и вървеше по оживените улици на града, но вместо да забави крачка, тя забърза още повече, побягна. Докато тичаше, бръкна в джоба си, извади мобилен телефон и набра кода за спешни случаи.

— Някой трябва да ме измъкне — каза тя с продран глас веднага щом чу как някой да вдига. — Изпращам координатите си.

Натисна един от бутоните, който активира GPS устройството, което щеше да се появи на мониторите в Гилдията. Но не биваше да затваря, защото трябваше да продължи да се движи. В мига, в който спреше на място, играта щеше да свърши. Продължаваше да се оглежда за такси, но такова не се виждаше никъде.

Две минути по-късно увиващите се стъбла на сексуалния хлад се усукаха около тялото ѝ като змии, търсеци и галеци. Сладка, обилна еротична топлина се изля под стомаха ѝ. Тя заби юмрук право в тялото си, за да я накара да се махне, и рязко зави наляво. Край нея летяха скъпи магазини, ресторанти, мина и покрай „Зомби Ден“ — мястото, където вампирите предпочитаха да прекарват вечерите си. Еротичните видения от онази нощ изпълниха съзнанието ѝ. Вампирите и техните курви. Силен аромат я помете.

Омайващ.

Чувствен.

Съблазняващ.

Не, не бяха курви, а бяха пристрастени. И най-лошото бе, че не можеше да намери в себе си силата да ги вини. Ако Рафаел някога успееше да я вкара в леглото си, не че имаше вероятност да го направи, защото преди това тя щеше да му отреже топките, но ако се случеше, навярно до края на дните си щеше да гине от копнеж по него.

Гневът отново започваше да прелива, когато подмина едно момче на скейтборд.

— Къде е вампирът? — извика то и скочи развълнувано от скейтборда си. — Пич...

О, мамка му!

Елена погледна през рамо и видя Дмитрий, който вървеше право към нея. Кръвта върху ризата му беше като алено цвете, но вратът му беше заздравял и лицето му бе чисто.

Тя извърна глава напред и се стрелна между колите, които набиваха спирачки и надуваха клаксоните си, докато Елена стремглаво вървеше измежду тях. Псувни, няколко писъка. Един турист започна да снима.

Страхотно!

Може би щеше да направи снимка, когато Дмитрий успее да я захапне и я превърне в една умоляваща, паднала на колене жена, която иска едно-единствено нещо — секс. Незнайно как, пистолетът ѝ се озова в ръката. Да, предпочитаното от Елена оръжие беше нож, но ако искаше да го спре, преди да достигне до нея, трябваше да застреля копелето в сърцето. Но шансът да успее да го убие така беше много малък. И дори и да успееше, трябваше да се яви на съд. И какво щеше да твърди пред почитаемите заседатели? Трябваше да докаже, че е

имал намерение да я нарани или убие. Вече си представяше: Трябва да ме разберете, почитаеми господин съдия, той се канеше да ме чука, докато оглупея. Искаше да ме накара да ми хареса.

Да, това щеше да мине много добре...

С нейния късмет щеше да ѝ се падне някой изкукал дърт съдия с логиката на баща ѝ — че жените са пионки и че единственият им талант е да си разтварят краката.

Втора мощна вълна бяс. Точно се канеше да се обърне с пръст върху спуська, когато един черен мотоциклет заби спирачки пред нея. Беше напълно черен, както и дрехите и каската на мотоциклетиста. Но на капака за газта имаше едно дискретно златно G.

Тя скочи и с все сила се хвана за мотоциклетиста. Ръката на Дмитрий докосваше рамото ѝ, когато моторът вече се отлепяше от тротоара. Тя се обърна и го видя застанал на ръба на тротоара да ѝ изпраща въздушна целувка.

Рафаел затвори вратата на черната стая. Застана сред абсолютния мрак и обмисли отново това, което възнамеряваше да направи. Леуан беше тотално изтръгнала всичко човешко от себе си. Отдавна се бе извисила над всичко земно, а това, което се случи между него и Елена, беше така човешко, така реално.

Той стисна зъби — нямаше никакъв друг избор. Не и когато майка му беше Калиане. Това беше началото на някаква дегенерация...

Тръгна инстинктивно към средата на стаята и концентрира ангелските си способности в лъча дълбоко в него. Това умение, както и Величието бяха неща, на които бе способен само един архангел. Но за разлика от невидимостта този лъч имаше много по-висока цена. Дванадесет часа след като направи това, той щеше да е в Тишината, където щеше да управлява онази част от мозъка му, която никога не бе милостива. Никога нямаше да бъде. Ето защо Рафаел наистина рядко си позволяваше да използва тази форма на комуникация. През тези дванадесет часа той се превръщаше в нещо много сходно с чудовището, което живееше в него, което живееше във всеки един архангел. Силата беше наркотик и той, подклаждан от тази сила, не само че корумпираше всички по пътя си, но и унищожаваше. По време на един от тези периоди, когато бе в Тишината, той беше наказал така свирепо онзи вампир на Таймс Скуеър. Вампирът трябваше да бъде

наказан, но Тишината в Рафаел бе превърнала наказанието в ужасно зло.

Сега Рафаел вземаше предварителни мерки да не предприема нищо във времето, когато щеше да бъде в Тишината, за да не се превърне в наказателна опустошителна акция. Проблемът обаче беше, че когато съзнанието му се вледенеше, той започваше да вижда нещата в съвсем различна светлина и имаше голяма вероятност да промени решението си.

Но това трябваше да се направи.

Застанал в центъра, концентриран, готов, той разтвори крилете си до края. Върховете им докосваха стените на стаята и той усети вкуса на черното в гърлото си. Повечето хора и вампири вярваха, че крилете на ангелите не са чувствителни, освен в линията над рамото.

Грешаха.

Нещо в биологията на ангелите правеше крилете им чувствителни във всяка точка, във всеки милиметър.

Сега Рафаел се потопи в черното, сякаш то беше неговата сила. Но силата му не беше в черното, а идваше отвътре. Липсата на стимулация обаче — вид липса на всякакви други усещания, повишаваше нивата на чувствителност на лъча до изумителни нива.

Започваше като жужене в кръвта, после като симфония, която се разливаше до сухожилията му, огъваше ги, почти ги скършваше и после го запалваше отвътре. В този момент преди вътрешната експлозия, която го извеждаше извън себе си и го мятеше в мрака на Тишината, той вдигна ръце и насочи силата си към стената отпред. Тя се разклати, превърна се в течност и се изля на пода в локва. Преди силата да стане неспокойна и трудна за управление и да потърси начин да влезе обратно в тялото му, той се концентрира да открие Леуан.

Способността да общуват от големи разстояния идваше от същото място, откъдето извираха и умствените му способности, но за разлика от всички дарби, които имаха, тази беше толкова силна, че нямаше съд на света, който да я побере. Стените в тази стая бяха като че най-ефективният съд, но ако се наложеше, можеше да използва и други повърхности и предмети. Ако се бе опитал да изпрати този сигнал в другия край на света само със силата на мозъка си, вероятно би унищожил половината сграда и част от мозъка си.

Втечената стена пред него постепенно се стабилизира и се втвърди до черно стъкло. Вътре се намираше едно познато лице. Едно-единствено. Търсенето му беше много точно. След секунди щеше да види Леуан.

— Рафаел — каза тя с лека изненада. — Рискуваш да използваш толкова много сила, докато Юръм е в града?

— Налага се. Ще възвърна напълно силата си до момента, в който той достигне следващия етап на разграждането.

Бавно кимане.

— Прекрачил е и последната линия, нали?

— Когато това се случи, всички ще разберем. — Целият свят щеше да узнае. Всички щяха да чуят писъците. — Трябва да ти задам въпрос.

Когато го погледна, очите ѝ бяха напълно безизразни, бледи, ако едно око изобщо може да бъде бледо. Ирисът и зеницата на окото ѝ почти се сливаха и Рафаел трудно ги разграничаваше.

— Във всеки от нас има чудовище, Рафаел. Някои ще оцелеят, други ще се прекършат. Ти не си се прекършил. Все още.

— Загубих контрол над съзнанието си — каза, без да я пита как е разбрала това, което бе... разбрала. Леуан бе по-скоро дух, отколкото човек. Сянка, която се движеше без проблем от свят в свят, без никой да я усети.

— Това е еволюция — прошепна тя. Усмивка, която не беше точно усмивка, сбърчи лицето ѝ. — Без промяна бихме се превърнали в пепел.

Рафаел не знаеше дали тя говори за себе си или за него.

— Ако продължавам да губя контрол, значи съм безполезен като архангел — каза той. — Токсинът...

— Това няма нищо общо с Наказанието. — Тя махна с ръка и той видя бръчки. Тя беше единственият архангел, който показваше някакви признаци на стареене. Радваше им се и си ги носеше с гордост. — Това, което преживяваме, е нещо напълно различно.

— Моля? — Той се чудеше дали не го лъже нарочно, за да проточи разговора с цел да отслаби силите му. Нямахше да е първият път, когато двама архангели работят в съюз, за да прекатурят трети. — Или просто нищо не знаеш, но се опитваш да си играеш на богиня?

Слана в белите ѝ слепи очи, проблясъци от емоция, толкова различна, толкова друга.

— Аз съм богиня. Държа в една ръка живот и смърт. — Косата ѝ полетя назад с този прозрачен вятър, който само тя можеше да създаде около себе си. — Способна съм да унищожа хиляди само с мисълта си.

— Смъртта не те прави богиня. Иначе сега и Нейха щеше да е до теб.

Царицата на змиите и отровите оставяше следа от трупове по пътя си. Където и да минеше, сееше смърт. Никой не смееше да се противопостави на Нейха. Възражението беше равносилно на смърт.

Леуан сви рамене по крайно странен, човешки начин.

— Тя е глупаво дете. Смъртта е само от едната страна на уравнението. Една богиня не може само да отнема живот. Тя трябва и да дава живот.

Той я погледна, усети красотата в думите ѝ и разбра, че бе придобила нова сила. Сила, за която досега само се шепнеше, но никой не вярваше.

— Можеш да накараш мъртвите да ходят?

Не, нямаше да са живи, но щяха да могат да ходят, да говорят и нямаше да изгният. Нейният отговор беше само една усмивка.

— Сега говорим за теб, Рафаел. Не се ли страхуваш, че ще видя слабостта ти и ще я използвам срещу теб?

— Мисля, че Ню Йорк слабо те интересува.

Тя се засмя. Хладен звук, който нашепваше за отворени гробове и слънчева светлина. Всичко в едно.

— Умен си. Много по-умен от другите. Ето какво трябва да знаеш — не си загубил контрол.

— Принудих жена да ме желае. — Тонът му бе злокобен. — За Каризмън може и да е нищо, но за мен е много. — Каризмън, който имаше власт над почти цялата северна част на Северна Америка, в мига, в който харесаше жена, просто си я вземаше. — Какво е това, ако не пълна загуба на контрол?

— В стаята е имало двама души.

В първия миг той не разбра, но когато осъзна какво се опитваше да му каже, кръвта му се вледени.

— Тя има способността да ми повлияе? — Не бе попадал под влиянието на друго същество, откакто успя да се освободи от Айсис

преди десет века.

— Би ли я убил, ако имаше такава способност?

Рафаел беше убил Айсис. Това беше единственият начин да се освободи от силния ангел, който искаше да го държи като затворник. Беше убил и други.

— Да — отговори веднага, но част от него вече не беше толкова сигурна.

Изнасилването ли те възбужда?

Ехото от тези думи все още вибрираше в безкрайната нощ, която той наричаше душа. Очите му огледаха лицето на Леуан.

— Дори да ме е контролирала, не е било съзнателно.

Иначе не би го обвинила в изнасилване.

— Сигурен ли си?

Той я изгледа продължително. Не беше в настроение да си играе игрички. Това я накара да се усмихне още по-широко.

— Да, наистина си умен. Не, твоята малка преследвачка на вампири няма силата да прекърши един архангел и да го накара да прави това, което на нея ѝ се иска. Изненадан ли си, че знам за кого става дума?

— Имаш доносници в моята кула, така както аз имам навсякъде.

— А имаш ли шпиони в дома ми? — попита тя с глас като бръснач.

Той метна един щит да се предпази от режещата ѝ сила.

— Ти как мислиш?

— Смятам, че си много по-силен, отколкото другите предполагат. Те дори не осъзнават. — Очите ѝ бяха замислени, преценяващи, сякаш пресмяташе нещо, въпреки че сега говореше малко по-неформално. Рафаел би се проклетел за грешката, че я потърси, но не го направи, защото знаеше, че това беше част от нейния *modus operandi*^[1]. Така процедираше, така действаше и за да се видиш с нея, за да можеш да говориш с нея, трябваше да умееш и да притежаваш силата да правиш нещата интересни за нея.

— Ако не беше жена, щях да ти кажа, че имаш нужда да покажеш кой от нас двамата има по-голяма пишка.

Тя се засмя... всъщност истински... но нещо в смеха ѝ не звучеше добре, не беше точно смях.

— О, бих направила това във времената, когато се интересувах от такива неща — махна тя с ръка. — От теб би излязъл добър любовник. — Устните ѝ бавно се наляха с чувственост, избелял спомен подпали няколко искрици в зимата на очите ѝ. — Каж ми, танцувал ли си с ангел, докато летиш?

Споменът удари Рафаел като физически удар. Да, беше танцувал. Не беше удоволствие. Но не каза нищо. Просто я гледаше, слушаше я със съзнанието, че сега той бе нейната публика.

— Навремето имах любовник, който всъщност успя да ме накара да се почувствам като човек. — Тя премигна. — Изумително, нали?

Рафаел се замисли какъв ли ангел е била като много млада и реши, че отговорът не му харесва.

— Все още ли е с теб? — попита по-скоро от учтивост, не че го интересуваеше особено.

— Заповядах да го убият. Един архангел никога не може да бъде човек. — Лицето ѝ се промени, с всяка изминала секунда ставаше все по-далечно, все по-откъснато от този свят, неземно, нереално. Карикатура на ангелски черти, тънка като хартия кожа върху греещи под нея кости. — Има някои хора — един на милиард може би, които ни правят нещо по-различно от това, което сме. Барьерите падат, огньовете пламват, умовете се сливат. — Той остана напълно мълчалив. — Трябва да я убиеш. — Зениците ѝ се бяха разширили и поглъщаха ирисите ѝ. Очите ѝ се превръщаха в черни пламъци, лицето ѝ — в горяща маска на череп. — Междувременно, ако не го направиш, никога няма да си сигурен дали барьерите няма пак да паднат.

— Какво ще се случи, ако не я убия?

— Това тя ще те убие. Ще те направи смъртен.

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

13

Ранзъм спря мотора в подземния гараж на Гилдията. Свали каската си и я сложи върху дясната дръжка.

— Безспорно водиш доста интересен живот, Елеонора.

Тя потърка бузата си в косата му, вързана на плитка, която се спускаше по гърба му, прекалено щастлива, че е тук, за да му направи забележка за тъпото обръщение.

Това не беше името ѝ. Е, добре де, така пишеше в акта ѝ за раждане, но това име я състаряваше със сто години. Според Ранзъм вечерта, в която е признала истинското си име, е била много пияна, но тя бе убедена, че е хакнал някой от файловете с данни за ловците и така го бе научил.

Той протегна ръка назад и я потупа по бедрото.

— Ще ми излезе ли късметът тази вечер?

— Ще ти се. — Тя се усмихна широко, плесна го по ръката и слезе от мотора. Неговото прекалено красиво лице, почти непоносимо красиво за простосмъртен, бе украсено с широка усмивка.

— Е, заслужаваше си да опитам поне.

С тези скули, наследени от неговите предци от племето чероки, а да не споменаваме изобщо за зелените му очи, наследство от предците му от Ирландия, и за краткия престой на същите тези предци в една малка колония в Австралия, всичко това беше напълно достатъчно за всяка жена да се надигне на пръсти или да падне на колене и да го оближе, както се ближе сладолед. Беше почти жалко, че бяха само приятели.

Почти.

— Вечерта, когато преспя с теб, ще плачеш като малко бебе — каза той и разкопча коженото си яке. — Знаех, че си падаш по ножове, но в леглото? Не е ли малко екстремно?

Тя се приведе напред и сложи длани върху раменете му.

— В мига, в който правим секс, няма да бъдем повече приятели. Това ще е време за раздяла, медена бисквитке. — Беше ѝ толкова

хубаво да прави нещо нормално. Като това да се закача с Ранзъм. Той уви ръка около кръста ѝ.

— Не знаеш какво изпускаш.

— Ще го преглътна. — Елена знаеше много добре, че Ранзъм не иска наистина да разваля приятелството им, тъй като в секундата, в която сексът се намеси, всичко щеше да замине по дяволите и той разбираше това отлично. Ранзъм не се справяше добре с нито едно ниво на интимността. Елена не спеше с него, но беше сигурна, че знае повече за него и го познава дяволски по-добре от приятелката му. — А и ти никога няма да кажеш на Нурие, че спиш с мен.

Върху лицето му падна сянка.

— Тя ме заряза.

— Ха, това вече е новина. Обикновено ти си този, който къса и бяга.

— Каза, че съм имал проблеми с обвързването. — Той стисна кръста ѝ, сякаш да ѝ покаже за какви проблеми става дума. — Откъде, по дяволите, ѝ е хрумнало такова нещо?

— Ами... как да ти кажа, Ранзъм... — Елена го потупа по бузата. — Най-дългата ти връзка, като изключим Сара и мен, беше Нурие. И тя продължи колко? Осем седмици?

— На кого, по дяволите, му е нужно обвързване? Прекарвахме си страхотно. Мога да си намеря парче задник за чукане във всеки бар, в който вляза.

Въпреки проблемите в нейния личен живот — сигурна смърт, перверзен вампир, архангел с неизмерима сила, тя усети как вниманието ѝ веднага се отклонява към неговия проблем.

— Уау, адът е замръзнал, а аз не съм обърнала внимание. На теб наистина ти пука за нея.

Той отпусна ръката си.

— Позволих ѝ да остави нещата си в апартамента ми. Момичешки глупости.

Което вероятно той е приел със сериозността, с която би приел брачно свидетелство.

— И?

— И какво „и“?

Усещайки, че този начин на задаване на въпроси няма да я отведе никъде, тя реши да смени тактиката:

— И това е планът ти — да излезеш и да намериш нещо лесно за чукане?

— А ти изведнъж се оказа от моралната полиция?

Елена се опита да свие рамене, но мускулите ѝ веднага запротестираха и заплашиха да ѝ напомнят как поначало успя да ги пренатовари.

— Хей, не е моя работа, ако с Нурие сте решили да си намерите нови сексуални партньори.

Кожата на лицето му се изопна, побеля, опъната върху скулите му.

— Ако позволи на някой ебалник да я докосне, онзи ще пее сопрано до края на нещастния си живот.

— Може би не е зле да ѝ кажеш тези неща.

Елена прецени, че това е лимитът от съвети, които можеше да даде за момента. Време беше да се върне в кошмара на собствения си живот.

— Сега си дигай сладкото дупе, че тепърва имам среща със Сара и няма да е лека — каза тя.

— Вече идва насам — отговори той и се настани на мотора с лекота и грация, които биха предизвикали обилно слюноотделяне при повечето жени. — Когато се обади да те измъкнем, ми разпреди да си скъсам задника дотам и да те пазя скрита, докато не разбере какво става.

Елена си спомни какво бе казвала Сара за шпионите в Гилдията. Това бяха шпионите на Рафаел. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Мразя мъжете.

Ранзъм се облегна на мотора. Лицето му беше напълно безизразно.

— Какво се случи?

И Елена знаеше, че ако му каже истината, той ще тръгне с нея на лов, но не за вампири, а за архангели. Тя го наричаше „Моят понякога-приятел“, защото се караха през половината от времето, но ако нещата станеха сериозни, Ранзъм винаги би застанал зад нея. Но това не беше колективна война, а лична.

— Лични неща — отговори тя точно когато вратите на асансьора се отвориха и Сара изскочи от асансьора с бърза крачка.

Дребна жена с кожа като топло кафе с канела, огромни кафяви очи, коса до врата. Костюмът ѝ беше виненочервен, бяла блуза — изглеждаше делова. И беше качена на изумително високи токове.

— Миришеш като че си бягала в маратон! — Това беше нейният поздрав към Елена. — А ти приличаш на някой изпаднал от състезание по мотоциклетизъм.

— Хей! — Ранзъм определено се засегна от думите ѝ. — Пич, не така. Трябва да знаеш, че имам официален сертификат за мотоциклетист.

Сара не му обърна внимание и веднага закова убийствен поглед в Елена.

— Ели, мила моя, моля те да ми обясниш защо офиса ми е злят от обаждания за — и тук цитирам — „зъл вампир на свобода“ и „луда маниачка с нож“, и (това ми е любимото) „похитител с пистолет“?

— Мога да обясня.

Сара скръсти ръце и започна да почуква с модерната си обувка.

— Обясни защо си размахвала не само нож, а и пистолет? Надявам се да не си ги използвала без причина, защото, ако от Асоциацията за защита на вампирите ни надушат, сме напълно прецакани. Проумяваш го, нали?

Елена почеса врата си и каза:

— Обстоятелствата го налагаха. Той се опитваше да ме вкара в леглото си. Аз отказах и той ме подгони.

Ранзъм се задави с някакъв причудлив звук, който странно ѝ напомняше на смях.

— А ти защо каза не? Да не би да става дума за някакъв обет да останеш на сухо завинаги?

Елена му метна убийствен поглед, преди да погледне пак към Сара.

— Знаеш, че никога не бих си помислила да използвам пистолет.

— И как по-точно отказа предложението му?

— Като му прерязах гърлото.

Тишината в подземния гараж тежеше като парализиран въздух. Само някъде в далечината се чуваше капеща вода. Сара просто я гледаше изумена. Ранзъм също. И после идиотът Ранзъм избухна в истеричен смях. Смееше се толкова силно, че падна от мотора. Строполи се на циментовия под, но дори това не го спря.

Елена би го ритнала, но се опасяваше, че той ще я хване за крака и ще я повлече с него на земята.

— Престани, преди да прережа и твоето гърло.

Той дори не се опита да спре да се смее. Не успя.

— Исусе! Ели, ти си невероятна. Не, не си невероятна. Не, не... ти си магнит за неприятности.

— Аз... — опита се да се защити Елена, но Сара вдигна ръка и започна да изброява на пръстите си:

— Заради теб получих съобщение на телефона си от кмета и от президента на Съединените американски щати. — Прибра единия пръст. — Заради теб половин Ню Йорк мисли, че навън има някакъв обезумял вампир. — Още един пръст. — Заради теб ми се появиха още три побелели косъма.

Елена се засмя.

— И аз те обичам.

Сара поклати глава, приближи се до тях и я прегърна с цялата си сила. След толкова години приятелство бяха разбрали как да се държат една с друга в подобни ситуации: Елена се огъваше, а Сара ходеше на пръсти край нея и така се срещаха по средата. Когато Сара я пусна, двете се спогледаха.

— Ели, в беда ли си?

Елена ухапа долната си устна и погледна към Ранзъм, който изведнъж бе станал отново сериозен, после пак премести поглед към Сара.

— Нещо такова... С Рафаел имахме леко разминаване.

Не беше сигурна защо не им казва цялата истина за него. Можеше да им го поднесе на сребърен поднос. Сигурно защото се ужасяваше от това, което той е способен да причини на приятелите й? Ловци или не, те не бяха в категорията на един архангел. Или беше нещо по-опасно. — А Дмитрий си мисли, че това ме прави играчка като всички други.

— Вампирът? — попита Сара. — Шефът на охраната на Рафаел?

— Да. Няма да ми повярвате, обаче когато го разцепих с ножа, оня за малко да свърши от удоволствие. Сега си мисли, че аз съм най-сексапилното нещо на света. Например като карамелизирана кръв на клечка.

— Няма такова нещо като карамелизирана кръв на клечка. — Това, разбира се, беше Ранзъм.

— Именно! — извика Елена и взе да мята ръце във въздуха. — И аз не си падам по странни вампирски пристрастия.

— Добре, не е чак толкова зле, както си представях — промърмори Сара. — Мислиш ли, че ще направи оплакване пред Асоциацията?

Елена се замисли за въздушната целувка.

— Не. Цялата тази работа го забавлява прекалено много.

— Добре е за Гилдията и не е добре за теб — тропна пак с токче Сара. — Така, сега отиваш в Килера и се опитваш да се свържеш с Рафаел да озапти Дмитрий. В това време Ранзъм ще се заеме с този прочут любовник.

— Не — намеси се Елена.

Ранзъм се надигна от мотора.

— Мислиш, че не мога да се оправя с него? — попита той с леко напрегнат, дори раздразнен тон.

— Не се прави на чак такъв мъжкар, защото Дмитрий има много развита способност да излъчва онази миризма.

А Ранзъм беше роден ловец. Не бе така силен като Елена, но все пак достатъчно силен, за да бъде податлив на ароматите на вампирите.

Поредното дълго мълчание. Сара гледаше ту Елена, ту Ранзъм.

— Добре, нов план. Ще кажа на Хилда да се занимае с Дмитрий.

Хилда беше обикновена жена. Можеше обаче да сгъне един автомобил на две и после на още осем, докато го направи на кубче. Беше сред малкото хора, напълно имунизирани срещу уменията и хитрините на вампирите.

— Мамка му — изръмжа Ранзъм, обърна се с гръб към тях и избълва такава мощна поредица от псувни, че би могъл да събори боята на стените... ако бяха боядисани. — След като няма никаква полза тук от мен, отивам да се напия.

Елена сложи ръка върху скования мускул на рамото му.

— Не си безполезен. Ти си една съблазнителна хапка секс, а аз не знам дали Дмитрий не действа и на двата фронта. Не ми се сърди заради това, че искам да предпазя приятеля си. Ако беше на мое място, би направил същото.

— Не, ти си тази, която вкараха в капан с онези техните миризми и точно ти се събуди гола и нахапана по цялото тяло.

Елена не бе очаквала Ранзъм да повдигне темата за онзи инцидент. Никога не го бе правил преди. Може би неговата Нурие е означавала много повече за него, отколкото Елена бе подозирала.

— Така е — промърмори тя. — Да, по-добре е да не ходиш при Нурие в това настроение. Можеш да я нараниш. Иди се напий.

Той си пое дъх през стиснати зъби.

— И бездруго вероятно не си е у дома.

Елена погледна Сара, която се канеше да се намеси, и ѝ каза с устни „Мълчи“.

— Щом ти е ядосана, може да си е взела някой и друг ден отпуска. Какво каза, че работи?

— Библиотекарка е.

Ранзъм излизаше с библиотекарка?

— Обзалагам се, че се е възползвала от възможността да облече нещо секси, нещо оскъдно...

Ранзъм потегли толкова рязко и бързо, че Елена едва успя да отскочи встрани, докато той буквално излиташе от гаража. Тя изтупа ръцете си от праха и каза:

— Няма повече работа тук. — И слава богу, защото изобщо нямаше идея какво искаше да постигне с това изказване за Нурие. С това оскъдно секси... какво?

— Той наистина ли я харесва? — попита изумено Сара. — В смисъл харесва не само да я чука?

— Аха. — Елена закачи палци на халките за колана на джинсите си. — Не харесвам Килера.

— Много лошо за теб, понеже нямам никакво намерение да губя най-добрия си ловец... и да не си посмяла да кажеш това на Ранзъм... заради някакъв пощурял от похот вампир. Влизай в асансьора.

Елена се качи със Сара и издърпа панела, зад който бяха скрити допълнителните бутони. Вкара кода за скривалището, каквото имаше почти във всяка сграда на Гилдията, и постави панела обратно на мястото му.

— Вярно ли е, че в Лос Анджелис разполагат с помещения за укриване в самата асансьорна шахта?

— Да, малки килийки. Свързани са една с друга, но са прекалено претъпкани. Нашите са по-добри.

Вратите на асансьора се отвориха. Подземието беше толкова старо, още от времето на първата американска Гилдия. Дългата история на Гилдията бе започнала оттук и това беше една от причините Ню Йорк да си остане главната квартира за целите Щати и директорът да се помещава именно тук.

— Нашите може и да са по-добри — каза Елена, излизайки от асансьора, — но поне в Лос Анджелис не им се налага да се борят с гигантски буболечки, които имат силен афинитет към човешко месо.

Подземието се простираше пред очите ѝ — масивно, необятно, само прах и кал, докдето ти стига окото. Дори и някой да влезеше тук без разрешение, вероятно щеше да се откаже много преди да открие истината.

— Злите ловци на вампири ядат по една такава буболечка за закуска — каза Сара и макар че в думите ѝ имаше хумор, изражението ѝ беше сериозно. — Добре ли си? Трябва да се кача горе и да започна процедура по оценка на щетите.

Елена кимна и сложи ръка пред клетката на вратата на асансьора, преди да се е затворила.

— Каза, че си получила съобщение от президента?

Въпросът беше зададен по-скоро като опит да спре ледения страх, който пропълзя в съзнанието ѝ без никакво предупреждение, докато някаква напълно първична частичка от нея започваше да реагира на нещо, което самата тя не можеше да определи какво е.

Сара кимна:

— Да. Гледал новините. Искаше да знае дали е настъпило време да се притеснява, че някоя силна кръвожадна вълна от обезумели вампири може да залее страната.

— Голям нервак е този човек.

Сара изсумтя недоволно:

— Ти имаш ли представа колко вампири те преследваха? Просто стой на сигурно, не се подавай много-много и си оправи отношенията с Рафаел. Не мога да повярвам, че го казвам, но трябва да го направиш възможно най-бързо.

Вратата на асансьора се затвори и Елена остана сама в непрогледния мрак.

Не беше сигурна, че иска някога отново да говори с Рафаел. Беше си помислила... Истината е, че не знаеше какво си беше помислила. Ръката ѝ потрепери, когато си спомни за това как Рафаел я бе принудил да се нарани с ножа. А после и за похотта, която я бе накарал да изпита към него. Само за двадесет и четири часа всичко се беше обърнало. Тогава той я пусна да си иде, да повярва, че е свободна, докато на практика единственото, което беше правила през цялото време, бе да танцува по свирката му.

— С което той си остава само един архангел, а аз се превърнах в пълен идиот в неговите и в своите собствени очи — каза тя на глас, направи няколко крачки вляво и опипа пътя си към колоната, която се намираше там.

След няколко минути успя да изкопае, съвсем буквално, с голи ръце, скритите в земята защитени срещу влагата фенери. Провери дали нейният работи и после зарови останалите за следващия ловец, на когото се наложи да търси убежище тук.

Тръгна през праха, цимента, бетона, калта, през цялата джунгла, която представляваше подземие.

Трябваша ѝ още десет минути да стигне до вратата, водеща към Килера. Изглеждаше сякаш направена от някой наркоман — цялата изкривена, изрисувана с графити, надупчена, но Елена знаеше, че зад нея има осеммилиметрова стоманена врата. Тя насочи фенера към нещо, което приличаше на отдавна натрошено табло, и вкара кода.

Добре дошла, Елена.

Съобщението се появи на малкия екран секунди след като ретиналният скенер изскочи от процепа. Тя изпълнително приближи окото си и след секунда беше вътре. Това бе само първата от многото проверки, на които всеки, който идваше тук, бе подлаган. Скривалището бе подсигурено с всякаква апаратура, така че дори ако някой ловец е бил принуден да доведе със себе си гост, нямаше начин да го пуснат. Застанала пред стоманения куб, тя чакаше, докато Вивек направи всички останали проверки и я пусне през втората врата.

В секундата, в която влезе, беше проверена от още няколко лазера. Всички оръжия, които носеше, бяха регистрирани, беше отбелязано също, че не внася биологично или химическо оръжие.

— Барев, Елена — думите се чуха от скрит говорител.

— Барев, Вивек. Как е времето в Армения тези дни?

Управителят на Килерите обичаше да учи езици. С времето се бе превърнало в нещо като игра да отгатнеш по поздрава му какъв език изучава в момента или на кой език е решил да те поздрави.

— Облачно, с три процента вероятност за дъжд.

Тя се усмихна и тръгна по коридора.

— И така, какви планове имаш за мен днес, О Велики Познавачо на Всички Неща?

Вивек се засмя, седнал в средата на малкото, защитено от бомби, от земетресение, от наводнение, от стихия, от края на света... помещение в центъра на Килера.

— Скрабъл.

— Давай. Все още ми дължиш триста кинта.

— Защото игра нечестно. — Думите му прозвучаха дребнаво, но това беше Вивек.

Той седеше тук по 24 часа седем дни в седмицата. По свой избор.

Там горе съм в тежест на всички, тук съм цар.

Елена не можеше да спори по въпроса. Вивек контролираше всичко в Килера.

— Дай ми няколко минутки да си взема душ.

Рафаел не беше вампир, но неговият аромат, суров и мъжествен, бе изгорил дупка в съзнанието ѝ, бе оставил горещи следи по кожата ѝ във всяка пора.

Искаше да се отърве от него!

— Как я изпусна? — Рафаел наблюдаваше Дмитрий с напълно неразгадаемо изражение.

— Тя ми преряза гърлото.

Рафаел огледа чистата му риза и мократа му коса.

— Значи е станало почти веднага след като сте тръгнали, за да си имал време да се преоблечеш и измиеш.

— Да. Не искаше да я ескортирам до тях.

— Ти ли провокира атаката? — попита спокойно Рафаел, защото не отговорът имаше значение, а само честността и лоялността на Дмитрий. Това беше тест и за двете качества.

— Исках да я вкуса.

Рафаел удари без предупреждение. Дмитрий беше проснат на пода с разбита челюст.

— Казах ти, ръцете долу от нея. Предизвикваш авторитета на думите и решенията ми?

Дмитрий се изправи и изчака няколко секунди, докато челюстта му заздравее, за да може да проговори.

— Вие се карахте. Биехте дори.

— Да, но не съм отменил заповедта си.

Дмитрий наведе почитателно глава.

— Моите извинения, сир. Не знаех, че кръвта ѝ е Ваша. — Разочарование в очите му, но никаква следа от желание да оспорва думите на Рафаел или да се бунтува срещу решението му. — Изненадан съм, че счупихте само челюстта ми.

Абсолютната тишина даваше зашеметяваща яснота — Рафаел знаеше, че Дмитрий е откровен.

— Искам да си способен да работиш. Имаме много работа.

— Мога да я намеря.

Това беше тайна, която никой смъртен не знаеше. Вампирите с опита на Дмитрий, тези, които се сдобиваха с уменията да омотаят

плячката си в изумителния си чувствен аромат, можеха да обърнат света и да надушат ловеца от огромно разстояние.

— Това не е необходимо — каза Рафаел.

Тя беше неговият ловец, това беше негова задача. Да я намери. Знаеше къде би отишла. Ако грешеше, знаеше кого да попита, знаеше също, че ще получи отговор.

— Какво желаете да направя? — попита Дмитрий. Гласът му беше почти нормален. Той беше стар вампир — раните, които не бяха придружени от загуба на кръв, заздравяваха за секунди.

— Намери ми домашния адрес на директора на Гилдията. И адреса на Ранзъм Уинтъруулф.

15

Елена направи думата „крива“ и зачака Вивек да измисли хода си.

— Дали ще стане през този век, или ще чакаме следващия, докато измислиш думата?

— Търпение.

Вивек седеше напълно неподвижен, но това не беше продиктувано от някаква самодисциплина. Той бе напълно парализиран от раменете надолу. Единственото място, където имаше чувствителност, бе от шията нагоре. Случило се при автомобилна катастрофа, когато бил дете. Ако тази беда не го бе сполетяла, той би бил изумителен ловец. Роден ловец. Вместо това сега изпълняваше задълженията на управителя на Килера. Съществуваше като очите и ушите на Гилдията. Инвалидният му стол беше с безжично управление и локаторни връзки с целия свят извън Гилдията. Често беше осведомен какво говорят хората за Гилдията, понякога знаеше какво мислят, преди да са си отворили устата да кажат думите.

Сега промърмори нещо под носа си и буквите върху компютърния борд на играта се разместиха и образуваха думата „дом“.

— И сега какво следва, Ели? — попита той. Беше ясно, че няма предвид играта. Тя почука с пръсти по бедрото си.

— Трябва да говоря със Сара.

— Заповедите са да останеш скрита тук.

— Тогава ти говори с нея. Кажй й, че е в опасност. Всички са наясно, че тя е единственият човек, който знае къде се намирам — обясни Елена. Не, не се притесняваше от Дмитрий, а от шефа му.

Вивек каза командата на глас и вратата се отвори.

— Излез. Аз ще й се обадя и после ще те пусна пак вътре.

Елена не беше в настроение за тези детински изпълнения.

— Няма да ти открадна проклетите кодове, Вивек.

— Излез или няма да се обадя.

Тя стана ядно и закрачи към изхода.

— И побързай — каза тя, докато вратата се затваряше след нея.

Елена плъзна гръб по вратата и седна на земята. Сега се сети: не бе съобразила, че и Ранзъм може да е в голяма опасност. Не беше свикнала да мисли за него като за човек, който може да изпадне в беда. Никога не се бе притеснявала за него. Не би се притеснявала и за Сара, ако нямаше бебе. Сара можеше перфектно да се погрижи за себе си, а съпругът ѝ Дийкън, когато се налагаше, би могъл да бъде смъртоносно оръжие, зло копеле. Но Зоуи бе толкова беззащитна.

Вратата се плъзна зад гърба ѝ.

— Сара иска да говори с теб — Вивек звучеше раздражен, кисел и в крайно лошо настроение. Когато влезе обратно в стаята, го намери седнал в стола си в задната кабина, което означаваше, че Сара е разпоредила този разговор да се води насаме. Елена сбърчи лице. Когато Вивек се сърдеше, атмосферата в Килера ставаше непоносима — температурата се променяше от леденостудено до изключително горещо, сякаш костите ти почват да се топят. Храната имаше вкус на талашит, а из въздуха се носеха много миризми, повечето от които крайно неприятни.

Веднъж Елена бе прекарала тук един месец, след като Сара и Вивек се бяха скарали. Това беше буря от лайна. Но в случая настроенията на Вивек нямаха никакво значение, защото животът на Сара бе в опасност.

Елена вдигна стария телефон. Беше толкова стар, че нито един хакер не можеше да проникне в него и да го подслуша.

— Сара, трябва да слезеш тук със семейството си.

— Директорът на Гилдията не си подвива опашката и не се крие. — Тонът на Сара бе лаконичен и категоричен. Зад този тон Елена усети онази стоманена твърдост, с която Сара бе успяла да задържи позицията си в професия, в която по принцип се управляваше предимно с тестостерон.

— Не се дръж като идиот! — Елена стисна юмруци и видя как ноктите ѝ оставят малки, почти кървави сърпове като луни върху кожата на дланта ѝ. — Дмитрий не е някакво бебе вампир. Той е начело на охраната на Рафаел!

— А, ето още нещо, което трябва да обсъдим. Би ли ми казала какво по-точно недоразумение имахте с Рафаел и колко беше сериозно?

Душата ѝ се вледени.

— Защо?

— Защото, когато се върнах в офиса, ме чакаше ново съобщение. Той те търси, Ели.

— Аз ще говоря...

— Няма дори да се доближаваш до него — каза рязко Сара. — Не си чула съобщението му. Ако един бърснач можеше да говори, би звучал точно така.

Елена изпсува тихичко. Какво, за бога, бе станало в периода между нейното излизане от Кулата и последното съобщение? Той я бе пуснал да си иде. Защо я търсеше сега?

— Сигурна ли си, че е чак толкова ядосан?

— Не бих използвала думата „ядосан“. Смъртоносен ми се струва по-подходящо определение. — В гласа на Сара имаше истинска тревога. — Какво си направила, че да разгневиш до такава степен един архангел?

Лоялността ѝ към Сара и желанието ѝ да запази в тайна това, което се бе случило в офиса му, се бореха кое да вземе надмощие.

— Ударих го.

Дълго свистене на въздуха между зъбите на Сара.

— Ударила си архангел?

Елена си спомни почти нематериалното изражение на опасността, която се излъчваше от тялото му. Като гъста топлина.

— Вината е негова и когато спре да мисли за това, ще се успокои.

— Архангелите не ги бива много в това да се извиняват. — Сарказъм капеше от всяка сричка, която Сара произнесе доста натъртено. — Независимо какво е направил, ще се наложи да лазиш пред него. Иначе ще те смели на прахообразни частички.

— Няма да лазя, няма и да моля. — Пред никого. — Това го знаеш много добре.

— Разбира се, че го знам. Просто ти казвам какви са последиците.

— Последиците са такива, че аз съм мъртвец. — Защото никога нямаше да се моли и да се извинява. На копелето. Не и ако животът ѝ зависи от това.

— Да, нещо такова.

— А това доказва моята гледна точка — рече Елена.

— Която е?

— Ти, Зоуи и Дийкън трябва да се скриете. Ако Рафаел ме търси, ако се е прицелил в мен, той ще започне от теб и семейството ти, за да получи информация къде съм. — Елена млъкна и преглътна надигналата се от стомаха към гърлото ѝ течност. Нейният живот беше едно, но... — Няма да позволя семейството ти да пострада заради гордостта му. Аз ще му се обадя и...

— Млъкни. — Тихи думи. Бесни, гневни думи. — Ще изкарам Зоуи от града. Аз и Дийкън можем да се грижим за себе си.

— Сара, съжалявам.

— Ти наистина ли си мислиш, че ще ти позволя така лесно да направиш бартер с душата си? — И затвори.

Елена се почувства като пълно лайно, но знаеше, че най-добрата ѝ приятелка ще ѝ прости. Когато Сара беше ядосана, тя действаше.

Точно преди да остави слушалката, се поколеба и веднага набра външна линия.

— Побързай... — каза нетърпеливо под носа си, докато телефонът от другата страна звънеше.

— Бет Деверо Линг на телефона.

При звука на този познат до болка глас влагата заплаши да замъгли зрението на Елена. Тя обиграно преглътна тъгата — нещо, което бе успяла да постигне с много тренировки.

— Бет, аз съм, Елена.

— Защо продължаваш да ползваш това име. Знаеш, че татко предпочита да се представяш с пълното си име или Нел, ако трябва да го съкратиш?

— Бет, нямам време за това. Харисън там ли е?

— Хари не обича да говори с теб. — Гласът ѝ премина в шепот. — Не знам дори защо аз продължавам да говоря с теб. Ти предаде съпруга ми на някакъв си ангел.

— Много добре знаеш защо — напомни ѝ Елена. — Следващият ловец щеше да получи заповед да го екзекутира. Знаеш, че ангелите не обичат да губят това, което е тяхна собственост.

— Той не е собственост. — Бет звучеше почти разплакана.

Елена разтри слепоочията си с пръсти.

— Моля те, Бети, кажи на Харисън да дойде на телефона. Важно е. — Сестра ѝ беше крайно подозрителна и инатлива дори в най-елементарни ситуации. И невероятно разглезена. — Той трябва и ще

иска да знае. — Поредната пауза. Най-накрая инатът на Бети се прекърши. Елена изчака няколко секунди, без да откъсва очи от гърба на Вивек. Той веднага щеше да се досети, че се е обаждала на друг, но това беше важно. А и нямаше никаква опасност за Гилдията — ако някой решеше да проследи обаждането, щеше да стигне до несъществуващ номер.

— Елена?

Тя веднага се концентрира върху разговора.

— Хари, виж, трябва да...

— Трябва да слушаш, това трябва — прекъсна я Хари.

— Нямам време за твоите...

— Опитвам се да ти помогна. — Прозвуча като остър укор. — Не знам защо. Може би не искам да съм известен като съпруг на сестрата на онзи ловец, когото ще намерят забит на някой кол на Таймс Скуеър. Не мога да повярвам, че си успяла да обидиш човек със статута на Дмитрий.

Елена застина.

— Ти знаеш?

— Разбира се, че знам. Дмитрий е на върха на йерархията в този район и аз се отчитам директно пред него, освен ако не пожелае да се видим лице в лице. — Гласът му звучеше горчиво. — Проведох доста разговори с Андреас, след като ти пресече всички мои опити и ми отне надеждата да избягам.

— По дяволите, Хари! Ти беше подписал договор. Със собствената си кръв!

— Не съм и очаквал да разбереш какво означава преданост и отдаденост към семейството. — Думите му буквално разрязаха ухото й. — Но предполагам, че собственият ти живот е нещо, което те интересува.

— Обадох се да ви предупредя — каза тя през зъби, опитвайки се да не допусне думите му да я засегнат и наранят. — Ти си вампир, но Бет е простосмъртна.

— Не задълго. Вече сме подали документи да я Преобразят.

Сърцето на Елена се превърна в ледена буца.

— Няма да я повлечеш в онзи свят. Тя има ли изобщо представа с какво се съгласява, или си й казал, че всичко е цветя и рози?

— О, повярвай ми, Елена, знаем, че не е перфектният живот, но става дума за безсмъртие. И... не че изобщо имаш някакво понятие от концепции като любов, но аз обичам Бет и не искам да прекарам една вечност без нея.

Тези думи накараха Елена да замълчи, защото, ако оставеше всички негови недостатъци настрана, Харисън Линг всъщност обичаше жена си.

— Виж, Хари, можем да се караме за това и по-късно. Скрийте се от Дмитрий, докато нещата се успокоят.

— Защо да се крия?

— Той ще се опита да ме намери чрез теб.

— Той вече ме пита и аз му казах, че нямам никаква представа — отвърна Хари. — И понеже очевидно знае колко си „близка“ със семейството си, той ми повярва.

— Просто ти повярва? — попита с подозрение Елена. — Не се е налагало да прилага силови методи?

— Разбира се, че не. Ние сме цивилизовани същества.

Съзнанието на Елена си проправи път към спомена за усмивката на Дмитрий, когато тя преряза гърлото му и кръвта започна да извира оттам.

— Хубаво. Стига да сте добре, другото няма значение — промърмори тя.

— Къде си?

Всеки един инстинкт в тялото ѝ запищя.

— Не ти трябва да знаеш.

— Предай се — настоя той. — Това исках да ти кажа още в началото. Ако се предадеш, Дмитрий може и да те пощади. Освен това животът ни би бил по-лесен, ако те предадем на него. Бет напълно подкрепя мнението ми.

Точно това, единствено това беше Елена за тях, но отказа да мисли за смазващата болка в гърдите си. Беше един удобен начин да извършат услуга, да се подмажат.

— Откога си станал сводник на Дмитрий, Хари?

Свирепо свистене на въздух, поет между стиснатите му зъби.

— Добре. Така ще те убият и ти сама ще си го причиниш. Споменах ли, че Дмитрий те търси по заповед на своя господар?

— Моля?

— Носи се слух, че Рафаел е в студената фаза.

Елена не знаеше какво означава това, но нещо ѝ подсказваше, че не е нищо добро.

— Благодаря за предупреждението.

— Което е повече от това, което ти ми даде.

Вивек започна да обръща стола си.

— Трябва да вървя — каза тя и веднага затвори, секунда преди Вивек да се обърне с лице към нея.

Когато излезе от изолираната кабинка, той веднага тръгна към компютрите си. Елена очакваше да се разгневи, да крещи, да я наругае, когато разбере, че се е обаждала и на другото, но той само въздъхна и обърна стола си с лице към нея.

— Защо трябваше да си правиш труда, Ели?

Това я разтреса много повече от всяко друго изказване или реакция, които бе очаквала. Краката ѝ се огънаха и тя падна в стола.

— Те са моето семейство.

— Но те те изгониха, отказаха се от теб, защото не се вписваше сред тях. — Устата му се изкриви презрително. — Повярвай ми, знам всичко и те разбирам напълно.

— Наясно съм, Вивек. — След злополуката роднините му го бяха настанили в приют. — Но не мога да оставя Бет така, не и когато има шанс да я предпазя.

— Знаеш, че тя не би си помръднала и пръста за теб, би те изоставила да умреш като куче, ако някога се случи нещо такова. — Тонът му беше горчив като силно черно кафе. — Тя е женена за вампир. Той е на първо място.

Елена не можеше да не се съгласи, не и след като чу думите на Харисън, не и след като те все още кънтяха в ушите ѝ. Семейството ѝ искаше да я предаде, да я занесат на поднос, да я дадат на някакъв висш вампир да прави с нея каквото си иска. Не, забрави за вампира, направо на неговия „сир“, който можеше да ѝ причини нещо много лошо.

— Те са такива — прошепна тя. — Но аз не съм като тях.

— Защо? — Вивек се обърна с лице към компютъра си. — Защо изобщо си правиш труда? Не че някога ще те обикнат.

Елена нямаше отговор на това, така че се обърна и го остави, но думите му се заровиха дълбоко в черепа ѝ. И започнаха да копаят още

по-дълбоко. Болезнено. Деряха с нокти.

— Здравсти, Ели!

Тя извърна глава и видя друг ловец. Момичето стоеше пред вратата на спалното си помещение. Високо, стройно, с дълга черна права коса и пронизителни кафяви очи, Ашвини беше страхотен ловец. Ето защо Елена я харесваше толкова много.

— Здравсти — каза тя, щастлива, че поне за малко ще може да мисли за нещо друго, освен за огромните си проблеми. — Мислех, че си в Европа.

— Бях. Прибрах се преди два дни.

— Била си вече тук, когато се обадох на Сара? — Боже, та това беше едва вчера? Елена бе загубила всякаква представа за времето.

Ашвини кимна.

— Да, преследването придоби неочакван обрат.

— Така ли? — попита Елена и се насили да мисли за това, което се случва сега, в момента.

— Проклетият Кейджън.

Опа. Неприятно.

— Най-сетне успях да се приближа на една пресечка от него, а тоя ми излиза със „споразумение“ с ангела, от когото се опитваше да избяга. — Тя присви очи. — Някой ден, и то съвсем скоро, ще го превърна в стръв за алигаторите.

Елена се засмя.

— И ще лишиш всички нас от забавлението?

— Майната ти — каза Ашвини и се прозя, вдигна ръце и се протегна бавно и елегантно като котка. — Обичам да спя тук, долу.

— Моля? Харесваш тази изумително топла атмосфера и чара на това цветно и слънчево местенце? — попита Елена и завъртя очи. — Както и да е. Как е положението в Европа?

— Кофти. Много кофти. Бях в територията на Юръм.

Елена усети как по врата ѝ избива пот. Това не беше съвпадение — Аш често плашеше със способността си да вижда в бъдещето и да прави изключително точни прогнози.

— Каква е ситуацията там?

Аш сви рамене. Грациозно, елегантно, сякаш изобщо не осъзнаваше чара, който пръскаше във всички посоки. Според клюките в Гилдията, преди да реши да стане ловец, Аш е била танцьорка в

много известна и престижна компания. Веднъж Ранзъм я бе накарал да танцува. Минаха две седмици, преди посинялото му око да спадне и кръвоизливът да се разнесе.

— Юръм нещо е решил да зареже всякакви правила и е извън контрол. Хората се страхуват и от сенките си. Мислят, че той следи всяка тяхна стъпка.

Елена улови някакъв бърз проблясък в окото на Аш.

— Но ти не си на това мнение?

— Тази работа нещо ми намирисва. Никой не го е виждал от известно време, никой не е виждал и асистента му Робърт Сайлс, а Боби обича да се появява пред телевизионните камери. Според мен двамата сами провеждат някакво собствено издирване. Може би са на лов за ангели. Така или иначе скоро ще се чуе и тук. — Още една прозявка.

— Най-добре да лягаш — каза Елена.

— Не, вече възстанових силите си, но трябва да се изкъпя. Налага се да изляза след час. — Тя се обърна да влезе в стаята си, но се сети нещо и се спря. — Хей, Ели, разбрах и друго — изглежда, са намерили доста обезобразени тела по времето, когато Юръм е изчезнал безследно. Може би ги е изпотрепал в някакъв нервен изблик или пък не са направили нещо, както той го е поискал. Добре че не се налага да търсим тези две копелета.

Елена кимна, но усети силна слабост в коленете.

— Да, добре че не се налага. Късметлии сме ние.

Рафаел стоеше пред обикновената малка къща в покрайнините на Ню Джърси, безмълвно поздравявайки директора на Гилдията за хитростта ѝ. Жената бе изоставила красивата си стара къща в центъра на Манхатън, реставрирана, но все пак същата, каквато е била преди сто и петдесет години, за да се настани в тази малка дървена къщурка, заобиколена от стотици такива. Домът ѝ изглеждаше съвсем обикновен, с тази разлика, че Рафаел много добре знаеше, че е непревземаем като крепост. Знаеше също, че и тя, и мъжът ѝ са крайно обиграни и изключително добри ловци, редуващи се да пазят дома си от вампири или други нежелани нашественици. Знаеше още, че и двамата винаги имат оръжие подръка.

Разбира се, за да стрелят, трябваше да видят в какво се прицелват. Затова в мига, в който се втурна във въздуха от пентхауса си в Кулата, той се бе обгърнал във Величието, докато пореше напред през гаснещите светлини в Манхатън. Силите му бяха почти напълно възстановени. По време на полета му над града бе паднал истински мрак и сега той стоеше пред къщата и гледаше прозореца, в който грееше златиста светлина.

Светло. Топло. Илюзия.

Привидно обикновената крайградска постройка беше наблъскана със сензори, навързани вероятно с всякакви капани и уловки, които можеха да се задействат от къщата. Рафаел предполагаше, че има подземен етаж, който води до резервен изход. Нито един ловец за нищо на света не би си позволил да се окаже в капан, без вариант да се измъкне. Ако Рафаел не беше в Тишината, може би това би го впечатлило.

Охраната на къщата беше брилянтно измислена и нито един вампир, дори най-обиграният и силният, не би могъл да мине през двора. Дори за Дмитрий би било невъзможно. Дмитрий беше наистина много опитен, но и той би срещнал трудности да се пребори с

многобройните оръжия и в крайна сметка би се отказал. На Рафаел обаче не му се налагаше дори да влиза в къщата.

Но ти трябва да влезеш, прошепна един първичен суров глас в подсъзнанието му, змийски и коварен. Трябва да им дадеш да разберат, че никой не може да се изправи срещу един архангел и да излезе от ситуацията като победител.

Той размисли върху напътствието на гласа, анализира го с хладния разум на временното си състояние и после го отхвърли.

Директорът на Гилдията беше интелигентна жена, добра в работата си. Нямаше никаква логика и смисъл да я убива — това би хвърлило Гилдията в хаос, от който щяха да се възползват стотици недоволни вампири, които щяха да избягат от собствениците си. И някои наистина биха успели, понеже ловците щяха да бъдат съкрушени от загубата на шефа си и нямаше да могат да работят ефективно.

Хората бяха толкова слаби.

Никой няма да успее да избяга, прошепна пак гласът, който Рафаел чуваше само докато беше в Тишината. Не биха посмели. Никой не би дръзнал да не ти се подчини. Не и след като им показва какво може да се случи с всеки един от тях, когато им хвърли Джермейн.

Сега въпросният беше някъде в Тексас, но никога нямаше да забрави часовете, прекарани на Таймс Скуеър. Бяха жигосани в съзнанието му, в спомените му, това беше болка, която никой смъртен не би могъл да понесе. Рафаел си спомни как се бе погрижил за Джермейн във времето, прекарано в едно друго състояние, когато беше в Тишината. След Тишината той изведнъж се почувства крайно недоволен от това, което бе причинил на вампира. Когато се опита да влезе в спомените си, там видя... съжаление за действията си.

Беше стигнал прекалено далече.

Каква нелепа идея.

Каква нелепа емоция.

Той беше архангел. Джермейн се бе опитал да го измами, да го предаде. Наказанието беше справедливо. Такова би било и наказанието на директора на Гилдията, ако се опиташе да застане на пътя му.

Убий детето й, нашепна гласът. Убий го и я накарай да гледа. Убий го пред очите на Елена.

Алармата изпищя до главата на Елена и я изтръгна от съня.

За секунда беше напълно облечена и вече бягаше по коридора към Вивек. Той я чакаше, вратата на стаята му беше отворена.

— Бързо, Сара на телефона.

Едва не събори стола на Вивек, в последната секунда успя да го заобиколи и хвана слушалката.

— Сара? — Страхът имаше противен остър вкус. Беше полепнал по езика ѝ. Повдигаше ѝ се.

— Бягай, Ели — прошепна Сара. В гласа ѝ долавяше сълзи. — Бягай!

Краката ѝ отказваха да помръднат. Безпомощни, парализирани.

— Зоуи?

— Тя е добре — проплака Сара. — Не беше тук. Господи, Ели, той знае къде си.

Дори не ѝ мина през ума, че Сара говори за Дмитрий. Нито един вампир, колкото и да беше силен, не би превърнал приятелката ѝ в толкова жалко плачещо създание, не би могъл да я разтресе от ужас, да я смали и сгази.

— Как? Какво, по дяволите, ти направи? — Ръцете ѝ стискаха дръжката на ножа, който неволно бе извадила.

— Как ли? — Истеричен смях се разнесе по линията. — Аз му казах.

Шокът я парализира.

— Сара? — Ако и Сара я беше предала, значи не ѝ оставаше никого, нищо на този свят.

— О, Ели, той долетя до прозореца и ме погледна. Каза ми да отворя и аз изпълних, без дори да се колебая. — Думите ѝ излизаха като болезнен писък. — После направо ме попита къде си и аз му казах. Защо, Ели? Защо бих му казала?

Въздухът напусна дробовете на Елена. Облекчението я удари толкова силно, че тялото ѝ започна да трепери. Тя вдигна ръка и се

хвана за компютърния панел на Вивек, за да не падне.

— Няма проблем, Сара. Спокойно.

— Не, не е като да няма проблем. Има огромен шибан проблем. Издадох най-добрата си приятелка, предадох те. Не ми казвай, че няма проблем.

— Той може да контролира мозъка ти — отговори Елена, преди Сара да започне с тирадата отначало. — Той си играе с нас като с играчки. — Така бе направил с нея, с тялото ѝ, със съзнанието ѝ, с емоциите ѝ. — Не си могла да сториш нищо срещу силата му.

— Но аз имам имунитет! Аз съм директор на Гилдията отчасти защото имам имунитет като Хилда. Срещу всякакви вампирски трикове.

— Той не е вампир — напомни ѝ Елена. — Той е архангел.

Дълбока, разтреперана въздишка.

— Ели, нещо с него не беше наред тази вечер. Нещо беше напълно сбъркано.

— Какво искаш да кажеш? — смръщи се Елена. — Да не би да е направил нещо зло?

Последната дума излезе от устните ѝ с огромно усилие. Някаква глупава, заблудена част от нея не искаше да повярва, че Рафаел е способен да извърши зло.

— Не. Дори не спомена Зоуи. Не я е заплашвал. Но пък и не се налагаше да го прави, нали? Той успя да ми извие мозъка като геврек.

— Ако това ще те успокои, той прави същото с вампирите — каза Елена, припомняйки си животинския поглед в очите на Ерик и ужаса на лицето на Бернал.

Изхълцване.

— Е, поне вампирите не са по петите ми и не могат да ме обвинят в нищо. Трябва да се махнеш веднага оттам. Той е на път към теб и ще разруши цялата Гилдия, за да те намери. Той иска теб. И като знам в какво настроение е... А и няма да има проблем да влезе, понеже знае всички кодове. Аз му ги дадох. — Нов писък. — Добре, успокоих се малко. Казах на Вивек да смени кодовете, но не мисля, че това ще го спре. Искане теб.

— Махам се оттук. И ще оставя съобщение, за да разбере, че съм навън, та да не идва тук и да тормози Вивек.

— Отиди в Синьото скривалище.

Синьото беше един най-обикновен камион, който съвсем спокойно щеше да се слее с движението и ефективно да прикрие лицето на шофьора.

— Да, така ще направя — излъга Елена. — Благодаря.

— За какво, по дяволите, ми благодариш? — отвърна гневно Сара. — Но мога да ти кажа едно: не се държеше нормално тази вечер. Говорила съм с него по телефона и знаеш колко съм добра в разчитането на всякакви гласове, както и да разгадавам какви емоции има зад всеки тон. Тази вечер беше различно. Равно, без никаква тоналност... студено. Не, не беше ядосан. Не беше... никакъв. Просто студен.

Защо всички използваша тази дума? Рафаел беше много неща, но никога не е бил студен, никога дори не ѝ бе минавало през ума, че може да бъде студен. Както и да е, реши да не разпитва за подробности.

— Сега излизам. Ще се обадя, когато мога. И не се притеснявай. Каквото и да стане, няма да ме убие. Има нужда от мен да му свърша работата.

Елена затвори, преди Сара да започне да проумява, че има и лоши неща от смъртта. Някои от тях бяха свързани с пицене, пицене, пицене, докато гласът ти се скърши.

— Нови кодове. — Листчето с кодовете беше поставено върху принтера. — Използвай ги да излезеш. Ще ги сменя веднага след като си вече вън от асансьора.

Тя кимна.

— Благодаря, Вивек.

— Чакай — столът му се отправи към малко заключено чекмедже. Елена не знаеше как един парализиран човек прави такива неща, но спря да мисли по въпроса, когато шкафът сам се отключи и там Елена видя малък лъскав пистолет. — Вземи го.

Елена вдигна оръжието.

— Няма да помогне много срещу един архангел, но благодаря все пак.

— Не стреляй в тялото му. Тези патрони са за крилете. Могат да ги разкъсат.

Не! Да унищожи невероятната прелест на тези криле и да предизвика почти физическа болка! Сърцето ѝ се сви.

— Те растат и заздравяват — насили се да каже.

— Отнема време. Водил съм си статистика. В сравнение с останалите части на тялото крилете на ангела заздравяват най-бавно. Ще го осакати за достатъчно дълго време, та да се измъкнеш. Освен ако... — Страхът нахвърля гласа му. — Чух какво каза за способността му да контролира съзнанието. Ако успява да го прави от голямо разстояние, не знам дали изобщо нещо може да помогне.

Тя напъха пистолета под тениската си отзад на панталона, но преди това провери дали предпазителят е затворен.

— В момента не ме контролира, така че способностите му имат граница. — Поне се надяваше да е така. — Не мисля, че ще слезе долу, когато разбере, че ме няма тук, но искам да се пазиш. Ашвини тръгна ли?

— Да. И никой друг не е слизал. — Очите му бяха изплашени, но в тях Елена видя решителност. — Ще заключа след теб и се потапям надолу — каза и кимна към скритата зад стената стая. Там можеше да оцелее дни наред. — Пази се, Ели. Трябва да си довършим играта.

Тя се наведе и го прегърна силно.

— Когато се върна, ще ти скъсам кльощавия задник от бой.

Сега оставаше само да се измъкне жива. И... цяла. Защото един ловец се нуждаеше само от някои свои органи, за да доведе лова докрай. Останалите му бяха ненужни за преследването и той можеше с лекота да се раздели с тях.

Рафаел бе застанал пред вратата на асансьора, с който му казаха, че може да слезе до Килера, но сега се оказваше, че няма нужда да слиза чак там. Плячката беше напуснала. Съобщението бе закачено до асансьора, забито на пирон, който бе закован в стената с такава сила, че мазилката наоколо се бе превърнала в прах.

Искаш да си играеш на игрички ли, момченце с крилца? Да играем тогава. Намери ме.

Това беше предизвикателство. Ясно и просто. Глупава постъпка от страна на един ловец. Когато беше в Тишината, не можеше да се ядосва, но пък с изумителна прецизност разбираше стратегията на всяка игра. Искаше да го извлече далеч от Гилдията и приятелите си.

Той се замисли. Онова гласче пак изсъска: Ще ѝ позволиш ли да те води като куче на каишка. Тя те обижда.

Той скъса бележката от пирона. „Момченце с крилца“, каза Рафаел на глас и я смачка в ръката си. Да, трябваше да се научи на малко уважение. Когато я намереше, щеше да я накара да го моли за милост.

„Не искам да моли“, чу ехото от собствените си думи и това го спря за няколко много дълги секунди. Спомни си, че огънят в нея го интригуваше, спомни си, че тя го избавяше от скуката, която го бе натиснала от няколко века насам. Дори в Тишината той разбираше решението си, според което не бива да ѝ причинява нищо лошо. Да счупиш една играчка, която обещава толкова много удоволствие, преди дори да си си поиграл с нея, беше глупаво.

Но имаше начин да ѝ бъде внушен респект, без да поврежда напълно обекта на издирването си.

Гилдията можеше да почака. Първо трябваше да научи Елена Деверо да не си играе на игрички, особено с архангели.

Елена тръгна към Синьото, но целта ѝ беше съвсем различна. Не, нямаше да се крие, това щеше само да навлече повече проблеми на хората, които обичаше. Беше напълно убедена, че Рафаел ще тръгне да ги издирва един по един, докато не я намери. Затова направи единственото нещо, което можеше да ги предпази от него.

Отиде си у дома.

И зачака с пистолет в ръката.

Рафаел стоеше пред сградата и дори в тишината разбираше, че е много опасен. Ако Елена беше зад тези стени, щеше да се лее кръв. Нямаше никакво място за каквато и да било гъвкавост на мисълта, когато беше в подобно състояние. Това беше единственото място, където не би изтърпял или позволил присъствието ѝ.

Уви се в наметалото на Величието и влезе в апартаментна през входната врата, като счупи двойната ключалка без никакво усилие.

Гласове от другата стая. На мъж и на жена.

— Хайде, бебо, аз само се...

- Не, не искам да те слушам повече.
— Признавам, че бях иди...
— Не, гигантски твърдоглав малоумник, да.
— Майната му на това!

Шумолене, накъсано дишане, дълбоко и чувствено. Рафаел влезе в стаята и закова Ранзъм за стената само с едно движение на ръката си. Ранзъм не успя дори да извика, но после се окопоти бързо и изкрещя:

— Бягай, бягай, Нурие. Бягай, бебо!

Нурие?

Нещо се стовари върху гърба на Рафаел. Той извърна глава и видя дребничка жена със съблазнителни сладострастни форми, която го ръгаше в гърба с каквото бе намерила подръка. Когато ръцете ѝ се увиха около тежката огромна топка на бюрото, той само вдигна пръст и я изпрати в дълбок сън. Жената падна на дивана. Ловецът застина.

— Ако я нараниш, ако си ѝ причинил нещо, не знам какво ще направя, но ще намеря начин, ще те открия и ще те унищожа.

— Не можеш — отвърна Рафаел, но го пусна. — Тя само спи. Така ще си поговорим по-спокойно.

Ножът на Ранзъм вече бе насочен към крилете на Рафаел. Дори успя да ги одере, преди Рафаел да се концентрира и да изскубне ножа от ръката му. По челото на мъжа изби пот, докато се бореше с външно наложената му сила да хвърли оръжието си.

— Интересно. Ти си много силен. — Рафаел се замисли. Можеше да го погуби, но пък така Гилдията щеше да изгуби един от най-добрите си ловци. — Не е в мой интерес да те убивам. Не се опитвай да ме нападнеш и ще живееш.

— Да ти го начукам — извика Ранзъм, мъчейки се да се изтегли напред. — Няма да ти кажа къде е Ели.

— О, да, ще ми кажеш. — Рафаел концентрира силите си без милост, право в целта. — Къде е тя?

Ранзъм се усмихна.

— Не знам.

Рафаел се взря в очите му и разбра, че това беше самата истина. Никой не можеше да лъже, бидейки под такова влияние. Носеха се слухове, че имало хора, които били имунизирани срещу силите на най-способните ангели, така както съществуваха много, които имаха

имунитет към тези на вампирите, но Рафаел никога не бе срещал такъв човек. Нито един през петнадесетте века на своето съществуване.

— Къде би се скрила, ако се опитва да предпази приятелите си? — попита по друг начин. Гледаше как Ранзъм се бори да не се поддаде на влиянието на контрола, който Рафаел упражняваше върху мозъка му, но нямаше шанс да спечели тази битка.

— Не би се крила.

Рафаел премисли думите му.

— Да, не би се крила, нали? — Тръгна към вратата. — Момичето ти ще се събуди след пет минути.

Ранзъм се закашля, когато Рафаел пусна съзнанието му.

— Дължа ти един удар в ченето. Може би даже едно посинено око. Или шест — каза ловецът.

— Добре си дошъл да си го вземеш по което време искаш. Дори няма да те накажа, ако успееш.

Ловецът, клекнал до момичето, го погледна въпросително:

— Искаш да кажеш, че си на разположение за лов? Не бъди толкова сигурен, защото Ели вероятно вече те чака и си точи ножа.

— Може и да поглезвам играчките си, но всяко нещо си има мярка — отвърна Рафаел.

— Какво, по дяволите, ти е направила? — попита Ранзъм и Рафаел веднага разбра, че ловецът се мъчи да спечели време за Елена. Колкото е възможно повече време.

Трябва да я убиеш.

Гласът на Леуан беше студен като шепота на ледения вятър на Тишината.

— Това засяга само мен и Елена. В твой интерес е да стоиш настрана от тази война.

Лицето на Ранзъм беше сурово като камък.

— Не знам как е при вас, ангелите, но при нас е така: ние подкрепяме приятелите си. Тя се обажда, аз отговарям и тръгвам.

— И ще умреш — допълни Рафаел. — Никога не делия нещо, което принадлежи само на мен.

Според часовника на ръката на Елена вече близо час седеше и наблюдаваше Кулата на Ангелите от дивана в хола си. Може би не бе

застанала на достатъчно очевидно място.

Тя се намуси и дръпна надолу тениската, която бе облякла, след като се прибра. Точно тогава мобилният ѝ звънна. Веднага разпозна персонализирания тон и пулсът ѝ щеше да излети като ракета.

— Ранзъм? Господи! Намерил те е!

— Успокой се, добре съм.

— Гласът ти е пресипнал.

— Това копеле се оказва много силно, мам... Извинявай, бебо.

— Моля? Бебо? — смръщи се Елена.

— Говорех на Нурие — обясни той. — Мисли, че псувам много. Разбира се, тя не спря да псува петнадесет минути след като гаджето ти я приспа с едно помръдване на пръста си по време на нашия разговор.

— Нарани ли те?

— Обиден съм. Мога да се държа добре и да се защитавам.

— Да, да, знам — каза тя и едва не падна от облекчение. — И какво става сега?

— Става това, че големият зъл „дай да ти бръкна в мозъка“ ангел си мисли, че си негова, като... и цитирам: „не я делия с никого“.

— Шегуваш се, нали? — Елена преглътна тежко.

Последва нещо средно между смях и лай:

— Не, по дяволите. Това се оказва изключително интересно и без елемент на шега.

— Исусе! — Елена се сви почти на две, заби поглед в килима и се опита да мисли трезво и логично.

Да, беше го целунала. И, да, той ѝ изпращаше силни вибрации, вибрации, на които бе отговорила въпреки себе си, но това беше напълно типично за всички силни ангели и вампири. Сексът беше тяхната игра, но и не означаваше нищо за тях.

— Може би го е казал, за да ме изнерви, да ме взриви. — Да, в това имаше повече логика.

— О, не, бейби. Каза го съвсем сериозно. — Гласът на Ранзъм беше вече съвсем сериозен. — Този мъж те иска, но... не съм сигурен дали иска да те чука, или да те убие.

Елена се надигна и се загледа през прозореца. Стомахът ѝ падна право на пода.

— Виж... трябва да затварям.

Тишина. И след това:

— Намерил те е.

Без да откъсва очи от разтворените му златисти криле, запречващи цялото небе пред очите ѝ, тя затвори телефона и внимателно го остави на малката масичка за кафе до дивана.

— Няма начин да те пусна тук — прошепна тя, макар че знаеше, че той не може да я чуе.

Мога да вляза където пожелаея.

Яснотата в тона му я вледени.

— Казах ти да не бъркаш в мозъка ми!

Защо?

От тази единствена дума полъхна свиреп студ и навлезе дълбоко в нея, така както нищо друго не би могло да я залее. Сара излезе права — тази вечер Рафаел беше различен. Много, много зле за нея.

— Какво ти става тази вечер.

Нищо. Тих съм.

— Какво, по дяволите, означава това? — Тя леко плъзна ръка към пистолета, затъкнат в панталона отзад, но без да откъсва очи от лицето му, което я гледаше през стъклото. — И защо очите ти са толкова... студени?

Пак тази дума. Той разпери крилето си още повече и разкри цялата прелест на бялото и златното. Толкова красиви. Истинска заплаха за концентрацията ѝ.

— Умно — каза тя и пак закова поглед в лицето му. — Опитваш се да ме манипулираш, без да влизаш в мозъка ми.

Беше права, когато каза, че си ми необходима със здрав разум и в пълно физическо здраве. Прекалено честото контролиране на съзнанието може перманентно да разруши менталните връзки и пътечки.

— Глупости — промърмори тя, вече почти стигнала до пистолета си. — Можеш да държиш съзнанието ми известно време, но когато ме пуснеш, съм напълно свободна. И това ще стане в мига, в който спреш да контролираш мислите ми.

Сигурна ли си?

Колкото и да беше странно, макар че винаги я бе плашил с този контрол над мислите, тогава не се беше чувствала така застрашена, така податлива на заплахата. Когато беше... себе си... арогантен,

смъртоносен, опасен, но себе си, имаше нещо като сексуално привличане между двамата и това объркваше всички нейни средства за защита. Но този мъж, този студен, студен мъж, в чиито очи имаше само смърт...

Ръката ѝ се уви около пистолета.

— Знаеш ли какво? — каза тя, полагайки огромно усилие да задържи спокойствието на лицето си. — Единственото нещо, в което съм сигурна тази вечер, е, че преиграваш или просто правиш някаква театрална импровизация.

Затова ли имаш пистолет?

Ръката ѝ замръзна върху дръжката на оръжието. Потта се стичаше по гръбнака ѝ, ледена и лепкава.

— Какъв пистолет?

Полуделият вятър изплющя косата в лицето му, но тялото му не помръдна. Без никакво усилие стоеше пред прозореца ѝ и дори не се поклащаше. Лицето му беше чисто, такава съвършена красота. Сякаш бе изваяно от най-изкусния художник или скулптор в цялата Вселена. Сърцето ѝ леко подритна. Ясни, чисти черти и в същото време така мъжествени. Без съмнение той беше най-красивото мъжко същество, което някога бе виждала.

Или може би за теб съм просто само това?

Елена сбърчи нос и веднага изскочи от фантазиите си. И този път знаеше много добре, че той не бе влязъл в съзнанието ѝ, не насочваше мислите ѝ, не я манипулираше. Тези мисли бяха плод на развихрилата ѝ се глупост.

— Просто какво? — попита, колкото да го накара да говори.

Красив.

Тя изсумтя.

— Повярвай ми, момче с крилца, всяка женска глава се обръща след теб, където и да идеш.

Повечето жени виждат в мен предимно жестокост и почти никога не съзират красота.

Тази очевидно съвсем откровена и честна самопреценка я хвана напълно неподготвена и тя изведнъж го погледна с други очи. Да, в него имаше жестокост. Не беше хубав, не беше красив, не беше нещо, което може да се контролира. Той бе опасен и силен, точно това, което

се нравеше на сензорите ѝ. През целия си живот Елена беше прекалено бърза, прекалено силна, прекалено неженствена за смъртните мъже. Те я харесваха, но не след дълго повечето казваха, че ги лишавала от мъжествеността им, че се чувствали в ролята на жената във връзката си с нея. Никога не бе показвала колко много я болеше от това, но болеше, дяволски болеше. Може би не беше дребна крехка кукла като Бет, но определено беше женствена. И тя харесваше мъжете. И най-вече този мъж.

— Ти си способен на жестокост — съгласи се тя. — Може би на повече от жестокост, но не си преминал границата, не си зъл.

Не съм ли?

Усещаше как потната ѝ длан лепне върху пистолета.

— Не.

Звучиш много сигурна. И въпреки това тази сутрин ме обвини в изнасилване.

Гневът я подпали. Без да обръща внимание на отчаяния предупредителен вик на разума ѝ да слезе на земята и да помисли, тя извади пистолета и го остави до себе си.

— Тази сутрин ти се опита да вземеш насила нещо, което може би щях да ти дам по собствено желание, ако бе имал търпение да почакаш.

Дълга пауза, тишина, изпълнена само с искрите на адреналина в дъха ѝ. Питаше се какво ли е чул там навън, в пурпурния мрак на нощта, толкова много метри над улиците.

Какво откровение.

— Казах „може би“. А в мига, в който се опита да ми скроиш този номер, шансовете ти заминаха в канала с мръсната вода, приятелю. Няма да позволя на никого да ме манипулира да правя секс.

Дори и ако този някой е бог архангел, създаден само за плътско удоволствие.

Той сякаш се замисли над думите ѝ. Преценяваше може би всяка сричка в тях. После очите му срещнаха нейните през стъклото.

И бездруго сексът е доста безсмислено занимание.

Елена премигна. Това никак не се връзваше със спомена ѝ за онзи тъмен чувствен мъж, който се опитваше да я погълне тази сутрин, сякаш Елена беше любимият му сладкиш.

— Добре ли си? — попита тя и се зачуди дали пък не съществуват някакъв вид наркотици специално за ангели.

Неговият отговор дойде светкавично — той просто издуха прозореца между тях. Елена почти нямаше време да сложи ръка и да прикрие очите си. Преди секунда прозорецът си беше там, а в следващата лежеше на няколко едри парчета на килима. Късовете не се бяха пръснали, бяха цели и нищо не я бе докоснало. Когато спусна ръка и откри лицето си, очите ѝ гледаха в един квадрат от мрак, а вятърът плавно се плъзваше в апартамента ѝ на безшумните копринени криле на нощта.

Рафаел го нямаше.

Изплашена, но не за себе си, тя погледна пистолета в ръката си. С разтреперани ръце сложи обратно предпазителя. Би стреляла единствено и само като самозащита и от уплаха, но не в лицето му, а в крилото, както я бе посъветвал Вивек. Ангел без криле...

— О, господи! — Тя бавно тръгна към прозореца по перфектно начупеното на големи триъгълници стъкло и погледна надолу.

Вятърът нашепна зад нея.

Определено нямаш никакъв проблем с височините.

Ако не я беше стиснал за кръста, Елена със сигурност щеше да падне.

— Копеле! Изплаши ме до смърт! — Изви тялото си настрани и се опита да се отскубне от него, но той я държеше неподвижна, здраво увил ръце около нея.

Дръж се прилично, Елена!

Необичайно странният му тон задейства алармата за тревога в съзнанието ѝ. Неволно си спомни онази мисъл, която ѝ мина през ума преди часове: има много по-лошо от смъртта.

— Възнамеряваш да ме метнеш през прозореца?

Ти току-що си помисли, че по-скоро бих те изтезавал, отколкото да те убия.

— Излез. От. Мислите. Ми! — Стисна очи, събра всеки милиграм сила и се опита да се изскубне напред. Беше глупава, съвсем човешка реакция, но тя бе човек във всеки един смисъл на думата.

Чу как дъхът на Рафаел изсвистя между зъбите му зад гърба ѝ. Изплашена, тя започна по-яростно да се бори да се освободи от него, въпреки че спираловидната смъртоносна бездна се простираше пред

очите ѝ. Елена не погледна встрани. По-скоро би се изправила срещу смъртта, отколкото да му позволи да владее съзнанието ѝ, защото какво беше това, освен своеобразна форма на лазене на колене пред него?

Но със сигурност нямаше да се даде без битка. Щеше да се прицели право в крилото му. И не без да иска, а с цел.

— Я да видим — каза Рафаел в ухото ѝ. — Изглежда, родените ловци имат и скрити умения.

Главата започваше да я боли, но тя продължаваше да опитва да изскубне съзнанието си от хватката му с надеждата мозъкът ѝ да се научи да се затваря автоматично и да блокира инвазията му, което обаче щеше да отнеме време. Разбира се, това нямаше дори да стои като проблем, ако не успееше да се откопчи от него. С всяка изминала секунда ѝ ставаше все по-ясно, че тази необяснима промяна в него тази вечер можеше да ѝ донесе само беда. Състоянието му беше крайно опасно за нея.

— Защо си тук? Защо ми причиняваш това? Защото прерязах гърлото на Дмитрий?

— Той имаше изрична заповед да не те докосва.

Уморена от усилието, тя облегна глава на гърдите му. Тежестта ѝ беше нищо за него.

— Какво си му направил?

— Челюстта му трябва да е напълно заздравяла вече.

Мракът на нощта беше така близо, светлините от съседната сграда — прекалено ярки. Елена имаше усещането, че е застанала на края на света. Но не празният мрак пред нея беше заплахата. Не съвсем.

— Жестокостта възбужда ли те?

— Не.

— Да ме нараняваш — продължи да настъпва тя. — Да ме накараш да кървя? Това възбужда Дмитрий. И за теб ли важи?

— Не.

— Тогава защо ме държиш тук на ръба на прозореца?

— Защото мога.

Сега вече Елена разбра с непоносима яснота, че каквото и да беше това неговото настроение, Рафаел можеше да я пречупи, да я почупи.

И го застреля. Без предупреждение, без втори шанс. Тя просто се прицели сляпо зад гърба си и стреля.

В мига, в който ръцете му се отпуснаха, тя се изтърколи настрани. Можеше да падне напред, но Елена се бе научила да разчита на рефлексите си и този път те не я подведоха, както винаги. Тя се хвана за едрите парчета стъкло на рамката на прозореца. Издържаха теглото ѝ, но нарязана лицето и дланите ѝ, докато се държеше да не падне в непрогледната мрачна бездна на нощта зад прозореца.

Когато успя да балансира тялото си и да се стабилизира права, без опасност да полети надолу, тя прекрачи стъклата с помощта на малко акробатика и се приземи върху килима на топка. Махна косата от лицето си и погледна Рафаел. Той лежеше свит и отпуснат върху стъклото, тялото му леко облегло на масичката, където бе оставила телефона си преди... струваше ѝ се, че са минали часове. Той се взираше надолу към крилото си и когато проследи очите му, гледката я потресе, догади ѝ се. Пистолетът беше направил точно това, което ѝ бе обещал Вивек.

Долната част на крилото му бе почти напълно унищожена. Вивек ѝ беше казал, че когато крилото е наранено, то кърви. И кръвта беше тъмночервена. Шуртеше. Бързи едри капки върху стъклото. Плъзгаше се по прозрачната повърхност и се изливаше настрани, където потъваше в килима. Тя се изправи, но цялото ѝ тяло трепереше.

— Ще заздравее — прошепна тя, сякаш да убеди сама себе си. Ако го бе осакатила завинаги... — Ти си безсмъртен. Ще заздравее.

Той вдигна очи. Мъглявина и объркване в тези нереални, невероятно красиви очи.

— Защо ме застреля?

— Измъчваше ме, плашеше ме. Може би щеше да ме метнеш през прозореца, да ме хванеш и после да повториш и потретиш само за да ме слушаш как пищя.

— Какво? — Той свъси вежди, разклати глава и погледна към празното черно правоъгълно петно, където преди беше прозорецът ѝ. — Да, права си.

Елена не бе очаквала този отговор.

— Ти беше тук. Наясно си какво се случи. Защо се държиш като че не знаеш за какво говоря? И не ти се вярва?

Очите му срещнаха нейните.

— В Тишината... аз съм друг...

— Какво е Тишината?

Той не отговори.

— Често ли ходиш там?

— Не — сви устни той.

— Значи сега си нормален? — попита тя, но вече търчеше към кухнята за кърпи. Когато се върна, го намери на същото място.

— Защо не спира да кърви? — Гласът ѝ издаваше безумната паника, която дори не се опита да контролира.

Той я гледаше как се мъчи да спре кръвта. Неуспешно.

— Не зная.

Тя погледна пистолета, който бе захвърлила в другия край на стаята. Може би беше глупаво да остава тук, но тя познаваше този Рафаел така добре, а в същото време не знаеше нищо за другия. Каквато и да беше тази Тишина, тя го превръщаше в чудовище. Но дали това я успокояваше.

Не.

Дали беше извън опасност?

Не. Пистолетът, раната, която бе отворила... Тя грабна телефона и се обади в Килера. Пръстите ѝ лепнеха от кръвта на Рафаел. Погледна го. Сините му очи помътняваха, главата му се отпусна назад.

— Хайде, моля те — каза тя, стискайки лицето му между дланите си. По бузите му останаха кървавочервени петна. — Не изпадай в шок. Искам да останеш буден.

— Аз съм ангел — промърмори той със забавен глас. Завалеше думите, сякаш му беше нужно усилие да ги произнесе. — Шокът е за смъртните.

Някой вдигна телефона.

— Вивек?

— Елена! Жива си!

— По дяволите, Вивек, какво имаше в тези куршуми?

— Казах ти.

— Това нещо тествано ли е досега?

— Да. Пробвано е няколко пъти. Имаш на разположение от двадесет минути до половин час. Най-много. Ангелите започват да се възстановяват в мига, в който куршумът ги порази.

Тя погледна напълно помляното крило на Рафаел.

— Не зараства. Става все по-зле с всяка изминала минута.

— Не е възможно.

Елена затвори телефона. Вивек очевидно не знаеше нищо, което да ѝ е от полза.

— Рафаел, хайде моля те, помогни ми. Каж ми какво да правя?

— Обади се на Дмитрий. — Цветът на лицето му ставаше пепелявосив. Маска на смъртта. Сърцето ѝ се сви от ужас. Вина и страх стискаха гърлото ѝ, душаха я. Набра Кулата на Ангелите и веднага я свързаха с Дмитрий.

— Ела веднага в апартамента ми — заповяда тя.

— Това не е...

— Направих нещо с Рафаел. Кърви и кръвта не се съсирва.

Миг мълчание.

— Той е безсмъртен.

— Кръвта му е червена като моята.

— Ако си му направила нещо, ще те надробя на възможно най-малките парченца. — И затвори.

— Дмитрий идва — каза тя и телефонът се изплъзна от кървавата ѝ ръка. — Мисля, че няма особено добро мнение за мен.

— Той е лоялен.

Косата му падна над челото. Изглеждаше абсурдно нереален — като ранено момченце. Още един бърз поток кръв залази към крака ѝ. Горещ и гъст.

— Защо не заздравява?

Миг светлина в тези стъклени сини очи.

— Всеки път ти ме правиш по-смъртен.

Това беше последното, което изрече, преди напълно да изгуби съзнание.

Елена реши, че в думите му няма кой знае какво значение — вероятно шокът си бе казал думата.

Когато Дмитрий и няколко други вампири пристигнаха, тя беше до него. Не си направиха труда да чукат, просто събориха вратата.

— Дръжте ловеца!

Дмитрий не ѝ обърна никакво внимание, докато неговите помощници я извличаха навън, далеч от Рафаел. Би се съпротивлявала, но знаеше, че няма никакъв смисъл. Бяха прекалено много, а тя нямаше никакви оръжия с вградени чипове. Тези оръжия имаха

уникален сериен номер и всяко едно се следеше както от Гилдията, така и от Асоциацията на вампирите, следователно можеше да се ползва само ако животът на ловеца е в непосредствена опасност. Официалното становище за ползването на такива оръжия беше, че трябва да се ограничи употребата им само в случаите, когато ловецът е застрашен от смърт, а не за да дават по-голяма сигурност на ловците, реално предимство и прекалена самоувереност. На вампирите никак не им се нравеше идеята да се чувстват под заплаха от страна на някой ловец, който им има зъб.

Но точно сега на Елена не ѝ пукаше за нито едно от тези неща.

— Помогни му!

Дмитрий ѝ хвърли поглед, изпълнен с чиста омраза.

— Не говори. Единствената причина да си жива е, че Рафаел би се насладил да те убие собственоръчно. — Той вдигна ръка и заговори в нещо като трансмитер, увит около ръката му. — Влезте.

Двама много яки мъжки ангели влязоха през отворената стена на жилището, там, където преди имаше прозорец. С носилка. Шокът, изписан на лицата им, ѝ подсказа, че това е много по-зле от зле, много по-страшно от страшно. Стомахът ѝ трепереше.

Ангелите се свързеха бързо. По инструкции на Дмитрий те сложиха Рафаел на носилката и се канеха да го понесат към Кулата. Единият от ангелите, този с червената коса, спря и възрази:

— Няма ли да е по-добре да го заведем направо у дома?

— Лечителят и медиците ще пристигнат в Кулата всеки миг — отговори Дмитрий.

Двамата ангели кимнаха, единият хвана носилката отпред, другият отзад и го понесоха.

— Ще се видим направо там.

Елена не можеше да е съвсем сигурна каква беше енергийната динамика в стаята. Според общоприетите схващания йерархията беше следната — архангел, ангел, вампир, човек. Но очевидно Дмитрий ръководеше шоуто тук, а за разлика от онова бебе ангел, което ѝ донесе диамантената роза, тези тук двама ангели бяха силни и много стари.

Сега, когато Рафаел вече не беше в стаята, цялото внимание на Дмитрий се насочи към нея. Докато той бавно я приближаваше, тя проклинаше наум политиката, ограничаваща използването на оръжията с чип. Без тях в момента защитата ѝ беше колкото на

новородено бебе. А Дмитрий изглеждаше готов да я разкъса с ръце. Спря само на няколко сантиметра от нея и я хвана за брадичката. Ръцете му бяха кървави, очите — черни, с червен пламък, оформен като сърце.

— Очите ти — каза прегракнала тя. — Там, където трябваше да има зеница, Елена видя назъбен червен кръг, който се разширяваше и поглъщаше ретината. Краищата на петното напомняха на острието на бръснач. — Какво, по дяволите?

Ръката му стисна брадичката ѝ по-здраво, наведе се към нея. Елена застина. Ако се опиташе да забиے зъби в нея, Елена нямаше да може да остане безучастна. Знаеше, че ще хукне за оръжията си. Това не беше нещо, което можеше да контролира, нямаше да може да го спре. Нямаше да може да спре себе си. Но Дмитрий пак я изненада. Устните му докоснаха ухото ѝ, а не врата, както бе очаквала.

— Ще наблюдавам как те смазва и после ще оближа тялото ти за десерт.

Страхът, суров и брутален, се настани дълбоко в стомаха ѝ, но тя го изгледа със заучено безразличие.

— Как е вратът ти?

Пръстите му се увиха около шията ѝ. Стискаше силно. Щяха да ѝ останат червени петна от охлузването.

— По мое време жените знаеха къде им е мястото.

Тя не попита къде е било мястото на жените, не се поддаде на изкушението да падне в този капан, но гневният Дмитрий нямаше нужда от съдействието ѝ, за да продължи:

— По гръб, с разтворени крака.

Тя присви очи и каза:

— Рафаел не е отменил решението си да не ме докосваш, така че на твоё място бих внимавала какво правя.

Той се засмя. Остър, режещ бръснач по кожата ѝ. Пръстите му се отпуснаха. Нежно обхвана бузите ѝ, приближи се плътно до нея, докато накрая я обви с мускулестата си плът. Но тя виждаше само Дмитрий — неговия смъртоносен гняв, очите му... аромата му. Обвиваше я като възможно най-скъпото и красиво палто на света с аромат на кожа и диаманти, на чист секс.

— Надявам се да те остави жива дълго, дълго време — езикът му пробяга по пулсиращата вена на врата ѝ. — Надявам се да ме покани

да си поиграя с теб.

Час по-късно Елена дърпаше въжетата, с които бе завързана за облегалките на стола. Единственото, което постигна, бе да ги затегне повече, и то не само около китките, но и около глезените. Възелът ѝ напомняше... не, не ѝ напомняше, а направо си беше един от начините, по които доминантът връзваше подчинения в БДСМ сексуалните връзки. Въжетото беше овързано около едната китка, после около другата, оттам се спускаше надолу по гръбнака, увиваше се около единия глезен и после около другия, след което въжетото се връщаше обратно към китките ѝ и около кръста. Беше вързана за този стол по начин, който не предвиждаше никакъв шанс да мръдне, камо ли шанс за бягство.

— Надушвам кръв, Елена — каза протяжно Дмитрий, който точно влизаше в стаята. — Опитваш се да флиртуваш с мен?

Тя го изгледа гневно, припомняйки си колко много се бе забавлявал, докато бавно и методично я обезоръжаваше. Не беше груб, не беше зъл. Не. Той беше самата чувственост. Тази проклета възбуждаща миризма, която се сучеше като змия в тялото ѝ като най-силния афродизиак на света. Въпреки това бе успяла да се съпротивлява, докато я връзваха и почистваха раните ѝ. После я сложиха в тая стая, която приличаше на нещо като чакалня, намираща се на високите етажи на Кулата.

— Как е Рафаел?

Дмитрий застана пред нея. Беше съблякъл черното си сако, беше се отървал и от вратовръзката, така че горните няколко копчета на снежнобялата му риза бяха разкопчани и разкриваха този много вкусен триъгълник бронзова чувствена кожа. Очевидно Дмитрий бе роден на някое екзотично място. Някъде, където е горещо...

— Престани! — извика тя.

Когато успя да се концентрира, веднага разпозна слабия аромат, който Дмитрий изсипваше във всяка пора на кожата ѝ. Галеше я,

разтриваше я с този аромат. Той се усмихна и в усмивката му имаше обещание за болка.

— Нищо не съм направил. Дори не бях концентриран върху теб.

— Лъжец.

— Добре, признавам. — Той се приближи още повече, сложи ръце върху облегалката на стола, силно приведен към нея. — Ти си прекалено чувствителна към миризмата ми. — Той затвори очи и си пое дълбоко дъх през носа. — Дори потна и кървава, имаш някакъв уникален аромат. Караш ме да бъда алчен, да искам да отхапя огромна хапка...

— Не и в този живот — каза тя с глас, пресипнал от напрежението да се бори срещу бавната и сладка съблазън, с която я заливаше вампирът.

Елена не го беше преценила правилно. От него не изтичаше онази сила, която бе виждала у обиграните стари вампири, но това означаваше, че Дмитрий беше отделна класа вампир... и вероятно напълно в състояние да се пребори срещу ефекта, предизвикван от контролния чип в оръжието на ловците.

— Защо си фиксиран единствено и само върху мен? — попита тя директно и зарови това, което знаеше за фаталните поражения от чипа дълбоко в съзнанието си.

Доколкото беше наясно, само ангелите можеха да четат мисли, но те нямаха никаква причина да саботират действието на най-силното оръжие на ловците. Сега обаче не искаше да рискува. Не и с Дмитрий.

— Ти си ужасно, дяволски секси... — Мамка му, така беше. — Сигурна съм, че има опашки от жени, които се хвърлят върху теб. Защо аз?

— Казах ти. Ти правиш нещата интересни. — Устните му се извиха в усмивка, но кървавите шипове в очите му ѝ напомниха, че сега не беше... точно щастлив от поведението ѝ. — Ще живееш, знаеш това, нали?

— Наистина ли?

— Поне докато си свършиш работата.

Той я гледаше в очите, тя го гледаше със същото упорство, не откъсваха поглед един от друг. Дмитрий със сигурност знаеше всяка една подробност, касаеща задачата ѝ, но дори и да не знаеше, тя нямаше да му каже нищо, за да не си изкопае по-дълбок гроб.

— Не можеш да си представиш какво удоволствие е за мен да го чуя от устата ти.

— Какво знаеш за удоволствието, ловецо? — Гласът му стана остър като нож, а кожата му сякаш грееше отвътре. Гърлото ѝ пресъхна в мига, в който разбра, че пак е дала неправилния отговор. Дмитрий не беше просто силен. Той беше СИЛЕН. Толкова стар, че дори не си правеше труда да крие възрастта си. Костите я заболяха.

— Знам, че удоволствието, което обещавах, неминуемо ще доведе до болка.

Той премигна. Миглите му бяха изумително дълги. Всичко около този мъж беше нелепо съблазнително предвид ситуацията, в която се намираха.

— Но с майстор на изкуството всяка болка е удоволствие.

Гръбнакът ѝ изтръпна, тялото ѝ потрепна. Леко парене в гърдите, в самите зърна.

— Не, благодаря.

— Решението вече не зависи от теб. — Той се изправи в целия си ръст пред нея. — Гладна ли си?

Стресната от практичния, съвсем обикновен въпрос, тя се отърси от остатъчния ефект от аромата му и се замисли.

— Умирам от глад — каза след минутка.

— В такъв случай ще бъдеш нахранена.

Не ѝ хареса начинът, по който подреди думите в това изречение, но не каза нищо, когато той изчезна от стаята. Върна се след няколко минути с чиния, покрита с капак. Когато го повдигна, под него Елена видя обилна вечеря — печена на скара риба с бял сос, гарнитура от малки картофчета и соте от зеленчуци. Устата ѝ се напълни със слюнка.

— Благодаря.

— Пак заповядай — отвърна той, грабна един стол и го премести с лекота точно пред нея. Според Елена тези столове бяха много тежки и дори няколко простосмъртни не можеха да ги наклонят, какво остава да ги преместят.

— Откъде да започнем?

Тя стисна зъби.

— Няма да ти позволя да ме храниш.

Той намушка едно морковче.

— Мъжете, които ме придружиха до апартамента ти... Знаеш ли кои са?

Тя не посмя да отвори уста от страх Дмитрий да не ѝ набута някое парче храна, когато не е подготвена да я поеме, и да я задави.

— Те са членове на Седмината — отговори сам на въпроса си. — Това са тези вампири и ангели, които защитават Рафаел, без да мислят за нищо друго, освен за неговото добруване. Отдадено и без корист. Без мисъл за собствена облага.

Любопитството ѝ се завихри в буен огън, който не можеше да задържи повече в себе си, и тя проговори:

— Защо?

— Това знаем само ние. — Той изяде моркова с видимо удоволствие. Вампирите не можеха да поддържат организма си с обикновена храна, но Елена знаеше, че бяха в състояние да обработят някакво умерено количество, без това да е проблем. Ето защо вампирите на най-ниските нива почти можеха да минат за хора.

— Това, което трябва да знаеш обаче, е, че ще премахнем всичко и всеки, който представлява някаква опасност за него, без оглед на това какво ще стане с живота ни.

— И трябва да съм щастлива, че се каниш да забиеш тази вилица в устата ми?

Той откъсна парченце от рибата и внимателно го натопи в соса. Изглеждаше невероятно вкусно.

— Докато Рафаел се събуди, съм с вързани ръце и не мога да те нараня. Той ми е дал категорична лична директна заповед. На другите обаче не им е нареждано нищо и те не са длъжни да пазят живота ти. Ако им дам тази вилица и изляза от тази врата, тогава вече ще разбереш, че думата болка е с ужасно огромен диапазон.

Тя въздъхна.

— Освободи поне ръцете ми. Знаеш, че не мога да сторя нищо без оръжие.

— Ако направя това, си мъртва. — Той вдигна вилицата към устата ѝ. — В момента си жива, защото те пазя от другите. Те мислят, че можеш да ме манипулираш...

Не му повярва и за секунда. Но беше гладна и беше ловец — гладната стачка само щеше да я омаломощи.

Отвори уста. Рибата беше наистина много вкусна, но тя я задържа в устата си поне минута, за да усети вкуса. Едва когато се увери, че в нея няма нищо опасно, преглътна хапката.

— Няма наркотици?

— Излишно е. Не че има къде да излетиш, дори и да можеше — отвърна Дмитрий и сложи в устата ѝ едно малко картофче. — А и Рафаел ще иска да те види веднага щом се събуди.

— Крилото му?

— Звучиш така, сякаш ти пука.

Дмитрий я погледна с повдигната вежда.

Нямаше смисъл да го лъже.

— Пука ми. Исках само да ме пусне, защото се държеше много странно и аз просто се опитах да спася себе си — каза тя и преглътна. — А той е безсмъртен и куршумът трябваше само да ми даде малко време да избягам. Поне мъничко преднина.

— Така е. — Той сложи още една вилица с храна в устата ѝ и после много бавно, прекалено бавно я измъкна. Когато тя присви очи, той я погледна с усмивка, студена и опасна, която така и не достигна до очите му. — Ето защо от ловец се превърна в заплаха номер едно за всеки един ангел.

— О, моля те. — Тя разклати глава, когато Дмитрий ѝ предложи парче от броколите. Той се усмихна и го лапна. Даде ѝ грах, който тя изяде с удоволствие. — Този вид пистолети е ползван и преди. Не е възможно да е останало в тайна, ако вече е бил тестван върху ангели.

— Да, знаем за него — каза безизразно той. — Архангелите очевидно го намират за справедливо оръжие, като се има предвид, че хората разполагат с много малко средства за самоотбрана, когато ангелите станат прекалено настоятелни.

— Може би ъгълът е бил лош — каза тихо тя. — Да не би да съм уцелила някоя основна артерия?

Елена знаеше всичко за биологията на вампирите, но ангелите бяха цяла отделна наука.

— Не искам повече — каза тя, когато той ѝ предложи още една хапка.

Дмитрий остави вилицата и рече:

— Трябва да питаш него. Ако все още имаш език, разбира се.

После стана и изчезна пак, но се върна с шише вода. След като отпи и успя да не се олее, тя пак го погледна. Все така мрачно секси, все така готов за секунди да ѝ разкъса гърлото.

— Благодаря.

Неговият отговор беше да сложи пръст върху пулсиращата вена на шията ѝ.

— Толкова силна, ароматна, сладка. Очаквам с нетърпение вечерята си. Много жалко, че това няма да си ти.

И изчезна.

Елена наблюдаваше концентрирано вратата. Започна да се движи в стола си, категорично решена да се отърве от въжетата. В момента Дмитрий я защитаваше от другите, но кой знае колко дълго щеше да продължи това. Проблемът беше, че въжетата бяха завързани от майстор... по въжетата.

Но с един майстор на изкуството всяка болка е удоволствие.

Единственото обяснение беше, че Дмитрий си падаше по доминантно подчинени сексуални връзки и вероятно връзваше жените си по всевъзможни начини. Бузите на Елена порозовяха. Не че го искаше, не. Мразеше, когато задействаше тази примамлива подлудяваща миризма, но в мига, в който активизираше всички свои съблазняващи таланти, тя започваше да се топи.

Никак не ѝ харесваше да се топи против волята си.

Не и заради един архангел дори.

Тя силно стисна зъби при спомена за това, което се случи в офиса на Рафаел. А сега, след като го простреля, изпита странна горчивина от инцидента. Сякаш бе изравнила резултата. Разбира се, от негова гледна точка нещата вероятно изглеждаха далеч по-прости. Той само се бе опитал да я вкара в леглото си. И колкото и да се убеждаваше в противното, прелъстяването ѝ беше харесало. Много. До мига, в който се стигна до контрола на съзнанието. В отговор на това тя го бе осакатила.

Мили боже, та тя почти унищожи половината му крило.

Зрението ѝ се замъгли и тя с ужас разбра, че е на ръба да се разплаче. Започна да мига бързо и да се опитва да задуши нежеланата емоция. Ловците не плачат. Никога. Не плачат дори и заради един архангел.

Но... ако не се оправи? Вината се засука като тежко въже в стомаха ѝ. И това въже ставаше все по-стегнато, все по-нагорещено и по-унищожително с всяка изминала секунда. Трябваше някак да стигне до Рафаел и да види какво става, дали се възстановява.

— Няма никаква надежда това да се случи — каза на глас, защото знаеше, че ако беше на мястото на Дмитрий, би постъпила по абсолютно същия начин, щеше да изолира заплахата.

Ръцете ѝ бяха обтегнати докрай, глезените я боляха от усилието и накрая тя се отпусна в стола, отказвайки се от опитите си да се освободи от въжетата. Нямахше да може да спи, но трябваше поне да се постараете да възстанови силите си за мига, в който Рафаел се събуди и дойде ред за шоуто. Трябваше да е готова.

Но точно когато тялото ѝ започна да се отпуска от напрежението, си спомни за огромната дупка в стената на апартамента си и извика:

— Дмитрий?

Той се появи минута след това и от изражението му беше ясно, че никак не е доволен.

— Извикахте ли ме, госпожице? — Ако думите му бяха само мъничко по-остри, биха ѝ прерязали гърлото.

Кръв.

Очевидно Елена правеше всякакви опити да си навлече бавна и мъчителна смърт.

— Прекъснах... вечерята ти? Съжалявам.

Той се усмихна и старателно прикри остриите си кучешки зъби, но Елена много добре знаеше, че са там.

— Предлагаш себе си като компенсация ли?

— Искан да разбера дали сте затворили стената в апартамента ми.

— Защо да го правим? — отвърна безразлично той и се обърна да излиза. — Това е само едно човешко жилище.

— Ти малко лай...

Той се обърна рязко. Лицето му беше съвсем различно — смъртоносно неземно.

— Гладен съм, Елена. Не ме карай да нарушавам обещанието си към Рафаел.

— Не би го направил.

— Продължавай да ме предизвикваш и ще го направя. Ще ме накажат, но ти, разбира се, ще си мъртва, завинаги.

И веднага след това изчезна.

Остави я сама с болката в сърцето ѝ — сякаш някой бе забил там нож и го въртеше. Нейният дом, нейният рай, нейното неземно гнезденце беше унищожено. Вятър и прах се изсипваха в него, а ако небесата се отвореха, щеше да се излее и дъжд. Искаше ѝ се да се свие на топка и да плаче, докато сълзи не ѝ останат.

Не се притесняваше толкова за вещите си, а за самото място. Това беше нейното „у дома“. Дълги години не бе имала дом. Когато баща ѝ я изхвърли от къщата си, тя бе принудена да живее в Гилдията. Не, не че беше лошо или нехигиенично, имаше всички удобства, но не беше „у дома“. Когато със Сара завършиха обучението си, двете си наеха жилище. Това беше в известен смисъл дом, но не беше само неин. Докато сега апартаментът бе единствено и само неин.

Една-единствена сълза се прокрадна в окото ѝ.

— Съжалявам! — прошепна и веднага се опита сама себе си да убеди, че тъгува за съсипаното си жилище. Но истината беше друга — тя говореше на архангела. — Не исках да те нараня. Не исках.

Хладен бриз в съзнанието ѝ.

Защо тогава носеше оръжие?

Елена застина. Беше толкова тиха, като мишка, оказала се пред страшна гладна дебела котка с огромни остри зъби.

— Рафаел? — прошепна въпросително тя, макар че този свеж, чист, дъждовен аромат ѝ беше познат до болка. Познаваше го така, както познаваше собствената си миризма. И това беше нещо, в което Елена не виждаше никаква логика — как бе възможно да усеща аромат в съзнанието си?

Заспивай, Елена. Мислите ти ме държат буден.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Как си. Раната?

Вързана ли си?

— Да — отвърна тя и зачака да ѝ отговори на въпроса.

Добре. Не искам да избягаш, преди да сме поговорили за избора ти на оръжия и за афинитета ти към тях.

И после той изчезна от главата ѝ. Тя прошепна името му, но знаеше, че вече го няма. Не я слушаше. Чувството ѝ за вина скоро се претопи в гняв. Копелето можеше да ги накара да я пуснат, но той я бе оставил вързана. Китките ѝ бяха разранени, гърбът я болеше от неудобния стол. И...

— Няма никакво право да ми се сърди.

Рафаел я бе изплашил, но всъщност не я беше наранил. А тя? Тя го застреля. Имаше всички основания да е бесен и да не иска да говори с нея. Но това не означаваше, че методите му на наказание трябваше да ѝ харесват.

И на всичко отгоре се бе опитал да я накара да прави секс с него. Колкото и да ѝ бе унизително да си го признае, а и пред него да признае, тази вечер му беше казала истината — ако беше почакал, имаше голяма вероятност Елена да го налази първа, да се хвърли отгоре му по свое собствено желание. При първата възможност.

Бузите ѝ горяха.

Когато излезеше оттук, ако изобщо това се случеше, разбира се, щеше да си направи татуировка на челото — ИДИОТ. От самото начало си бе повтаряла да внимава, защото в ръцете му тя е само една играчка, един мимолетен източник на развлечение, но очевидно всички тези аргументи нямаха никакво значение за хормоните ѝ.

Рафаел я подпалваше.

И най-лошото беше, че със сигурност не ставаше дума само за похот, защото Рафаел беше прекалено интересен мъж, за да събуди само нещо така обикновено и първично като страст.

Но тази вечер, тази вечер... не беше прав. *Или пък беше прав...* нашепна ѝ едно тихо гласче. Ами ако тази вечер този непознат мъж, когото застреля в апартамента си, беше истинският Рафаел? Архангелът на Ню Йорк? Създание, способно да изтезава човек, докато не го превърне в пищящо изкривено произведение на чудовищно изкуство?

Очите на Рафаел бяха затворени, но не спеше. Беше в полусъзнание, полукома, състояние, което нямаше еквивалент при вампирите и хората. А при ангелите това състояние беше известно като Аншара, начин на съществуване, който можеше да бъде постигнат само от създание, което е живяло повече от половин милениум. Аншара позволяваше едновременно разумна мисъл и дълбока отмора и почивка.

Сега съзнателната и будна част от него бе заета да лекува раната, която Елена бе отворила с малкия си пистолет, а другата част от него спеше. Полезно състояние, но ангелите не изпадаха в Аншара по свой избор или когато си пожелаят, а само ако са сериозно ранени.

През последните осемстотин години от живота на Рафаел това се бе случвало много рядко. Когато беше млад и неопитен, често се удряше или пък го удряха и нараняваха.

Спомени.

Как танцуваше в небето с преплетени криле и как стремглаво летеше надолу с пълното съзнание, че кръвта му ще образува червен килим върху зелената морава. Древни спомени. За момчето, което беше. Счупени ръце, крака, разбита уста, от която шурти кръв.

И за нея. Застанала над него, нежно приведена, гальовно говореща.

— Тихо, слънце, тихо.

Леден ужас се изля в кръвоносната му система. Сърцето, тежко от спомена за собствената му безпомощност да я спре... майка му, най-големият му кошмар.

Черна коса, сини очи. Женският образ, от който бе създаден.

Но тогава тя беше стара. Толкова стара. Не на външен вид. Душата ѝ беше стара, съзнанието ѝ беше старо. И за разлика от Леуан тя не се бе изградила в нещо по-голямо, не бе еволюирала, а бе... деволуирала.

Сега виждаше как нишките в крилото му се плетат, поправят, изграждат се, но това не беше достатъчно, за да успее да държи спомените настрана.

По време на Аншара съзнанието отключваше неща, отдавна заключени, душата се покриваше с гъст непроницаем слой, който нито поглъщаше, нито отразяваше светлината. Нито един простосмъртен не можеше да разбере това състояние. Дори и да се опиташе, пак нямаше да има надежда, че би го проумял или изживял.

Това бяха спомени от време, равно на стотици човешки животи. Рафаел беше стар, много стар, но не, не беше античен.

Спомените не бяха само негови.

Някои бяха спомени на други ангели, таен трезор на цялото тяхно познание, скрито в съзнанието и на децата им.

Сега в съзнанието му се появиха спомените на Калиане.

Калиане бе свита до кървящото изпотрошено тяло на момчето и събираше косата от лицето му.

— Сега боли, но трябваше да се направи. — Момчето, което лежеше на земята, не можеше да говори, давеше се в собствената си кръв. — Няма да умреш, Рафаел — говореше Калиане. — Ти си безсмъртен. — Наведе се и опря студени устни върху бузата му. — Ти си синът на двама архангели.

Очите на момчето, които по чудо бяха останали цели и виждаха всичко, се напълниха с обвинение в предателство. Баща му беше мъртъв. Безсмъртните не могат да умрат. Тъга разлюля тялото на Калиане.

— Той трябваше да умре, любов моя. Ако не беше умрял, Земята щеше да се превърне в ад и този ад щеше да царува вечно.

Очите на момчето ставаха все по-тъмни, обвинителни. Калиане въздъхна и се усмихна:

— Аз също трябва да умра — засмя се меко тя. — Нали затова дойде? Да ме убиеш. Но не можеш да ме убиеш, Рафаел. Само архангел от Кръга на Десетимата може да унищожи един архангел. А те никога няма да ме намерят.

Шокиращ преход към неговите собствени спомени, обратно към неговото съзнание. Защото Калиане нямаше спомени след това. Тя бе прехвърлила всички свои спомени в него, бе ги изсипала, докато той лежеше така потрошен, че месеци наред не можеше дори да лази. Не можеше да вдигне поглед да я види как излита. Последният спомен от майка му беше свързан с босите ѝ нозе, едва докосващи зелената трева, и с ярката пътечка блещукащ ангелски прашец, която оставяше след себе си.

— Мамо — опита се да каже.

— Тихо, злато мое, тихо.

Силният вятър напълни очите му с пръст.

Премигна, отвори очи.

Калиане бе изчезнала, а той гледаше в лицето на вампир.

Роден от кръвта.

Той яде.

Изтощените му кости се раздуваха, пълни с живот.

Но искаше още.

Още много.

Това беше екстазът, който останалите се опитваха да скрият от него, да му отнемат, докато се раздуваха от силата си.

Сега щяха да си платят.

Кръв капеше от острите му кучешки зъби, докато крещеше с пълно гърло заклинанието и закана си.

Гласът му изпочупи прозорците на всеки един дом, на всяка една сграда в разстояние два километра.

Време беше.

21

Лицето на Дмитрий беше самото облекчение. Истинско, неподправено.

— Сир?

— Колко е часът? — попита Рафаел. Гласът му бе силен, стабилен. Аншара бе свършила работата си. Но щеше да се наложи да си заплати цената за помощта ѝ. И това щеше да се случи съвсем скоро.

— Изгрев — отговори както всяка сутрин Дмитрий. — Светлината едва докосва хоризонта.

Рафаел стана от леглото и размърда крилете си.

— Ловецът?

— Вързана е в друга стая.

Крилото бе зараснало съвсем добре. С едно изключение. Той погледна към вътрешното му покритие и забеляза, че златистата нишка бе прекъсната точно на мястото, където бе попаднал куршумът на Елена. Беше като петно от бяло в море от злато. Рафаел се усмихна — винаги щеше да носи белега, оставен в резултат на внезапния пристъп на жестокостта на Елена.

— Сир? — Дмитрий го гледаше въпросително и изучаваше усмивката, с която Рафаел разглеждаше крилото си. Белегът, който му бе причинила Тишината. Щеше да му служи като едно добро напомняне.

— Дмитрий, наранил ли си я? — попита Рафаел и огледа охранителя си. Косата му беше рошава, дрехите — намачкани.

— Не. — Устните на Дмитрий се извиха в усмивка, която напомняше жестокостта на свирепо животно. — Помислих си, че сам ще искате да се насладите на това удоволствие.

Рафаел докосна съзнанието на Елена. Спеше. Изтощена. Цяла нощ се бе опитвала да се освободи от въжетата си.

— Това е битка между мен и ловеца. Никой друг няма да се намесва. Погрижи се и останалите добре да го разберат.

Дмитрий не успя да прикрие изненадата си.

— Няма да я накажете? Защо?

Рафаел не даваше обяснения за постъпките си пред никого, но Дмитрий бе с него по-дълго от всяко едно друго същество.

— Защото аз я нападнах пръв. И тя е смъртна.

Дмитрий не беше убеден. Изражението му показваше открито съмнение.

— Харесвам Елена, но ако тя се отърве от наказанието, останалите могат да започнат да поставят силата ви под съмнение.

— Направи така, че всеки да разбере: Елена заема крайно важно място в схемата на нещата. Всеки, който се опита да ме предизвика по този въпрос, веднага ще закопнее да проявя същата милост, която показах към Джермейн.

Лицето на Дмитрий побеля.

— Мога ли да задам един въпрос? — попита той и зачака безмълвното позволение на Рафаел. — Защо раната беше толкова лоша? — Той измъкна пистолета, втъкнат в колана на панталоните му. — Проверих куршумите. Би следвало да причинят много слаби щети, които биха й дали максимум десетина минути преднина. Най-много.

В такъв случай тя ще те убие. Ще те направи смъртен.

— Трябваше да бъда ранен — отговори архангелът доста мъгляво. — Това, което произтече, беше отговорът на един неизяснен за мен въпрос.

Дмитрий изглеждаше ядосан.

— Може ли да се случи пак?

— Ще направя така, че никога да не се повтори. — Стана му жал за ръководителя на Седмината. — Не се тревожи, Дмитрий, няма да се наложи да виждаш как този град трепери под управлението на друг архангел. Не и през следващата вечност.

— Виждал съм какво правят другите. — Спомените се завихриха като спирала в очите на Дмитрий. — Сто години бях оставен на милостта на Нейха. Защо не ме спря, когато възразих, поставих под съмнение авторитета ти и отидох при нея?

— Ти беше вече на двеста години — обясни Рафаел, докато вървеше към банята. — Достатъчно голям да избираш.

— Достатъчно голям, за да бъда прекалено самонадеян и нагъл — изсумтя Дмитрий. — Някакво новородено сукалче с илюзии за

слава и могъщество. — Пауза. — Питал ли си се някога дали не съм... шпионин?

— Ако се бях питал, сега щеше да си мъртъв.

Дмитрий се усмихна и в очите му Рафаел видя онази преданост, която го изненадваше всеки път. Вампирът беше достатъчно силен, че да изгради своя собствена династия, но той бе избрал да даде живота си на един архангел.

— Сега аз ще те попитам нещо, Дмитрий.

— Сир.

— Защо според теб имам намерение да пощадя живота на Елена?

— Нужна ти е да намериш Юръм — отговори Дмитрий. — А и в нея има нещо, което те... забавлява и учудва. Не са много забавните и чудни неща, които могат да впечатлят един безсмъртен.

— Започваш да усещаш как те стиска скуката ли?

— Виждам, че се задава на хоризонта. Ти как се справяш с нея?

— Както ти самият каза, не са много нещата, които могат да заинтригуват един безсмъртен.

— Аха. — Усмивката на Дмитрий изведнъж се превърна в чувствена по онзи начин, по който само той можеше да го прави. — Затова трябва да спасиш и да се насладиш на това, което те интригува.

Пълният пикочен мехур събуди Елена. Ловците бяха обучени да задържат естествените си нужди с часове. Понякога им се налагаше да седят и да дебнат в засада много дълго време. И въпреки това не беше никак приятно усещане.

Ще изпратя Дмитрий.

Лицето ѝ стана толкова червено — сякаш бе получила внезапно изгаряне трета степен.

— Винаги ли шпионираш хората? — Изкушаваше се да се възползва от онзи щит, който бе успяла да си изгради през тези няколко дни, за да не го допуска в съзнанието си, но реши да го запази за по-късно, когато наистина можеше да ѝ потрябва. Когато Рафаел извършеше сериозно и непростимо посегателство върху мислите ѝ.

Не. Повечето хора са безинтересни.

Арогантността в гласа му беше поразяваща и... така желана. Това беше архангелът, когото познаваше.

— Няма да позволя на този вампир да влиза с мен в банята. Вероятно ще се опита да ме захапне.

Тогава изчакай мен.

Елена беше на ръба да се разкрещи от гняв.

— Накарай го да ме развърже. Едва ли ще посмея да избягам, при положение че си наоколо.

Не мисля, че Дмитрий ти има доверие, ако си с развързани ръце.

Точно се канеше да му каже какво мисли по темата, когато вратата се отвори и въпросният вампир влезе. Изглежда, не беше спал цяла нощ. Ризата му беше намачкана, косата му, винаги досега прилежно сресана, беше в безпорядък. Но и така изглеждаше само... ужасно секси.

— Вампирите спят ли?

Той я погледна изненадано.

— Ти си ловецът на вампири. Ти трябва да знаеш.

— Знам, че спите, но не знам дали сънят ви е необходим. — Тя застина, когато той мина зад гърба ѝ. — Дмитрий?

Хладни пръсти по врата ѝ, едва я докосваха. Кокалчетата на ръцете му пробягаха по голата ѝ кожа.

— Можем да издържим без сън по-дълго от хората, но, да, нужен ни е.

— Престани — каза тихо тя, когато той продължи да я гали с кокалчетата си. — Не съм в настроение.

— Това звучи обещаващо. — Дъхът му, шепнец в кожата на шията ѝ — опасно място за вампир със студени ръце. Това означаваше, че не беше ял.

— Какво мога да направя, за да те предразположа?

— Развържи ме, за да отида до банята.

Той се засмя и тя усети как въжето опъва китките ѝ. Секунда след това въжетата паднаха като с магия.

— Как, по дяволите...?

— Научих се да боравя с въжета от истински майстор в областта на доминантно-подчинения секс — каза той и пръстите му се заиграха с кичурите на косата ѝ, докато я освобождаваше от въжетата. Елена би му се развикала да спре, но той не ѝ правеше нищо лошо. Не я нараняваше и сега, когато Рафаел бе буден, Елена имаше усещането, че не Дмитрий е истинската опасност.

— Банята? — извика тя и скочи на крака, но веднага простена от болка. — Мускулите ми! Защо трябваше да ме връзваш така силно? — погледна го с лошо око.

— Може би съм си връщал за това, което ми причини — прокара длан по гърлото си.

— Мислех, че обичаш болката.

Мрачна усмивка, натежала от нашепнато обещание за нещо зло, нещо, което би боляло... о, толкова сладко би боляло...

— Но ти не остана да си поиграем — довърши той.

Тя подозрително подуши въздуха. Никакъв аромат. Дмитрий просто беше самият себе си. Великолепен, красив, съблазнителен, но не я караше да оглупява от похот. Да, естествено, че ѝ влияеше, но коя жена не би била подвластна на този чар?

— За последен път! Къде е... — Той вече беше вдигнал ръка и сочеше към малката врата на банята. — Благодаря.

Когато влезе вътре, се опита да използва онзи „щит“, който можеше да се окаже едно голямо нищо, можеше дори да е бил само плод на подивялото ѝ въображение, че изобщо има някаква защита пред Рафаел, но със сигурност не го искаше в главата си през следващите минути.

Десет минути по-късно бе успяла да измие лицето си, както и зъбите си с една от четките за еднократна употреба, която намери под мивката. Среса и косата си с четка за еднократна употреба, която не вършеше особено добра работа. Към четката имаше и бял ластик, който Елена използва да прибере косата си, понеже нейният бе изчезнал, бог знае къде. Погледна се в огледалото и си помисли, че не е супер зле.

Имаше ожулвания по лицето, но вече бяха почти избелели, а болката от протритите ѝ китки нямаше да затрудни движенията ѝ. Облекло? Тениската ѝ с цвят на зелена маслина изглеждаше в прилично състояние, а черните ѝ широки панталони с многобройни външни джобове не бяха твърде намачкани. Ставаше като за дрехи при изпълнение на смъртна присъда, не че имаше значение как ще е облечена, когато умира.

Не че щеше да се даде така лесно. И с тази мисъл тя разопакова едно от ножчетата за бръснене с намерение да извади само бръснача.

— Мамка му!

— Намери ли ножчетата за бръснене, Елена? — чу гласа на Дмитрий от другата страна на вратата. — Нараняваш ме, като подценяваш до такава степен коефициента ми на интелигентност.

Тя метна опаковката в кошчето за боклук. Проклетият вампир някак бе успял да махне бръснача, без да разглобява самобръсначката.

— Много смешно — каза тя, отваряйки вратата.

Дмитрий бе застанал в другия ъгъл на стаята с ръка на дръжката на вратата.

— Рафаел иска да те види. — Нито следа от приятелско отношение.

— Готова съм.

Това май го развесели.

— Наистина ли си готова?

— Поне един нож? — опита се да преговаря. — Поне да е равностойна битка.

Той отвори вратата и каза:

— Ако се стигне дотам, обещавам ти, че няма да има никаква битка. Но имам усещането, че Рафаел не планира да те убие.

Точно от това се страхуваше Елена.

— Къде отиваме?

— На покрива.

Елена се опита да остане спокойна, докато вървяха към асансьорите, а и после, когато се изстреляха нагоре в стъклената клетка. Но никога за нищо на света не можеше да забрави последния път, когато се бе качила на покрива. Ръката ѝ се сви в юмрук, щом си спомни как Рафаел безмилостно я бе накарал да забие ножа в дланта си, за да ѝ демонстрира силата и контрола си върху нея. Защо, за бога, все забравяше каква е истинската му природа? Дори и когато мислеше за тези неща, тя се опитваше да затвори съзнанието си, да допуска само „заклучени мисли“.

Вратите се отвориха и вече стояха пред стъклената клетка.

Дежа вю.

Като удар в лицето.

Размаза я, едва не я събори.

Масата с бяла покривка, кроасаните, грейпфрутът, сокът, кафето — всичко беше подредено като първия път. Единствената разлика беше, че сега Рафаел стоеше тук, застанал с гръб към нея в най-

отдалечения край на покрива. Елена напълно забрави за Дмитрий, излезе от асансьора и направи крачка напред. Вратите на асансьора се затвориха след нея, но тя едва забеляза как Дмитрий се спусна надолу. Изцяло се бе фокусирала върху крилете на архангела. Последния път, когато ги видя, бяха целите в червено и кръвта попиваше в килима на хола ѝ.

— Рафаел — каза тя при първата крачка.

Той леко се обърна към нея и тя го прие като покана да се приближи към него. Искаше с очите си да се убеди, че крилото бе заздравяло. Отдалеч изглеждаше напълно възстановено, съвършено, но едва когато се приближи, видя шокиращата разлика.

— Сякаш от дупката от куршума е разцъфтял различен нюанс.

Той вдигна крилото си, за да може Елена да го разгледа добре.

— Мислех, че е само от вътрешната страна, но се оказа, че е и от външната.

Тя стоеше шокирана. Това беше белег, но беше най-изумителният белег, който бе виждала в живота си.

— Нали разбираш, че сега крилете ти изглеждат абсолютно уникални?

Дори по-неземни от преди. Крилото бавно се отпусна.

— Искаш да ми кажеш, че ме простреля с козметична цел?

Елена не можеше да прецени нищо от тона в гласа му. Тя внимателно се приближи на около метър от него, но се постара да остави достатъчно разстояние между двамата. Той проговори преди нея. Очите му обхождаха лицето ѝ.

— Наранена си.

— Само повърхностни одрасквания. — Показа му дланите си. — Дори не парят.

— Извади късмет.

— Да. — Стъклото беше дебело и не режеше. Ако бе стискала счупена чиния, следите щяха да са много по-остри и дълбоки. — И сега какво?

Очите му потъмняха по онзи невероятен начин.

Почти черни.

— Нещата се промениха, Елена. Няма повече време за игри.

— Наричаш заплахата ти да ме метнеш през прозореца „игра“?

— Не съм те заплашвал, Елена.

Тя присви очи.

— Ти ме държеше надвесена над едно много тъмно и много високо място.

Вятърът вдигна косата от лицето му и се мушна в нея.

— Но ти оцеля, а аз трябваше да изгубя ужасно много енергия, за да се възстановя.

— Съжалявам. — Тя скръсти ръце в знак на защита и попита начумерено: — Какво е наказанието ми?

— Ще го приемеш ли безропотно? — Крилете му се разпериха зад гърба му и скриха целия свят от погледа ѝ.

— Няма начин — промърмори тя. — Не съм забравила какво предизвика цялото това объркване и всички последици от него.

— Не изпитвам никакво вълнение при мисълта да взема жена, която не желае да бъде взета.

Изненадана от думите му, тя отпусна ръце до тялото си.

— Искаш да кажеш, че не го правиш нарочно?

— Няма значение. Но това, което има значение, е, че ти нанесе достатъчно щети и сега аз трябва да... презаредя.

Леко чувство на смущение пролази по гръбнака ѝ.

— Какво означава това? Имаш нужда от почивка?

— Не. Имам нужда от силен прилив на енергия.

— Както вампирът има нужда от кръв?

— Ако искаш, и така можеш да го определиш.

— Не знаех, че и ангелите изпитват подобна потребност — каза замислено тя.

— Рядко се случва. — Той затвори крилете си и се приближи още повече. — Прекалено много е гребано от кладенеца и вече е почти пресъхнал.

Сега Рафаел беше пред нея, а тя нямаше идея как се бе случило това, как бе изминал разстоянието помежду им. Не, това беше единствено самозалъгване — той се намираше близо, защото тя му бе позволила.

— Изплаши ме снощи.

Тъмносини очи, изненадани очи.

— Мислех, че по принцип винаги те плаша.

— Не и като вчера. — Не можеше да спре ръката си, тя вече се протягаше напред да докосне крилото му, преди подсъзнанието ѝ да

изпищи предупредително. Тя се сви назад.

Никой не докосваше крило на ангел без предупреждение.

— Извинявай.

Той разпери белязаното крило и попита:

— Искаш да се убедиш, че е истина, а не илюзия?

Без да се замисля над факта, че поведението ѝ определено го забавляваше, тя прокара пръсти по крилото, което бе унищожила. Сензационно усещане. Беше толкова...

— Толкова меко — каза тихо тя, но зад мекотата усещаше мускули, сила. Топлия живот в крилото пулсираше и я приканваше да го гали. Когато с нежелание откъсна длани не защото искаше, а защото знаеше, че трябва, върховете на пръстите ѝ блестяха.

— Ангелски прах?

— Опитай го.

Тя вдигна поглед към лицето му. Всяка нервна клетка в тялото ѝ усещаше как крилете се затварят край нея.

— Да опитам?

— Защо според теб хората плащат цяло състояние за няколко зрънца?

— Мислех, че е нещо като доказателство за статута на ангела... нещо като: виж, моят ангелски прах е повече от твоя. — Тя се загледа в блесналите върхове на пръстите си. — Вкусно ли е?

— Някои казват, че е като наркотик.

Тя застина, единият ѝ пръст почти докосваше устните ѝ.

— Ще ми разбърка ли мислите, ще действа ли на съзнанието ми?

— Не, няма никакъв наркотичен ефект върху съзнанието. Става дума за самия вкус.

Тя погледна в неговите опасно красиви очи и разбра, че този мъж можеше да я изкуши да влезе дори в самия ад.

— Може би това е отмъщението ти? — Тя плъзна езика си между устните и облиза леко върха на пръста си.

Амброзия?

Тялото ѝ се разтресе от мощна енергийна вибрация, пръстите на краката ѝ се извиха навътре и тя почти измърка от удоволствие.

— Уау, оргазъм на клечка. — При това добър оргазъм. — И ти ходиш и раздаваш навсякъде от това нещо? — Лек зеленикав полъх на ревност се уви като змия около тялото ѝ. Тя веднага го смаза и си каза,

че ако излезе оттук цяла, пред думата ИДИОТ ще си татуира и думата КРЪГЪЛ. — Мисля, че това е една от проявите на силата ви и резултатът е, че можете да гледате и да се забавлявате как простосмъртните се бият за това нещо.

Устните му се извиха.

— О, това е специална смес. Само за теб. — Той хвана един от пръстите ѝ и го втри в устните ѝ. — Това, което обикновено пръскаме и раздаваме на хората, може да се сравни с най-вкусния шоколад или най-ароматното вино. Богат декадентски вкус и много, много скъп.

Елена си каза, че за нищо на света няма да оближе праха от устните си.

— А този аромат? — попита тя, но прашецът вече беше в устата ѝ, макар че Елена нямаше спомен да е облизала устните си. Рафаел беше ужасно близо, крилете му образуваха златна стена около двама им, дланите му, силни и топли, върху устните ѝ. — Какво ѝ е специалното?

— Тази смес — отговори тихо той — е сексуална.

Тя опря длани в гърдите му, но не да го отблъсне, не да протестира. След кръвта, след страха сега бе дошла потребността да го докосне, да се увери, че това божествено създание наистина съществува.

— Още един начин да контролираш съзнанието ми?

Той поклати глава, устните му бяха на дъх разстояние от нейните.

— Така е справедливо.

— Справедливо? — Тя плъзна език по долната си устна. Ръцете му се впиха в таза ѝ.

— Ако те оближа между бедрата, за мен твоят вкус ще бъде със същия ефект на афродизиак.

Нито една жена на света не би могла да устои на сексуалния пожар, който излъчваше тялото на Рафаел в този момент.

— Това ли е идеята ти за презареждане? — промълви тя и леко захапа устната си. Ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ.

— Сексът и силата винаги са били свързани, Елена.

И после я целуна.

Нозете ѝ я изправиха на връхчетата на пръстите в опита ѝ да се доближи до него. Ръцете му я притиснаха към гърдите му, почти смазвайки я, крилете му блокираха целия свят извън тях двамата. Тя се държеше с все сила за него и се опитваше да не се удави под натиска на удоволствието. Еротичният афродизиак в ангелския прах потъваше през порите ѝ, през всеки милиметър оголена кожа, разтърсваше тялото ѝ и се събираше в гореща пулсираща сладка болка между бедрата ѝ, а после се носеше из тялото ѝ като втечнена жегга. Гърдите я боляха, зърната и устните ѝ копнееха за него.

— Какво става с енергийния генератор? Работи ли? — попита задъхано тя, когато той ѝ позволи да си поеме дъх.

Очите му все още бяха тъмни, но в тях сега се виждаха искри от наелектризирано синьо.

— Изключително добре.

Отговорът ѝ се изгуби в следващата му забързана, почти яростна целувка. Под дланите ѝ гърдите му бяха твърди, горещи, изваяни. Искаше да ги гали, да усеща формата им, да ги вкуси. Плътна ръка нагоре към яката на ризата му, после под нея и я остави да лежи на рамото му. Той реагира мигновено — сграбчи я за дупето, вдигна я и притисна пулсиращата си ерекция между бедрата ѝ.

В този момент в него нямаше нищо далечно, нищо ангелско. Той беше самият секс, изкусителен, изумително красив мъж. Силен, толкова красота имаше в силата му, че я караше да се чувства женствена до самото си ядро. За първи път в живота ѝ не се налагаше да озаптява и контролира силата на ловеца, с която бе родена. Този

факт за силата на родените, а не на тренираните ловци беше малко известен. Те бяха по-силни от обикновен човек и можеха да оцелеят след крайно неприятна среща с някой ядосан вампир.

— Добре — беше единствената му реакция, когато тя уви краката си около кръста му. Той все така я държеше, като че ли тя нямаше тегло, а начинът, по който я носеше в безтегловност, беше почти толкова еротичен, колкото и движенията на ръката му, плъзгаща се по формите ѝ — силна и уверена ръка.

— Целуваш се доста добре за мъж с криле — прошепна тя в интимната извивка на устните му.

Истината? Истината беше, че с тази целувка имаше опасност да я накара да си изгуби ума.

— А твоята уста пак ще ти навлече неприятности. — Той мушна ръка под тениската ѝ. Разпери силните си пръсти по гръбнака ѝ и там започнаха да минават електрошокове, а след тях оставаха локални пожари. — Чувстваш ли се притисната? Насилена.

— Да, крайно притисната. — Но това също не беше вярно. Рафаел бе казал истината за ангелския прах — имаше вкус на секс, но не се бе отразил на съзнанието ѝ... ако не броим страстта, която се стрелкаше и разнасяше из цялата ѝ система.

Той продължи да я държи във въздуха за дупето само с една ръка, а другата усуква около тялото ѝ и обгърна гърдата ѝ. Тялото ѝ реагира като поразено от мощна електрическа вълна.

— Не си губиш времето — каза тя, прекъсвайки целувката, за да си поеме дъх.

— Смъртните имате кратък живот. Трябва да се възползвам от теб, докато все още мога. — Опипа зърното ѝ през сутиена.

— Не е смешно. О...! — Тялото ѝ се притисна към ръцете му.

Не можеше да се начуди на себе си. Никога, никога досега не се бе поддавала на изкушението на вампирите, а се срещаше с тях толкова често! Тези, които бяха над стогодишни, бяха не само красиви. Те бяха умни и забавни и знаеха точно как да задоволят любовницата или любовника си. Дмитрий беше перфектният пример. И все пак бе устояла на изкушението, защото въпреки изумителното привличане и съблазън, които излъчваха, те бяха почти безсмъртни, с други думи, тя би била само леко мимолетно увлечение. А и прекалено дълго се бе

борила за правото си да живее, за да снижи стойността на живота си до безценица. Но ето че се оказа с крака, увити около архангел.

— Колко дълго играеш с играчките си?

Дланта му стисна гърдата ѝ.

— Докато ме забавляват.

Отговорът му вероятно би удавил сексуалното напрежение между тях, но тези негови очи, тези полудели от глад и страст очи... Никога не беше виждала нищо подобно. Никога в целия си живот.

— Нямам намерение да те забавлявам.

Той моделираше чувствителната ѝ кожа между пръстите си като майстор с глина в ръката.

— Тогава това ще приключи много бързо. — Но тонът му казваше съвсем друго. — Сега си отвори устата.

И тя направи точно така — отвори я да му каже да спре да ѝ заповядва, но той се възползва и веднага плъзна език в нея. Помете я, оплете сетивата ѝ с една мощна вълна от мъжки глад и екзотичен еротичен вкус на ангелски прах. Тя заби нокти в гърба му. С всяка своя клетка поглъщаше величието на мускулите му под допира ѝ. Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха да прокарат гореща пътечка към шията ѝ. Захапваше я леко със зъби, оставяше следи.

— Много би ми се искало, Елена... да те чукам.

Тя засмука глътка хладен въздух през зъбите си и зарови лице във врата му. Съзнанието ѝ беше долу, върху дланта му, която масажираше гърдата ѝ.

— Какво романтично предложение!

Крилете му погалиха гърба ѝ, докато ги затваряше около нея.

— Предпочиташ украсени с цветя думи, ода и възхвала на красотата ти?

Тя се засмя, облиза кожата му и пое с пълни дробове жестоката, несравнима и единствена по рода си есенция на мускус, която сякаш идваше дълбоко изпод кожата му. Идеята Рафаел да ѝ прави серенада и да ѝ рецитира стихове във възхвала беше смешна.

— Не. Честността е това, което има значение за мен. — Особено когато тази честност беше захаросана с истински сексуален огън, с тъмна, мрачна топлина, фокусирана единствено и само върху нея.

— Добре — каза той и започна да се движи.

— Спри. — Изненада не само себе си, но и него и той веднага я пусна.

В секундата, в която краката ѝ докоснаха пода, тя се отблъсна от гърдите му... само за да се хване пак за тях, та да се задържи на разтрепераните си нозе. Огъваха се и се подкосяваха. Той сложи ръка на кръста ѝ, за да я стабилизира.

— Никога не съм предполагал, че умееш да дразниш сексуалността на един мъж.

— Също така не съм и лесна за управление и контролиране. — Тя избърса устните си с опакото на ръката си и се запита дали има ангелски прах по цялото лице. — Не забравяй, че прекарах една пълна нощ, вързана за стол.

— Искаш да кажеш, че така резултатът е изравнен? — попита той и прибра крилете си зад гърба.

Рязко зейналото разстояние между тях я накара да разбере колко близо е била до ръба на покрива. Тя направи няколко предпазливи крачки напред и кимна.

— Не си ли съгласен?

Очи с цвета на най-дълбоките океански води.

Пламтяха с тих огън.

— Независимо дали съм съгласен или не, добре стана, че ни спря навреме. Имаме да обсъждаме нещо.

— Какво?

— Скоро ще дойде часът да заработиш чека си.

Страх и вълнение избухнаха във вените ѝ.

— Имаш новини за Юръм?

— В известен смисъл. — Лицето му беше почти аскетско. Всички следи от чувственост бавно започнаха да се отмиват и на тяхно място Елена виждаше нещо, което нито един смъртен нямаше да притежава и не можеше да притежава. — Първо ще се нахраним и после ще говорим за кръв.

— Не искам да ям.

— Ще ядеш — тонът му беше категоричен, краен, нетърпящ възражение. — Няма да допусна да бъда обвинен, че не се държа добре с ловеца си.

— Си? Смени това местоимение, ако обичаш. Не съм твоя.

— Наистина ли? — Устните му се извиха леко, но това не беше усмивка, не беше дори зачатък на усмивка. — Но по кожата си носиш моите следи.

Тя се опита да изтрие ръцете си, но проклетото нещо явно се лепеше и не падаше.

— Ще го измия.

— Вероятно.

— В твой интерес е да се измие, защото един блестящ в тъмното ловец няма да се впише съвсем добре в ролята. Не мислиш ли?

Тези дълбоки сини очи грейнаха с истинско удоволствие.

— Мога да те оближа. — Жаравата ниско в тялото ѝ пламна отново с опустошителни пламъци. Топеше я отвътре навън.

— Не, благодаря. — *Да, моля!*, пищеше тялото ѝ. — Така или иначе трябва да се изкъпя.

Сериозното изражение на лицето му пак се смени за секунди — чувственост в най-пречистена форма.

— Ще измия гърба ти.

— Един архангел, паднал до положение да мие гърба на един ловец? — попита с недоумение тя.

— Но за това ще има цена, разбира се.

— Разбира се.

Тогава той рязко повдигна брадичка и каза съвсем изненадващо:

— Страхувам се, че трябва да отложим тази дискусия за по-късно.

Тя обърна глава в посоката, в която гледаше Рафаел, но не видя нищо, освен божествени ясносини небеса.

— Кой е там този път?

— Никой. — Арогантността се бе върнала. С пълна сила. После плесна с криле и въздухът изчезна от гърдите ѝ. Толкова красиво същество не биваше да съществува.

Това беше невъзможно.

Той беше невъзможен.

Аз съм красив само за теб, Елена.

Този път не му каза да се махне от главата ѝ. Тя сама го изрита. Той премигна бързо, но лицето му стана безизразно.

— Реших, че само си въобразявам за този твой малък трик.

— Явно си грешал.

Горда от малката си победа, тя се усмихваше толкова широко, че в един миг се замисли дали лицето ѝ няма да се сцепи. По дяволите, ако наистина можеше да го прави... Но после логиката я свали на земята. Всеки път, когато го изриташе от главата си, следваше ужасно главоболие, така че беше най-добре да престане да се държи глупаво и да запази тази си способност за времето, когато наистина щеше да има нужда от нея.

— Логиката е гадно нещо — каза той и устните му се извиха, но този път в усмивката му имаше ехо от жестокост, което ѝ напомняше, че пред нея стои не само Рафаел, а архангелът на Ню Йорк, мъжът, който я беше държал надвесена над мрачната бездна и който бе нашепвал в ухото ѝ с гласа на смъртта.

— Храни се — каза той. — Ще се върна след малко и ще се присъединя към теб.

Пак това коварно усещане за дежа вю. Тя остана на мястото си до ръба на сградата, макар и да усещаше как стомахът ѝ пада в бездната под нея. Но после очите ѝ го проследиха — крилете му пореха въздуха нагоре, завихряха вятъра, който се върна при нея и я удари през лицето. Беше така изкушаващо да остане там и да го гледа, но реши да се обърне, да се върне на масата и да престане да ходи по тънкия напукващ се лед на живота.

Рафаел я искаше. Но това беше нещо съвсем различно от задълженията му като архангел на Ню Йорк — факт, който не биваше да забравя. Не биваше да забравя също, че дори и да намери Юръм, шансовете ѝ за живот бяха много малки. Причината беше проста — тя вече знаеше прекалено много. А все още не бе успяла дори да завърти разговора към темата за клетвата. Онази клетва, която беше решила да принуди Рафаел да ѝ даде.

По дяволите!

Елена тръгна с едри крачки към масата, но пак се поколеба. Дали да остане, или да върви направо към асансьорната шахта? Може би щеше да се справи с всичко, което ѝ се изпречи на пътя от асансьора към изхода, но знаеше много добре, че нямаше да може да се справи с един архангел.

Първото нещо, което направи, бе да вземе ножа и да го напъха в ботуша си. Беше от онези ножове, които могат да режат бекон и нищо повече, но все пак можеше и да ѝ послужи. И после се нахрани.

Храната беше гориво, а ако ѝ предстоеше да ходи на лов, трябваше да има много енергия. Адреналинът пулсираше във вените ѝ, примесен с леденото ухапване на страха, но това само подхранваше вълнението ѝ. Тя беше роден ловец — такава беше създадена, за това бе създадена. Да преследва и залавя.

Инстинктите ѝ се разбудиха, сетивата ѝ се изопнаха и веднага след това чу лек шум зад гърба си.

— Наобикаляш ли ме, Дмитрий?

— Къде е Рафаел?

Учудена от резкия му тон, тя се обърна и го проследи с поглед, докато вървеше към масата. Нямаше и следа от елегантната му сексуалност, всичко, което прикриваше истината за това, което се крие под външността му, бе изчезнало. Тя погледна красивото му лице и разбра, че този мъж беше виждал как царе падат, как други се възкачват. Дмитрий бе носил сабя, беше се бил с меч, помисли си тя. Със сигурност той принадлежеше повече на някоя отминала епоха, когато хората са били жестоки по различен начин, когато смъртта и кръвта са били ежедневие в живота на всекиго, и имаше съвсем малко общо с цивилизацията, която го бе облякла в перфектно ушитото сиво сако.

— Има среща — отговори тя и посочи нагоре към небето.

Дмитрий не проследи ръката ѝ, както биха направили повечето хора. Просто я гледаше напрегнато, с такъв интензитет в очите, който би изплашил всекиго. И може би и тя трябваше да се страхува?

— Какво? — попита Елена.

— Какво виждаш, ловецо на Гилдията? — Гласът му беше дълбок, нашепващ за неща, които трябваше да останат невидени от никого, за ужас, за страх, заключен в клетката на нощта.

— Виждам теб с меч в ръка — отвърна откровено тя.

Лицето му остана спокойно, като желязна маска. Непробиваемо.

— Аз все още танцувам с меча. Заповядай да ме погледаш някой път.

Тя точно си вземаше един мъфин от кошничката на масата, когато ръката ѝ застина във въздуха.

— Рафаел променил ли е заповедта си да не ме докосваш?

Колко глупаво беше решила, че не е променил нищо, че е в пълна безопасност.

Глупачка! Истинска глупачка!

— Не. — Вятърът повдигна кичурите му, но веднага щом бризът се успокои, те паднаха подредени и гладки, такива, каквито си бяха преди секунди. — Но след като така или иначе скоро ще си мъртва, искам да те вкуся, преди да е станало прекалено късно.

— Благодаря за това подхранване на самочувствието и за увереността, която имаш в мен. — Тя захапа кроасана с мрачен смях. Едно беше сама да си казва, че перспективата ѝ е да умре скоро, но съвсем друго беше да го чуе от нечия друга уста. — Но предлагам да се придържаш към блондинките си. Кръвта на ловеца може да се окаже доста силна и остра за небцето ти.

— Блондинките идват прекалено лесно в ръцете ми.

— Използваш ли някои от вампирските си способности, за да привлечеш жените?

Той се засмя. Беше не смях, а ехо от звук, в който не бе останала и частица от онази сексуална топлина, с която бе свикнала да го асоциира. Този звук говореше за хиляди „вчера“ и една вечност от „утре“.

— Ако прелъстяването е умение, тогава да. Имал съм на разположение векове, да усъвършенствам това, което един смъртен мъж трябва да направи за няколко кратки години.

Тя си спомни екстаза на лицето на блондинката, сексуалния глад в очите на Дмитрий, но тогава той не гледаше в блондинката, а в нея.

— Обичал ли си?

Въздухът сякаш спря да се движи. Вампирът до масата я гледаше, без да мигне.

— Разбирам защо интригуваш Рафаел. Имаш прекалено слабо развито чувство за собствената си смъртност, не мислиш за вероятността да умреш. — Очите му от почти човешки се превърнаха в обсидиан — най-чистия черен камък, който можеше да се намери във Вселената. Нямахте ириси, нямахте бяло, само болезнено черно. Елена едва се спря да не извади ножа от ботуша си. Отказа се, защото Дмитрий най-вероятно щеше да я разкъса още преди да се е докоснала до метала.

— Много як трик. Умееш ли и да жонглираш?

Пауза, изпълнена със смърт. И после смехът на Дмитрий.

— Ах, Елена, наистина ще ми е мъчно да те видя мъртва.

Тя въздъхна облекчено, усетила промяната в настроението му.

— Радвам се да го чуя. Би могъл да кръстиш някое от децата си на мен.

— Не можем да имаме деца, знаеш го — каза съвсем информативно той. — Само тези, които са току-що Преобразени, могат.

— Работата ми е да издирвам такива под стогодишна възраст. Не срещам често много вампири над тази възраст. Не и при обстоятелства, които позволяват дълги разговори — поясни тя и взе портокаловия сок. — Какво по твоя преценка са „наскоро Преобразени“?

— До около двестагодишни — отговори той и сви рамене. Какъв нормален, съвсем човешки жест. — Не съм чувал за зачатие след тази възраст.

Двеста години! Два пъти колкото нейния живот. А Дмитрий говореше за това, сякаш двеста години са едно голямо нищо. Колко ли беше годишен? И колко ли беше годишен мъжът, когото Дмитрий наричаше „сир“?

— Не те ли натъжава? Да знаеш, че никога няма да имаш деца?

През лицето му премина сянка.

— Не съм казал, че никога не съм бил баща.

Завръщането на Рафаел я спаси от сигурно задавяне с хапката, която бе набутала в устата си. Тя някак усети, че трябва да погледне нагоре и да види тази фантазия от красиви криле, блеснали със слънчевите лъчи. По-ярки дори от тях.

— Красота — нашепна.

— Значи той е успял да те впримчи и омагьоса.

Тя се насили да откъсне очи от архангела в небето и да погледне към Дмитрий.

— Ревнуваш ли?

— Не, не се нуждая от остатъците от храната на Рафаел. — Тя присви очи, готова веднага да опонира, но той не бе свършил. — Сега поне нямаш никакво право да съдиш тези, които търсят любовта на вампирите. — Ароматът му, онзи познатият съблазнителен аромат се усука около тялото ѝ като питон. — Не и когато по тялото си носиш цветовете на Рафаел.

Беше забравила за проклетия прах. Вдигна ръка и избърса лицето си, но когато погледна пръстите си, те пак искряха с блясъка на бялото

злато. Изкушението да доближи пръстите си до устните и да ги обlige беше толкова поривисто, че се наложи да стисне бедрата си с все сила, за да се пребори с желанието. Прашецът остави следи по черната материя на панталона ѝ. Блещукаше обвинително.

Дмитрий беше прав — тя бе паднала, пропаднала, истински напълно оплетена и омагьосана. Но това не означаваше, че щеше да се предложи на този вампир, независимо от непоносимия аромат на секс и грях, който се изливаше от тялото му.

— Престани или ще извадя кучешките ти зъби, докато спиш — каза тя под носа си. — Сериозно ти говоря, Дмитрий.

— Така чувствителна, така изумително чувствителна Елена. Вероятно си била изложена на нашата съблазън още като много малка. — В гласът му имаше гняв, сякаш самата идея го отвърщаваше. — Кой? — попита той и ароматът изчезна.

Кап.

Кап.

Кап.

Кап.

Кап.

Ела тук, малки ловецо. Опитай.

Стомахът ѝ се обърна. Беше забравила неговата миризма, беше заровила спомена за срамната топлина между краката си, за пълното объркване и неразбирането, с което се бореше детското ѝ съзнание.

— Мъртъв е — прошепна тя с очи, заковани в Рафаел, който току-що бе кацнал на ръба и вече вървеше към нея.

— Уби ли го?

— Ще ме нараниш ли, ако съм го убила?

— Не. Аз може да съм чудовище... — Гласът му звучеше невероятно нежен. — Но не съм чудовище, което подмамва деца.

И двамата млъкнаха, когато Рафаел приближи масата. Ужасът изрита силно гърдите ѝ, когато го видя отблизо — грееше, изкъпан в онази нажежена до бяло енергия, която обещаваеше смърт. Тя избута стола назад. Стана, но остави ножа в ботуша си. Нямахше нужда да го напада, в случай че гневът му не беше насочен към нея.

— Рафаел — каза тя, когато той застана до другия край на масата. Очите му бяха сини пламъци, когато я погледна, но въпросът му беше към Дмитрий:

— Къде са телата?
— Бруклин. Били са...
— Седем — прекъсна го Рафаел. — Михаела е получила сърцата
им тази сутрин. Със специална доставка.

— Юръм? — попита Елена, опитвайки се да не си представя отвратителното съдържание на „специалната доставка“, която Рафаел току-що бе описал. — Той...

— После — прекъсна я Рафаел с едно движение на ръката. — Първо ще отидем до мястото и ще видим дали ще можеш да намериш някакви следи от него.

— Той е архангел. Аз мога да надушвам само вампири — каза тя за милионен път, но нито единият, нито другият я слушаха.

— Организирай транспорт — каза Дмитрий, а Елена имаше усещането, че си казват много повече неща, отколкото излизаше като реално произнесени думи.

Рафаел поклати глава.

— Аз ще я заведа. Колкото повече чакаме, толкова повече рискуваме миризмата да се разпръсне. — Той протегна ръка. — Ела, Елена.

Тя не спори повече. Любопитството ѝ отдавна бе надделяло.

— Да вървим.

И ето как Елена се оказа здраво притисната към гърдите му, докато летяха към изоставен склад в непознатата част на Бруклин. През по-голямата част от времето тя летеше със стиснати очи, защото Рафаел пак правеше онова нещо, когато става невидим, и този път бе успял да покрие и нея, да я направи също така невидима. Гадеше ѝ се, когато отвореше очи и не можеше да види себе си.

— Усещаш ли го? — попита той няколко мига след като кацнаха върху някакъв запуснат терен. Предимно кал и пръст с няколко бореци се за живот стръка трева. Тя си пое дълбоко дъх през хаоса и миризмата почти я събори.

— Прекалено много вампири. Ще е трудно да отделя миризмите една от друга.

Не можеше да види никого, нямаше нито един вампир в полезрението ѝ, нито едно живо същество, но тя знаеше, че са някъде

тук, макар че това не беше място, където някой би искал да стъпи по собствено желание.

Оградата беше телена, подсилена с вериги. Виждаха дупки. По стените на сградата лазеха графити. Тревата — накъсана и опърпана, стигаща до глезените ѝ. Тежко усещане за нещо отдавна неупотребявано, но основната миризма беше на гниещ боклук... и нещо още по-противно. Тя преглътна надигналия се до устата ѝ стомашен сок и потисна желанието си да повърне.

— Добре. Покажи ми.

Елена кимна към склада пред тях.

— Там вътре.

Огромната врата на склада се повдигна, макар че Рафаел едва бе прошепнал. Елена се зачуди дали може да говори на всички свои вампири от разстояние или без дори да използва думи. Но не попита.

Не можеше да попита.

Защото миризмата на гниещ боклук, на нещо отдавна запуснатото и изоставено, в което явно е нямало никакъв живот, изведнъж изчезна, за да отстъпи място на най-противната воня, от която стомахът ѝ се обърна.

На кръв.

И смърт.

Потресаващата миризма на човешки флуиди, оставени да се задушават на място, в което не влизаше никакъв въздух. Гърлото ѝ се сви в болезнен спазъм да повърне, който заплаши да разкъса шията ѝ.

— Никога не съм вярвала, че ще го кажа, но ми се иска Дмитрий да беше тук. — Неговият съблазняващ аромат би бил добре дошъл сега. Едва бе довършила мисълта си, когато силна вълна на свежо, на чисто, на дъжд и вода я заля и едва не я събори. — Не, не мога да си позволя да загубя дирята, но благодаря.

После спря колебливо пред вратата и пристъпи в ужаса.

Складът беше огромен. Единствената светлина идваше от тесните прозорци високо на стената. Съзнанието ѝ не проумяваше пронизващата яснота на тази светлина, не я приемаше, докато не усети пропукването на вече надробено стъкло под стъпалата си.

— Всички прозорци са начупени.

Рафаел не отговори. Движеше се зад нея като среднощна сянка. Тя си проправи път през пробилата трева, посипана с надробени

стъкла. Хрупкава трева. Достигна до едно покрито с бетон място. Застана неподвижно и затърси с широко отворени приемащи сетива.

Кап.

Кап.

Кап.

Не, сега не му е времето да се плаша, помисли Елена.

Кап.

Кап.

Кап.

Тя поклати глава и звукът... тежък и мокър удар на капка, докосваща твърда повърхност... не, не изчезна.

— Капенето — каза на глас, осъзнавайки, че звукът не е в главата ѝ, че наистина съществува.

Ужасът стисна гърлото ѝ, спря кислорода ѝ, но тя се насили да продължи напред към самия край на зловещото място.

Кошмарът се разкри пред очите ѝ бавно, като на забавена лента. В началото Елена не можеше да осъзнае какво е това, не разбираше какво виждат очите ѝ. Всичко беше на грешното място. Сякаш някой скулптор бе оставил творбите си разглобени и после ги бе сглобил с вързани очи. Онзи крак, онази кост от крак бе напъхана в гръдния кош на някаква жена. Тялото ѝ бе оставено като кървав дънер от посечено дърво. А онази? Имаше красиви сини очи, но те бяха на грешното място. Гледаха в Елена, но от изрязана дупка във врата ѝ.

Кап.

Кап.

Кап.

Кръвта беше навсякъде. Тя се озърна в пълен потрес, изгубила разсъдъка си от ужас, че стои в кръвта. Облекчението почти я смаза, когато забеляза, че потоците бяха започнали да засъхват и беше лесно да бъдат отбягнати. Но телата... те капеха, висяха от заплетени въжета като парчета от най-потресаващия пъзел на света. Сега, след като погледна надолу, не искаше да вдига очи към тях.

— Елена. — Лек шум от крилете на Рафаел.

— Минутка — прошепна тя, но едва позна суровия си пресипнал глас.

— Не е нужно да гледаш. Просто следвай миризмата.

— Първо трябва да усетя миризмата му, преди да тръгна накъдето и да било — напомни му тя. — Това, което е дал на Михаела...

— Михаела е унищожила пакета. Беше в истерия. Направи каквото можеш тук. После ще отидем при нея.

Елена кимна и преглътна тежко.

— Кажете на вампирите си да се отдалечат от склада поне на сто метра във всички посоки.

Имаше толкова много сензорни усещания, сякаш самото присъствие на кръвта усилваше стократно всяка миризма, обострайки и възприятията на сензорите ѝ.

— Вече е направено.

— Ако някой от тях е като Дмитрий, нека да се махне.

— Няма такива като него. Искате ли да подушите тези, които са влезли първи, за да можеш да елиминираш тяхната миризма?

Идеята беше добра, но Елена знаеше: ако веднъж загърбеше този ужас, никога нямаше да може да се върне тук.

— Някой от тях прекарал ли е по-дълго време около труповете.

Пауза.

— Илиум се зае със задачата да прегледа телата пръв, за да види дали има някой оцелял.

— Очевидно е, че са мъртви.

— Тези на пода... тяхната съдба не беше ясна в началото.

Елена бе толкова ужасена от висящите тела, че не бе обърнала внимание на купчината на пода. Или може би не бе искала да поглежда. Сега вече знаеше, че има още. И горчиво съжаляваше.

За разлика от телата горе тези изглеждаха като заспали. Едно върху друго.

— Така ли са били оставени?

— Да — нов глас.

Тя не се обърна. Досети се, че това трябва да е Илиум.

— Крилете ти сини ли са? — попита тя, опивайки се да прикрие мъката и състраданието си с черен хумор. Тези три момичета... те бяха така млади, телата им гладки, красиви, неопетнени от възрастта.

— Да — отвърна той. — Но пенисът ми не е, в случай че се питаш.

Тя почти се засмя. Този коментар я извади от вкаменилата я паника и вече можеше да мисли.

— Миризмата ти няма да пречи на сензорите ми.

Обонянieto й беше десет пъти по-силно от това на нормалните хора, но когато ставаше дума за преследване, тя бе настроена да търси дирите само на вампири.

Това беше аномалията й. Или може би точно това я правеше нормална. Това...

Звук от отдалечаващи се стъпки. Тя изчака, докато вратата зад Илиум се затвори.

— Ти си му взел перата и той е останал с теб? — попита тя.

Очите й бавно оглеждаха телата. Симфония от несъзвучия, оплетени крака и ръце, извити гръбнаци, недокоснати от нищо. Само от студа на смъртта.

— Други биха му взели целите криле.

Ангел без криле! Елена си спомни как простреля Рафаел и съсипа крилото му.

— Защо са толкова безцветни?

Бяха като направени от всичко друго, но не и от материя. Тебеширенобяло, убито махагоново. Трите момичета бяха толкова изцедени от цвят, че Елена реално чуваше писъка на телата им: „Вампир! Вампир ни изцеди. До последната капка кръв“.

Елена направи крачка напред и спря.

— Медицинското лице не е идвало още тук да ги огледа, не мога да пипам нищо.

— Направи каквото трябва. Само нашите очи ще видят това.

— А семействата им? — преглътна тя.

— Ти би ли им създала подобен спомен за страдание и мъчение? — попита той. Студеното острие на гнева в гласа му. — Или ще измислиш някаква история за самолетна катастрофа, при която телата са били премазани до степен, че да не могат да бъдат познати от близките им?

Кап.

Кап.

Кап.

Заклучено между кръв и смърт от всички страни, съзнанието й се опитваше с последни сили да избута спомени за страх и ужас, за

неща, които никаква мерна единица за време не можеше да заличи.

— Не е обезкървил останалите. Само тези трите — каза тя.

— Другите са били за игра.

И тогава Елена някак разбра, че онзи изверг, който бе направил на парчета тези горе, го бе извършил пред очите на момичетата на пода. И се беше хранил с техния страх.

Тя се приближи до въпросните момичета, опита се да не мисли за капещия кошмар над нея и приклепна до тялото на едното. Събра дългата черна коса и оголи нежния врат.

— Когато има труп на човек, успявам да хвана миризмата най-добре в мястото, където е бил обезкървен човекът — каза тя, но не толкова за да му обясни, а колкото да си помогне чрез говора да удави преобладаващата миризма на капеща кръв и звука, с който капките се разбиваха в цимента. — О, боже!

Рафаел стоеше вече от другата страна на телата. Крилете му бяха странно разперени. Отне й време да разбере, че се опитва да не ги топи в кръвта, но очевидно и той не успяваше. Не съвсем. Голямо червено петно бе замърсило върховете на едното му крило. Тя откъсна очи и се насили да погледне надолу към разкъсания врат на момичето, което отдалече изглеждаше като заспало. Спокоен мъртвешки сън.

— Не, не се е хранил оттук. Изглежда, й е изскубнал гръкляна.

Елена си спомни за „специалната доставка“ от тази сутрин и очите й се спуснаха надолу. Сърцето на момичето липсваше. Беше изтръгнато от гърдите.

— Само с източване на кръвта от една дупка от кучешки зъб би било много бавно хранене — каза Рафаел, като продължаваше да държи крилете си над земята. — Предполагам към този момент вече е бил озверял от глад и му е трябвала по-голяма дупка.

Клиничното обяснение всъщност я успокои.

— Да видим дали мога да надуша миризмата му.

Всеки мускул на тялото й се стегна. Тя се наведе по-близо до врата на умрялото момиче и пое въздух дълбоко.

Канела и ябълки. Мек, сладък балсам за тяло.

Кръв.

Кожа.

Накъсана сурова миризма на киселина. Остра. Като камшик. Хапещ аромат. Интензивен аромат. Многопластов. Поразяваща

миризма на киселина, рязка, но не противна.

Ето това винаги я бе впечатлявало. Когато вампирите се превръщаха в зло, те не придобиваха веднага като с магическа пръчица някаква злокобна миризма. Миришеха така, както винаги. Ако Дмитрий освирепееше, той би запазил съблазнителния си аромат на шоколадова торта с глазура, също на секс и на всякакви изумително вкусни съставки.

— Усетих го... Мисля.

Но трябваше да е сигурна. Тя се изправи, Рафаел я последва. Елена стисна зъби, направи крачка и застана под възето, което ѝ напомняше на кланица с увисналите на куките трупове на животни. Тя съзнателно вървеше много бавно, всяка крачка ѝ отнемаше безкрайно време, защото беше напълно наясно, че ако само една капка студена кръв я докосне, ще побегне от склада и никога няма да се върне.

Кап.

Капка до крака ѝ! Прекалено близо.

— Достатъчно — прошепна и после застина, остана напълно неподвижна и започна да отсява миризмите.

Тук беше трудно, прекалено трудно. Ужасът също имаше миризма — пот, урина, сълзи и други по-мрачни течности се наслагваха слой след слой върху всичко в този ъгъл. Като гъст и силен парфюм, който някой е пръскал с безразсъдство, като наметало, което обгръщаше всяка по-деликатна миризма. Тя се спусна още по-надолу, затърси с разтворени сетива, но ужасът бе стиснал гърлото ѝ и я душеше, едната ѝ ръка полетя нагоре и не ѝ позволи да души повече.

— Преди колко време са умрели? — попита тя.

— Според нас преди два или три часа. Може и по-малко.

— И сте намерили мястото толкова бързо? — продължи Елена, рязко обръщайки глава към него.

— Към края е вдигал доста шум. — Тонът му беше като ледник, почти нищо общо с онзи Рафаел, когото Елена познаваше. Но не беше и оня студ, който усети, докато Рафаел беше в Тишината. Това беше гневно ледено. — Един вампир, който живее наблизко, чул и се обадил на Дмитрий, след като минал да види какво става.

— Тази сутрин ми каза, че е време да си заработя чека. Очаквал ли си това да се случи?

— Знаех, че Юръм достига до критична точка. — Очите му обходиха кошмара край тях. — Това... не, това обаче не съм очаквал.

Не, едва ли някой бе очаквал точно това. Случилото се тук беше нещо, което не можеше, не трябваше да съществува в нито една реалност. И въпреки това тя стоеше в средата на тази реалност.

— Вампирът, който е видял... какво ще се случи с него?

— Ще взема спомените му и няма да помни нищо — каза Рафаел без грам съжаление.

Тя се замисли дали не планира същото и за нея, но сега не бяха мястото и времето да пита. Изправи рамене и зарови сетивата си в хаоса от миризми. Нищо.

— Прекалено много страх. Мирише на страх. Ще трябва да се справя с това, което намерих върху тялото долу — каза тя и започна да се отдалечава със същото бавно темпо, с което бе приближила висящите тела, опитвайки се да не мисли за това, което се спуска над нея.

Кап.

Капка кръв се разби в лъскавото черно на ботуша ѝ. Всичко в стомаха ѝ се надигна. Тя се обърна и хукна, без изобщо да я е грижа дали не е показала слабото си място. Проклетата врата бе дръпната надолу зад гърбовете им, а сега отказваше да се вдигне. Горещият метал се изплъзна под ръката ѝ. Беше на ръба да се разпици, когато вратата леко се помръдна.

Тя падна на колене и се хвана с все сила за мъртвата земя пред склада. Слънцето над нея грееше силно, докато цялото ѝ тяло се гърчеше от спазмите. Усети, че Рафаел вече бе застанал до нея, разперил крило да я предпази от жеккото слънце. Тя го избута — имаше нужда от топлина. Копнееше за топлина — душата ѝ беше студена. Леденостудена.

Не знаеше колко време бе стояла така, свита на две, но усети, че я наблюдават, и стана. Вампирите, които бе накарала да отпратят? Илиум? Гледаха я как повръща закуската си.

Усещаше противния вкус в устата си и се бършеше с ръкава на тениската си. Изобщо не се срамуваше. Да видиш такова нещо и да не се встрещиш? Все едно да кажеш, че е постъпила чудовищно с убиеца, който бе потопил тялото ѝ в кръв още когато беше дете, когато беше прекалено малка, дори да излиза с момчета.

— Кажи ми защо — каза тя с дрезгав глас.

— После. — Команда. — Търси го.

Разбира се, Рафаел беше прав. Миризмата щеше да избледнее, ако продължаваше да се бави.

Без да отговори, тя изрита малко пръст върху повърнатото и бавно се затича около склада — опитваше се да намери мястото, откъдето Юръм бе излязъл. Повечето вампири използваха вратите, но никога не можеш да си сигурен, а и този имаше криле.

Остра хапеца миризма на киселина.

Тя спря. Стоеше пред малък страничен изход. Отвън изглеждаше нормално, но когато отвори вратата, по вътрешната страна видя кървави отпечатъци от длани. Бяха прекалено малки, за да са на Юръм. Тя проследи пътечката на светлината и видя висящите сенки вътре в склада. Затръшна вратата.

— Позволил им е да бягат, позволил им е да си мислят, че имат шанс да избягат.

Рафаел не каза нищо.

— Миризмата му е тук, защото едно от момичетата е успяло да побегне и е трябвало да го вкара обратно вътре. — Тя клекна до вратата и се загледа в кафявата трева. — Изсъхнала кръв — каза, едва преглъщайки през разранената плът на гърлото си. — Горкото дете е успяло да долази чак дотук. Има прекалено много кръв.

Рафаел стоеше напълно неподвижен до нея.

— Права си. Има следа, която води оттатък вратата. Доста далеч.

Тя знаеше, че очите му са много по-силни от нейните. Като на орел. Ангелите можеха да видят и най-малката подробност дори докато летяха високо над земята.

— Няма как да е на Юръм. Щях да го надуша — каза тихо тя и тръгна след Рафаел, който вървеше по кървавата следа, но след първите няколко метра тя реално не виждаше нищо. — Възможно ли е да е довякъл тялото чак дотук? Или?

Бяха стигнали до телената ограда. Тя клекна и забеляза малка дупка под нея.

— Има кръв по телта. — Вълнението, в случая неприятно, се блъсна в нея с все сила и заби два юмука в стомаха ѝ.

— Трябва да прелетя от другата страна.

Докато той прехвърчаше над оградата, тя намери друга дупка и се мушна през нея. Кръвта отатък бе видима, понеже нямаше трева, която да я скрие. Твърда набита пръст. Вълнението ѝ се превърна в почти болезнена надежда.

— Някой е пролазил през тази дупка. — Когато се изправи, пред нея стоеше затворената врата на малка барака. Може би преди години тук се бе помещавала охраната на запуснатия и засипан с пръст паркинг. На вратата имаше кръв.

— Изчакай тук — заповяда Рафаел. Тя стисна крилото му — оказа се, че то е най-близко стоящият предмет.

— Не!

— Елена! — Погледът, който ѝ хвърли, не беше никак приятелски.

— В случай че има някое оцеляло момиче, ще обезумее, ако види още един ангел — обясни тя и пусна крилото му. — Аз ще вляза първа. Вероятно е мъртва, но все пак...

— Жива е — категорично заявление. — Отивай. Не можем да губим време.

— Един живот не е загуба на време. — Ръцете ѝ се свиха в юмрук, ноктите ѝ се забиха в дланта ѝ. Сигурна беше, че после щеше да има белези с формата на луната при новолуние.

— Юръм ще убие хиляди, ако не го спрем. И с всяко следващо убийство ще освирепява все повече — каза Рафаел.

През съзнанието ѝ мина каскада от образи — тези на обезобразените тела в склада.

— Ще побързам. — Стигна до вратата на бараката и си пое дълбоко дъх. — Аз съм ловец. Аз съм! — каза високо тя и отвори вратата, като остана леко встрани, в случай че човекът вътре има оръжие.

Пълна тишина.

Елена се огледа крайно внимателно и погледът ѝ попадна върху лицето на дребна жена с подпухнали клепачи, почти затворени очи. Беше гола. По тялото ѝ нямаше нищо, освен ръждиво петно кръв. Ръцете ѝ бяха обхванали коленете и тя се клатеше напред-назад, сляпа за всичко, освен за ужаса в съзнанието си.

— Казвам се Елена — каза меко тя, но не беше сигурна дали жената изобщо е разбрала, че има някой при нея. — Сега си в безопасност.

Никакъв отговор.

Тя направи няколко крачки назад и рече на Рафаел:

— Има нужда от лекарска помощ.

— Илиум ще я заведе при нашия лекар. — Той се приближи, но жената започна да скимти и да вие още при вида на перата на крилете му. Мускулите ѝ се бяха обтегнали толкова силно, че за миг Елена си помисли, че ще се наложи да ѝ счупят някоя кост, за да ги отпуснат.

— Не — каза Елена и застана пред него, за да не може жената да го вижда. — Трябва да е някой от вампирите. Никакви криле.

Устата му се сви в права изопната линия, но Елена не разбра дали е израз на нетърпение или гняв, а и той не посмя да влезе в съзнанието ѝ и да го проконтролира.

— Помолих Дмитрий. Той ще се погрижи за нея.

Сърцето ѝ се вледени.

— В смисъл... ще я убие?

— Вероятно с радост би посрещнала облекчението от мъките си.

— Ти не си Бог, за да вземаш такова решение.

Лицето на Рафаел я изучаваше безмълвно.

— Нищо лошо няма да ѝ се случи, докато ти си тук.

Елена умееше да чете подтекста.

— А когато се върна?

— Ще реша дали ще живее, или ще умре. — Сини пламъци в очите му. — Може да е инфектирана, Елена. И ако е така, ще трябва да умре.

— Инфектирана? — смръщи се тя. — Добре, знам, после.

— Да. Времето напредва. — Той наклони леко глава. — Дмитрий идва, но не може да се доближи, докато представлява опасност за сензорите ти. Остави жената. Ръководителят на Седмината имат

слабост към невинни жени, към които някой е проявил брутално насилие.

— Да — кимна Елена след доста неясното уверение и клекна до жената. — Дмитрий ще ти помогне. Моля те, иди с него.

Жената не спираше да се клати на място, но поне престана да скимти и вие и мускулите ѝ леко се отпуснаха. Елена се помоли Дмитрий да я изкара оттук, без да я наранява, тръгна обратно към оградата и мина от другата страна.

— Можеш ли да провериш покрива и да видиш дали има някакви следи от Юръм. Дали е излетял оттам?

Рафаел кимна, а тя взе пак да тича край склада.

Намери мястото, откъдето бе излязъл Юръм — вдясно от сградата през една зейнала дупка в телената ограда. Усецаше как Рафаел лети ниско над нея. Тя мина през дупката и закрачи през дивата трева, покрила изоставения паркинг. Върховете на стръковете бяха оплискани с кръв. Намери перо — брилянтно сребристо сиво перо с кехлибарени отблясъци. Деликатна красота и... каква подигравка, каква гавра с кръвта, страданието и изтезанието, които бе видяла в склада.

Елена се пребори с импулса си да го надроби и го вдигна към носа си, давейки се в богатството от миризми. Същата хапеца киселина, но и нещо друго. Киселина, кръв и нещо, което нашепваше за... слънчева светлина. Тя потръпна, напъха перото в джоба си и продължи напред. Ароматът просто изчезваше в средата на паркинга. Като отрязан.

— Мамка му — тя сложи ръце на хълбоците си и подкани Рафаел да слезе до нея. Той кацна с неземна, нечовешки нелепа за ситуацията грация.

— Юръм е излетял оттук? — попита той.

— Да. Никога не съм имала този проблем с вампирите. Ето защо мога да ги проследявам. Неспособна съм да проследя същество, което лети. — Кръвта ѝ кипна. Искеше да накара изрода да си плати за младите животи, които бе отнел. Откраднал. — Дмитрий е тук?

— Да. Казах му да се доближи. И ангелите невинаги летят. Ти си единствената, която има способността да го намери из улиците. — Той млъкна за кратко. — Ще се върнем, за да можеш да се изкъпеш и да си

вземеш нещата. — После погледна крилете си. — Аз също трябва да се измия от кръвта.

Елена се изчерви при мисълта каква ли воня се носи от нея.

— Защо да си вземам нещата?

— Преследването няма да е дълго, но ще е интензивно.

— Той ще продължи да убива — предположи тя. — И ще оставя следи.

— Да. — Гневът на Рафаел бе малко по-контролиран, но самата сила, с която едва го потискаше, почти срязва кожата ѝ. — Трябва да си близо до мен или до някого от ангелите ми, за да можем веднага да те заведем на мястото на следващото убийство.

Елена осъзнаваше, че това не е изброяване на опции.

— Предполагам, че ако не се съглася, просто ще ме накараш.

Досега единственият звук беше този от шумолящата в нозете им трева, но сега чу и шепота на криле. Идваха други ангели. За да започнат почистването... предположи Елена.

— Юръм трябва да бъде спрян. — Лицето на Рафаел бе равно като спокойно море, безизразно... и това го правеше още по-опасен. — Не би ли се съгласила, че тази цел оправдава всички използвани средства?

— Не. — Но съзнанието ѝ веднага бе завладяно от едно безкрайно слайд шоу от образи — жена, чиято уста бе пълна с органи, които по правило трябваше да бъдат в тялото ѝ; друга, чиято глава бе забита там, където би следвало да е ръката ѝ; трета, която гледеше с празните дъна на очните си ябълки. — Ще помогна.

— Хайде — Рафаел подаде ръка. Тя се доближи.

— Извинявай, че воня. — Бузите ѝ пламнаха. Ръцете му се увиха около нея.

— Ухаеш на ангелски прах. — И излетя нагоре и ги направи невидими.

Тя стисна очи.

— Никога няма да свикна с това.

— Мислех, че обичаш да летиш.

— Не и така — тя го стисна по-силно, надявайки се да е увила ботуша си здраво около крака му. Не искаше обувката да падне върху главата на някого и да го убие. — Не и когато не мога да видя тялото си.

— Да, отнема време, докато свикнеш.

— Ти така ли си роден, с тази дарба? — Пребори се с тръпката, която заплашваше да разтърси тялото ѝ, когато той я понесе по-високо.

— Не, това е дарба, която придобиваш с времето, с възрастта.

Тя захвапа езика си, за да не зададе въпроса, който напираше да излезе.

— Започваш да се учиш на дискретност ли, Елена? — Леката нотка на веселост потуши гнева, чиято острота усещаше под кожата му и която тя знаеше, че едва контролира.

— Аз... Аз... — Зъбите ѝ затракаха и Елена реши, че дискретността може да върви по дяволите — буквално се впи в него и уви крака около кръста му. — Просто се опитвам да намаля причините да ме убиеш.

Той я прихвана по-здраво в новата поза.

— Защо да те убивам, като мога да изтрия спомените ти?

— Не искам да изгубвам спомените си. — Дори и лошите, защото те я бяха направили такава, каквато бе сега. Днес в очите на хората, които не знаеха какво е да целунеш архангел, тя беше една различна Елена. Не искаше да губи и този спомен. — Не ме карай да забравям.

— Би ли дала живота си, за да запазиш спомените си? — мек, почти нежен въпрос.

Тя се замисли.

— Да — отговори тихо. — Предпочитам да умра като Елена, отколкото да живея като сянка.

— Почти стигнахме.

Елена се насили да отвори очи и погледна дома си. На мястото на счупения прозорец бе поставено нещо пластмасово. Но който го бе сложил, не си бе направил труда да го закрепил добре, сякаш е бързал за някъде и не е счел за нужно да си дава зор.

Долният край на пластмасата се вееше. Очите ѝ се навлажниха. Опита се да си внуши, че е от вятъра, който режеше очите и лицето ѝ.

Рафаел се приближи, дръпна пластмасата така, че да може да я мушне вътре. Когато влезе, тя вдигна пластмасата още по-нагоре, за да влезе и той. Застанал зад нея, Рафаел прибра крилете си. Тя се закова там, оглеждайки пълния хаос, в който бе превърнато райското ѝ кътче.

Сърцето ѝ се пукаше от мъка. Стъклото на прозореца, който Рафаел беше счупил, все още лежеше по пода. Също и кръвта. Кръвта на Рафаел. Нейната кръв, където бе разрязала дланите си. Но явно по някое време е имало много силен вятър, който бе съборил книгите от библиотеката ѝ и бе счупил вазата, идентична с тази, която бе поставила в спалнята. По земята имаше нахвърляни листове, хартии, боклуци, донесени от вятъра, а по стените се стичаха грозни следи от засъхнала вода, сякаш в апартамента ѝ беше валяло. Килимът беше мокър, въздухът — влажен и тежък.

Вратата бе оправена криво-ляво. Поне се затваряше. Елена се зачуди дали не я бяха зачукали отвън, защото в красивото дърво стърчаха пирони.

— Изчакай — каза тя и се наведе да вдигне все още работещия телефон. — Ще си взема нещо за една нощ. — Тя тръгна по стъклото към банята и попита: — Имам ли време да се изкъпя тук?

— Да.

Не му даде време да размисли. Тръгна директно към банята, понесла кърпа и дрехи.

— Не ми харесва цветовата гама.

Тя спря и сложи ръка върху обикновеното си памучно бельо.

— Казах ти да чакаш.

Той влезе, тръгна към френските прозорци и ги отвори.

— Обичаш цветя.

— Рафаел, излез. — Ръката ѝ трепереше от усилието, с което се опитваше да сдържи гнева си.

Той погледна през рамо:

— Ще направиш скандал заради това, че съм просто любопитен?

— Това е моят дом. Не съм те канила. Не и когато счупи прозореца ми и унищожил хола ми, не и днес. — Елена не отстъпваше ни крачка назад, но секунди я деляха от нервен срив. — Ще уважиш това или, кълна се в Бог, ще те прострелям пак.

Той излезе на балкона.

— Ще чакам тук. Това приемливо ли е?

Изненадана, че дори попита, тя се замисли.

— Добре. Но затварям прозорците.

Той не каза нищо, когато тя затвори френските прозорци и за всеки случай дръпна и тежките пердета от брокат. Последното нещо,

което видя, бяха чифт прелестни криле, напръскани със злато. Сякаш бе инжектирано в тях. Красотата му я поразяваше всеки път, но днес бе прекалено надробена отвътре, за да я оцени истински.

Господи, как болеше!

Тя разтри с юмрук гръдния си кош над сърцето и пусна врялата вода. Изкушаваше се да се наслади на душа, да остане под горещата вода и да се поглези малко, но тези момичета в склада не заслужаваха такава съдба, така че Елена не можеше да си го позволи.

Разбърза се. Насапуниса тялото си с антибактериален сапун, изми косата си с любимия си шампоан. Ангелският прах се отми... като цяло, но не съвсем. Оставаше по тялото ѝ на странни места, по кърпата, с която изсуши косата си. После облече тениска и черни памучни бикини, черен сутиен, изпрани черни широки панталони и тъмносиня тениска. През деня беше достатъчно топло и не се налагаше да взема нещо с дълъг ръкав, но си напомни да сложи тънко яке в багажа си.

Чорапи, ботуши. После взе четката и я прокара през мократа си коса, след което я върза на стегната висока опашка. Следващите десет минути минаха в това да избира оръжия от личния си таен запас.

Макар да бе чиста и поне добре въоръжена, Елена не можеше да се отърве от образите от онова брутално клане, загнездили се в съзнанието ѝ. Започна да мята най-необходимото в малък сак и когато приключи, дръпна пердетата.

Рафаел не беше вече тук.

Ръката ѝ веднага се озова върху пистолета. Бавно отвори вратата. Съобщението бе написано смело върху специалния гел, с който бе намазала повърхността на перилата.

Колата те чака долу.

Това означаваше, че предната ѝ врата не е закована. Колко милостиво от тяхна страна! — помисли със сарказъм. Напъха пистолета отзад в панталоните си, затвори френските прозорци и грабна сака. Точно се канеше да излезе, когато си спомни, че не се е обаждала на никого, откакто говори с Ранзъм предната вечер. Тя вдигна домашния телефон и се обади на Сара.

— Жива съм и това е всичко, което мога да кажа.

— Ели, какво, по дяволите, става? Получавам доклади за ангели из цялото небе над града, за липсващи момичета, но никакви трупове?

— Не мога да говоря за това.

— Мамка му, вярно е. Вампир убиец.

Елена не каза нищо. Нека хората да си разпространяват клюката. Никога не беше лъгала Сара и нямаше да започне да я лъже и сега. Но дори мълчанието ѝ беше лъжа.

— Слънце, искаш ли да те измъкнем? Разполагаме с места, за които нито един ангел не знае. — Елена имаше доверие на Гилдията, но не можеше да избяга от това сега. Вече го бе приела като лична задача, като лично отмъщение. Тези момичета...

— Не, трябва да свърша с това. — Юръм трябваше да бъде спрял.

— Знаеш, че винаги ще те подкрепя и ще ти помогна.

Елена преглътна през възела в гърлото си.

— Ще се обадя, когато мога. Кажи на Ранзъм, че съм звъняла. И не се притеснявай.

— Аз съм най-добрата ти приятелка — работата ми е да се притеснявам. Провери под възглавницата си, преди да тръгнеш.

Елена затвори телефона, пое си дълбоко дъх, за да успокои нервите си, и направи както ѝ каза Сара. Устните ѝ се извиха в усмивка. Бяха ѝ оставили подарък! Заредена с нови сили, тя влезе в съсипания си хол. Рафаел очевидно бе сложил пластмасата на мястото ѝ, но това беше без значение. Така или иначе нямаше да издържи. Стаята беше за основен ремонт. Щеше да я направи красива. От нулата. Знаеше как да изгражда наново.

Нямам никакви намерения да държа чудовища под покрива си.

Подсмърчането и тихият ѝ плач върху кашоните, на които нощуваше на улицата, изхвърлена с боклука от къщата на баща си след последната брутална кавга с него. Беше си тръгнала от него, от тях и той я беше наказал, като я изтри напълно от живота си. Нито една скъпоценна за нея вещ от детството ѝ не бе оцеляла — Джефри бе изхвърлил всичко в задния двор и беше изгорил до основи всичко скъпо за нея.

Една-единствена сълза избяга от окото ѝ и се плъзна по бузата ѝ.

— Ще го поправа. — Това беше обещание, което даваше на самата себе си. На мястото на прозореца щеше да вдигне стена. Не искаше никога повече да вижда никакви ангели.

Още когато мисълта минаваше през главата ѝ, тя знаеше, че е лъжа. Рафаел беше в кръвта ѝ. Смъртоносен наркотик. Но това не означаваше, че щеше да му се даде лесно, когато дойдеше време Рафаел да закопае тайните на Кръга.

— Преди това ще се наложи да ме хванеш, момченце с крилца.

Адреналинът обърна мрачната ѝ усмивка в сурово предизвикателство.

Колата бе паркирана до тротоара — лъскава черна пантера, и един красив мъж, облегат на блестящата под слънчевите лъчи боя.

Още един стар вампир, разбра веднага тя. Носеше очила, черна риза и черно сако. Косата му с цвят на шоколад бе подстригана като на модел в луксозно мъжко списание, но устните му... те бяха опасни. Приканваха да ги захапеш. Чувствени.

— Наредено ми е да не ти причинявам никаква болка — каза и ѝ отвори вратата.

Тя метна сака на задната седалка и вътрешно се смръщи — ароматът му ѝ беше прекалено добре познат.

— Чудесно начало!

Той махна очилата си и тя веднага усети ефекта от очите му. С пълна сила. Ярkozелени, нацепени с жилки по-тъмнозелено. Като на змия.

— Бу!

Тя не подскочи, защото беше напълно оглупяла от това, което виждаше.

— Чифт модерни цветни контактни лещи не могат да ме уплашат.

Зениците му се свиха.

О! Уау! Истински?

— Преобразяването ми беше направено от Нейха.

— Царицата на отровите?

— Царицата на змиите. — Бегла усмивка, не съвсем приятелска. Той сложи очилата си и застана встрани, за да ѝ направи път да влезе в колата.

Тя се качи само защото предварително я уведоми, че е получил инструкции от Рафаел да не я наранява. Докато архангелът го държеше на каишка, щяха да се разбират съвсем добре. В секундата, в която каишката се скъсаше... е, тогава всяко острие по тялото ѝ щеше да

влезе в употреба, без това да бъде някаква гаранция, че дори тогава ще се измъкне жива.

— Как се казваш? — попита тя шофьора си, когато и той влезе в колата.

— За теб — Смърт.

— Много смешно. — Тя се загледа във врата му. — Защо искаш да ме убиеш?

— Член съм на Седмината.

Сега разбра защо разпознаваше аромата му — предната вечер той беше с Дмитрий в апартамента ѝ. Беше един от двамата, извили китките ѝ назад. Нищо чудно, че искаше да я убие.

— Виж, с Рафаел оправихме нещата, всичко е наред, не е твой проблем.

— Ние браним Рафаел от опасности, които самият той не вижда.

— Страхотно... Но ти... Влезе ли в онзи склад?

Температурата в колата падна.

— Да.

— Моето убийство не е приоритет — каза меко тя, но вече не говореше на него. — Къде ме водиш?

— При Рафаел.

Тя видя, че излизат от Манхатън и тръгват към моста „Джордж Вашингтон“.

— От колко време си с Рафаел?

— За потенциално мъртва жена задаваш много въпроси.

— Какво да кажа... предпочитам да умра добре информирана.

Алеята, водеща към къщата, беше много дълга. Едва когато завиха, Елена видя огромната къща. Боядисана в елегантно бяло, очевидно построена за същество с криле — отворени балкони на втория и третия етаж. Покривът падаше косо, но не би затруднил кацането. По-голямата част от стените представляваха прозорци и макар че не виждаше добре, ѝ се стори, че в лявата половина на постройката прозорците бяха с изумителен стъклопис. Но истинската прелест на къщата не се състоеше в цветните прозорци, а в плъзналите навсякъде стотици розови храсти. Грейнали с разтворените си цветове.

— Изглежда приказно.

По някакъв мрачен, опасен начин, но като от истинска приказка. Шофьорът едва не се задави от смях.

— Очакваш вътре да намериш приказка? — Колата спря.

— Аз съм роден ловец. Никога не съм вярвала в приказки. — Излезе от колата, затвори вратата и попита: — Идваш ли?

— Не. — Той се облегна със скръстени ръце и Елена видя собственото си отражение в очилата му. — Ще чакам тук. Освен ако не планираш да пициш. В такъв случай ще искам място на първия ред.

— Първо Дмитрий, сега ти. Болката ли е единственото, което може да развълнува старите вампири?

Още една усмивка, но сега вече съвсем умишлено ѝ показа кучешките си зъби.

— Ела в стаята ми тази вечер, малката, и ще ти покажа.

Ела тук, малката. Опитай.

Студена вълна се вряза в тялото ѝ и изгони топлинката на слънцето. Без да отговаря на провокацията на вампира, тя взе сака си и тръгна с едри крачки към входната врата. Чуваше шумоленето на река Хъдсън и се запита дали къщата има гледка към водата, или дърветата я блокираха. Вероятно това беше без значение за същество, което можеше да полети, когато си поиска.

Вратата се отвори още преди да е изкачила последното стъпало. Този път вампирът беше от по-обикновените. Опитен, но толкова стар като Дмитрий и шофьора.

— Бихте ли ме последвали, моля — каза учтиво той.

Тя премигна няколко пъти, когато чу прекрасния английски акцент.

— Звучиш като иконом — отвърна тя.

— Аз съм иконом, госпожице.

Елена не знаеше какво да очаква от това посещение, но последното, което ѝ бе минало през ума, беше, че ще види иконом.

Последва го в пълно мълчание. Минаха през истински водопад от цветове. Елена предположи, че това са пречупените през прозорците с изящен стъклопис слънчеви лъчи. Стигнаха до две големи врати с красива дърворезба.

— Сир ви очаква в библиотеката. Бихте ли желали чаша кафе или чай?

— Уау, и аз искам да имам иконом — каза тя и ухапа долната си устна. — Дали ще е много нахално да си поискам нещо за хапване? — След повръщането беше гладна.

Изражението на иконома не се промени, но Елена можеше да се закълне, че думите ѝ го развеселиха.

— В момента се подготвя студен обяд, който ще бъде сервиран в библиотеката.

— В такъв случай само кафе. Благодаря.

— Разбира се, госпожице. — Той отвори вратите и предложи: — Мога да занеса багажа в стаята ви, ако желаете.

— В такъв случай желая.

Все още замислена над идеята да си вземе истински иконом, от плът и кръв, тя му подаде сака си и влезе.

Рафаел стоеше до огромния прозорец вдясно. Светлината го огряваше в гръб. Крилете му грееха в златно и ослепително бяло. Представляваше такава поразителна гледка, толкова красива, спираща дъха. За малко да не забележи, че в стаята има и друг.

Жената стоеше до камината. Бронзови криле, очи, прекалено зелени, за да са истински. Кожа с невероятен цвят — всички нюанси на здрача. Сякаш някой бе смесил злато и бронз и накрая бе добавил сметана. Косата ѝ беше къдрава маса кафяво и златисто и достигаше до извивката на дупето ѝ. Дупе, което бе добре очертано от гащеризон с цвят на тлеещ бронз, опънат по тялото. Изглеждаше като нарисуван върху кожата ѝ. Беше разкопчан точно колкото да подчертае прекрасните ѝ обли гърди. Ръцете ѝ бяха голи.

— Значи това е ловецът? Това е момичето, което намираш за толкова забавно? — Гласът беше гладък като уиски, мед и сметана в едно. Чувствен и отровен. Зъл.

Елена сви рамене:

— Мисля, че по-скоро ме намира за доста полезна.

Жената повдигна вежда:

— Никой ли не те е научил да не прекъсваш тези, които са по-висши и по-способни от теб? — Изумление във всяка дума.

— О, да, учили са ме. Защо? — Елена позволи на тона в гласа си да каже неизказаното.

Архангелът повдигна деликатната си ръка, готова да замахне.

— Михаела! — проговори Рафаел и тя отпусна ръката си.

— Позволяваш на един смъртен да разполага с прекалено много свобода.

— Дори и така да е, ловецът на Гилдията е под моя закрила за целия период на издирването.

Усмивката на Михаела беше сладка отрова:

— Жалко, че Юръм е така изобретателен. Иначе щях да те науча къде ти е мястото.

— Е, да. Но не мен ухажват с човешки сърца.

Това буквално избърса усмивката от лицето на Михаела. Тя изправи рамене, кожата ѝ започна да блести.

— Очаквам с нетърпение да изям твоето сърце, когато ми го донесат със специална пратка.

— Достатъчно. — Рафаел вече беше застанал пред Елена като щит срещу гнева на Михаела.

Елена не беше глупава и веднага се възползва от жеста му, като използва времето зад гърба му да пренареди оръжията си, така че да има максимално бърз достъп до тях. Беше взела и малкия пистолет, който намери скрит под възглавницата си. Същия като онзи, който ѝ даде Вивек.

Сара е истински ангел, помисли си Елена и премести пистолета в страничния джоб на широките си панталони, откъдето можеше да стреля, без дори да се налага да го вади.

Като свърши тази работа, тя се фокусира върху крилете на Рафаел. Отблизо бяха невъзможно перфектни, невъзможно брилянтни, невъзможно свършени. Не можа да се спре — прокара пръст по тази част, която бе най-близо до нея. Някои неща си заслужаваха танца със смъртта.

— Нямаме нужда от нея. — От гласа на Михаела капеха сила и власт.

— Напротив, имаме. — Тонът на Рафаел се промени за секунда — сега беше вече като леден пламък или като пламнал лед. — Успокой се, преди да си пристъпила границите на Гостоприемството.

Елена се зачуди какви ли са тези граници, но не можеше да не отбележи, че Рафаел никога не бе използвал такъв тон спрямо самата нея. О, беше казал доста груби неща, но никога по този начин. Може би тази интонация бе запазена само за архангели? Ако беше така, Елена нямаше нищо против. Не ѝ се искаше никога да се налага да стои пред него, когато е в такова настроение.

— Ще се превърнеш в мой враг заради човек? — Думата „човек“ прозвуча като „плъх“.

— Юръм е архангел, обладан от страстта да убива. — Тонът на Рафаел не се беше променил. Елена почти си представяше острите ледени парчета във въздуха. — Нямам никакво намерение да гледам как светът пропада в нова Черна епоха просто защото ти искаш да бъдеш център на вниманието.

— Ти се опитваш да ни сравняваш ли? — Един-единствен кратък смях. — Царе са се били и умирали за мен! Тя не е нищо повече от мъж в женски дрехи. — Елена наистина, наистина започваше да мрази Михаела.

— Тогава защо ни губиш времето? — попита Рафаел.

Кратко мълчание и шум от отпускащи се криле.

— Освободи домашния си любимец. Ще изчакам да се занимая с нея след това.

— Страхотно. — Елена излезе иззад гърба на Рафаел. — Нареди се на опашката.

Михаела скръсти ръце пред гърдите си и ги повдигна леко нагоре.

— О, моля, разкажи ми. Може и да е забавно да се наблюдава кой ще те докопа пръв.

— Извини ме, ако дейностите по забавляването на такава особа като теб не са заведени под точка номер едно в списъка ми с неотложни задачи.

О, сега можеше да е смела, защото знаеше, че Рафаел има нужда от нея. След това... е, имаше толкова много други проблеми, не си заслужаваше да продължава да дразни и бездруго гневната Михаела.

Рафаел уви ръка около кръста на Елена. Очите на Михаела моментално се заковаха върху жеста на докосването, зелените ѝ очи — нажежени от неприкрит бяс. Я да видим? Госпожица Ангел действаше доста бързо? Според една от статиите, които Елена намери първата вечер, Михаела и Юръм имали страстна и сериозна връзка от години. Но ето, любовникът ѝ още дишаше някъде навън, а тя вече си беше избрала негов заместник.

— Елена! — По тона на Рафаел тя разбра, че трябва да се държи добре. Това беше команда. — Налага се да обсъдим някои аспекти на издирването.

Елена беше много любопитна да разбере как Юръм е решил да приеме ново амплоа и някак се е присъединил към братството на вампирите, затова си каза да не се занимава повече с женския архангел, да си затвори устата и да слуша внимателно.

Някой почука на вратата и секунда след това Джийвс влезе със сребърен поднос, върху който имаше комплект чаши, чайници и лъжички за кафе и чай. Неговите помощници бутаха голяма количка, отрупана с храна, която разположиха на красива дървена маса до прозореца.

— Това ли е всичко, сър?

— Да, Монтгомъри. Погрижи се никой да не ни безпокои, освен ако не е някой от Седмината.

Монтгомъри кимна и напусна стаята, затваряйки тихо вратата зад гърба си. Елена тръгна към масата и седна на единственото място, където животът ѝ не беше в изключително голяма опасност, следователно имаше шансове и да излезе жива — на стола с гръб към библиотеката. Михаела се настани срещу нея, а Рафаел остана прав.

Елена се зачуди дали Михаела очаква някой да ѝ сервира. Засмя се саркастично наум и си сипа кафе. И може би защото се чувстваше във ведро настроение, беше ѝ наистина добре, или пък защото искаше да раздразни още повече Михаела, тя остави кафето и каза:

— Е, кажете ми какво трябва да знам за този кучи син, за да го хвана.

Михаела буквално изсъска.

— Ще говориш за него с уважение. Той е дивен! Твоят малък незначителен мозък не може дори да си представи какво е видял и какво е правил!

— А ти видя ли какво ни беше оставил в склада? — Елена заряза кафето, защото стомахът ѝ отново се надигна.

Тези образи бяха като изгорени петна в мозъка ѝ. Подобно на образа на вампира, който бе изтезаван от онази хейтърска група, тези също нямаше да си идат. Никога.

— Може и да е дивен, но вече не е нормален, никак не е нормален. И за още по-точно описание — сериозно увреден е мозъчно.

Михаела загреба с ръка всичко, което бе пред нея на масата. Съдовете изпопадаха на пода. Разбиха се.

— Няма да помогна на човешко същество, което иска да го преследва като бясно куче.

— Ти се съгласи — напомни ѝ Рафаел с глас като бръснач. — Това означава ли, че се отказваш от вече даденото по време на гласуването потвърждение?

Сълзи блеснаха в зелените ѝ очи.

— Обичах го.

Елена можеше и да повярва на думите ѝ, ако не я бе хванала с какъв бяс гледа ръката на Рафаел около кръста ѝ. Тази жена не обичаше нищо и никого, освен себе си.

— Достатъчно, за да умреш за него? — попита Рафаел с галантна жестокост в гласа. — Сега ти праща сърцата на жертвите си. След като утоли първоначалния си гняв, ще пожелае и твоето сърце.

Михаела избърса сълзата си и се постара да изиграе малко представление как се опитва да укроти тъгата си. Повечето мъже щяха да налапат стръвта заедно с въдицата.

— Прав си — прошепна тя. — Прости моята емоционална натура. — Дълбок дъх, при който прелестните ѝ гърди се изпъчиха още по-напред. — Може би е най-добре да се върна в Европа.

Елена знаеше от проучването си, че Михаела държеше във властта си по-голямата част на Централна Европа, но не беше ясно къде свършваше нейната територия и къде започваше тази на Юръм.

— Не — една-единствена дума, но категорична и без право на обсъждане. — Ясно е, че е дошъл тук след теб. Можем да успеем да хванем следите му, преди да е станало прекалено късно.

— Прав е — обади се Елена, питайки се защо Рафаел не бе споделил с нея за тази обсебеност на Юръм от Михаела. Предположи, че това имаше нещо общо с убийствата — вероятно един ловец можеше да проследи един архангел чак след като е убил и е пил кръв. Но нямаше логика, защото самите архангели убиваха много хора. — Имам миризмата му и ако се върти около теб, поне ще знаем къде да дебнем. Трябва да науча подробности за дома ти и за местата, където прекарваш повечето си време.

— Това аз ще ти обясня — отсече Рафаел. — Сега слушай какво ще ти каже Михаела за пратката и после ни обясни до каква степен е деволюирал Юръм.

Елена го погледна и присви очи към светлината, която се изсипваше зад гърба му.

— Как мога да преценя това?

— Преследвала си вампири убийци.

— Да, но Юръм не е вампир. — Тя наистина искаше да знае как и защо един архангел бе претърпял такава чудовищна метаморфоза. За пореден път ѝ се нареждаше да върши нещо с вързани очи и това за нова сметка я вбеси.

— За целите на това преследване — каза Рафаел със стоманен тон — гледай на него като на вампир. Михаела?

Женският архангел се облегна в стола.

— Събудих се от потропване по прозореца. Предположих, че някое птиче се е заклещило, и станах да го пусна на свобода.

Елена се опита да си представи как красивата егоистична Михаела се вдига от леглото заради едно птиче, но думите ѝ навяваха силно усещане за истинност. Може би Михаела се държеше „човешки“ само със същества с криле.

— Но когато стигнах до прозореца, не видях никакво птиче. Докато се обръцах да се върна в леглото, забелязах нещо на моравата. Нещо като буца. Реших, че е животно, което просто е допълзяло дотам, за да умре. — Никаква следа от ужас, само лека тъга. И въпреки това на Елена ѝ се стори, че тъгата е искрена. Очевидно в листа с фаворитите на Михаела животните заемаха по-високо място от хората. Елена с очите си бе виждала на какво са способни хората и сега за първи път не можеше да не се съгласи с архангела. — Отворих вратата към верандата — въздъхна тя — и помолих охраната да види как е горкото животно. Както знаете, буцата се оказа торба със седем човешки сърца. — Пауза. — Охранителите ми казаха, че са били още топли.

Този път стомахът на Елена не се обърна. Очакваше да чуе точно това.

— Такова поведение — да вземаш трофеи, да изтезаваш хора, а в твоя случай и да поднасяш тези трофеи като подаръци, е доста сходно с поведенческите характеристики на вампир, който за първи път освирепява за кръв. На този етап те са повече животни, отколкото хора.

— Това го знаехме, ловецо — каза Михаела. Последната дума прозвуча като обида и по този начин заличи и малкото топчинка, която Елена бе изпитала към нея заради хуманното ѝ отношение към животните... към нехората.

— В такъв случай не мога да ви дам нищо повече. — Чувстваше се в напълно непозната територия, защото досега никое човешко същество не бе преследвало архангел. — Но ще ви кажа едно — Юръм е много по-дързък от всеки друг вампир. Точно той е чукал на прозореца ѝ. — Михаела потръпна и наистина не можеше да я вини, задето се страхува. — Ако продължава с тази скорост, до една седмица ще излезе от животинската фаза и ще започне да мисли пресметливо, и то на такива обороти, които няма да можем да догоним.

— Толкова бързо? — попита Рафаел.

— Да — кимна Елена. — Повечето първи убийства на вампирите са кървави и варварски като това, което видяхме днес. А Юръм вече е мислил логично. Знаел е, че ще го хванат, ако не прикрие по някакъв начин престъплението си и ако не изчезне, преди да бъде разкрито. Повечето полудели за кръв вампири не мислят така ясно. Около шестдесет процента от тези вампири са хванати на мястото на първото си убийство просто защото при тях няма никакво чувство за пресметливост и логиката липсва. Това е състояние между ступор и неконтролируемо желание, при което вампирите нямат представа за нещата, които се случват около тях.

Елена бе попадала на такъв, той дори не реагира, когато му сложи каишката. Само се усмихваше — щастлива, красива усмивка, а

ръцете му все още бяха заровени в гръдния кош на жертвата му.

— Имам чувството — продължи Елена, опитвайки се да се отърве от спомена, — че Юръм никога не е изпадал в такава истинска безумна жажда за кръв, не е търсел кръв, за да задоволи апетита си, не на всяка цена. Ако е бил в подобно състояние на забрава, сърцата нямаше да са топли. Което показва, че той е мислил логично и ясно.

— Това е доста... изненадващо — каза Рафаел. — Ако беше обладан от глад за кръв, това би го забавило известно време.

— Но дори и най-чудовищният вампир убиец не отнема животи всяка вечер — започна Елена. — Трябва да има някаква пауза. Сега е наситен, изпълнен със сила, със...

— Забравяш! Той не е истински вампир — тялото на Рафаел се размърда леко и сега можеше да го види по-ясно под слънчевата светлина. — Няма да спре. За момента очевидно излиза на лов за жертви рано сутринта, така че разполагаме с деня. За прегрупиране. Но ако продължи да дегенерира така бързо, както предвиждаш, ще започне да убива и денем.

Очите на Елена се разшириха.

— Искаш да кажеш, че той винаги е жаден за кръв?

— Да.

— Мили боже! — Юръм беше нечувано чудовище. Звук от търкане на краката на стол по килима.

Елена вдигна поглед и видя, че Михаела вече е станала.

— Не мога да седя и да слушам да говориш за Юръм по този начин. Нямах никаква представа какво е да загубиш някого, когото си познавал от половин хилядолетие. — Погледът ѝ се заби в очите на Елена и в тази секунда тя наистина ѝ вярваше.

— Не, съжалявам.

Михаела махна с ръка, сякаш да отпъди думите ѝ, както би отпъдила нагла муха.

— Нямам нужда от съчувствието на една смъртна. Рафаел, ще говоря с теб.

— Ще те изпратя.

Докато напускаха стаята, крилете им случайно се опряха едно в друго и Елена изпита внезапен силен пристъп на ревност. Толкова мощна, че за секунда ръката ѝ беше върху пистолета. Самата тя не

разбра кога бе успяла да го хване. Това, което я върна в реалността, беше допирът на студения метал върху кожата ѝ.

Стиснала зъби, тя атакува сандвичите.

Когато Рафаел се върна, гладът ѝ беше потушен и може би именно затова не заби вилицата си в окото му, след като видя следи от бронзов прах по бялото му крило.

— Това като при котките ли е? Те си маркират териториите така.

Рафаел проследи погледа ѝ и огледа „маркираното“ крило.

— Михаела не е свикнала да ѝ се отказва. — Взе една супер луксозна салфетка и тръгна към нея. — Избърши го.

Поривът ѝ да възнегодува срещу командата му се разби в неустойимото желание да изтрие петното от тая кучка върху красивото му крило.

— Обърни се.

Той го стори с грация, не каза нищо. Тя стана, натопи салфетката във вода и докосна крилото. Внимаваше да не допусне някое от тези лепкави бронзови неща да полепнат по самата нея, но се оказа, че е било излишна предпазливост.

— Тези се почистват много по-лесно, не като праха, с който ти ме засипа.

Дори сега под слънчевата светлина виждаше някои останали по кожата ѝ златисти нишки. Беше сигурна, че Михаела ги е забелязала.

— Казах ти, твоят беше специален.

Нещо топло се разля и разтопи вътрешностите ѝ.

— Опитваше се да ме маркираш ли, ангелско момче?

— Предпочитам да го правя с пениса си.

Шокирана от спусналата се влажна топлина между бедрата ѝ, тя остави салфетката на масата.

— Готово.

Той размърда леко криле и се обърна към нея.

— Ти си истинска енигма. Толкова безстрашна, когато преследваш вампири, и толкова боязлива и праволинейна в сексуалните си предпочитания.

— Не съм безстрашна. Побърквам се от страх. А по другия въпрос — да си енигма е хубаво, нали? В крайна сметка ти играеш с играчките си само докато те забавляват.

Не разбра как се случи, но в следващата секунда вече беше облегната на масата, а Рафаел я блокираше от всички страни. Когато я повдигна и я качи на масата, тя не възрази. Дори разтвори крака, за да може той да застане между тях. Една част от съзнанието ѝ все още беше вледенена. Това, което видя в онзи склад, бе извикало на повърхността прекалено много неща. Този звук, неспиращото капене. Това беше постоянното барабанене в ушите ѝ, звукът, който никога не си отиваше.

Искаше да забрави.

Рафаел, опасен, прелъстителен, смъртоносен дори, беше по-доброто разрешение от всеки един наркотик.

— Без прах — каза тихо тя, когато той плъзна ръце по бедрата ѝ и я стисна за таза. — Нямам време да го измия.

Но той не я целуна.

— Кажи ми за кошмарите си, Елена.

Тя застина.

— Пак ли шпионираш?

Тя беше човек. И все забравяше, че той не изпитваше чувство на уважение към границите на нейното съзнание. Очите му станаха хромово сини.

— Не, не съм го правил скоро. Не се и налага. В очите ти няма секс. Има смърт.

Искаше да го избута, но част от нея, студената част, се наслаждаваше на топлината на допира му и се вълнуваше от тази завоалирана жестокост. Никой мъж не бе успял да се справи с нея, такава, каквато беше, каквато я бе направил животът. Затова потисна инстинкта си да го изрита и се облегна назад с длани върху масата. Добре че храната и кафето не бяха зад нея, защото косата ѝ щеше да се натопи в него.

— Значи си експерт в разчитането и на женската психика — каза тя.

— От много години съм на този свят.

Елена усети как очите ѝ се присвиват.

— А Нейно Височество Кучката чукал ли си я?

Той стисна бедрата ѝ.

— Внимавай, Елена. Няма да мога винаги да съм до теб, за да те браня.

— Това „да“ ли е? — Вече си представяше как се чукат, докато летят — ослепителна и... мамка му, красива гледка — сплав от злато и сребро.

— Не. Никога не съм се подвеждал по офертата на Михаела.

— Защо не? Тя е ужасно секси. Мъжете виждат само задници и цици.

— Предпочитам устни. — Той се наведе и захапа долната ѝ устна малко по-грубо. — А твоите са само за засмукване.

Да, устните на Михаела бяха красиво оформени, но тънки, помисли си Елена, почти удавена от силна приливна вълна на удоволствие. Но...

— Не, не се хващам. Кого го е грижа за едни устни?

— Ако беше на колене с устни около пениса ми, аз бих се заинтересувал. Много.

Представи си гледката и вътрешностите ѝ се свиха с мокра готовност.

— Защо мъжете винаги първо си представят как някоя пада на колене пред тях? Защо не си мислят никога за обратния вариант?

Кобалтова светкавица в очите, ръцете му бавно се плъзнаха надолу, палците минаха по всяка гънка на бедрата ѝ. От вътрешната страна.

— Събуй панталоните.

Стомахът ѝ се сви.

— Това е странна дискусия.

— Но ти искаш да забравиш.

— Ти не си отговорил на въпроса ми. — Задъхани думи, тялото ѝ така гладно.

— Изборът ми да не спя с Михаела се основава на факта, че нямам предпочитания към черни вдовици^[1]. Вероятно отровният ѝ шепот е докарал Юръм до това.

Тя седна и се хвана за ръцете му.

— Това. Какво е това „това“?

Палците му продължиха да се движат между бедрата ѝ, почти докосвайки ужасно чувствителната кожа между тях, която виеше от болка за още, за по-дълбок и силен допир.

— Не е нужно да знаеш.

Гневът потопи похотта.

— Не мога да работя на сляпо.

— Мисли за него като за вампир, най-опасния вампир в цялата Вселена. Сега махни тези панталони.

Елена едва си пое дъх.

— Няма начин. Кажете ми за Юръм.

Той се притисна по-близо, перата му докосваха коленете ѝ. И после за нейно разочарование той отмести едната си ръка... но само за да я напъха под блузата ѝ. Сърцето ѝ подскочаше като обезумяло в гърдите, но тя успя да избута думите навън.

— Защо мога да го усетя сега, а преди не можех?

Рафаел плъзна ръка надолу по тялото ѝ, по бедрото и обратно към коляното. Другата му длан се придвижи по дължината на ръката ѝ, за да я сложи долу под нея. Бицепсът му докосна гърдите ѝ.

— Защото — повдигна крака ѝ и го уви около кръста си. — Той за първи път пи кръв едва снощи.

Телата им бяха в пълен контакт. Не се сдържа. Простена.

— Но... аз не успях да усетя Ерик, онзи току-що роден вампир — каза тя като в мъгла.

— Аз те подведох, Елена. И Ерик, и Бернал бяха Преобразени по едно и също време. Но на Бернал му бе позволено да пие кръв, а на Ерик му бе разрешено едва час след теста.

Това, че Рафаел бе успял да контролира жаждата за кръв на един новороден вампир, бе още едно доказателство за огромната му власт и сила, но сега не ѝ се говореше за Ерик.

— Защо Юръм се е превърнал във вампир?

— Той е все още архангел. — Изви тялото ѝ към себе си, мушна ръка под тениската ѝ, наведе глава и захапа зърното ѝ през сутиена. Тя дръпна косата му.

— Престани. — Но той вече смучеше и... О, по дяволите, толкова хубаво. Сякаш ѝ обещавахе нещо, което тя вече знаеше — че това ще е най-страхотният секс, който някой някога е преживявал. — Рафаел?

Той вдигна глава и каза:

— Ще ти дам право на избор.

Той вдигна тениската ѝ. По най-еротичния начин.

— Да? — едва попита тя.

— Или ще те просна на масата и ще плъзна пениса си в теб, или...

— Или? — искаше ѝ се да сгуши в него, да опита вкуса на красивата кожа на шията му.

— Или ще те просна на масата, ще те облича цялата и тогава ще плъзна пениса си в теб.

— Исусе! — Беше ѝ почти невъзможно да мисли с тази пулсираща, изискваща сурова точка между краката ѝ.

— Избирам трети вариант.

Той я притисна към ерекцията си с ръка, опряна в гърба ѝ.

— Няма вариант три.

О, по дяволите. Майната му на всичко. Елена приближи лице към шията му и ухапа леко със зъби. Всяко момиче има право на красив живот.

Ръцете му се затягаха около нея, а тя смучеше, опитвайки невероятния вкус на тялото му.

— Вариант три включва ли ти да смучеш други части от анатомията ми? — попита той.

Мамка му, Рафаел можеше да бъде смъртоносно секси, когато не беше в настроение да убива и унищожава. Тя плъзна език по кожата му за един последен път и с огромно съжаление се отдръпна назад.

— Няма да те чукам, докато не ми кажеш истината за Юръм.

Нещо мрачно премина през лицето му.

— Сексуално изнудване, Елена?

— Държиш се с мен като с домашно куче. „Иди ми доведи лошия архангел... вампир или каквото е там, но не смей да питаш защо. Прекалено много ще ти дойде предвид тази малка неразбираща главица с това дребно мозъче.“ — И тук Елена престана с подсладения тон и го изгледа вбесена. — Не спя с мъже, които ме намират за плиткоумна.

Опасният мрак, облял лицето му, се превърна в нещо като веселие, но Елена добре разбираше, че се плъзга по тънък лед, под който стърчат само остри бръсначи. Рафаел си имаше причина да я глези и да ѝ угажда, но тя не биваше да забравя, че онзи, който я накара сама да си пререже дланите в първия ден на срещата им, бе също Рафаел. Беше в неин интерес никога да не забравя кой е той, независимо колко силно го желаше физически.

— Колкото повече знаеш, в толкова по-голяма отговорност и задължение се превръщаш — каза той.

— Вече знам прекалено много. Тук не става дума за мен, не защитавах мен, а архангелите.

— Доверието в хората е върхът на абсолютната глупост. Точно затова Илиум плати с перата си.

О, той много добре знаеше как да я убеди и да се аргументира, как да достигне право в целта.

— Аз не съм само един простосмъртен. Аз съм Елена Деверо. Ловец на Гилдията. Аз съм жената, която ти вкара в най-дълбоките лайна. Поне можеш да ми кажеш защо.

— Не! — Декларация, направена от архангела на Ню Йорк. — Нищо не може да ме накара да променя решението си. Никой смъртен не може да знае. Не може дори и тази, която искам да чукам.

Студеното място в съзнанието ѝ преливаше от страст и похот, но сега се пълнеше с гняв.

— Това ме слага на мястото ми, нали?

Копелето я целуна. Тя бе толкова побесняла, че го ухапа силно, докато не пусна кръв. Рафаел се отдръпна. Устната му вече се подуваше.

— Резултатът вече не е равен, Елена. Сега вече си ми задължена.

— Можеш да го приспаднеш от бавната ми мъчителна смърт — каза тя и разви крака си от кръста му. — Сега да поговорим за убийства.

Той се наклони напред, като я хвана с ръце и криле като в клетка.

— Пак си хванала ножа.

Тя стисна дръжката.

— Ти ме докарваш до такава жестокост. — Тя прибра ножа обратно в ботуша си, скръсти ръце и се опита да не мисли за това колко хубаво ухаеше Рафаел. — Какво направихте с оцелялата жена?

— Дмитрий я заведе при нашите лекари.

— Защото може да е инфектирана? С какво?

— С лудостта на Юръм.

Елена беше толкова шокирана от факта, че всъщност получи някакъв директен отговор, че ѝ отне около минута да проумее какво ѝ казва.

— Това не е възможно. Лудостта не е заразна.

— Тази на Юръм може да бъде.

Исусе!

— Но тя е човек, как така?

Очите на Рафаел пламнаха в кобалтовосиньо.

— Беше. Сега лекарите ще ни кажат в какво се е превърнала. —

Пауза. — Знаем, че е поела от кръвта на Юръм. Може да е било случайно, но по-вероятно е да я е накарал да пие от него.

Тази жена... момиче... бе избягало от едно чудовище. Заслужаваше медал, а не съжаление. И затова Елена отказа да изпита такава.

— И ако е заразена, ще я убиеш?

— Да.

Елена искаше да го мрази, но не можеше.

— Преди четири години — с изненада се чу да говори — имаше поредица от убийства по Мисисипи. Млади момчета — удушени. Очите им бяха избодени.

— Човек.

— Да. Ловец.

Навремето Бил Джеймс беше неин приятел, а преди това неин треньор.

— Ние... аз, Сара и Ранзъм, трябваше да го намерим и да го екзекутираме. — Ловците винаги се погрижваха за своите хора.

Лек бриз.

Рафаел разгъна крилете си и пак ги уви около нея.

— Толкова много кошмари в главата ти.

— Те ме правят тази, която съм.

— Убихте ли ловеца?

— Да. — Нещата бяха стигнали дотам — тя или той. — Сара беше много зле ранена, Ранзъм прекалено далеч, а Бил се канеше да убие едно изплашено до смърт младо момче. И аз го наръгах в сърцето. — Нямахме време да извади пистолета си. Навсякъде толкова много кръв. Обвинението в предателство в очите на Бил, когато сърцето му удари за един последен път. Хаос от спомени. А сега вдигна поглед и видя едни други очи. — Ако това момиче се превърне в чудовище, тя трябва да умре.

— А аз чудовище ли съм, Елена?

Тя погледна това перфектно, съвършено лице и видя ехо от жестокост, ехото на времето.

— Все още не, но би могъл да станеш — прошепна тя.

Челюстта му се прибра в сурова линия.

— Това е симптом на възрастта. Жестокостта идва с годините — каза той.

Заболя я. Не искаше да вярва, че един ден хуманността, дълбоко заровена в сърцето му, щеше да изтлее и угасне. Но в същото време не можеше да не е благодарна и да не се радва на безсмъртието му. Такова величествено същество не биваше да умира.

— Разкажи ми за Тишината.

Той разпери криле докрай.

— Трябва да отидем до Михаела. Може да успееш да надушиш миризмата му и да открием нещо ново. Има вероятност да е седял наблизо и да я е наблюдавал днес с часове.

Тя въздъхна ядно.

— Добре. Ще летим ли? — попита и сърцето ѝ подскочи. Започваше да свиква да лети в силните ръце на Рафаел и да слуша звука на величествените му криле — стабилен и успокояващ. Устните му се извиха в усмивка — очевидно бе успял да види вълнението ѝ.

— Не. Тя живее до мен.

— Удобно. — Да може да се плъзне в леглото на Рафаел.

Той най-сетне се отдалечи на крачка, колкото Елена да скочи на земята.

— Михаела е била много неща през вековете — учител, куртизанка, муза, но никога не е била боец. Моите любовници винаги са били бойци.

Тя се запита колко ли от тези жени са били глупави като нея. Достатъчно глупави, за да се хвърлят в ръцете му със съзнанието, че когато ножът опре до гърлото, архангелът можеше да отнеме живота им само с една-единствена мисъл.

— Време е този воин да извоюва своето и да го запази.

Жажда за кръв.

Беше отпуснат, задоволен, кръвта тежеше в червата му.

Беше се пренаситил, но какво страхотно пиршество.

Потапяйки пръстите си в купата с кръв, която бе запазил от добитъка, който бе заклал, той вдигна ръка към устата си и я облиза.

Неемоционален. Безжизнен.

Разочарован, той блъсна купата на пода. Тъмночервеното петно се разля по белия килим. Но над него все още имаше красота. Той погледна нагоре. Тъпата тежест в краката му започна да олеква и на нейно място се изля очакването.

Сега вече знаеше — кръвта трябваше да е прясна.

Следващия път щеше да я вземе направо от пулсиращите им сърца. Очите му почервенияха от глад.

Да, следващия път нямаше да убива.

Щеше да пази.

[1] Женски паяк, който изяжда мъжкия след полов акт. — Б.пр. ↑

Елена не се изненада, че домът на Михаела беше царство на красотата и грацията. Архангелът на Европа може и да беше двулична кучка, но неслучайно през вековете бе извоювала репутацията си на муза.

— Тук намерихме... подаръка — каза ѝ един от вампирите от охраната, сочейки изцапаната с кръв трева.

Миризмата на киселина беше много остра въпреки примесените от многото вампири аромати. Или Юръм бе примесил своя кръв с тази на сърцата, или бе кацнал на моравата. Доста дръзко. И страшно.

Косата ѝ се изправи.

— Може ли да се изнесете от този участък?

Той кимна, но не направи и крачка.

— Преди бях преследван от ловци.

Елена вдигна поглед към високата тераса, на която Рафаел и Михаела говореха, и се запита дали някой от двамата би имал нещо против да забие един юмрук в лицето на този идиот — нямаше време да се занимава с неговите мелодрами.

— Очевидно не е било кой знае колко зле, след като още си тук.

— Господарката ми заповяда да ми одерат кожата на гърба и после си направи чанта от нея.

Елена се запита как тази информация щеше да се приеме от хората, които вярваха, че ангелите са същества от рая.

— И все пак сега ѝ служиш. — Това, което вампирът каза, звучеше съвсем достоверно и се помещаваше в границите на жестокостта на Михаела.

Вампирът се усмихна, показва зъбите си.

— Беше много хубава чанта.

И най-сетне се махна.

Елена си помисли, че трябва много да внимава с този. Не знаеше какво друго му бе причинила Михаела през вековете, но не беше съвсем на себе си.

— Безсмъртието си има своите недостатъци — каза си тихо и си рече, че няма да е зле към евентуалните си перспективи да добави и тази, че и от нея може да направят някоя хубава чанта.

Погледна окървавената трева. Клекна, увери се отново, че това е неговата миризма, и започна да се движи в постепенно разширяващи се кръгове. Миризмата на Юръм покриваше цялата градина като с дебело одеяло. Архангелът със сигурност беше кацнал и е останал там доста време, докато вампирите са стояли, без да имат никаква представа какво се случва. Елена започна да се опасява, че всеки миг можеше да попадне на него, но предположи, че ако Юръм беше в непосредствена близост, миризмата щеше да бъде много по-силна.

Зачуди се дали архангелите могат да усетят присъствието на друг архангел, когато е покрит с Величието. Ако не можеха... това обясняваше страха на Михаела.

Не беше изненадана, когато установи, че миризмата се оказва особено силна в края на моравата. Погледна нагоре и видя, че е точно под големите прозорци на третия етаж. Спалнята на Михаела бе точно в средата.

Ако беше обикновен лов, сега Елена би се усмихвала до уши. С тази следа от миризмата му щеше да го е намерила до залез-слънце. Но вампирите не летяха.

Все пак беше наясно с ахилесовата пета на Юръм и знаеше, че влечението му към Михаела би ограничило търсенето на жертви в близките райони. Тя пак погледна нагоре. Мислеше ясно, логично, фокусирано. Трябваше ѝ карта, указание къде и по колко време прекарва Михаела. Информацията, която Рафаел ѝ обеща.

Рафаел следеше с периферното си зрение как Елена се отдалечава все повече и повече, докато извършваше диренето си. Държеше под око и Райкър — любимия охранител на Михаела. Райкър изпълняваше всичко, което Михаела му нареди, така че за вампира нямаше да има никакво значение, че Елена е под защитата на Рафаел... макар че... Може би трябваше да я убие в секундата, в която се възстанови от куршума ѝ. Ако Леуан беше права, то Елена се превръщаше в неговата фатална слабост.

Смъртта беше концепция, върху която не бе мислил от векове, но Елена го бе направила малко по-смъртен. Като нея. Ако Райкър изтръгнеше гърлото ѝ, тя би умряла, а Михаела беше достатъчно капризна и отмъстителна, за да даде такава заповед. Освен това Михаела знаеше, че Рафаел никога няма да започне война заради един смъртен.

Розата на Съдбата.

Образът на това древно съкровище танцуваше в съзнанието му. През всичките векове на съществуването си дори не си бе помислял, че може някога да я даде.

Докато не видя Елена.

Той постепенно се превръщаше в човек. С човешки слабости. Все пак вероятно би започнал война с Михаела. Заради Елена.

— Имаш ли охрана навсякъде?

— Разбира се.

Очевидно не беше достатъчно. Всички в Кръга на Десетимата бяха очаквали Юръм да дойде при нея, но въпреки това той ги бе заварил неподготвени.

— Имаш ли нужда от още? Далеч си от дома си.

— Не. — Единствена дума, напоена с гордост. Тя тръгна към другия край на терасата и се загледа в движенията на Елена.

— Ако твоят ловец е усетил миризмата му, това означава, че е останал тук достатъчно дълго време.

Рафаел би могъл да попита Елена, но след случката със стрелбата, която бе довела до Тишината, правеше всичко по силите си да не бърка в съзнанието ѝ. Знак за слабост, за която Леуан го бе предупредила. Човешки скрупули? Може би. Но Рафаел никога не бе харесвал това, в което се превръщаше, когато влизаше в Тишината. А този път... беше още една крачка по-близо до лудостта на Калиане.

— Все още ли си така? — попита той и зарови този древен спомен.

Кожата на Михаела се изопна върху костите на лицето ѝ, които сякаш искаха да пробият навън.

— Да. Аз съм архангел, който не притежава силата на Величието.

— Жалко.

Тя се засмя — нисък звук, който караше мъжете да мислят за секс.

Когато Рафаел видя Михаела за първи път, устата ѝ беше около пениса на архангела, който управляваше древна Византия. Докато буташе архангела към оргазъм и в същото време към смърт, очите им се срещнаха и тогава Рафаел разбра, че един ден Михаела ще управлява.

Двадесет години след това архангелът беше мъртъв.

Очите му намериха Елена, която навлизаше в гористата част, разделяща дома на Михаела от неговия.

— Говорила ли си с Леуан за това? — попита той, докато гледаше как Елена свива концентрирано устни. Устата ѝ беше налята, примамлива, съблазнителна. Изпитваше огромен интерес да усети тази уста върху цялото си тяло. Но като всяка жена боец първо трябваше да я опитоми.

— Думите ѝ са като неразгадаем пъзел — каза злобно Михаела. — Нямам никакво обяснение защо тази сила ми убягва.

При по-различни обстоятелства това не би било проблем — Михаела имаше други умения, някои знайни, някои незнайни, но никой не можеше да се усъмни в статута ѝ на архангел. Предвид настоящата ситуация обаче, това беше много опасен недостатък, защото с Величието идваше и имунитетът към него — Рафаел не можеше да се скрие от Юръм, но Кървавият ангел също не можеше да се скрие от него.

— Извикай Райкър да се върне веднага.

— Защо?

— Ти не можеш да видиш Юръм, но Елена е способна да го подуши.

— Той само се грижи за нея, нищо повече — отвърна Михаела с безразличие. — А ако загуби контрол, има и други ловци. — Пауза. — Тя е човек, Рафаел. Тя не знае нищо за удоволствието, което аз мога да ти покажа.

Рафаел разпери криле, готов за полет.

— Мисля, че Каризмън би откликнал. Той ти беше любовник навремето — отвърна Рафаел, застанал на ръба на терасата, готов за полет. Никакви парапети, нищо, никаква стена — тераса като за ангели, които никога не могат да паднат и да се размажат на земята.

— Но ти никога не си опитвал. Мога да правя неща, които ще превърнат вечността в еротичен сън.

— Проблемът, с който се сблъскват всички твои любовници, е кратка продължителност на живота.

Той полетя над моравата и дърветата. Райкър беше на няколко метра от Елена, усмивката му — злобна, смъртоносна. Елена не изглеждаше изплашена. Напротив — размахваше нож в ръцете си. Позата ѝ беше на човек, който е обучен да води битката лице в лице. Когато отвори уста да каже нещо, Рафаел кацна точно зад Райкър. Едната му ръка — на рамото на вампира, а другата на гърба му.

— Това е моя територия. Господарката ти е гост.

Това беше единственото предупреждение, което Рафаел отправи, преди да мушне ръка през дрехите, кожата, плътта и мускулите на вампира и да стисне изплашеното му сърце. Секунда по-късно това сърце вече беше в ръката му, а Райкър се гърчеше с лице, заровено в земята.

— Защо?

Той вдигна поглед към ужасените очи на Елена. Сърцето на вампира все още пулсиращо в ръката му.

— Има граници, които нито смъртни, нито безсмъртни не бива да прекосяват.

Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели около дръжката на ножа.

— И ти го уби?

Рафаел пусна сърцето му на земята и погледна кървавата си ръка. Дали и Юръм бе изтръгнал сърцата на жертвите си по този начин?

— Не е мъртъв.

— Аз... — Елена направи крачка назад в мига, в който той пристъпи една към нея. — Знам, че могат да оцелеят след ужасни травми, но ако извадиш сърцето му?

— Пак ли се страхуваш от мен? — Не беше виждал това изплашено изражение на лицето ѝ от първата им среща на покрива.

— Ти току-що изскубна сърцето на вампира с голи ръце. — Ехо от шока в гласа ѝ. — Да, страхувам се.

Той погледна кръвта по ръцете си.

— Не бих направил такова нещо с теб, Елена.

— Значи смъртта ми ще е сладка и бърза?

— Може би, вместо да те убивам, ще те направя своя робиня.

— Силно се надявам това да е твоята изкривена представа за шега. — Думите ѝ хапеха, но прибра ножа. — Трябва да се върнем, за

да се измиеш от кръвта. Вече така или иначе изгубих следата.

— Излетял е?

— Предполагам. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Взе ли картата с местата, където ходи?

— Ще бъде донесена до час.

Докато вървяха, той се запита защо мнението на едно смъртно същество има значение за него.

— Планираш да вървиш из тези улици, стараейки се да го надушиш?

— Да. — Тя крачеше до него уверено и смело. — Ако наистина е толкова полудял по нея, както предполагате, а и... по дяволите, та той я ухажда с топли човешки сърца... значи няма да се отдалечава много от нея.

— Не, няма да се отдалечи.

Родените от кръвта винаги убиваха друг ангел, преди да деградира напълно. В повечето случаи това беше ангел, близък до тях, някого, когото са обичали. Мрачно, кърваво причастие, сякаш с него прекъсваха всяка връзка с това, което са били преди.

Елена кимна.

— В такъв случай може би ще успеем да го хванем в леговището му, докато все още е отпуснат след количеството изпита кръв. Освен ако при вашата... раса нещата не стоят по друг начин.

Тя погледна към кървавата му ръка, пое си дъх през зъби и извърна очи.

— От това, което ни е известно... — Ръката му се сви в юмрук. — Родените от кръвта...

— Родените от кръвта? Имате име за това, в което се е превърнал Юръм? Което явно означава, че не е изолиран случай.

— Родените от кръвта — продължи той, без да обръща внимание на въпроса ѝ — се повлияват от пренасищането, във всеки един смисъл на думата, по същия начин, както е ѝ при вампирите. Ще му се спи, ще е мързелив, ще загуби част от силата си.

Елена не можа да прикрие гнева си, породен от отказа му да ѝ отговори, но всичко, което се канеше да му каже, потъна някъде, защото телефонът ѝ звънна. Тя бръкна в джоба и вдигна капачето.

— Да? — Хаос се спусна в очите ѝ. — Моля? — Пауза. За първи път я виждаше така несигурна. — Да, идвам. — Затвори телефона. —

Трябва да отида на едно място. Ще се върна, докато Михаела донесе картата.

— Къде отиваш? — попита той, но никак не му хареса изражението на лицето ѝ. Твърдо, сурово.

— Не ти влиза в работата.

Вероятно Рафаел трябваше да е ядосан. И онази част от него, с натрупания през хилядолетията опит, действително беше ядосана. Но останалата част беше просто заинтригувана.

— Даваш ми от моето лекарство? Или... с моите камъни по моята глава?

Тя сви рамене с присвити устни.

— Баща ти.

Раменете ѝ се сковаха.

— Сега и разговорите ми ли подслушваш?

— Дори архангелите не могат да правят това. — Не беше съвсем вярно, но той се бе закълел да не бърка в съзнанието ѝ и вече не го правеше. — Просто съм провел своите си проучвания.

— Браво на теб. — Ако думите можеха да режат, вероятно сега Рафаел щеше да е насечен на парчета. Впери очи в кървавия си юмрук и се запита дали Елена гледа на него като на някакво чудовище. — Джефри Деверо е единственото човешко същество, с което не можеш да се справиш.

— Както казах вече, не ти влиза в работата. — Челюстта ѝ беше стисната толкова силно, че вероятно вече я болеше.

— Сигурна ли си?

Въпросът на Рафаел кълтеше в главата на Елена, докато се изкачваше по стълбите от кафяв камък, водещи към офиса на баща ѝ. Имаше още един официален офис горе, в голямата сграда от стомана и стъкло, но именно тук се сключваха истинските сделки и се провеждаха тайните разговори. Освен това тук се влизаше единствено и само с покана.

Елена никога не бе прекрочвала този праг. Сега застана пред затворената врата и очите ѝ попаднаха на дискретна метална табелка.

Семейство Деверо беше много старо. Понякога си мислеше, че можеха да проследят корените му още до праисторическата ера. Устните ѝ се свиха.

Жалко, че никой никога не си даде труда да проучи корените на майка ѝ. Маргарите беше сирак, израснала из приютите в покрайнините на Париж, и нямаше история за проследяване. Нищо, освен блед спомен за мароканския произход на майка ѝ. Но тя беше безумно красива. Косата ѝ толкова руса, почти бяла. Златиста блестяща кожа. И ръцете ѝ. Надарени ръце. Магически ръце.

Елена така и не разбра защо родителите ѝ се бяха оженили. И най-вероятно никога нямаше да разбере. Единственият родител, който би ѝ казал, вече беше мъртъв, а другият очевидно бе забравил, че навремето е имал съпруга на име Маргарите, жена, която говореше с акцент и се смееше толкова силно, че можеше завинаги да изгони тишината.

Запита се дали баща ѝ мислеше някога за Ариел и Мирабел, или и тях бе изтрил от спомените си, от света си.

Очите на Ари, забити в нейните, докато пицеше. Кръвта на Бел по пода на кухнята. Кракът ѝ се плъзга в гъстата течност, болезнената твърдост на пода, когато падна. Топла влага под дланите ѝ. Ръка, която стиска едно все още пулсиращо сърце.

Елена разтърси глава и се опита да се освободи от аморфната каша спомени, които предизвикваха силно гадене.

Когато Рафаел го нямаше... тя пак си припомни, че той не беше човешко същество. Но архангелът на Ню Йорк не беше чудовището, с което трябваше да се види сега.

Тя бавно вдигна ръка и натисна звънеца. Забеляза и дискретната камера, която повечето хора вероятно никога не виждаха. Вратата се откряна секунда след това.

Не беше Джефри. Елена не очакваше, че сам ще отвори вратата на най-голямото си живо дете. Бе прекалено егоцентричен за такова усилие. Дори и да не бе виждал това дете от повече от десет години.

— Госпожице Деверо? — професионална и крайно изкуствена усмивка на лицето на дребна брюнетка. — Моля, заповядайте.

Елена влезе и огледа прозрачно бялата кожа на жената, която изглеждаше още по-нереално бяла на фона на морскосиния ѝ безупречен костюм. Елена си пое дълбоко дъх, усети как устните ѝ сами се огъват.

Жената като че замръзна. Гръбнакът ѝ се вдърви.

— Аз съм Джерълдин, личната асистентка на господин Деверо.

— Елена. — Тя се здрависа с жената и забеляза колко хладна е ръката ѝ. — Няма да е зле да си вземете рецепта за малко желязо.

Спокойното лице на Джерълдин съвсем леко се раздвижи.

— Ще послушам съвета ви.

— Да, непременно го вземи предвид. — Елена се питаше дали баща ѝ има някаква представа за малко по-различните сексуални предпочитания на асистентката си. — Баща ми?

— Моля, последвайте ме. — Колебание. — Той не знае. — Не беше молба, а декларация, изразена в стегнати, заоблени срички.

— Хей, това, което правиш в свободното си време, не влиза в работата на никого — каза спокойно Елена. Съзнанието ѝ се изпълни с образи: Дмитрий — наведен над шията на онази блондинка, глада в очите му, когато преряза гърлото му. — Само се надявам да си е заслужавало.

Жената се усмихна меко, почти интимно и поведе Елена по коридора.

— О, заслужава си. По-хубаво е от всичко, което можеш да си представиш.

Елена силно се съмняваше, защото съзнанието ѝ вече прожектиреше други образи: ръката на Рафаел върху гърдата ѝ, силна и притежаваща, опасна, много опасна. Колко жалко, че не можеше да забрави как същата тази ръка се вряза в гърдите на вампира и изтръгна сърцето му.

Джерълдин спря пред затворена дървена врата, кимна леко и отстъпи назад.

— Очаква ви.

— Благодаря. — Елена уви ръка около дръжката на вратата.

Джефри Деверо беше застанал до камината с ръце в джобовете. Раираният му костюм бе ушит по поръчка заради високата му фигура. Маргарите беше толкова дребничка. Елена бе наследила ръста си от баща си. Беше около метър и деветдесет без обувки, но така или иначе никой не го виждаше по чорапи — винаги изряден в очите на хората.

Бледосивите очи я гледаха с бдителността на ястреб или вълк. Лицето му представляваше композиция от остри линии и ръбове. Косата му беше силно изпъната назад. Повечето мъже на неговите години имаха посивели коси, но тази на Джефри бе преминала от аристократично злато директно към чисто бяло. Отиваше му и придаваше още по-контрастен релеф на чертите му.

— Елеонора. — Той доизбърса очилата си и ги плъзна по носа си. Същите тънки правоъгълни рамки, чийто ефект винаги ѝ бе създавал асоциации с дебели стени.

— Джефри.

Устата му изгъня.

— Не се дръж като дете. Аз съм ти баща.

Тя сви рамене и зае леко нападателна поза.

— Искаше да дойда, тук съм.

Думите излязоха ядни и груби. Десет години независимост и в мига, в който видя баща си, веднага се превърна в онази тийнейджърка, която бе прекарала целия си живот на колене пред него, молейки за любовта му, а в замяна на усилието я бяха изритали в корема.

— Разочарован съм — каза студено той. — Надявах се да си придобила малко грация покрай хората от обкръжението ти.

Тя се намръщи.

— Компанията ми е същата. Виждал си Сара, директора на Гилдията, на много събития, а Ранзъм...

Отвращение върху лицето му.

— Това, което правят приятелите ти ловци, изобщо не ме интересува.

— Така си и помислих.

Защо, по дяволите, беше дошла като изпълнително куче на секундата, в която я повика? Единственото ѝ извинение беше шокът.

— Защо тогава ги споменавах?

— Не говорех за тях, а за ангелите.

Тя премигна и се запита: как изобщо мога да се изненадвам? Джефри имаше пръст във всичко, което се случваше в града и което носеше печалба, голяма част от която не беше съвсем законна. Разбира се, ако споменеше, че бизнесът му не е снежнобял или поне с цвета на водна лилия, той щеше да я изпържи жива.

— Ще се изненадаш какво намират за допустимо и какво не — каза Елена.

Безмилостното правораздаване на Рафаел, гладната сексуалност на Михаела, Юръм и неговите касапски изпълнения. Нито едно от тези неща нямаше да се впише в утвърдените представи на баща ѝ за ангелите.

Той махна с ръка, сякаш думите ѝ няхаха никакво значение.

— Трябва да говоря с теб за завещанието ти.

Елена сви юмруци.

— Искаш да кажеш за тръста, който майка ми направи за мен.

Можеше да умре от глад по улиците, но тогава Джефри не ѝ даде и стотинка.

Кожата му се изопна върху скулите.

— Предполагам, човек не може да избяга от гените си.

Елена беше на една крачка да го нарече копеле, но по някаква странна ирония на съдбата именно гласът на майка ѝ успя да я спре. Маргарите я беше възпитала в уважение към баща ѝ. Елена не можеше да почита този човек, но поне можеше да уважи паметта на майка си.

— И да поблагодарим на бог за това — каза тя и го остави да си интерпретира обидата както си иска.

Джефри се завъртя и тръгна към бюрото до прозореца в другия край на стаята. Стъпките му попиваха в дебелия персийски килим.

— Тръстът можеше да бъде ползван на двадесет и петия ти рожден ден.

— Малко си позакъснял май, а?

Той извади един плик.

— Адвокатите ти изпратиха писмо.

Елена си спомни как изхвърли неотворения плик от адвокатите. Право в боклука. Тогава си помисли, че е поредното писмо, с което я караха да продаде акциите си във фирмата, които ѝ се падаха по наследство. Бяха ѝ дадени от дядо ѝ, бащата на Джефри, който я обичаше.

— Свършили са страхотна работа, но не са обърнали внимание на датата — добави Джефри.

— Не се опитвай да оправдаваш мързела си с други хора.

Той се върна при нея и набута плика в ръката ѝ.

— Парите са в сметка на твое име, с добра лихва. Всички подробности са тук.

Елена не погледна към плика.

— На какво се дължи това... лично отношение?

Бледосивите очи се свиха зад очилата.

— Колкото и да се отворачавам от избора ти на... професия...

— Не е избор — каза студено тя. — Помниш ли?

Мълчание. Мълчание, което я предупреждаваше никога да не споменава за онзи кървав ден.

— Както казах, колкото и да съжалявам за професията ти, благодарение на нея имаш достъп до много силни хора.

Стомахът ѝ се върза на възел. Какво, по дяволите, бе очаквала? Знаеше, че не означава нищо за този човек. И въпреки това беше дошла.

Вместо да се нахвърли срещу него, както би направила преди години, тя си затвори устата и се застави да изслуша какво има да ѝ казва баща ѝ и какво се очаква от нея.

— Сега разполагаш с възможност да помогнеш на семейството. — Стоманен поглед. — Нещо, което никога преди не си се замисляла да направиш.

Ръката ѝ се уви около плика.

— Та аз съм само ловец — каза тя, цитирайки думите му. — Какво те кара да мислиш, че се държат с мен по-добре, отколкото се държи собственият ми баща?

Той не помръдна и мускул.

— Казаха ми, че прекарваш доста време с Рафаел и че може би е отворен за предложения от твоя страна.

Елена наистина се стараеше да си внуши, че не се опитва да ѝ намекне това... което се опитваше да ѝ намекне.

Цялото ѝ същество се разтресе.

— Ти би превърнал и собствената си дъщеря в курва?

Никаква промяна в изражението му.

— Не. Но ако тя вече го прави по свой избор, не виждам защо да не се възползвам от ситуацията.

Елена усети как лицето ѝ става бяло като чаршаф. Без нито една дума повече тя се обърна и излезе от стаята. Вратата се затръшна зад гърба ѝ.

Секунда след това чу бесен удар. Кристал, който се разцепва на милиарди парченца от сблъсъка с тухлената стена.

Тя спря, изумена от мисълта, че бе успяла да предизвика някаква реакция, макар и толкова негативна, от винаги контролиращия се Джефри Деверо.

— Госпожице Деверо? — Джерълдин вече бягаше към нея. — Чух... — Гласът ѝ бе изпълнен с несигурност.

— Съветвам те да се покриеш за известно време — каза Елена, излизайки от състоянието на вкаменелост, и забърза към вратата.

Джефри се беше побъркал, защото Елена бе посмяла да му възрази и го беше предизвикала, за разлика от останалата сплотена дружинка психопати. Това нямаше нищо общо с факта, че бе нарекъл дъщеря си курва. В лицето.

— И, Джери? — обърна се да погледне момичето. — Никога не му позволявай да разбере.

Асистентката кимна отривисто с глава.

Никога досега Елена не бе изпитвала такава благодарност заради шума в града, но докато се отдалечаваше от мъжа, който бе дал спермата си и нищо повече за нейното създаване, беше истински щастлива.

Ръката ѝ се сви в юмрук и си спомни за плика. Застави се да се успокои, за да може да мисли, и отвори писмото. Това беше паметта на майка ѝ и Елена отказваше Джефри да я омаловажава.

В общата схема на нещата парите бяха малко — домът на Маргарите беше поделен между двете ѝ дъщери, а парите бяха от

продажбата на нейните уникални завивки. Никога не се наложи да ползва тези пари, защото Джефри бе настоял да ѝ даде голяма издръжка.

Мъжествен смях, две силни ръце я мятат във въздуха.

Елена се запрепъва, почти ударена от спомена, но после го избута настрана. Това беше само спомен или може би само нейната измислена в онези години реалност. Баща ѝ винаги е бил суров човек, вярваше в строгата дисциплина и не знаеше как се прощава. Но Елена беше принудена да признае, че бе изпитвал нещо към своята съпруга от Париж — огромна издръжка, подаръци, скъпоценни камъни по всеки повод. Къде бяха заминали всички тези неща? При Бет?

Елена не се вълнуваше от финансовата стойност на завещанието, но ѝ се искаше да има поне едно-единствено нещо, което някога е принадлежало на майка ѝ. Знаеше само това: когато се върна от пансиона за лятото, всяка следа от Маргарете, Мирабел и Ариел бе заличена от къщата. Включително одеялото, което Елена така дълбоко ценеше и обичаше като живо същество още от петия си рожден ден насам. Когато се завиеше с него, винаги си представяше майка си и сестрите си.

Някой се удари в рамото ѝ.

— Хей, разкарай се от пътя — каза един висок слаб студент и ѝ показа среден.

Тя му върна жеста, но беше благодарна, че момчето я извади от парализата.

Един бърз поглед към часовника. Да, имаше още малко свободно време.

Тръгна към банката, упомената в писмото. За щастие се намираще доста близо.

Когато попълни документите и започна да се приготвя да тръгва, управителят на банката я попита:

— Желаете ли да видите съдържанието на трезора?

Тя се загледа в подпухналото му лице, вероятно резултат от прекалено много и прекалено хубава храна и малко упражнения.

— Трезор?

— Да — кимна той и оправи вратовръзката си.

— Няма ли да ми трябва ключ? Искате ли да се подпиша някъде?
— Знаеше, че се подписва такава карта, само защото ѝ се бе наложило

да провери по време на едно преследване на вампир. Беше доста заплетена ситуация тогава.

— Обикновено да, но вашият казус е малко необичаен — каза той и пак оправи вратовръзката си. В превод: баща ѝ беше използвал бог знае какви връзки и само той бог имаше представя какъв е бил мотивът му.

— Добре.

Пет минути по-късно вече беше подписала и ѝ даваха ключа.

— Последвайте ме. Тук разполагаме с двойна защита. Аз имам ключа за общия трезор, а само вие за самата кутия.

Управителят на банката я поведе през тихите коридори на солидната сграда, някъде към задните помещения. Трезорите се намираха зад няколко електронни врати, които изглеждаха доста странно в... стомаха на историческата сграда.

Елена.

Знаеше, че това тъмно нашепване не е само във въображението ѝ.

— Махай се.

Управителят се обърна и я погледна изумено. Тя се престори, че вади нещо изпод нокътя си.

Закъсняваш.

Тя присви очи и се замисли дали си струва да го гони от съзнанието си. Струваше ли си?

Има кола, която ще те вземе, когато излезеш от банката.

Тя внезапно спря и се загледа в гърба на управителя. Надушваше страха му.

— На кого се обадохте преди няколко минути?

Когато я погледна, в очите му имаше паника. Заешки очи.

— На никого, госпожице Деверо.

Тя го изгледа студено, за да му даде възможност да разбере, че я беше вбесил достатъчно.

— Покажете ми трезора.

Видимо изненадан от поведението ѝ, той веднага изпълни. Елена го изчака, докато постави дългата кутия на масата, и го отпрати с ръка, сякаш беше досадна муха. Той беше едно голямо нищо, една мравка в армията на Рафаел. Останала сама, тя се загледа в стената срещу себе си.

— Рафаел?

Нищо.

Със силно присвити устни тя отключи кутията, махна капака... не знаеше какво бе очаквала, но каквото и да беше, там го нямаше.

Кутийки за бижута, писма, завързани с панделки, снимки, една квитанция от брава. Най-отгоре имаше черна кожена тетрадка със златисти метални ръбове. Тя протегна длан, докосна я, отдръпна се назад и затръшна кутията. Не можеше да го направи, не и днес. Извика управителя, каза му да прибере кутията обратно и попита:

— Откога е тук?

Той погледна в папката си.

— Последно е отваряна преди петнадесет години.

Тя грабна папката от ръката му, преди да успее да се съпротиви, и се загледа в подписа в дъното на първата страница.

Джефри Паркър Деверо.

Петнадесет години. Лятото, когато бе затрил майка ѝ и по-големите ѝ сестри от лицето на света. Само че тази кутия имаше друга история.

Мамка му!

Тя набута папката в ръцете на управителя и закричи с решителна стъпка през пищно обзаведената и миришеща на много, много похарчени пари банка, към двете тежки стъклени врати на изхода, където портиерът вежливо ѝ отвори.

— Благодаря — каза тя, но усмивката на портиера се преобрази в истински шок секунда след това. Елена проследи погледа му и забеляза изумително красив мъж със сини криле, облегат най-спокойно на една улична лампа.

Потокът коли от тази страна на улицата беше изчезнал за сметка на натовареното движение от другата страна на платното, както и по отсрещния тротоар. Сякаш цялото население на Ню Йорк бе решило да излезе и да мине да го огледа.

— Илиум — каза тя, стъпвайки на тротоара.

— На твоите услуги. — Той метна ръка към ферарито, паркирано на метри от него. Червено като пожар.

Разбира се.

Тя го погледна въпросително.

— Как побираш крилете си вътре?

— Уви, аз само мога да гледам. — Метна ѝ ключовете.

Тя ги хвана по рефлекс и попита:

— Чия е тази кола, която струва няколко милиона, и какво ти е направил горкият човек?

— На Дмитрий. И... просто така.

Това почти я накара да се засмее. Изобщо не би предположила, че е на Дмитрий.

— Картата?

Очите му — живо плаващо злато, поразително открояващо се на фона на черната му, сякаш потопена в синьото на нощта коса, се преместиха към колата.

— В жабката е.

Не че нямаше да изпита истинска наслада да направи някое и друго кръгче в безценната кола на Дмитрий, но...

— Трябва ми кола, която няма да се откроява толкова много.

— Има подземен гараж на две пресечки. Влез там и смени автомобилите. — Той направи няколко крачки назад и размаха крилетете си.

— Показваш ми прелестите си ли?

— Оуі, оуі. — Усмивка, изпълнена с абсолютен мъжки чар.

— Косата ти истинска ли е?

Кимане.

— И очите — също. Казвам само в случай че си се зачудила. —
Още една съблазняваща усмивка.

Елена забеляза как едно самотно перо се откъсна от крилетете му и бавно се спусна на паважа.

— Ако не го вдигнеш, скоро тук ще се избият за него.

Той проследи погледа ѝ и каза:

— Ще го взема и ще го пусна от небето. Някой ще намери своята магия.

Тя се засмя саркастично, но странно... идеята я докосна. Елена отвори колата и влезе. От другата страна на тротоара хората снимаха кой с каквото устройство имаше подръка. Като обезумели.

Елена завъртя очи.

— Литвай, преди да са те нападнали да те пипат.

— Може и да изглеждам красив, Елена, но съм доста опасен. —
Най-рафинираният шепот с британски акцент, прошепнат във въздуха.

— Никога не съм се съмнявала в това.

Тя подкара колата. Знаеше, че той лети след нея. Може и да беше опасен, но не беше архангел. И какво, по дяволите, си е мислил Рафаел? Защо ѝ беше изпратил такъв красив...

О, той е знаел. Знаел е защо Джефри я беше извикал, защо най-сетне след толкова много години бе решил да проговори на дъщеря си, за която винаги е мислил като за най-вонливия разложен боклук.

И не само че е знаел, но и съвсем точно бе предвидил нейната реакция.

И ѝ беше поднесъл възможно най-сладкото отмъщение.

Елена се усмихна.

Дъщерята, която Джефри Деверо не желаше, която бе изхвърлил на улицата, беше достатъчно важна, за да заслужи ангелски ескорт. Толкова палаво, толкова безразсъдно почти. Едва ли вече имаше човек в града, който да не бе чул за това.

Телефонът ѝ звънна. Беше на светофара, така че вдигна.

— Сара, имаш големи уши.

— Седнала си на сладки приказки с някакъв ангел, който ще е причина за милиони мокри сънища. Така поне чувам.

— Те всички са красиви.

Но красотата не беше достатъчно условие, не и за Елена.

— Но не всички имат сини криле с пръски от сребро, нали?

— Телевизията?

— Камери, телефони. Хората не виждат често ангели, които се разхождат по улиците. — Нашепната въздишка. — Досега знаех само, че имаме такъв в града, но не бях виждала снимка отблизо. Красив. Мога направо да ухапя това твърдо...

Елена се засмя.

— Спокойно, момиче, женена си.

— А и като стана дума за вкуване на разни неща. Дийкън...

— Прекалено много подробности. Ще се обадя по-късно — каза Елена и затвори.

Точно се канеше да завие към гаража, когато едно синьо перо се приземи в скута ѝ. Устните ѝ потръпнаха в усмивка, но беше прекалено късно да вдигне поглед, понеже вече влизаше в гаража.

Спря колата пред застаналия като на пост вампир, който я бе закарал до дома на Рафаел. Въпреки мрака в подземие то той носеше

очила. Елена си помисли, че ако имаше очи като неговите, и тя не би се лишила от слънчеви очила.

Излезе, пусна косата си и се закичи с перото на Илиум.

— Ако Блубел не внимава, скоро ще си изгуби всичките пера. И то за няколко секунди. За втори път — каза вампирът.

Елена пак върза косата си на опашка и кимна към стария седан зад него.

— Ключовете? — каза и му метна тези от ферарито.

— На таблото — отвърна той, оттласна се от вратата на колата и добави: — Рафаел иска да се обаждаш на всеки десет минути.

— Кобра, кажи на шефа си, че ще се обадя, когато имам какво да докладвам.

Той сложи очилата над главата си и тя видя цялата ужасяваща сила на тези страшни очи.

— Предпочитам Венъм.

— Сериозно ли? — каза саркастично Елена с повдигната вежда.

— И все пак е по-добре от някакво тъпо име на някакъв разлигавен задник като Илиум. И какво, по дяволите, означава такова име? — Остра усмивка, проблясване на кучешки зъб. Нарочно, съвсем нарочно. Независимо от перфектната гладка съвременна реч Венъм беше прекалено стар, за да си позволи да допуска грешки.

— А ти такъв ли си?

— Какъв?

— Отровен като името си?

Още една зловеща усмивка. Върхът на езика му докосна кучешкия зъб, а когато го отдръпна, тя видя перла от златна течност.

— Опитай ме и сама ще видиш.

— Може би по-късно, след като оцелея от ноктите на Михаела.

Той се засмя. Богат мъжествен звук, който накара жената, излизаща от асансьора, да изтърве чантата си и да застине с широко отворена уста. Венъм не забеляза. Очите му не се откъсваха от Елена. После бавно плъзна очилата пред очите си.

— Никой не излиза жив от ноктите на Византийската покровителка.

Кожата на Елена настръхна. Древността, полъхът на стари, стари времена притиснаха кожата ѝ. Не му отговори. Отвори вратата на

седана, свали прозорците и докато се отдалечаваше, забеляза как Венъм тръгва към жената до асансьора.

29

Елена караше вече от десет минути, когато се сети, че е забравила да се обади на Сара. Забеляза една незаета зона за товарене на стока, спря и набра номера ѝ. Приятелката ѝ вдигна на първата секунда.

— Ключките се въртят като вятърна мелница. Всички са се побъркали. Някои казват, че синият ангел е излетял с теб. Държал те е в ръцете си.

— Ангелите не се принизяват дотам, че да пренасят простосмъртни. — Освен ако простосмъртният не трябва да бъде на определено място на секундата. — Има ли друго, което трябва да знам?

— Изчезнали момичета. Петнадесет. Миналата седмица. — Това вече беше гласът на директора на Гилдията. — Хвани копелето, Ели.

— Ще. Петнадесет? — Къде, за бога, бяха другите седем тела? — Знаеш ли кога са изчезнали?

— Ти още ли нямаш тази информация?

— Не.

Или ангелите не знаеха всичко, или не ѝ казваха и я държаха със затворени очи. Ръката ѝ здраво стискаше телефона.

— Няма кой знае какво. Едната група е изчезнала преди два дни. Другата група снощи или много рано сутринта.

— Благодаря, Сара. Целуни Зоуи от мен.

— Добре ли си? — Тревога във всяка дума. — Кълна се, Ели, само кажи и ще намеря начин да те измъкна оттам.

Елена знаеше, че Сара веднага ще я измъкне. Гилдията бе оцеляла толкова много години благодарение на лоялността между хората.

— Добре съм. Трябва да го хвана.

— Съгласна съм, но помни, че ако стане много напечено, веднага заставаме зад теб.

— Знам. — Гърлото ѝ се стегна. Елена знаеше, че този коментар с двойко значение трябваше да я разсмее и гърлото ѝ се сви. — Нали си наясно колко е опасна нашата Аш? Преди час ми се обади да ми каже, че има запаси от някакви гранати, които можели да ме заинтригуват. Отговорът ми беше: „За какво, по дяволите, говориш?“.

— Аш си е такава — засмя се Елена.

— Но знаеш ли... може да са ти от полза в преследването, каквото и да е това, което преследваш. Една дума, Ели. Това е всичко необходимо и имаш всеки един от нас зад гърба си.

— Благодаря. — Елена затвори, преди да се поддаде на изкушението да каже прекалено много.

После си пое дълбоко дъх и подкара към Кулата на Ангелите.

Както очакваше, оказа се, че Михаела прекарва по-голяма част от времето си или в имението си, или край Кулата. Само от време на време ходеше в един отдалечен магазин.

Елена изчакваше колите да минат, за да направи завои с намерението да обиколи наоколо, когато усети шепота.

Киселина, примесена с кръв.

Изскочи от колата, без да обръща внимание на псувните на шофьорите зад нея, и бавно се завъртя на триста и шестдесет градуса.

Ето.

Скочи в колата, паркира. Сега, когато бе надушила миризмата, щеше да е много по-добре да продължи пеша.

Богат, тежък черен шоколад. Греховен. Прелъстителен.

Тя спря и подуши въздуха.

— Дмитрий. — Вампирът или минаваше случайно, или просто беше някъде из района. При повечето вампири това нямаше да има значение, защото щеше да успее да раздели миризмите, но присъствието на Дмитрий беше прекалено силно за нея и като се вземе предвид, че следата от Юръм беше по-стара...

Тя бръкна в джоба си и извади телефона.

Мамка му.

Набра Рафаел.

— Елена.

Кръвта ѝ пламна отвътре навън само от звука на този глас — секс, лед, болка и удоволствие.

— Миризмата на Дмитрий ми пречи. Губя следата.

— Намерила си следа от Юръм?

— Да. Можеш ли да накараш Дмитрий да се махне.

Пауза.

— Вече си тръгва.

— Благодаря — И затвори телефона. Много след това този глас щеше да виси като закачен за душата ѝ, щеше да пребивава там, да се настани, да се чувства като у дома си.

Тя прочисти мислите си и започна да оглежда и да души.

Ароматът на Дмитрий изчезваше с феноменална скорост. Или бягаше, или беше с кола. Не я интересуваше особено.

Единственото, което имаше значение сега, беше фактът, че е загубила Юръм... О, не, ето го. Тя се обърна наляво и се затича.

Беше пробягала дължината на около десет блока, когато нещо я накара да вдигне поглед. Небето, което доскоро беше ясно и синьо, се пълнеше с мрачни сиви облаци, но тя улови синя светлинка, която веднага изчезна.

Илиум?

Охрана ли имам?

Елена сви рамене и спря в средата на жилищен квартал. Между два блока забеляза малък магазин за плодове и зеленчуци. Пешеходците бяха много по-малко, отколкото на мястото, което бе оставила зад гърба си. Някои от минувачите я оглеждаха притеснено и едва тогава Елена разбра, че бе извадила един от ножовете си и го стискаше в ръка.

— Госпожице! — Разтреперан глас.

— Ловец съм от Гилдията. Картата ми е в задния джоб. На лов съм. — Ловците имаха разрешително за всякакъв вид оръжия. И тя никога не излизаше без тях.

— А!

Елена му показва празната си лява ръка.

— Ще бръкна да я извадя. Става ли?

Силна миризма на киселина. Тежка, гъста, мрачна, кървава.

По дяволите! По дяволите!

Сега трябваше да бърза по следата, а не да се занимава с някакво бебе ченге, което не знаеше нищо за работата на ловците. Какво ги учеха в полицейската академия в наше време?

Вик на жена някъде напред. Проблясък от синьо в сивото небе. Елена погледна ченгето, което стоеше като препарирано, и побягна.

Знаеше, че няма да я последва. Стоеше като... като треснат от ангел. Около пет процента от хората изпадаха в такова състояние, когато видеха ангели, знаеше също, че има и измислено лекарство, но пък много от тях не искаха да се „лекуват“.

— Когато видя ангел, виждам съвършенството — беше казал един мъж в някакъв документален филм. — През времето, което прекарвам с това съвършенство, ударен от тяхната магия, се чувствам толкова близо до рая. Защо да се отказвам от това?

За една много кратичка и много болезнена секунда Елена завидя на полицая. Тя бе загубила преди цели осемнадесет години невинната си вяра в божествените създания, които се грижеха за хората. Дълги години. Тогава с камерата я бяха уловили как съзерцава ангела с отворена уста, с такова обожание, с такова подчинение, че докато се гледаше след това на записа, ѝ се догади.

Благодаря, но не, благодаря.

Десет минути по-късно усещаше миризмата като болка в гърлото, като гъст слой от козина по езика си. Огледа се. Беше в един от богатите райони до Сентръл парк. Сградите бяха красиви, елегантни, скъпи. Нямаше жилищни блокове, а само имения. И тогава видя.

Силната концентрация на енергия.

Реши да остави на Рафаел да изглади всички подробности, в случай че някой я забележи как се катери по красивата метална ограда на самостоятелен жилищен комплекс. Вдясно имаше малка пътечка и тя тръгна по нея към задната част.

— Частен парк?

Изумително. Не знаеше, че нещо такова може да съществува в центъра на Манхатън. Квадратното парче земя в наситено зелено беше обградено от къщи с европейски дизайн и стил. Тя сбърчи вежди и докосна най-близката стена, но не усети познатото сензационно чувство за нещо антично. Изкуствена имитация, въздъхна тя разочаровано. Някой предприемач бе отрязал едно парче земя, направил бе една английска градина, един комплекс край нея и вероятно за това са му платили яки пачки.

Ангелите имаха толкова много пари, че можеха да си позволят да ги горят, за да се топлят.

Миризмата беше ужасно силна тук, но не беше прясна.

— Тук е бил, но си е заминал.

— Сигурна ли си?

Тя подскочи и размаха ножа, но когато се съвзе от уплахата, зад гърба си видя Рафаел.

— Къде, за бога... О, Величието?

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Къде е бил?

— В къщата мисля — отвърна тя, опитвайки се да успокои пулса си. Също и да се укроти, преди да го наръга в сърцето заради уплахата, която ѝ беше причинил.

— Мислех, че не се появяваш на обществени места.

Очите му се зареяха в косата ѝ.

— Никой не гледа. Прекалено са заети да наблюдават акробатиката на Илиум.

Тя не обърна внимание на мрака, който се спусна в очите му, мрак, който ѝ подсказваше, че не бива да говори за Илиум.

— Трябва да влезем в къщата — каза тя и мина покрай него. Точно когато се запъти към задната врата, ръката му стисна нейната.

Тя застина, готова да му опонира и да се бори в името на категоричното си решение да влезе, но тогава разбра, че целта му бе само да махне перото на Илиум от косата ѝ, а не да я спре да провери в къщата.

— О, за бога! Сега щастлив ли си?

Той смачка перото в ръката си. Между пръстите му се процеди струйка син пращец, който бавно затанцува към земята и по тревата. Реши да не го пита как и защо го е направил.

— Имаш ли нещо против да влезем с взлом?

— Венъм ми казва, че вътре не се усеща човешки пулс.

Стомахът ѝ се сви.

— Смърт? Той може да надушва смърт?

— Да. — Пусна ръката ѝ и тръгна пред нея.

Елена се огледа, обърна се към улицата и забеляза Венъм, който ги наблюдаваше откъм портала, който странно, но вече не беше заключен. Изглеждаше като един подмокрящо красив бодигард, нещо

съвсем обичайно за този район. Доволна, че никой няма да им попречи да влязат, тя последва Рафаел.

— Чакай — каза, когато ръката му опря дръжката. — Може да активираме някоя аларма и да привлечем внимание.

— Вече сме се погрижили за това.

— Венъм? — Елена се зачуди на бързината на някои вампири.

Леко кимване.

— Да, бива го за такива неща.

— Защо ли се учудвам? — промърмори Елена и... — О, господи! — Едва преглътна надигналата се от стомаха ѝ течност, когато усети миризмата, която нашепваше от къщата.

— Ела, Елена — подкани я той и ѝ подаде ръка.

Тя дълго гледа ръката.

— Аз съм ловец — каза, но въпреки това уви пръсти около неговите.

Някои кошмари са прекалено злокобни, за да застанеш сам пред тях.

Прекрачиха заедно. Крилете на Рафаел минаха лесно през голямата врата.

— Родена за ангел — каза той и се загледа пред себе си.

На целия първи етаж нямаше никакви преградни стени. Килимът в хола беше с образа на Роршах в червено върху бяло. Може би трябваше да бъде истинска жестока експлозия от цветове, но странно... беше някак безформено и сиво. Пердетата бяха издърпани встрани, апартаментът преливаше от притъпени тежки сенки, които сякаш заглушаваха шума и увеличаваха в пъти... всичко останало.

Разложение. Киселина. Секс. Вкусовете се смесваха като ужасяваща палитра върху езика ѝ.

— Правил е секс с тях.

Рафаел погледна към телата, провесени от дървените греди на тавана. Огън в сините му очи.

— Сигурна ли си?

— Надушвам.

Макар че Елена можеше да надушва предимно вампири, нейното обоняние беше много по-силно от това на повечето хора и... както се оказваше сега, и от това на архангелите.

— Няма кръв.

Елена се загледа в петната по килима.

— Какво му казваш на това? — попита тя.

Не, нямаше да се принуждава да поглежда пак нагоре, нямаше насила да вкарва този ужас в съзнанието си, нямаше да позволи на тези парчета страх и терор да изгорят дупки в него.

Увиснали ръце и крака се полюшваха от въздуха, идващ от климатика. Застинали в тотален ужас. Бледа разтворена кожа. Устни, сякаш боядисани със синя боя. Коса, използвана като примка за бесене.

Ръката на Рафаел се затегна около нейната и той внимателно я издърпа от ръба на пропастта.

— Не е пил от кръвта им. Раните са брутални, но няма следи да е ял.

Тя вече знаеше, че нито едно медицинско лице няма да потвърди смъртта на тези момичета. Ако имаше някакъв начин Юръм да бъде спрял, тя трябваше да ги разгледа, трябваше да се увери. Това беше нейно задължение.

— Срежи ги — каза му с дрезгав глас. — Трябва да видя раните отблизо.

Той пусна ръката ѝ.

— Ножа ти?

Елена сложи ножа в протегнатата му длан и го наблюдаваше, докато той вървеше към злокобната експозиция в хола. Крилете му бяха леко повдигнати, за да не оставя следи по пода. И после помахаше с едното си крило. Мощен вятър.

Телата се разлюляха.

Елена побягна през вратата, хукна по тревата и повърна всичко, което беше изяла днес. Стомахът ѝ се свиваше в болезнени контракции много след като в тялото ѝ не остана нищо и когато някой ѝ подаде края на маркуч с вода, тя го сграбчи като че животът ѝ зависеше от това. Изми лицето си и после залепи устни към маркуча, сякаш от него течеше нектар.

— Благодаря — каза и вдигна поглед. Очите на Венъм я гледаха с подигравателна усмивка.

— Ловецът с голямата уста се изплаши от малко кръв. — Спря водата. — Илюзиите ми са разбити.

— О, горкото разочаровано бебче — отвърна тя и избърса устата си с длан.

— По-добре ли си? — попита той, но от всяка дума капеше преструвка.

— Ухапи ме по задника — обърна се и се насили да продължи напред. Обратно към ужаса.

— О, имам пълното намерение да го направя, но не точно по дупето. И не само. Навсякъде.

Елена метна един нож напосоки и с неприкрито задоволство чу как той псува ядосано, защото беше хванал ножа от острата му страна и бе порязал ръката си.

С нови сили тя прекрачи прага. Рафаел беше в хола и полагаше и последното тяло на килима. Държеше жената нежно, люлееше я в ръцете си. После я нареди до останалите тела. Елена преглътна тежко и тръгна към него.

— Извинявай за това — рече тя, но не обясни повече. Не можеше да му каже истината. Не и за това. Той я погледна.

— Не съжалявай. Да можеш да изпитваш ужас и страх — това е истински дар.

Елена се зачуди.

— А ти можеш ли?

— Прекалено малко. — Мрак от древността помете чертите на лицето му. — Виждам съм безкрайно много зло, така че дори загубата на толкова много невинни едва ме докосва.

Нечовешкото в думите му сви сърцето ѝ.

— Разкажи ми — каза тя.

— Не. Вече имаш достатъчно кошмари в главата си. — Погледна я. — Тръгни след Юръм. Това може да почака.

Тя знаеше, че е прав. През следващите няколко минути се опита да намери мястото, откъдето бе излязъл. След малко се върна побесняла в къщата.

— Излетял е оттук.

— Тогава трябва да огледаме телата и да видим дали можем да разберем нещо от тях — кимна той към наредените трупове.

Тя кимна кратко и клекна до първото тяло.

— Разрязана е с тъпо оръдие от шията до пъпа. — Органите на момичето не бяха в тялото му. — Намери ли органите?

— Да, има колекция зад гърба ти в ъгъла.

Пореден порив да повърне. Гърлото ѝ гореше, но тя стисна зъби и продължи:

— Няма следи от зъби, просто я е разрязал с нож.

Когато тръгна към следващото тяло, осъзна, че не бе погледнала лицето на първото момиче. А това беше грешка. Юръм би могъл да е изсмукал кръвта от устата ѝ. Веднъж бе видяла тяло, което беше напълно обезкървено от една целувка.

Стомахът ѝ се сви болезнено. Пресегна се да докосне лицето, но се спря и каза:

— Имам нужда от ръкавици.

— Кажи ми какво искаш да видиш. — Крилете на Рафаел изпълниха полезрението ѝ, когато застана от другата страна на тялото.

— Не ставай глупав — промърмори тя и избута ръката му настрана. — Може да е имала човешки вирус или Юръм да я е заразил, така както се притеснявахте за оцелялата жена.

Сини, сини очи срещнаха нейните.

— Аз съм безсмъртен, Елена — меко напомняне, което я размаза като удар с гуле. Разбира се, че беше безсмъртен. Как можа да забрави!

— Устата — отвърна тя и откъсна очи от това лице, което не можеше да принадлежи на нито един смъртен човек, независимо с какво го бе благословила природата. — Отвори устата.

За щастие лицето не беше вцепенено и Рафаел успя да отвори устата, без да се налага да чупи челюстите, което нямаше да е никакъв проблем за него.

Елена извади малко фенерче от страничния джоб на панталоните си и насочи светлината към вътрешността на устата.

— Не, не е хапал.

Минаха и през останалите тела методично и детайлно. Всички бяха разпорени с нож. Първата жертва е била жива по време на... разрязването. Останалите са били мъртви.

— Никакви следи от зъби. Но това не означава, че не е изсмукал кръвта от раните.

Или от органите им.

— Изсмукването на кръвта със зъби е част от удоволствието, Елена.

— В такъв случай със сигурност не е ял. Просто ги е изтезавал.

— Родените от кръвта могат да потиснат глада си.
Парчетата от пъзела се нареждаха.

— О, това са първите тела, първо е убил тях, а след това момичетата в склада.

Климатикът бе предотвратил разлагането на телата, но сега, когато се загледа по-отблизо, забеляза признаци, че това се е случило поне преди ден, преди два дни дори — цветът на изсъхналата кръв по стените, липсата на всякаква скованост в телата, синините и охлузванията като зловещи цветя на смъртта, изпълнени с изтеглената надолу кръв.

Всички ловци трябваше да изкарат курс по основните детайли на смъртта, защото често първи намираха жертвата на вампира. Сега, когато натискаше синините, нямаше никаква промяна в оцветяването, кожата не побеляваше и не се пълнеше с кръв.

— Тези са били само за практика — каза тя.

— И въпреки това миризмата му те доведе дотук.

Елена се заклати на пети и се загледа в кървавото петно — това на килима.

— Прав си. Копелето се е върнало да се полюбува на производението си.

— Ще накарам да организират наблюдение на мястото. — Той се изправи. Пръстите му бяха покрити със застояла кръв — като прах. Дрехите му бяха в петна от пренасянето на трупове. Спомни си, когато държеше кървавото пулсиращо сърце в ръцете си, но сега никак не й изглеждаше чак толкова ужасно. Не и след това.

Юръм си бе играл с жертвите си, както котка си играе с мишка — не иска да я изяде, а само да я изтезава. Човек можеше да каже много неща за архангела на Ню Йорк — безмилостен, със сигурност можещ да убие, без да премисли два пъти, но никога не изтезаваше никого просто заради самото удоволствие от това да гледа страданията на жертвата си.

Всичко в действията на Рафаел бе продиктувано от крайната цел. Дори ако тази цел беше да изплаши хората, за да не смеят никога да го предадат и излъжат.

Елена отиде в кухнята да си измие ръцете и извика оттам:

— Върнал се е след клането в склада, може би да им се полюбува, може би да си почине, но погледни това. — Тя посочи с крака си една купа, която се бе изтърколила под кухненската маса. — Изхвърлил я е, след като е разбрал, че кръвта, която е запазил, не може да го задоволи.

— Тук е било мястото му за забавления, но после е осъзнал, че предпочита играчките му да са живи.

— Да, ще иска прясна кръв. — Думите й бяха студени, но трябваше да се съхрани такава, ако не искаше да си позволи да чувства.

Рафаел кимна.

— Мислиш ли, че ще излезе тази вечер? — попита той, а това беше вероятност, за която на Елена дори не ѝ се щеше и да си помисля.

— Дори и да е постоянно жаден за още и още кръв, бих казала, че едва ли ще е тази вечер, като се има предвид как се е наблъскал в склада.

И точно тогава навън заваля пороен дъжд. Заизлива се от гръмотевичното небе сякаш някой бе завъртял огромен кран.

— Мамка му! — Елена се извърна към вратата и се загледа изплашено в дъжда. — Мамка му. Мамка му, мамка му.

Рафаел само я наблюдаваше как беснее и после каза спокойно:

— Мисля, че каза, че Юръм е излетял оттук.

— Всички следи от миризмата, всичко, което ме доведе дотук... сега замина по дяволите. Сега дъждът ще го заличи от града. — Тя изпищя от бяс. — Единственото нещо, което можеше да обърка нещата, довеждайки до такъв фатален изход, беше дъждът. Вампирите, които знаят какво правят, заминават за най-влажните места на света.

Искаше ѝ се да избие всички богове, които изливаха дъждовете, но нямаше как и реши вместо това да изрита масата.

— Мамка му, как заболя!

Рафаел кимна към вратата.

— Погрижи се за това.

Нямаше защо да се обръща, за да разбере, че Дмитрий е пристигнал. Ароматът му я обвиваше като в меко одеяло.

— Изключи го или ще го набуча на собствения ти крак!

— Не правя нищо, Елена.

Тя го погледна и изопнатите черти на лицето му ѝ казваха, че не се шегува с нея, че не искаше да я обърка.

— Мамка му, мамка му! Пренапрегната съм. Прекалено много адреналин. Скоро ще започна да се сривам.

Способностите ѝ, сетивата ѝ, усещанията ѝ винаги се изостряха до краен предел преди нервен срив.

— Най-добре е да легна да поспя няколко часа, за да не стане по-зле. — Предната нощ бе спала едва един-два часа на онзи проклет стол. — Няма да мога да надуша нищо, докато Юръм не излезе пак.

Докато не извърши поредното убийство.

— Наблюдавате ли Михаела? — попита Елена и погледна Рафаел. — Тя е най-добрият ни шанс да го хванем.

— Тя е архангел — напомни ѝ Рафаел. — Ако ѝ предложи да подсиля охраната ѝ с мои хора, би било равносилно на това да ѝ кажа, че е слаба.

— Тя е отказала? — Елена поклати глава. — В такъв случай моля се Михаела да има силни хора, а ти да разполагаш с добри шпиони.

Бясна на ангелите и на тяхната арогантност, на дъжда, на цялата Вселена, тя изхвърча гневно навън, без да каже нито дума повече, без да се обърне.

Венъм беше пред портала. Проклетият вампир изглеждаше красив дори и мокър.

— Имам нужда от кола.

За нейна изненада той пусна ключовете в ръката ѝ и посочи седана, който бе паркирала далеч оттук преди... векове.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Реши, че вампирът си играе с нея, но не ѝ се занимаваше да му отвърща подобаващо или да му се зъби. Тръгна към колата.

Иди в дома ми, Елена. Ще се видим направо там.

Тя отвори вратата, избърса дъждовните капки от лицето си, отвори уста и усети свежестта на дъжда върху езика си.

О, тази свежест не беше от дъжда, това беше Рафаел, който чакаше отговор.

— Знаеш ли, май е време да приема офертата ти.

За коя конкретно говориш?

— Онази, да ме чукаш до безпаметност.

Трябваше да забрави. Кръвта, смъртта, цялото зло, изпръскало стените на тази съвсем невинно изглеждаща градска къща.

Един добър човек не би се възползвал от теб, когато си в такова емоционално състояние.

— Да, но хубавото е, че ти не си човек.

Да.

Бедрата ѝ се притиснаха само от силата на тези два звука. Болезнено желание.

Тя пхна ключа в таблото и потегли.

Мирисът на дъжд и море, свежестта избледняха в съзнанието ѝ. Рафаел бе излязъл, но бе оставил някакъв екзотичен аромат върху

езика ѝ, който пренастройваше тялото ѝ да усеща уханието на архангела, а не това на вампири.

Не че така нещо можеше да се поправи.

Висналите тела, сенките по стените.

Не, нямаше никакви сенки. Не и днес.

Ръцете ѝ здраво стискаха волана. Спря на един светофар. Съзнанието ѝ — замъглено от дъжда и спомените.

— Набутай ги обратно. Не си спомняй — заповяда си на глас.

Но беше прекалено късно. В съзнанието ѝ изникна онази стена с една-единствена ужасяваща сянка. Полюшваше се на лекия бриз, нахлуващ през отворените прозорци.

Майка ѝ винаги отваряше прозорците. Обичаше да мирише на свежо.

Някой зад нея започна да натиска клаксона и Елена разбра, че светофарът е светнал зелено. Тя поблагодари на другия шофьор, че я е изкарал от спомена, и се опита да концентрира всяка частичка от себе си върху шофирането.

Очакваше, че улиците ще са задръстени от трафика заради дъжда, но всъщност бяха плашещо тихи. Сякаш гъстият паднал над града мрак беше някаква злокобна сила, която бе заловила и отвела хората дълбоко в земята, в ръцете на смъртта.

И ето как с мълниеносна скорост тя пак се озова в огромното антре на Голямата къща, която Джефри беше купил след... След.

Такава Голяма къща за четиричленно семейство. Елегантна, стара, солидна. Идеалният дом за мъж, който планира да стане кмет.

— Мамо, у дома съм.

Тихо. Толкова тихо.

Паника в гърлото, болка в очите, кръв в устата ѝ. Беше си захапала езика. От страх. От ужас. Но не, там нямаше и следа от вампир.

— Мамо? — Треперещ въпрос. Начупен.

Погледна към коридора и се зачуди защо майка ѝ е оставила едната си обувка в средата на антрето, на плочките.

Може би я е забравила?

Маргарите беше различна. Красива, дива, артистична. Понякога забравяше кой ден от седмицата е, понякога обуваше две различни обувки, но това не беше проблем. Не и за Елена.

Обувката я подмами, накара я да влезе вътре.

Трясък, разбит звук и споменът се пръсна под ускорения безразборен пулс на настоящата реалност. Тя наби спирачки. Заля я потресаващото усещане, че нещо бе рикоширало от предното стъкло на колата.

— Исусе! — Елена изскочи от автомобила. Дали беше ударила някого?

Вятърът се врязваше в косата ѝ, пилееше я, дърпаше я, докато дъждът се сипеше с безмилостни удари по тялото ѝ. Тази буря бе дошла точно като гръм от ясно небе. Едно леко потрепване на радара на природата.

Преборвайки се с вятъра, тя мина пред колата. Ужас пролази по гръбнака ѝ, когато осъзна, че на шосето няма никого. Може би хората бяха решили да изчакат дъждът да премине. Дъждът се стичаше в очите ѝ. Щеше да е едно дълго, дълго чакане.

На чистачката се бе закачило едно мъртво листо, а на няколко метра от колата видя скършен клон. Облекчението ѝ прошепна успокоително през тялото ѝ, но за всеки случай Елена провери навсякъде.

Нищо. Само клонче, отчупено от вятъра.

Побягна от дъжда и затвори вратата на колата. Премръзнала. Но студът идваше отвътре навън.

Пусна отоплението. Костите ѝ бяха като заледени. Избърса лицето си с длан и през целия път до къщата на Рафаел остана фокусирана върху настоящето. Духовете продължаваха да шепнат в ухото ѝ, но тя отказваше да ги чуе. Ако не ги слушаше, нямаше да могат да стигнат до нея и да я повлекат обратно в кошмара.

Точно спираше пред къщата, когато мобилният ѝ звънна. Беше го държала в джоба си и сега той бе напълно мокър, но все още работеше. Веднага разпозна номера.

— Ранзъм?

— Кой друг? — Джаз. Гласът на певицата, нисък и гъст като дим от пура. — Ели, чувам разни неща.

— Мога да ти кажа... — започна, но той веднага я прекъсна.

— Не, чувам неща, които трябва да знаеш.

— Казвай. — Ранзъм бе израснал на улицата и имаше контакти, каквито никой друг от Гилдията нямаше. Повечето от хората, които се

измъкваша от живота на улицата, губеха контактите си и околните вече им нямаха доверие, но Ранъм не бе допуснал това да се случи. Дори в качеството си на ловец се радваше на още по-добра позиция и на уважението на уличните банди. — През последните няколко дни има много силна активност измежду ангелите и вампирите. Навсякъде са.

— Добре. — Това не беше нищо ново. Хората на Рафаел търсеха следи от Юъм.

— Говори се за изчезнали момичета.

— Аха.

— Де предупредя ли момичетата? — Гласът му беше напрегнат. Елена знаеше, че много от проститутките в града му бяха приятелки.

— Нека помисля. — Внимателно прецени информацията, която бе събрала за жертвите. — Смятам, че за разлика от друг път са в безопасност.

— Сигурна ли си?

— Да. Жертвите изглеждаха съвсем... невинни.

— Девствени?

Едва сега Елена се усети, че не бе проверила. Голяма грешка, която щеше да поправи веднага.

— Да, вероятно. Но все пак няма да е зле да кажеш на хората си да се грижат един за друг.

— Благодаря. — Той въздъхна облекчено. — Но не се обадих за това. Носи се слух, че и ти си на прицел.

— Моля? — Елена буквално застина.

— Да, и сега става още по-яко. — Гневът му вибрираше в слушалката. — Очевидно един архангел иска смъртта ти. Какво, по дяволите, си му направила?

Тя сбърчи вежди.

— Не на него, а на нея.

— А, тогава не бих се притеснявал. — Сарказъм във всяка сричка. — Според клюката тя иска главата ти на сребърен поднос. Между другото това е в буквалния смисъл.

— Боже, благодаря, че поясни.

— Но все още не е издадена заповед за залавянето ти.

Кучката Михаела си играеше игрички.

— Благодаря за предупреждението.

— И какво ще правиш? Ще се опиташ да се измъкнеш от лайната, в които са те набутали, или ще убиеш архангел?

— О, така обичам, когато даваш да се разбере колко много вяра имаш в мен.

— Не. Просто знам, че съм в завещанието ти.

— Прекалено съм ценна сега, за да ми посегне някой.

— А когато им свършиш работата?

Вратата на колата се отвори отвън и огромни криле изпълниха полезрението ѝ.

— Ще обмисля възможностите си. После ще говорим. — Елена затвори телефона, преди Ранзъм да е казал нещо друго, и погледна в невъзможно сините очи. Очи, които поставяха предизвикателство пред всяка реалност.

— Михаела наистина ме иска мъртва.

Изречението на Рафаел не помръдна.

— Не позволявам на никого да чупи играчките ми.

Може би думите му трябваше да я раздразнят, но тя се усмихна.

— Уау, направо се разтопих.

— С кого говори?

— Силно чувство за притежание?

Той сложи длан на бузата ѝ. Мокро, безкомпромисно докосване.

— Също така не позволявам на никого да си играе с играчките ми.

— Внимавай — промърмори тя и се завъртя в седалката така, че краката ѝ докоснаха земята. — Може да реша да се ядосам. Имам въпрос.

Тишина.

— Всички ли бяха девствени — попита Елена.

— Как разбра?

— Злото е предсказуемо.

Лъжа. Защото злото понякога беше коварен крадец, който се промъква и ти отнема всичко, което обичаш, като за сметка на това ти оставя само ехото по една празна призрачна стена.

Тънка сянка, поклащаща се почти нежно. Като люлка.

Рафаел втри палеца си в долната ѝ устна.

— Виждам кошмарите в очите ти.

— А в твоите аз виждам секс.

Той се изправи, вдигна я от седалката и я обгърна в капана на тялото си. Крилете му се простряха като огнена дъга, блеснали от дъждовните капки. В извивката на чувствената му уста имаше напрежение, капка жестокост.

Елена се наведе напред, уви ръце около врата му и се остави на чистата наслада, породена от силата му. Днес тя щеше да наруши всички правила. Нямаше да спи с вампир, щеше да се качи направо на върха и майната му на всичко останало.

— Е, кажи ми как го правят архангелите? — Силен порив на вятъра спря въздуха към дробовете ѝ и открадна последните ѝ думи, но той бе чул. Устните ѝ докоснаха неговите.

— Все още не съм се съгласил.

Тя премигна. Той се изтегли назад, а Елена съвсем се намръщи.

— Правиш се на труднодостъпен?

— Хайде, Елена, трябваш ми здрава.

Тя затръшна бясно вратата на колата и изпсува под носа си. Тръгна към къщата. Мълчаливото присъствие на Рафаел. Засега смъртоносната опасност да не реагира прекалено остро на думите му беше ако не предотвратена, то поне потисната.

Когато стигнаха до вратата, тя все още се цупеше. Икономът отвори.

— Ваната е готова, сир. — Погледна и нея с известно любопитство. — Госпожице.

Рафаел го освободи с поглед и икономът сякаш се стопи в дървото.

— Банята е на горния етаж.

Тя се заизкачва по стълбите, но не стъпваше, а направо тропаше с крака като сърдито дете. Беше я разпалвал, беше я дразнил, докарвайки я до ръба, а днес, когато истински имаше нужда да се освободи от напрежението, той пак си играеше с нея.

Точно! Играчка. Добре, щом така иска, така да е. Щеше да се концентрира върху работата си.

— Успяхте ли да потвърдите, че е правил секс с жените? — попита Елена.

— Да, но само с тези в къщата. Другите в склада не бяха докосвани... в този смисъл. — Вървеше зад нея. Достатъчно близо, за да усеща дъха му във врата си.

— По коридора, третата врата вляво.

— Задължена съм ти — каза саркастично тя и забеляза, че вляво имаше само парапет и никаква предпазна стена. Сякаш ядрото на къщата беше едно огромно отворено пространство.

— Означаваш ли нещо? Сексуалният контакт?

— Вероятно, но по телата нямаше други следи, освен смъртоносните рани, така че сексът може да е бил по взаимно съгласие, или поне с някои от тях. — Напълно възможно. Архангелите бяха харизматични, секси, имаха невероятно... задължаващо привличане. Юръм се беше превърнал в чудовище, но вероятно на вършен вид бе не по-малко красив от архангела на Ню Йорк.

Не, Рафаел попадеше в съвсем самостоятелна лига, никой не може да се сравнява с него, помисли си веднага тя.

— Или пък е правил секс с тях след смъртта им — каза той.

Елена беше прекалено уморена, за да намери сили да се отврати. Сложи ръка на дръжката на вратата.

— Може да е задоволил първоначалния си глад за кръв чрез секс. Но сега вече само кръв ще го задоволи. — Ръката ѝ се стегна около дръжката. — И сега ще умрат още жени, защото аз изгубих следата.

— Но броят им щеше да бъде по-голям, ако изобщо не се беше родила — каза информативно той. — Елена, от векове съм на тази земя. Двеста или триста мъртви е малка цена за спирането на един Роден от кръвта.

— Двеста или триста?

— Няма да допусна да се стигне дотам. — Тя отвори и влезе във... фантазия.

Въздухът напусна дробовете ѝ, докато Елена стоеше с широко отворени изумени очи. В огнището вляво езиците на огъня плавно танцуваха. Златистите им отблясъци бяха обградени от тъмен камък със сребърни, дълбоко заровени нишки. Пред камината имаше огромен килим. Толкова пухкав, че ѝ се прииска да се търкулне на него. Гола.

Това значи било да си угаждаш и да глезиш душата и тялото си!

В другата част на стаята имаше врата, която очевидно водеше към банята. Вана, която очакваше само нея. И все пак тя стоеше на място и не мърдаше.

Защото между камината и изкушаващата баня имаше легло. По-голямо от всяко друго легло, което бе виждала. Легло, на което можеше

да легнат десет души, без изобщо да се докосват. Беше високо, но нямаше облегалки, само един изопнат на голяма площ матрак, покрит със среднощно сини чаршафи, които ѝ обещаваха, нашепваха ѝ как нежно ще я гаят и милват. Топли екзотични милувки.

Възглавниците бяха в другия край на стаята, до вратата.

— Защо? — Тя се покашля, за да прочисти гърлото си. — Защо толкова голямо?

Ръцете му на таза ѝ. Пръсти, впити в кожата ѝ.

— Крилете, Елена.

Бързо шумолене и крилете му бяха разперени максимално.

Вратата зад тях се заключи.

Елена остана сама с архангела на Ню Йорк. Пред легло, направено за човек с огромни криле.

31

Тялото ѝ потрепери.

Смехът на Рафаел беше дрезгав, мъжки, по начин, който ѝ казваше, че сега вече я е хванал натясно.

— Първо банята — каза той.

— Мислех си, че ми се правиш на пуритан.

Той прокара пръст по шията ѝ. Тя потрепна, но този път причината беше друга.

— Искам да изясним основните правила, преди да започнем това — каза Рафаел.

Тя насили краката си към банята.

— Знам правилата. „Не очаквай нищо друго, освен малко да си потанцуваме под завивките, гледай да не ти изскочат очите, дръндрън... И да не си изгубиш ума.“ И така нататък. — Думите се лееха от устата ѝ, но докато говореше, сърцето ѝ някак започна да я дърпа, да я опъва и леко да прескача.

Елена изпадна в тотална паника. Не, Елена П. Деверо, никога не би проявила такъв идиотизъм, че да дадеш сърцето си на един архангел.

— Нали за това става ду... Майко мила! — Беше влязла в банята. — Това е по-голямо от спалнята!

Не съвсем, но да, почти. „Ваната“ беше с размерите на средно голям плувен басейн, но извивките ѝ бяха толкова нежни и чувствени, истинска пречистена еротика, самото изкушение. Вдясно беше душът, но край него нямаше никакво стъкло. Един безкрай от напръскани със злато плочки.

И тогава една крушка светна в мозъка ѝ.

— Криле, Елена — прошепна тя. — Всичко е направено, за да може да побере тези красиви криле.

— Да разбирам ли, че отговарят на критериите ти? — Звукът от нещо меко, удрящо се в плочките, я накара да се обърне.

Ризата на Рафаел беше на пода, гърдите му бяха голи. Имаше изключително голяма опасност да ѝ потекат лигите. Буквално. Но ѝ беше толкова трудно да не огледа най-красивото мъжко тяло, което някога бе виждала.

— Какво правиш? — попита тя с продран глас.

— Ще си вземам вана — отвърна той с повдигната вежда.

— Ами правилата? — Пръстите ѝ незнайно защо се оказаха хванали подгъва на тениската ѝ — беше готова да метне мръсния мокър парцал през главата си.

Той изрита ботушите си, без да откъсва очи от нея, докато тя събличаше блузката си. Остана по стегнат спортен сутиен.

— Можем да ги обсъдим и във ваната — отвърна той. В гласа му имаше такова категорично обещание за секс и когато Елена погледна надолу, разбра защо. От дъжда сутиенът ѝ бе станал като втора кожа и зърната ѝ бяха очертани до последния детайл.

— Добре, съгласна съм.

Не можеше да го гледа и да мисли едновременно. Ето защо тя се обърна с гръб и махна чорапите и ботушите си. После и сутиена. Пръстите ѝ бяха на колана на широките панталони, когато зад гърба си усети горещината на пламналото му тяло. Секунда след това той вече махаше ластика от косата ѝ. За нейна изненада беше много внимателен и не болеше. Мокрите кичури удариха гърба ѝ. Устни върху врата ѝ. Горещи. Греховни.

Тя потрепери. Пак. Цялата ѝ кожа настръхна.

— Не играеш честно — каза тя.

Големи топли ръце галеха мокрото ѝ тяло, обвиха гърдите ѝ. Тя помръдна при смелото настъпление, простена.

— Достатъчно. Студено ми е. — Макар че той я подпалваше.

Тялото ѝ гореше. Целувки по врата. Тя наклони глава да оголи шията си. Езикът му се спусна надолу да догони една дъждовна капка, паднала от косата ѝ, стигна до рамото и после пак нагоре. Пръстите му се закачиха за колана на панталоните ѝ.

— Не. — Елена се отдръпна назад. — Първо правилата.

— Да, правилата са много важни.

Тя очакваше той да мине покрай нея и да влезе във „ваната“. Не го направи. Устните ѝ се извиха. И Елена реши, че след като така и така живее опасно, може да кара докрай и да рискува. Разкопча

панталона си и с едно движение го събу заедно с бикините. После изрита всичко настрани.

Погледна през рамото си. В очите му — кобалтова светкавица. Жива. Въртяща се по начин, който ѝ напомняше неговото безсмъртие. Дъхът ѝ спря, но знаеше, че ако има намерение да се заплита с точно този мъжки индивид, трябваше да отстоява своето.

Хвърли му палава усмивка и тръгна към стълбите в единия край на басейна. И после влезе.

— Оооооо... — Течен рай. Тя се потопи, изплува и махна косата си от лицето.

Той беше там, усещаше го, усещаше как я гледа с тези невероятни очи, но този път не очите я хипнотизираха. Не и когато голото му тяло беше пред нея. Тяло, изваяно като в истинска фантазия, магия; тяло, което да може да носи силата му, тежестта му, тяло, което да може да лети.

Погледът ѝ галеше очертанятията на гърдите му, корема, плъзна се надолу. Въздухът се процеди между зъбите ѝ и тя се насили да го погледне пак в лицето.

— Ела тук — каза Елена.

Той я погледна въпросително, но за нейно абсолютно изумление изпълни командата. Докато Рафаел слизаше във водата, тя огледа силните мускули на краката му. Какво ли е да почувстваш тази сила около себе си? Стомахът ѝ се сви.

Никога през живота си не бе желала мъж с такъв нечовешки глад. Никога досега не се бе чувствала така наясно със собствената си женственост. Рафаел можеше да я скърши като клонка. За жена като нея, ловен боец, това не беше заплаха... но най-мрачното от всички изкушения... това вече беше заплаха.

Ръката ѝ се сви в юмрук, когато си спомни как я накара да си пререже дланта. Не беше забравила и не хранеше никакви романтични илюзии, че той някога би се променил, че би станал повече... човек. Не, Рафаел беше архангелът на Ню Йорк и тя трябваше да е готова да легне в едно легло с този мъж.

Елена се настани в другия край. Водата се плискаше в гърдите ѝ. Крилете му се свиха. От топлината на водата косата му започваше да се начупва в прелестни къдрици.

— Защо се бавиш? — попита тя, тъй като вече беше видяла ерекцията му.

— Когато си живял толкова дълго... — клепачите му, сладно спуснати, но погледът определено върху нея — се научаваш да цениш и бавно да преглъщаш нови усещания. Те са голяма рядкост в живота на безсмъртните.

За нейна изненада тя се беше приближила до него. Той уви ръка около кръста ѝ, придърпа я към себе си и тя го обкрачи. Краката ѝ се заключиха зад гърба му.

— Сексът не е ново усещане за теб — каза задъхано тя и прокара топлината между краката си по ерекцията му.

Не можеше дори да започне да описва усещането за него.

— Не. Но ти си.

— Никога ли не си правил секс с жена ловец? — усмихна се тя и захапа устната си.

Но той не се усмихна.

— Не съм имал Елена.

Думите бяха дрезгави, произнесени с толкова интензивност. Елена се почувства като пълно негово притежание. Тя уви ръка около врата му, облегна се назад, за да го погледне.

— А аз никога не съм имала Рафаел.

В този момент нещо напълно се промени. Нещо във въздуха, нещо в душата ѝ. После ръцете му се разпериха върху гъба ѝ и чувството изчезна. Не, нищо не е, само си въобразявам. Беше изморена, изнервена и толкова алчна за този безсмъртен, който изобщо не прикриваше факта, че независимо от похотта все пак можеше да я убие.

— Правилата — каза бавно той, задържайки погледа ѝ. Тя се притисна към дължината на ерекцията му. Днес Елена имаше нужда от удоволствието, което Рафаел можеше да ѝ даде. И дори то да беше примесено с малко жестокост, така да бъде.

— Да?

Той я накара да застане неподвижно, стисна я в силните си ръце.

— Докато това свърши, аз ще бъда единственият ти любовник.

Мускулите ѝ се стегнаха при абсолютната власт и чувство за притежание, съдържащи се в това изречение.

— Докато кое свърши?

— Този глад.

Проблемът беше, че Елена се страхуваше, че тази буря никога няма да отшуми, че ще легне в гроба си с незагасналия копнеж по архангела на Ню Йорк.

— Само ако изпълниш едно мое условие — каза тя. Това не му хареса. Кожата се изопна върху костите му. Напрежение в ръцете му.

— Каж ми.

— Никакви вампири, ангели и смъртни жени и за теб — тя заби нокти в рамото му. — Няма да те делия с никоя. — Елена беше играчка, но играчка с нокти.

Изражението му се отпусна, в кобалтовите му очи — далечно ехо от задоволство.

— Съгласен.

Тя очакваше, че ще се съпротивлява и бе подготвена за битка.

— Сериозно ти казвам. Нито една любовница. Ще отрежа ръцете, които са те докосвали, ще хвърля телата им на място, където никой никога няма да ги намери.

Гнусната ѝ закана го развеселяваше.

— А мен? Мен какво ще ме направиш? Ще ме застреляш пак ли?

— Отказвам да изпитвам вина за това. — Макар че изпитваше. Малко, незначително зрънце вина, но беше там. — Боли ли те?

Той се засмя и този открит смях беше като милувка.

— Ах, Елена, ти си толкова огромно противоречие. Не, не боли. Заздравя.

Искаше да се държи като истинска зла кучка, но тази негова усмивка ѝ причиняваше... неща. Топеше я отвътре навън.

— Каж ми от какво се възбуждат архангелите?

— От голи жени, ловци на вампири, като за начало. — Той я придърпа към пениса си и я задържа така, че да не мърда. — Крилете ми — каза и целуна врата ѝ, намери онова чувствително местенце точно под вдлъбнатинката на шията. Това я разнежи, искаше да му върне... услугата.

— Крилете ти? — прошепна и ухапа шията му. По цялото ѝ тяло пълзеше плашеща топлина. Беше си помислила, че ѝ трябва бърз и здрав секс, да я чука яростно и безмилостно, докато избие всички мисли от главата ѝ. Но сега, когато се намираще в ръцете му, едно

бавно спускане в сексуалната забрава беше много по-добро и обещаващо.

Когато той не ѝ отговори, тя реши да проведе свое собствено проучване. Гальовно прокара ръка по горния край на дясното крило. Тялото му застина под нея. Не разбираше дали е направила нещо много добро или напротив — много лошо. И понеже усещаше как пулсира под нея твърд и горещ, реши да приеме, че е нещо хубаво, и повтори движението. Този път той потръпна.

— Те са като ерогенна зона? — Тя присви очи, зарови пръсти в косата му и го накара да я погледне. — Нейно Величество Кучката си търкаше крилете в твоите.

Той ѝ позволи да го скубе, макар че и двамата знаеха, че може да се освободи за секунда.

— Да, ерогенна зона са, но само в определени ситуации. — Един дълъг пръст се завъртя около зърното ѝ.

Тя го перна през ръката.

— Не вярвам.

Той премести пръста си в сгъвката на лакътя ѝ. Елена потръпна.

— Това място чувствително ли е и в нормална ситуация?

— Хм. — Не беше съвсем убедена, но пусна косата му и го остави да я целува.

Когато прекъснаха целувката, за да си поемат дъх, той поясни:

— Чувствителни са, много дори, но са ерогенно чувствителни само в сексуален контекст, какъвто е всеки един контекст с теб.

— Предполагам, че над хиляда години живот е много време да се научиш как да господстваш с чара си и да омагьосваш жените — каза тя в устните му. Перфектни устни. Можеше да ги яде и смуче с часове. — Навярно си падаш по много неща.

— Предимно към жени бойци.

Беше прекалено заета да го целува, за да отговори веднага. Цялото ѝ тяло бе фокусирано върху него. Усещаше кожата си толкова чувствителна — струваше ѝ се, че може да гръмне всеки миг.

— Във ваната?

Той поклати глава.

— Искам да те видя в леглото си.

— Още един паднал ловец — промърмори тя. — Къде е сапунът?

Той се пресегна и взе почти прозрачен сапун, прокара го по дланите си и бавно започна да гали и масажира цялото ѝ тяло. Миришеше на него — на вода, гора и вятър. Ароматът се издигна и напълни сетивата ѝ.

— Много ли ловци падат? — попита Рафаел и прокара насапунисаните си длани по гърдите ѝ.

Тялото ѝ се скова от нов прилив на желание.

— Вампирите са секси — каза по-скоро за да го подразни. — А ангелите прекалено надуты, за да се занимават с нас, хората. Мислех си, че сте твърде еволюирали за мръсен секс, сякаш е под достойнството ви.

Той я погледна през дългите си клепачи. Мокрите му хлъзгави ръце между краката ѝ обещаваха да правят с нея неща, които вероятно бяха дори незаконни.

— В такъв случай тази вечер ще ти бъде образователна.

Тя започна да се движи по пръстите му, искаше да го накара да бърза, да не спира.

— Да, моля. Образовай ме.

Той ѝ подаде сапуна, но ръката му остана между краката ѝ, галеше я с такова търпение, на което нито един мъж никога нямаше да се научи и за десет хиляди години живот.

— Хайде, ловецо, твой ред е да ме образоваш.

— Урок номер едно — задъхани думи. — Винаги давай на ловеца това, от което се нуждае. — Без да изпуска погледа му, който скоро и неизменно щеше да я докара до оглушително кресчендо, тя насапуниса ръцете си и започна да изучава тялото му. Апетитно, мускулесто, жилаво. И тогава той оципа клитора ѝ, тя извика силно, изпусна сапуна и се хвана с хлъзгавите си ръце за раменете му. Заплахата на оргазма беше на секунди разстояние.

— Престани — прошепна тя. И той изпълни. Но само за да вкара два пръста в нея.

— Пусни го — каза и устните му се придвижиха към изопнатата линия на челюстта ѝ.

Да пусне? По време на секс? Никога не бе успявала. Не и след първия път. В невинността си тогава тя бе задържала оргазма толкова упорито, че счупи ключицата на любовника си. Но Рафаел не беше човек и нямаше да се счупи. И нямаше да ѝ каже, че е луда.

И тогава суровото удоволствие взе решението вместо нея. Архангелът завладя устните ѝ в жестока целувка, дуел на езици, докато пръстите му бясно блъскаха в нея. Елена свърши в помитащ болезнен оргазъм.

— Ставай — каза той след малко, когато тя успя да слезе на земята.

Елена се изправи и целуна по челото Рафаел, който я последва с изненадани очи.

— Колко дълго мога да се надявам на такова безропотно отношение? — попита той.

— Изчакай и ще видиш.

Тя му позволи да води към душа, където той изплакна тялото ѝ и после я уви в кърпа с цвета на небето. Той също се изплакна и Елена използва случая да се наслади на прелестната гледка, докато Рафаел сушеше тялото си.

Той със сигурност знаеше колко е красив, по какъв начин това се отразява на морала и стандартите на хората, но докато го гледаше сега, Елена разбра, че той страдаше от липса на всякаква суета. И имаше логика: ако обелиш пластове на цивилизацията един по един, оставаше само той, ядрото, воинът. А външният му вид беше просто още едно оръжие, добавено към арсенала.

Без предупреждение той разтърси перата си и я обля с милиони малки капчици.

— Хей!

Но тя вече увиваше тялото си в кърпа и вземаше още една, за да изсуши крилете му. Той я наблюдаваше как пристъпва към него.

— Ще изсъхнат сами.

— Но дали ще е толкова забавно с мокри криле? — Тя погледна многозначително към ерекцията му и безкрайно нежно, с огромно внимание започна да попива водата от крилете му.

— Побързай, Елена. — Онази кобалтова светкавица се беше върнала. — Готов съм да те чукам до забрава.

О, мили боже! Тя хвърли кърпата, придърпа лицето му и започна да го целува безкрайно, жадно, диво. И ѝ се стори, че му харесва, защото той махна кърпата от тялото ѝ, вдигна я, уви краката ѝ около кръста си и тръгна към изхода на банята.

— Мой ред е, ловецо.

Рафаел я пусна леко на леглото.

— Много хубаво — въздъхна тя, почувствала греховната прегръдка на чаршафите, но очите ѝ бяха заковани в тези на архангела. Погледът му беше толкова горещ, топящ, мъжки, собственически, че за секунда се запита дали не би искал да я задържи за себе си.

— Имал ли си някога робини? — попита.

Устните му се извиха леко, но това беше веселие, наръсено със сексуален глад.

— Много. — Той пусна глезените ѝ и разтвори краката ѝ. — Всичките готови да служат и да се подчиняват. По всеки един възможен начин. Тя се опита да ритне, но той я притисна силно, лицето му — издължено от нечовешко сексуално желание. А това ужасно възбуждаше. — Някои от тях бяха посветили години от живота си да се научат как да докарат един мъж до екстаз. Вампирите имат стотици години опит.

— Копеле. — Думите му я срязаха, но коремът ѝ беше стегнат в непоносимо очакване.

— Но... — той я придърпа и с един силен тласък влезе в нея — на нито една от тях не съм забранявал да има други любовници.

Гърбът ѝ се изви като арка, дъхът ѝ секна, когато усети как я изпълва, когато почувства този обтегнат екстаз. Когато след много време успя да си поеме дъх и отвори очи, забеляза, че той също се бори да запази контрола си.

— Не ми се струваш от съществата, които обичат да делят с някого друго. — Гласът ѝ беше суров.

— Не, не обичам. Ако някоя от тях отидеше при друго — той бавно се изтегли назад, — имаше стотици, готови да заемат мястото ѝ. Нямало е никакво значение за мен.

Елена почти не можеше да мисли, цялото ѝ същество беше концентрирано върху мястото, където телата им се сливаха. Дори и да

беше останала някаква логика в главата ѝ, тя падна раздробена от тежката съблазън в думите му.

— Ако легнеш с друг любовник, Елена — той тласна пак в нея и дъхът ѝ излезе като стон, — това, което ще направя с него, ще се превърне в кошмар, който ще остане завинаги в историята на тази планета. — Хлъзгавото движение на мъжко тяло по женско, две слети тела, богата, необхватна страст, еротична експлозия. Екстаз.

Последното нещо, което мина през ума ѝ, беше, че някак бе подценила силата на комбинирания глад на тези две тела.

Когато се събуди, спеше върху нещо меко, топло, копринено. Отвори пръсти и погали...

— О!

Тя скочи, изплашена до смърт, и прокара ръка по величието на едното му крило.

— Крилете ти! — прошепна.

— Те са силни — лениво мъжество в гласа му, изпълнено със... нещо?

Тя се канеше да се обърне да го погледне, за да разбере какво е това нещо, когато забеляза тялото си.

— О, не, пак си го направил!

Цялото ѝ тяло от главата до петите блестеше. Ангелски прах дори в порите ѝ, по клепачите. В устата. Онази специална... направа.

Той погали бедрото ѝ и после плъзна ръка по гърдите ѝ.

— Не исках, стана случайно.

Това в гласа му... неудобство ли беше? Тя се начумери и облиза лъскавото нещо от устните му. Тялото ѝ се затопли, нещо палаво и гъделичкащо се изля в нея. И вече гореше.

— Реагирал си според ситуацията?

Той стисна ръката ѝ.

— Имаш ли оплаквания, Елена?

Тя се усмихна, защото разбра, че архангелът бе загубил контрол.

— Не, за бога. Никакви. — Елена се завъртя в ръцете му и го погледна в очите. Усмивката ѝ помръкна. — Изглеждаш... различен. — Не че можеше да го обясни, не че можеше да го определи с думи, дори не можеше да го усети, но изглеждаше различен.

Лицето му помръкна още повече. Сянка се спусна над очите му.

— Ти ме направи по-смъртен.

Проблясък от спомен. Рафаел на пода в апартамента ѝ, последните думи, преди да дойдат вампирите да го отнесат.

— Какво означава това?

— Не знам.

Целувката му беше истинска тропическа треска. Той беше заробен в нея, преди да се опомни. Правиха секс бързо, задъхано, с ярост. Беше абсолютно божествено.

Много, много по-късно, когато обещанието за нов ден се прокрадна на хоризонта, тя се опита да измие праха, но успехът беше частичен. Кожата ѝ грееше, но не се забелязваше кой знае колко много. И за щастие това нещо не светеше в тъмното.

— Ако някой опита от това нещо, ще иска ли да ми потроши кокалите от чукане?

— Да. — Очите му горяха. — Така че не им позволявай да го вкусват.

Жестокостта в заканата му я накара да застине.

— Рафаел, не тръгвай да трепеш хората заради мен.

— Ти направи избора си.

Да, да спя с архангел.

— Мисля, че сексуалният ми заряд започва да се изчерпва — каза тя и облече нов чифт широки панталони в тъмнобежово и черна тениска. Сложи и черен пуловер. Беше рано сутринта и навън бе тъмно. Дъждът бе охладил земята и беше студено.

— Съвсем сериозно, Рафаел, ако тръгнеш да трепеш невинни хора, ще хукна да те преследвам.

Елена не си направи труда да крие оръжията си, в това число специалния пистолет. Извади всичко от чантата си и го нареди на леглото, след което започна да ги слага по тялото си.

Лицето му остана безизразно, гледаше я. Крилете му, огрени отзад от пламъците на камината. Великолепното му тяло само в чифт черно бельо.

— Меденият месец свърши? — попита той.

Тя закричи по килима и застана до него с очи, впити в лицето, което знаеше, че ще вижда в съзнанието си до края на живота си.

— Не. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци върху голите му гърди и тя изчака да наведе главата си, за да може да го целуне. — Ето какво ще ти кажа: ако искаш да продължиш да ме наричаш играчка, нямам нищо против, но не очаквай да се държа като такава.

Ръката му на врата ѝ. Предупредително стискане.

— Не се опитвай да ме командваш, малки ловецо. Аз не съм...

Останалите думи заглъхнаха в бял оглушителен звук.

Ела, малки ловецо. Опитай.

— Елена! — Острите му думи я издърпаха обратно в реалността.

— Да, добре — каза тя и се покашля. — Радвам се, че изяснихме това. Дъждът спря...

— Какво виждаш?

Тя го погледна в очите, поклати глава.

— Не съм готова да ти кажа.

И вероятно никога нямаше да бъде.

Той не я заплаши, не се закани да го изтръгне от нея насила.

— Вали, но съвсем леко, което би трябвало да го държи в ступор — каза той.

— Да. Не помислих за това. Не обичат студа, нали? — Въпросът ѝ беше риторичен. — Особено след като са преяли.

— Но пък и Юръм не е вампир.

Тя въздъхна ядно.

— Тогава какво, за бога, е той? Кажи ми!

— Той е Кървав ангел. — Рафаел тръгна към прозореца, но Елена знаеше, че сега вижда жестоки, грозни, ужасяващи неща и изобщо не гледа в мрака на отиващата си нощ. — Истинско уродливо изчадие, което не може и не бива да съществува.

Гневът в гласа му се усещаше почти като физическа сила.

— То първият ли е?

— Той е първият в моя живот. Но Леуан казва, че е имало и други.

Елена се спомни снимките на най-стария архангел. Тя беше най-възрастна и в Кръга на Десетимата и показваше някакви, макар и незначителни, признаци на стареене. Но те не отнемаха нищо от екзотичната ѝ красота — лицето ѝ, структурата ѝ, скулите ѝ, нейните бледи, бледи очи. И все пак имаше нещо не съвсем наред при нея.

Сякаш вече не принадлежеше на този свят, сякаш бе отпътувала някъде другаде.

— Значи той е първият архангел, за когото знаеш ти. А има ли ангели?

— Много добре, Елена. — Той не се отдръпна от прозореца. Беше така далечен, както на онзи покрив първия път преди няколко седмици. — Тези бяха лесни за озаптяване. Повечето бяха млади мъжки ангели и нямаха интелекта на Юръм.

— Колко? — Тя гледаше в гърба му, сякаш можеше да го накара да говори. — Един годишно?

Той се взря в мътното отражение на очите ѝ в прозореца, когато Елена застана зад гърба му.

— Не.

Тя преглътна гнева си, породен от мълчанието му, мина пред него, облегна се на прозореца и го погледна в очите.

— Очевидно сте много обиграни в прикриването на следите на Родените от кръвта. Хората дори нямат легенди за тях.

— В повечето случаи жертвите сами научават истината за тях. Секунди преди да умрат.

— Това ме прави много специална. — Пръстите ѝ неволно минаха по златистите върхове на перата край бицепса му. — Кажете ми, тези ангели с някаква лудост ли са родени?

— Всички ние носим потенциалната опасност да се превърнем в такива.

Изненадана от прямия отговор, тя отпусна ръката си.

— Моля? И не следва никакво предупреждение, задето съм чула такава тайна?

— Вече знаеш прекалено много. — Усмивка, която напомняше за древни времена, за свирепост, за неща, които никой не биваше дори да си представя. — Но е хубаво, че дойде в леглото ми. Никой няма да се осмели да докосне любовницата ми.

— И колко жалко, че безсмъртните имат толкова краткотрайни интереси. — Студът, идващ от стъклото зад гърба ѝ, започна да се изсипва в кожата, в костите ѝ. Не можеше да помръдне. — И понеже вече така или иначе знам твърде много, кажете ми защо един ангел се превръща във вампир.

Лицето му съвсем се затвори.

— Знаеш много, но си човек.

Едва се удържа да не го изрита.

— Освен човек съм и ловец. И в момента преследвам архангел. Дай ми оръжията, които ще са ми необходими за тази битка.

— Работата ти е да го намериш. Имаме нужда от твоята дарба. Ние. Кръгът на Десетимата.

— И как очаквате да си върша работата, ако държите да ме баламосвате? Колкото повече знам за обекта на преследването, толкова по-голям шанс имам да успея да предвидя действията му.

Той прокара пръст по бузата ѝ.

— Знаеш ли защо Илиум изгуби крилете си?

— Защото си бил в лошо настроение? — предположи гневно тя. — И престани да се опитваш да сменяш темата на разговора.

— Защото — продължи Рафаел, без да обръща внимание на заповедта ѝ. — Той изрече нашата тайна пред човешко същество.

Начинът, по който каза думите... не беше възможно да пренебрегнеш нито възрастта му, нито безсмъртието му. Напук на гнева, тя се усети как пак започва да я запленява.

— Какво стана с човека?

— Отнехме ѝ спомените. — Той сложи ръце около лицето ѝ. — И на Илиум му беше забранено да говори с нея. До края на живота ѝ.

— А той обичаше ли я?

— Вероятно. — Лицето му показваше безразличие. Може би за него нямаше значение. — Той я гледа цял ден и чакаше да го разпознае. Това любов ли е?

— Ти не знаеш ли?

— Виждал съм различни... хиляди измерения на любовта през вековете. Няма константа за определението ѝ. — Гледаше я в очите, но лицето му не издаваше абсолютно нищо. — Ако Илиум е обичал тази жена, значи е бил глупак. Тя е прах. От векове я няма.

— Безсърдечно — прошепна тя. Изгряващото слънце започваше да топли гърба ѝ. — Не можеше ли да му позволиш един човешки живот с жената, която е обичал?

— Не. — Остри, изчистени линии върху лице без капка милост. — Защото, ако един смъртен узнае, скоро всички ще знаят. Не разбираш концепцията за пазене на тайни.

В това категорично изявление Елена видя бъдещето си.

— Не, не спомените ми — припомни му тя. — Гони ме вдън земя, но не смей да вземаш спомените ми.

— Предпочиташ да умреш?

— Да.

— Така да бъде.

Кръвта ѝ пламна като пожар след тези три думи, защото това беше неговата клетва към нея.

— Но нали разбираш, че преди да ме убиеш, ще трябва да ме хванеш?

Усмивката му побираше хладната арогантност на човек, който знае точно колко е опасен.

— Е, това ще разчупи скуката.

Тя изсумтя и погледна навън.

— Дъждът спря. Излизам да видя дали мога да намеря следа от Юръм, в случай че не е прекарал нощта в ступор.

— Нахрани се първо. — Той отстъпи назад да ѝ направи място. — Ако беше убил през нощта, вече щяхме да сме научили.

Въпреки нервността и безпокойството Елена знаеше, че трябва да хапне нещо.

— Ще хапна набързо.

— От Михаела ли ще започнеш?

— Може и така да направя. Ако е станал и е излязъл, има вероятност да реши да намине да я види. Има... — Из стаята се разнесе телефонен звън, а мелодията ѝ беше позната. — Мамка му, къде го сложих?

— Тук. — Рафаел вдигна телефона ѝ от купчината с дрехи, които бе оставила върху сака си. — Хващай.

— Благодаря. — Един поглед към екрана и стомахът ѝ се обърна. — Кажу, Джефри.

Питаше се какво ли би казал баща ѝ, ако му споменеше, че стои в една стая с полугол архангел. Може би щеше да ѝ заповяда да сключи сделка с него, докато е още под въздействието на плътските желания?

Докато гледаше красивия интелигентен профил на Рафаел, който отваряше лаптопа си, нещо, за което Елена дори не знаеше, че притежава, устните ѝ се обтегнаха в напрегната усмивка.

— Какво има? Защо се обаждаш?

Потребността да му затвори телефона пулсираше в кръвта ѝ. Ръката ѝ сама я караше да натисне капака, преди Джефри да я смаже и да я превърне в кълбо унижена страхлива топка.

— Трябва да дойдеш в офиса ми.

Нещо в гласа му успя да си пробие път през гъстите турбулентни слоеве на гнева ѝ.

— Има ли някого с теб?

— Веднага, Елеонора — отсече той и затвори.

— Трябва да отида до офиса на баща ми. — Рафаел я погледна въпросително над лаптопа.

— Мислех, че вчера му каза всичко, което искаше да му кажеш.

Елена не си направи труда да пита как е разбрал. Не че с Джефри се опитваха да говорят тихо.

— Нещо не е наред. Колата отпред ли е?

Той мълчеше, но Елена се досети, че вероятно говори с някого от вампирите.

— Дмитрий ще те закара.

— Добре. — Тя тръгна към вратата. Говореше си на глас: — Ако това е някоя от игричките на Джефри... по дяволите, няма да спра с всичко, за да ходя и да си играем на щастливо семейство. — Тя извади телефона от джоба си и го набра. — Имам работа — каза веднага щом той вдигна телефона. — Нямам никакво време за семейни сбирки.

— Тогава може би ще намериш време да дойдеш да оправиш кашата, която приятелчето ти е оставило след себе си.

Сърцето ѝ замръзна.

— За какво говориш?

— Абсолютно съм сигурен, че беше все още жива, когато я разцепи и свали кожата ѝ, за да се полюбува на оголените ѝ изпочупени ребра.

Рафаел кацна пред къщата от кафяв камък на баща ѝ с грация, която би изумила хората, ако имаше такива, но за щастие беше прекалено рано и всички спяха. Улиците бяха пусти. Само птичките се бяха събудили.

В секундата, в която се приземиха, миризмата почти я събори. Вече познатата воня на киселина с гъста кръв.

— Юръм — каза тя на Рафаел, докато се качваше по стълбите. — Знае, че го следя.

Рафаел се огледа.

— Или е бръкнал в мозъка на някой, който знае, че си ангажирана с издирването му, или те е видял на някое от местата, където ходихме.

— Величието? — Устните ѝ се свиха в тънка линия и тя бутна вратата, за която баща ѝ каза, че ще остави отворена. — Джефри е в кабинета. Тялото е в апартамента горе. — Винаги бе предполагала, че този апартамент е просто още едно помещение към офиса на баща ѝ.

Качиха се. Точно преди да отвори вратата, тя си спомни за Джерълдин. Бяла кожа, перфектен костюм, ухание на вампири в парфюма ѝ.

— Мамка му — каза тя и отвори вратата.

В хола нямаше никого. Тя прекоси килима, внимавайки да не стъпи върху нещо, което да се окаже следа. Вървеше, следвайки миризмата на Юръм. Водеше към стая, която се оказа спалня.

Жената лежеше точно така, както я описа Джефри. Сякаш някой бе започнал да ѝ прави аутопсия, но са го прекъснали по средата. Гръдният ѝ кош беше отворен, вътрешностите — на показ, парчета кожа се вееха до отвора.

Но не това накара Елена да замръзне на мястото си.

Това не беше Джерълдин. Тази жена имаше кожа, сякаш бе покрита с песьчинките на тропически климат, и много, много

светлоруса коса. Малко по-висока от средния ръст, деликатни кости. Лице, което много се е усмихвало, когато е била жива.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Определено Юръм. — Истината едва си проби път през стиснатите ѝ зъби. — Ще проследя миризмата.

Тя се обърна да излиза, когато Рафаел я хвана за ръката:

— Не предприемай глупави рискове само защото си ядосана на баща си.

— Не съм ядосана. — Емоциите ѝ представляваха хаотична каша, от която не можеше да отсее абсолютно нищо. — Тя прилича на мама. — Да, бледо копие, далечна имитация, но нямаше нищо общо с елегантността на новата съпруга на Джефри, от която винаги лъхаше на зима.

— Тя му е била любовница — каза Рафаел.

— И ти си знаел това? — Разбира се, че е знаел. Кръгът на Десетимата не биха се доверили на човек, на когото не бяха проверили и майчиното мляко. — Няма значение, това няма нищо общо с баща ми. Юръм е тръгнал по петите ми. Това е само стръв.

Рафаел пусна ръката ѝ и влезе в спалнята.

— Баща ти каза, че е била жива, когато я е намерил?

Тя кимна. Усещаше, че всичко в тялото ѝ е извън всякакъв синхрон.

— Проверил пулса ѝ. — Един бог знае какво си е мислил. — Което означава, че Юръм не е останал дълго. И това се е случило преди максимум два часа.

— Не смятам, че е пил от нея. Няма следи. Само раните, които са предизвикали смъртта ѝ — каза Рафаел.

— Вероятно все още е пренаситен. — Елена не можеше да повярва, че звучи толкова нормално, при положение че беше на ръба да се разпищи.

Джефри беше забранил да се говори за Маргарите след смъртта ѝ, но въпреки това бе държал за любовница тази жена, това бледо копие на майка ѝ. Тази непозната обаче не беше виновна за лицемерието на баща ѝ. Тя заслужаваше да бъде наказан убиецът ѝ. Такова наказание, каквото му отредеше Кръгът на Десетимата.

— Пренаситен — повтори тя и се насили да започне да реди мислите си. — Но не и глупав.

Юръм вече действаше като мислецо същество.

— Повечето вампири убийци не започват да проявяват разум до три или четири месеца след като прекратят границата. Всъщност единственият, който оцеля толкова дълго, беше... — Името се закачи за гърлото ѝ, жестоко режещо, изгарящо.

— Слейтър Петалис — довърши Рафаел. — Венъм е тук да почисти. Помолих Дмитрий да стои настрана.

— Добре. — Тя се обърна към вратата. Не можеше повече да гледа жената на леглото.

— Какво ще стане с баща ми?

— Той знае, че любовницата му е убита от вампир. Това е мълвата в града и е в наш интерес да се разпространява в този вариант.

Докато слизаха, ароматът на Венъм се изви нагоре по стълбите.

— Жената има семейство — каза вампирът. — Но никой от близките ѝ не живее в града.

Елена едва не се задуши при следващата мисъл.

— Има ли деца?

Някой нов брат или сестра, за които трябва да знае, а никой не ѝ е казал?

Този път Рафаел отговори.

— Не. И съм сигурен в това.

Елена кимна по-спокойно при категоричния отговор.

— Не бива да намират тялото ѝ — каза Рафаел на Венъм.

— Разбира се. Ще се погрижа да има нещо във вестника за инцидент извън града. — Венъм се заизкачва по стълбите, но спря и добави: — Джейсън се завърна.

Когато стигнаха на долния етаж, Елена се пребори с желанието да почука на вратата на баща си. Но какъв смисъл имаше? Само щяха пак да си крещят.

— Кой е Джейсън? — попита тя и се помъчи да се концентрира върху аромата на Венъм, филтрира го и отся миризмата на Юръм.

— Един от Седмината.

Кървавият ангел е излязъл от задната врата, помисли си Елена и тръгна нагам.

— Защо изхвърляш тялото? Разрязана е на две, но изглежда като класически случай на вампир убиец — попита Елена.

— Юръм може да е оставал следи по нея.

Тя отвори задната врата и усети лепкавата ръжда по ръцете си. Не, не беше ръжда, а засъхнала кръв. Погледна надолу.

— Играе си с нас.

Тя избърса дланта си в панталона, искаше да се измие, но рискуваше да изгуби следата. Беше прясна кръв. Чиста. Жива под светлината на ясният след нощната буря ден. Това беше плюс, защото сега повечето стари миризми бяха отмити и новите бяха по-силни и богати.

Кървави капки няколко стъпки след вратата. Елена дори не искаше да гадае от какво са, при положение че сувенирите в колекцията на Юръм предизвикваха отвращение. Кое то ѝ напомни:

— Михаела?

— Вече съм я предупредил.

Елена почти виждаше миризмата на Юръм в наситения с озон въздух. Хукна. Рафаел я следваше — усети по вятъра, който създаваха крилетете му, докато се издигаше нагоре.

Когато зави към по-оживената улица, едва не се удари в няколко души, излезли рано за работа, но нито един от тях не гледаше нагоре.

Величието, рече си тя. Тялото ѝ потрепери, когато си помисли, че Юръм може да я е следил през цялото време, още откакто тръгна по следите му.

Още една капка кръв на асфалта сред топулкащите край нея стъпки. Градът се събуждаше. Не се спря да оглежда петното, продължи да бяга. Задминаваше добре облечени бизнесмени и бездомни, които вече бяха станали и бяха подкарвали количките, в които носеха живота си.

Още кръв. Това петно беше по-голямо и хората го забелязваха, заобикаляха го внимателно, със страх. Дали някой бе извикал ченгетата? И понеже това беше Ню Йорк, най-вероятно не.

Рафаел трябваше да изпрати екип да почисти кръвта от улицата.

Продължи по следата на миризмата. Адреналинът се изсипваше в кръвта ѝ като мощен наркотик. Способността ѝ да усеща бе захранила и задействала всеки елемент от съществуването ѝ.

Ето, точно това беше тя. Роден ловец.

Елена сякаш плуваше в киселина, пробила дупка в слънчевата светлина. Тогава вече се озова пред сградата, която ѝ се стори много

позната. Тя премигна, за да излезе от трансa, с който наблюдаваше постройката, и прочете знака:

НОВ ДЕТСКИ МУЗЕЙ
СПОНСОР DEVERAUX ENTERPRISES

Кръвта ѝ се вледени. Ужасът се изсипа в устата ѝ, но после видя табелка, на която пишеше, че музеят е затворен за ремонт. Слава богу. Ако някое дете решеше да влезе...

В сградата ли е?

Така ѝ се щеше да се хване и да се увие с аромата на вятър, дъжд и гора, с аромата на Рафаел, но успя да преглътне изкушението и се концентрира върху следата от Юръм.

— Или е вътре, или току-що сме го изпуснали.

Елена провери вратата на музея, но беше заключена.

— Около вратата миризмата не е толкова силна.

Тя направи няколко крачки назад и се завъртя в бавен кръг.

Ето!

Мина по страничната стена на сградата и започна да търси друг вход. Страх, гняв и вълнение пулсираха в кръвта ѝ. Паркингът беше празен, но не това прикова вниманието ѝ. Една малка врата на гърба на постройката беше оставена отворена и леко се полюшваше. Със сърце в гърлото тя последва миризмата и влезе. Не се наложи да търси дълго.

Джерълдин лежеше сгърчена и отпусната до самата врата, сякаш някой я бе изхвърлил, докато е бързал. Елена усети живота в момичето, падна на колене до него.

— О, господи!

Гърлото на Джерълдин беше прерязано, но самата тя беше в съзнание. Очите ѝ, пълни с ужас. Елена не проумяваше как, за бога, дори беше жива.

— Дръж се. — Извади телефона с треперещи ръце. — Викам линейка.

— Недей. — Сянката на Рафаел изпълни вратата и блокира светлината. — Илиум ще я заведе при нашите лечители. Вече почти е тук.

Елена го погледна в очите. Нямахше време да спори.

— Добре. — С тона си се опита да го накара да ѝ обещае, че няма да наранят жената... повече.

— Ще се наложи да изтрием паметта ѝ. — Неизказаните думи в изречението бяха „ако оживее“. Джерълдин се закашля и Рафаел я вдигна в ръцете си.

— В... в... вам...

Беше по-скоро въздух, отколкото звук. Ръката ѝ, неволно увита около гърлото. Но Елена разбра: това не беше обвинение, а молба. Но преди да каже каквото и да било, Рафаел вече беше изчезнал.

Елена подуши въздуха и разбра, че Юръм не бе влизал по-навътре. Излезе на паркинга и направи кръг около музея, търсеше други следи. Нищо. Копелето бе метнало Джерълдин вътре, когато Елена и Рафаел се бяха приближили прекалено.

Когато се върна пак до задната вратичка, Рафаел се беше върнал.

— Екипът ти за почистване ще трябва да работи извънредно днес.

— Налага се.

— Закарай ме до Михаела.

— Звучиш много сигурна, че е тръгнал натам.

— Когато видях Джерълдин вчера, тя носеше диамантен пръстен, който според мен никога не маха.

— Ще е по-лесно, ако те пренеса дотам.

Имаше логика и Елена се съгласи. Рафаел я вдигна като в люлка и Величието се разля като вода по кожата ѝ.

— Ти ли го направи? — попита тя, когато се издигнаха. Държеше го здраво и стискаше очи, за да не допуска в съзнанието си умопомрачителната гледка на изчезващото ѝ тяло. — Ти ли започна да я превръщаш във вампир?

— Не.

— Защо не? Иначе как си обясняваш, че е останала жива след това, което ѝ е направил? А и тя би била щастлива с такъв живот. Всички печелят.

Вятърът край тях беше докоснат от обещания. Обещания за още дъжд. Пилееше косата ѝ, удряше се в бузите ѝ.

— Пак питаш за неща, които не бива да знаеш.

— Ти ме постави на пътя на това чудовище и не само мен, а и хора, които едва познавам... — Паниката стисна гърлото ѝ. —

Господи! Сара, сестра ми.

— Вече сме предупредили всеки твой близък и приятел, че може да бъде нападнат от вампир.

Тя го хвана по-силно.

— Това няма да свърши много работа срещу архангел вампир, нали?

— Не. Единственото, което ще го спре, е смъртта му.

— Как ще го убиеш?

— Ще изтръгна сърцето му, ще зароя юмрук в дупката и ще го унищожа отвътре навън.

Подробно описание. Догади й се.

— Той... може ли да направи същото с теб?

— Той е архангел.

С други думи, да, може.

Страх пролази в сърцето ѝ. Страх за същество, което бе живяло по-дълъг човешки живот, отколкото Елена можеше да си представи.

— Защо само архангел е способен да убие друг архангел?!

— С годините започваме да трупаме много сила. В това число и силата да убием безсмъртен. — А вероятно и силата да даваме живот, спомни си намека на Леуан. Но този живот според нейните представи нямаше да бъде съвсем като живота такъв, какъвто трябваше да бъде. — Това е едно от изискванията да бъдеш в Кръга на Десетимата. Трябва да можем да се изправим или да унищожим един от нас, ако се налага.

— И това не е ли прекалено много информация?

— Щеше да се досетиш така или иначе. — Нейният интелект беше силен, упорит, неспокоен, търсец. През целия си безкрайно дълъг живот не бе срещал воин като нея. Никой не бе поставял толкова много предизвикателства пред него. — Коя е жената, която намерихме?

— Джерълдин, асистентка на баща ми.

— Баща ти назначава вампири?

— Моля? Искаш да ми кажеш, че си нямал представа? Мислех, че знаеш и най-дребната информация, касаеща живота ми.

— Асистентките не бяха от особено голям интерес.

— Е, как да ти кажа, Джефри не знае за нейните дейности извън работното място.

— Илиум твърди, че я е виждал в „Еротик“. Била е танцьорка.

„Еротик“ беше клуб, в който се влизаше с лична покана. Това беше място, посещавано само от най-силните вампири, с най-висок статут, които искаха да отпускат в компанията на смъртни, които се обучаваха в допустимото и недопустимото.

— Чувала съм да описват танцорките в „Еротик“ като гейшите на Запада.

Рафаел улови лек упрек в думите ѝ.

— Хм, добро сравнение.

Ноктите ѝ се забиха в рамото му.

— Мисля, че тези жени по-скоро знаят как да съблазнят мъж, който дори не е в настроение за секс.

— В „Еротик“ ходят и женски вампири. — Той се замисли и продължи: — Това обстоятелство леко отблъсква ангелите.

Ноктите ѝ отпуснаха малко.

— Тези танцорки... добри пари ли правят?

Рафаел се свърза с Илиум да го попита.

— Да.

— Защо ѝ е трябвало да работи при Джефри тогава?

— При всички положения е била шпионин на конкуренцията му, на някого с опасни кучешки зъби.

— Какво е правел Блубел в „Еротик“?

— О, смъртните го забавляват. — Слабостта на Илиум го бе довела и до неговото Падане. Това беше урок за всички млади ангели.

— А ако пак се влюби? Какво тогава?

— Докато пази тайната ни, може да си я обича.

— С тази разлика, че тя ще умре след няколко десетилетия, а той ще живее цели вечности след нея.

— Да. — Рафаел знаеше, че тя не говори вече за Илиум. — Безсмъртието си има цена.

Ръцете ѝ се затегнаха около врата му.

— Според мен цената е прекалено висока. Да се кланяш и да се подчиняваш на Господаря си? За бога, не. Може би затова Преобразявате толкова много идиоти във вампири. Защото само такива кандидатстват за безсмъртие.

Той я стисна.

— Сега обиждаш и Десетимата.

— Познаваш господин Ебоуз, знаеш и кого хванах за него. Е, какво е неговото определение за безсмъртие? Онова същество? Защото за мен е идиотизъм.

— Това не можеш да знаеш.

— Вече знам прекалено много тайни. Какво значи още един пирон в ковчегата на мъртвеца?

— Пристигнахме — каза той и я обърна да стъпи на краката си.

Тя въздъхна, но той усети как устните ѝ леко опряха в бузата му.

— Времето с теб е изключително добро упражнение по разпалване на гнева — заключи Елена.

Рафаел беше кацнал в гората, която отделяше неговия дом от този на Михаела. Прибра щита на Величието. Погледна я с тези живи сребристи очи и каза:

— Сложил съм охрана пред Сара, Ранзъм, баща ти, сестрите ти, семействата им.

През лицето ѝ минаха сенки, затъмниха очите ѝ до буреносна готовност.

— Благодаря.

— И за Харисън ли мислиш, че е идиот? Съпругът на сестра ти? Все пак и той е вампир.

Очите ѝ се присвиха.

— Имам един въпрос. И трябва да знам.

— Бет — каза, без да откъсва очи от това изразително лице. Щитовете, с които пазеше изражението си и емоциите си, бяха прекалено слаби за ловец. Сякаш Елена все още виждаше някаква невинност и чистота в този свят.

Тогава тя ще те убие. Ще те направи смъртен.

Струваше ли си да изгуби безсмъртието си, за да има до себе си тази смесица от невинност и сила?

— Когато го направиха вампир, Харисън знаеше, че това не е гаранция, че и жена му ще бъде одобрена — напомни ѝ той.

— Възможно ли е? Все пак ти избираш кандидатите. Възможно ли е Бет да е една от тях?

— Какво значение има за теб? — попита той. — Те винаги са се отнасяли с теб като с боклук.

Ръката ѝ се сви в юмрук.

— Да, така е, но... някакъв вид мазохизъм от моя страна.
Независимо че ме подлудява през цялото време, тя ми е сестра.

— Ариел и Мирабел също бяха твои сестри?

Цялото ѝ тяло застина.

— Не говори за това.

Рафаел знаеше фактите, но когато чу странната горчивина в гласа ѝ, разбра, че фактите не му бяха говорили нищо.

— Бет не е подходяща — каза той, вместо да започва словесен дуел с нея.

— Сигурен ли си?

— Да. — Трябваше да научи защо не е подходяща, понеже... разбира се, Елена щеше да иска да знае.

— О, мамка му! — Тя прокара ръка по лицето си. — Той е идиот, но я обича.

— Но повече обича безсмъртието си. — Това бяха думите на вековния опит. — Така е, нали? Можеше да изчака, докато и тя бъде одобрена.

Елена го изгледа с неразгадаемо изражение.

— Вярваш ли, че на този свят е останало нещо добро? — попита тя.

— Ако успеем да убием Юръм, може би ще повярвам, че злото невинаги побеждава. — Може би, но малко вероятно, защото Рафаел бе виждал толкова много зло, толкова жестокост, отдавна не вярваше в приказките, които успокояваха смъртните по време на краткия им престой на този свят. Един миг като проблясването на светулка в мрака.

Елена поклати глава и тръгна към къщата на Михаела.

— Умирам от глад.

— Пробяга много голямо разстояние, затова — каза Рафаел и се свърза с Монтгомъри да му каже да пригответи закуска като за ловец.

— Какво става, ако не се нахраниш? — Още един въпрос, който никой не му бе задавал от повече от хиляда години.

— Избледнявам.

— В смисъл че силите ти отслабват? — Тя се наведе, зарови пръсти в земята, помириша ги. — Помислих, че съм надушила нещо, но явно съм сгрешила.

— Не, избледнявам. Буквално. Ставам като дух. Храната подсилва физическата ни форма.

— Тогава защо другите ангели не гладуват... знаеш... за да станат невидими?

— Избледняването не води до Величието, просто ни... отмива. Освен това липсата на храна отслабва силите ни. Това не бива да се случва.

— Значи, ако искам да се преборя с някой ангел, трябва да го подложя на глад?

— Само ако планираш да го задържиш през следващите петдесет години. — Наблюдаваше лицето ѝ — първо шок и после концентрация. — Гладът е относително понятие. За разлика от вампирите ангелите трудно избледняват.

— Вампирите не избледняват, те се сгърчват — каза тя и после се сепна, сякаш се сети нещо. — И колкото по-стари стават, толкова повече се сгърчват, ако не се хранят. — Тя спря напред ливадата и погледна към прозореца на Михаела. — Може би концепцията за глад не е кой знае колко различна.

— Да. — Рафаел проследи очите ѝ и си спомни как вчера погледна нагоре точно от тази точка на поляната. — Усецаш ли го?

— Да. — Тя ухапа устната си и се обърна назад към мястото, от което бяха дошли, после пак погледна към прозореца. — Нещо не е наред.

— Прекалено е тихо. Къде е охраната? — Рафаел се огледа. Търсеше крилете на Юръм. — Не може да е пристигнал много преди нас. Когато е усетил, че сме по петите му, той буквално е захвърлил Джерълдин.

Елена го погледна с присвити очи.

— Какво е мислил да прави с нея? Да я превърне в произведение на изкуството, за да могат хората, които я намерят, да му се възхищават?

— Да.

— Връзва се с логиката му. Можеш ли да прелетиш догоре?

Той събра криле, махна и полетя. Това беше свобода, която винаги бе вземал за даденост... докато не видя жаждата за полет в очите на Елена.

Нищо отвън, каза ѝ. Сега беше така лесно да комуникира с нея без думи.

Влизам — отговори тя.

Това беше необичайно... изумително лесният начин, с който тя говореше с него. Тази ментална връзка беше впечатляващо лесна. Той беше наясно, че Елена си мисли, че казва думите на глас и че той влиза в съзнанието ѝ, за да ѝ предаде мислите си, но това не беше съвсем вярно. Тя някак инстинктивно знаеше как да прицели мислите си, за да не се загубят в пространството и в кашата на активно действащото ѝ съзнание.

Освен това можеше да го блокира, когато си пожелае. Болеше я глава, но умееше да го прави. Арогантната част от природата му не беше много доволна от това обстоятелство, но архангелът в него истински се забавляваше, беше му интересно.

Той се пусна по вятъра и кацна зад нея.

— Няма да влизаш сама.

Нито един смъртен не можеше да победи Юръм. Тя не се възпротиви. Погледът ѝ беше фокусиран, поглед на ловец, който би се възползвал от уменията на Рафаел, за да си свърши работата.

Елена кимна и рязко тръгна към къщата, но вместо да влезе през главния вход, тя отвори плъзгащите се прозорци.

— Давя се в миризмата му — прошепна тя. — Тук е.

Рафаел сложи длан на гърба ѝ.

— Аз влизам пръв.

— Не е време да се правиш на мъжкар.

— Може да е само капан. Ти си смъртна. — Той влезе, огледа стаята, която се оказа библиотеката на Михаела, и я подкани. — Ела.

Тя тихо го последва.

— Вътре миризмата е по-дълбока.

Той отвори вратите на библиотеката и излезе в коридора. Райкър беше закован за стената с крака на един стол, забит в гърлото му. Вампирът беше все още жив, но в безсъзнание. От удара в главата кръвта бе шурнала по слепоочията му.

— Исусе — прошепна Елена. — Доста тежка седмица за него. Да го оставим ли?

— Няма да започне да се възстановява, докато не извадим дървото.

— Да вървим тогава. Не мога да се справя едновременно с повече от един психопат. Един по един.

Тя посочи с брадичка вляво и той тръгна натам. Никак не се изненада, когато намери още един от охранителите на Михаела, който ѝ се беше доказал като верен още от времето, когато Михаела и Каризмън бяха любовници. Главата на вампира висеше... под неправилен ъгъл. И това вече беше завинаги.

— Мъртъв е — каза Рафаел.

— Счупен врат?

— Не, обезглавяване. — Той ѝ показва как главата се държи само за няколко сухожилия. — И изтръгнато сърце. Не е било планирано. Направил го е само за да му се махне от пътя.

Рафаел сложи крак на първото стъпало.

— Не. — Елена посочи в другата посока. — По-навътре.

Писък разцепи въздуха. Той едва я задържа да не хукне напред.

— Точно това иска Юръм — каза ѝ той, избута я зад себе си и тръгна в посока към звука.

Юръм беше майстор на стратегиите. Със сигурност беше разбрал, че Елена е основното им оръжие. Ако я убиеше, нищо нямаше да го спре и Кръгът на Десетимата оставаше напълно безпомощен. Имаше и други ловци, но нито един не притежаваше дара на Елена. И ако Юръм не бъдеше обезвреден няколкостотин години след деволуцията си, щеше да натрупа такава сила, че един ден щеше да управлява света. Свят, удавен в кръв.

Елена подръпна крилото му и той се обърна да я предупреди да не пречи на концентрацията му. Можеше да се окаже фатално. Но тя не гледаше в него, а сочеше нагоре. Той кимна. Вече знаеше.

Домът на Михаела имаше високи тавани и беше открит, каквито бяха домовете на повечето ангели. Всекидневната ѝ представляваше самото ядро на къщата. Юръм нямаше да чака долу, а горе.

Това не беше в полза на Рафаел. Къщата беше ремонтирана малко или много като жилище на смъртен, а не съвсем като за

архангел. Трябваше да мине през вратата. Елена пак го подръпна и той наведе ухо към устните ѝ.

— Нека вляза първа, да му отвлека вниманието. Не е задължително да ме убива. Ти ще влезеш веднага след мен.

Ако някой му беше представил този сценарий, преди да срещне Елена, отговорът му щеше да последва веднага. Да, пратете първо ловеца да му отвлече вниманието. И ако ловецът бъдеше убит, цената щеше да е прекалено незначителна за спечелването на тази война. Но сега той я познаваше. Сега вече я бе имал, сега тя принадлежеше на него. Очите ѝ се свиха, сякаш можеше да прочете мислите му.

— Влез, но не изправена. Той ще се цели в главата. Претърколи се.

— Със сигурност е там. Миризмата му тежи в кръвта ми — каза тя.

И после вече вървеше към вратата.

Следващите няколко секунди минаха с нечовешка скорост. Елена се търкулна в стаята, от стената паднаха парчета, бесен рев. Ето че Рафаел вече беше вътре и гледаше как Юръм е насочил цялата си зверска енергия срещу Елена.

Рафаел се изстреля нагоре, събрал на свой ред цялата си енергия. Ето защо бяха решили именно той да води това преследване. Само четирима в Кръга можеха да създават енергийни светкавици. Този дар идваше с времето, но при условие че е бил предварително заложен.

За разлика от стаята на Тишината енергията не трябваше да идва отвътре. Когато се издигаше, той събираше сила от енергийни източници. Осветлението даваше накъсо.

Първата светкавица се изстреля в Юръм още преди Кървавият ангел да е разбрал, че Рафаел е в стаята. Светкавицата го удари в средата на гърдите и го залепи за стената.

Но Юръм ненапразно беше архангел. Той веднага запрати черна топка с горещ червен пламък. Рафаел успя да я избегне. Ако беше ударила крилото му, падаше. Ангелският огън беше нещо, което наистина можеше сериозно да увреди един безсмъртен.

Елена, бъркам ли, или вече си се въоръжила с онзи пистолет, с който простреля мен?

Още една размяна на огън. Дупки в стените. Прах във въздуха.

Докато се биеха, Рафаел се опита да види Юръм, да види чудовището.

Но архангелът изглеждаше както винаги. Кучешките му зъби бяха скрити. Една прелитаща огнена топка ужили крилото на Рафаел. Той се опита да не мисли за болката в нервното окончание и отвърна на огъня. Уцели горния край на крилото на Юръм.

И тогава чудовището се появи. Оголени зъби, кървавочервени очи, огън в ръцете му.

Кръвта го беше направила много по-силен. И много луд.

Това беше изкушението, това беше лудостта.

Рафаел не бе млад и не позволи да го притиснат в ъгъла. Той падна ниско долу в последната секунда и ангелският огън на Юръм удари стената зад него, като я събори. И тогава Рафаел пак изстреля светкавицата си.

Нещо гръмна, Юръм се залюля и Рафаел видя разкъсаното му в долния край крило. Той удари пак в нараненото място и предизвика огромно поражение, но Юръм вече се движеше. Успя да избегне втория удар на Рафаел и излетя през дупката, отворила се от битката им.

Рафаел полетя след него. Можеше да го събори, докато бе още толкова слаб, но точно тогава се блъсна в някакво летящо тяло. Той се спусна надолу, хвана тялото и кацна меко на относително чистото пространство на пода.

Михаела.

Сърцето на женския архангел липсваше. На негово място — огнена топка.

Без да се замисля, той пъкна ръката си, обвита със син огън, и извади червената унищожителна топка. Сърцето на Михаела веднага започна да бие и да се възстановява пред очите му.

— Елена!

— Тук съм. — Тя докосна ръката му, а в очите ѝ имаше истински ужас, докато гледаше разтворения гръден кош на Михаела. — Как...

Рафаел остави Михаела където си беше, уви ръка около кръста ѝ и излетя нагоре.

— Следвай го.

Тя разбра, кимна и се хвана здраво за него. Когато стигнаха до мястото, откъдето Юръм бе излетял, тя посочи нагоре и напред към

Манхатън. Рафаел беше убеден в бързината си, но Юръм имаше секунди преднина. Освен това Рафаел беше ранен и носеше още някого със себе си. Но пък и Юръм беше ранен.

Бяха близо, толкова близо до него. Докато стигнаха до канала „Линкълн“. Водите на реката се полюшваха под тях, но Елена не намираше никаква следа от Юръм. Никаква миризма. Рафаел ги спусна над водата, почти плискаше в лицата им, но Елена поклати глава.

— Той знае за водата. Или се е потопил, или лети много ниско над нея, за да удави всяка миризма.

Рафаел мина няколко пъти по самата повърхност на реката около мястото, където бяха загубили следата.

— Нищо. Мамка му, нищо!

Той тихичко изпсува наум и полетя към дома на Михаела през небе, натежало от облаци. Свърза се с Дмитрий да организира отцепването на района от двете страни на Хъдсън, а също и да изпрати хора да търсят и да охраняват. Шансовете да намерят нещо бяха ужасно малки. Юръм щеше да остане невидим за много кратко време, защото бързо щеше да намери място да се скрие.

За един архангел, макар и ранен, това беше детска игра.

Михаела беше все още там, където я бяха оставили, но сега сърцето ѝ биеше, истинска пулсираща реалност в разпорения ѝ гръден кош. Очите ѝ бяха отворени, пълни с ужас, който Рафаел никога не бе очаквал да види. Михаела беше стара, много стара и бе преживяла ужасно много. Би следвало да е овладяла концепцията за страха.

— Той е луд — каза тя, когато той клекна до нея и взе ръката ѝ. От устата ѝ излизаха кървави мехурчета. — Нищо не е останало от мъжа, който беше.

Рафаел забеляза как Елена тихичко отстъпва назад, за да им даде време да останат насаме. Михаела щеше да я убие при първия удобен случай и въпреки това тя изпитваше състрадание към архангела? Колко човешко. Колко хуманно? Такава беше Елена.

— Ще се върне за теб — каза Рафаел. Убийството на друг ангел беше последната граница, импулс, срещу който Родените от кръвта не можеха да се борят. И когато съзнанието им се фиксираше върху някого, интересът им никога не можеше да бъде пренасочен към другиго.

— Той каза... — Михаела се закашля. Сърцето ѝ все още се виждаше през вече затварящата се дупка в гърдите. — Каза, че аз съм единственото нещо, което го свързва със старото му съществуване. И когато умра, той ще е свободен да се издига. Да се издига до какво?

— Смърт, смърт без край — каза Рафаел и продължи да държи ръката ѝ.

Михаела беше кобра, но нужна кобра. Ако я загубеха, балансът в Кръга щеше да замине по дяволите. Можеха да намерят кой да поеме ролята на Юръм, но втори човек за позицията на Михаела?

— Къде беше, когато Юръм дойде?

— Първия път извади сърцето ми и хукна след охраната ми. Почти бях заздравяла, когато той го извади за втори път и ме остави в безсъзнание на покрива. Заздравях достатъчно, за да летя... — пак се закашля, но вече нямаше кръв — когато той сложи огъня в гърдите ми. Нямаше време да го пръсне в мен.

И двамата знаеха, че ако бе успял да пръсне огъня, Михаела щеше да загине в агония. Пълна окончателна смърт.

— Тръгвай — каза тя. — Трябва да се възстановиш преди него.

Рафаел кимна. Знаеше, че ще може да функционира още няколко минути.

— Видях един от охраната ти в коридора. Райкър е намушкан в библиотеката с крака на стол. Къде са другите?

— Мъртви. Всички са мъртви — каза тя и вдигна ръката си да посочи. — На тавана.

Кървав диамант грееше на пръста ѝ.

— Ще уредя силна охрана.

Този път тя не спори с него.

— И няма да ме поканиш в дома си?

Определено започваше да се съвзема, вече бе заровила ужаса си, което безсмъртните се научиха да правят преди толкова много време.

Той я погледна и рече:

— Трябва да останеш тук като примамка.

Страхът се впримчи в краищата на ирисите ѝ.

— Няма да се върне тази вечер, нали?

— Не, Михаела, няма да се върне. Ранен е лошо. Кажете им да оправят къщата, докато Юръм все още не може да мърда много. —

Рафаел погледна голямата дупка, където преди имаше стена. — Поне доколкото можеш. Ще ти изпратя и някои от моите ангели за охрана.

Михаела седна, без да си прави усилието да прикрива голите си гърди. Тялото беше нейното оръжие. И тя никога не се колебаеше да го ползва. Но точно сега очевидно не мислеше за това.

— Няма ли да се отрази на статута ми. Да служа за примамка? — В този момент тя беше само един архангел, който знаеше, че Юръм трябва да умре.

— Той не се интересува от другите архангели. И ти го знаеше много по-добре от всички.

Тя вдигна поглед. Искрица истинска болка.

— Обичах го, знаеш ли. Доколкото може да обича един архангел.

Той я остави да си помисли по въпроса какво ѝ беше причинило безсмъртието и отиде да намери Елена. Тя го чакаше отпред на края на полянката, където започваше гората. Очите ѝ веднага отскочиха към крилетете му.

— Повредил те е. — Гневен шепот.

— Аз го ударих по-лошо.

— Копелето се измъкна. — Тя изрита листата и тръгна. — Как е Нейно Величество Кучката?

— Жива.

— Жалко — думата ѝ прозвуча като натопена в сода каустик, но той веднага си спомни състраданието в очите на Елена. Хвана я за ръката.

— Никога не изпитвай съчувствие към Михаела. Ще използва слабостта ти, за да те убие.

— И въпреки това ти спаси живота ѝ.

Той плъзна длан до лакътя ѝ.

— Тя е нужна. Колкото и да ти се струва невероятно, тя е почовечна от Леуан и Каризмън.

Елена не каза нищо. Излязоха от гората и влязоха в дома му.

Монтгомъри чакаше. Ужасът му, когато видя крилото на Рафаел, бе сведен до следното:

— Сир? Лечителите?

— Няма да се наложи. — Когато вампирът продължи да кърши ръце, Рафаел сложи своята ръка на рамото му и каза: — Без паника. Ще заздравее до падането на нощта.

Монтгомъри си отдъхна.

— Да поднеса ли храната? Вече е почти обед.

— Да. — Монтгомъри се отдалечи и Рафаел се обърна към Елена: — Ще се наложи да си вземем още една вана заедно. — Джерълдин и Михаела бяха оставили кръвта си навсякъде по тялото му, да не говорим за собствената му кръв от раните.

Тя докосна изподраните си бузи и сгърчи лице от болка.

— Само душ за мен. Ако вляза във ваната, имам чувството, че кожата ми ще се отлепи. — Погледна дрехите си. — Мамка му, не си донесох повече чисти дрехи.

Рафаел точно се канеше да отговори, когато чу звук от приближаващи криле.

Ангел, който искаше да бъде чул.

Когато вдигна поглед, видя Джейсън. Ангелът кимна почтително с глава. Косата му беше вързана на опашка.

— Сир, имаме проблем.

Елена не можеше да откъсне очи от новия ангел. Лицето му... Никога не беше виждала такова нещо. Цялата лява половина беше покрита с екзотична татуировка, състояща се от малки точки, подредени в спирала. Чисто черно мастило на фона на карамелената кожа.

Нещо в кожата и в татуировката ѝ напомняше за Полинезия, но острите черти навяваха асоциации с европоидната раса. Древна Европа, примесена с екзотичните ветрове на Тихия океан. Ужасно секси комбинация.

— Джейсън — поздрави го Рафаел.

— Ранен си. — Очите на новия ангел изучаваха раната на крилото.

— Това може да почака.

Джейсън размърда криле, което ѝ напомни, че всъщност... Елена не виждаше криле. Тя сбърчи нос и се загледа в приглушената светлина в хола, обогатена от изумителните цветове, които се изсипваха навсякъде през рисуваните цветни стъкла. Но крилете на Джейсън не се виждаха. На тяхно място имаше само неясна сянка.

— Къде са ти крилете? — не успя да спре въпроса си.

Джейсън ѝ хвърли поглед, който Елена не можа да декодира, и разпери едното си крило. Беше черно. Дълбоко, напоено черно. Крилете му не рефлектираха светлината, а я абсорбираха. Краищата изсветляваха до прозрачно.

— Уау! — възкликна тя. — Предполагам си страхотна нощна охрана.

Джейсън погледна Рафаел.

— Отчетът може да почака, но трябва да го чуеш.

— Ще се видим след час.

— Сир, ако е възможно да се видим в по-късния следобед. Трябва да проверя нещо преди това.

— Добре, свържи се с мен, когато се върнеш.

Джейсън кимна кратко и се отдалечи. Рафаел и Елена се измиха и облякоха дрехите, които Монтгомъри бе донесъл.

— Икономът ми е прал и гладил дрехите — каза тя, седнала на леглото с кръстосани под дупето крака. Рафаел я погледна с повдигната вежда. Беше седнал на леглото, с един крак на матрака, а другият на земята. Крилото беше разтворено до максимум, за да може да заздравява по-бързо.

За нейно най-голямо удоволствие, а и вече беше прекалено напрегната от всичко, за да се бори със себе си, той я бе помолил да го намаже с някакво специално мазило. Елена разбираше, че отношенията им се променяха, не знаеше в каква посока, но той беше решил да я остави до себе си, докато раната заздравява. И този път Дмитрий не я беше завързал за стол както първия път, когато Рафаел беше ранен.

— Силно се съмнявам. Монтгомъри управлява цялата къща и едва ли е седнал собственоръчно да те пере и глади.

— Знаеш какво искам да кажа. Той е като Феята на домакинската работа, само че е по-добър дори от нея.

— Не знам защо, но мисълта за Монтгомъри в ролята на фея не ми влияе съвсем добре.

— О, дай възможност на идеята да узрее. — Тя заби зъби в божествения си сандвич. — Значи Джейсън е твой шпионин? Или е по-добре да кажа майстор на шпионските игри.

— Много добре, ловецо на Гилдията. — Той изяде другата половина от сандвича на три големи хапки. — Макар че според някои лицето му е доста отличаващо се.

— Тази татуировка... вероятно е било много болезнено. — Тя сбърчи вежди при мисълта за иглата. Винаги се бе страхувала да се татуира. Ранзъм се беше опитал да я убеди да си направи една на ръката като лента над лакътя, но докато наблюдаваше как мастилото оцветява кръвта му, гледката не я вдъхнови, а направо я отврати от идеята.

— Колко време според теб е било нужно да се направи такава татуировка.

— Точно десет години — отвърна Рафаел и очите му бръкнаха право в душата ѝ.

Тя поклати глава, довърши сандвича и каза:

— Лудостта настъпва във всякакви форми.

— Искаш ли да си отхапеш — попита той и вдигна ябълката от подноса.

— Изкушаваш ли ме, архангеле?

— Разбираш, че ти вече си паднала, нали? — Той взе един нож, отрязва парче ябълка и го доближи до устните ѝ. — Устата ти винаги ме изненадва.

Течната топлина, която никога не напускаше тялото ѝ, когато беше покрай него, се разля и достигна до всяка клетка. Като един жив, изискващ, гладен ритъм.

Тя преглътна, долази покрай таблата с храна, клекна пред него и се хвана за китката му.

Погледите им, приковани един в друг, почти видимата топлина на тялото му под пръстите ѝ... беше по-еротично от целувката на който и да било друг мъж.

Устните ѝ докоснаха пръстите му.

Нещо горещо и в същото време така мъжествено се разля по лицето му. Нещо, което ѝ казваше къде иска устните ѝ в този момент, но не изрече нищо. Просто попита:

— Още едно парченце?

Тя поклати глава с истинско съжаление.

— Трябва да се лекуваш, а на мен ми се налага да бягам да търся следа от Юръм.

Не можеше да е отишъл твърде далеч. Най-вероятно е бил принуден да се върне на някое от местата, където вече е бил. А това означаваше, че може би е в кръга, който бяха отцепили.

— Това може да се окаже най-добрата ни възможност — добави тя.

Рафаел остави ножа и ябълката и очерта устните ѝ с пръст.

— Чу ли какво каза Михаела?

— Че е полудяло чудовище? — Тя сви рамене, а страстта и похотта се усукваха около нея като силен парфюм. — Нищо не ме изненадва след това, което видяхме в склада.

— Ако стана като него? Би ли ме преследвала, Елена?

Сърцето ѝ замръзна.

— Да. Но ти никога няма да се превърнеш в чудовище.

И въпреки това си спомни ножа, забит в ръката ѝ. Спомни си и за вампира от Таймс Скуеър.

Погледна го. Усмивка без хумор.

— Това е надежда, а не знание — поклати той глава. — Всички ние сме податливи на изкушението на властта. А кръвта прави Юръм по-силен. И е по-трудно да бъде победен.

Тя сложи длани от двете страни на лицето му, погледна в очите му, видя хиляди изгреви много преди самата тя да е била зрънце в схемата на Вселената.

— Но ти имаш едно предимство — прошепна тя. — Сега си малко по-човечен.

Ангел на кръвта.

Мислеха, че е паднал.

Тяхна грешка.

Агонизираща болка изсвистя през крилото му, където Рафаел бе стрелял със синия си огън.

Стисна зъби и излетя от скривалището си на видимо място. Навън беше мрачно, облачното небе превръщаше земята в мътно блато. Затулени ъгли, засенчени от мрак места — идеално за лов.

Величието му служеше добре. Той разкъса гърлата на двама скитници, които дори не усетиха, че някой ги дебне.

Кръвта им се спусна в тялото му като светкавица. Сега вече можеше да се фокусира върху лечението на раните и скъсаното мускулно сухожилие.

Когато наведе глава към петото гърло — мека деликатна женска кожа, любимата му, той беше готов да лети. Отново. Поне дотолкова, че да извади смъртния ловец от уравнението.

Когато убиеше и нея, никога нямаше да могат да го намерят. Никой. Никога.

Той се усмихна и избърса кръвта от устата си с чиста бяла кърпичка. Да, топла беше най-хубава. За миг се изкуши да клъцне още едно гърло, но нямаше много време.

Трябваше да удари, докато Рафаел се възстановява и докато ловецът си мислеше, че е в безопасност.

И след това щеше да забие зъбите си право в сърцето на Михаела и да пие директно оттам.

И щеше да я запази. Желанието да я разкъса беше прекалено силно, но той щеше да съумее да го контролира. Защо да я убива, след като тя можеше да му даде такава изключителна сила? Смъртните бяха слаби, но един архангел... О, той можеше да пази Михаела цяла вечност. И всеки път тя щеше да се възстановява.

Питаше се дали Михаела е казала на Рафаел, че вече се бе хранил от нея. Облиза устните си. Беше сладка. Силна. Пикантна. И сега в себе си имаше нещо малко, нещо от него. Да, един архангел беше най-добрият източник на питателна храна и освежителна напитка. Беше ѝ направил красива клетка, за да може да гледа, докато той си играе с другите си домашни любимки, за да знае, че тя е късметлийката, избраницата му, която следваше да го поддържа милиони години напред.

Но първо трябваше да счупи врата на ловеца.

Рафаел излезе на балкона на третия етаж. Думите на Елена все още кънтяха в съзнанието му.

Сега си малко по-човечен.

Точно затова Леуан го бе предупредила да я убие. Реакцията му, когато тя го застреля, кръвта, болката, това само затвърди вярата му, че тя е опасна за него. Но... ако с опасността идваше и нещо друго? Имунитет срещу лудостта на властта? На годините? В крайна сметка тогава той излезе от Тишината много по-бързо, отколкото предполагаше.

Докато чакаше Джейсън, той се опита да си спомни какъв е бил, когато я видя за първи път. Беше бъркал в мислите ѝ, беше я тероризирал безмилостно, без да се замисли, без да го е грижа. Дали би го сторил пак? Да, отговори си, защото Рафаел нямаше никакви илюзии по въпроса за собствената си доброта. Но дали би избрал да го направи пак?

Ето в това се състоеше истинското питане.

Джейсън кацна на балкона отгоре по възможно най-чистия начин, както правят най-обиграните шпиони.

— Очаквах да видя Илиум.

— Той пази Елена. — Искаше му се да ѝ беше дал и вампир за шофьор, но неговата миризма можеше да обърка сетивата ѝ и да ѝ попречи да намери следата на Юръм. Така че сега тя караше из града, а Илиум я следваше отгоре. Рафаел трябваше да си остане тук, защото, макар че крилото му зарастваше с много бърза скорост, не биваше да обтяга сухожилията. Трябваше да е в перфектна форма за битката с Юръм.

Елена беше навън почти целия ден, но му се обаждаше да го информира, след като елиминираше улица след улица в Манхатън. Странно. Въпреки че имаше десетки други проблеми, тя... му липсваше. Вече беше станала важна за него. Тази смъртна с дух на боец.

— Кажи ми.

— Оказа се така, както ти предполагаше. Леуан може да вдигне мъртвите.

Рафаел почувства хапещия хлад на бриза от реката. Запита се дали Леуан би била същата, ако не бе убила човека, който заплашваше нейното безсмъртие.

— Сигурен ли си?

— Видях я как ги изправя след смъртта.

— Живи?

В очите на ангела Рафаел видя покруса, погнуса.

— Не бих го нарекъл живот, но има някаква искрица, нещо останало от човека, който всеки от тях е бил в нормалния си живот.

Това беше по-лошо от всичко, от което Рафаел се бе опасявал.

— Не са ходещи изпълнителни кученца, както си мислехме?

— Точно това са, но и нещо повече. Чудовища, които вървят, виждат, но никога не говорят. Тяхното мълчание е удавено в ужаса, попил в очите им, защото знаят какво са.

Дори душата на един архангел може да усети студа, породен от този ужас.

— Колко дълго ги поддържа така?

— От преродените най-старият беше на година. Бе започнал да полудява. И в него не беше останала тази искрица. — Пауза и след нея умереният глас на ангела: — Истинско избавление, когато тази част от душата им умре.

— И Леуан има пълен контрол над тези преродени?

— Да. Засега си играе с тях като с играчки. Но може да дойде време, когато тя ще ги превърне в армия.

Студена ръка се сви около сърцето му. Защото, ако новородените мъртви прегазеха хората, на този свят щеше да настъпи истински ужас. Страхът и смъртта щяха да владеят Земята.

— Тези, които преражда, наскоро ли са умрели?

— Не. — Отговорът беше наистина обезпокояващ. — Да, тези са по-лесни, но вече е започнала с отдавна умрели, с отдавна разложени в земята. Не знам как, но успява да ги покрие с плът.

Джейсън млъкна.

— Какво има? — попита Рафаел.

— Според мълвата появата на плътта им се дължи на консумация на телата на неотдавна починали, които Леуан не иска да прероди. И знам, че след това трябва да пият кръв, за да оцелеят. — Гласът на Джейсън падна почти до шепот. — Говори се също, че преродените й дават сила, мощна сила.

Родени от кръвта, само че нов модел, помисли си Рафаел. Знаеше обаче, че няма роден ловец, човек, безсмъртен, който да може да спре Леуан, ако това се окажеше истина.

— Нареди на хората си да не спират да я наблюдават.

— Да, трябва да знаем дали продължава да го прави в същия мащаб.

Кръгът на Десетимата можеше да постигне много малко, докато Леуан беше на собствена територия. И по-важното беше, че повечето щяха да предпочетат да не правят нищо.

Всеки от тях си имаше някаква игра, някаква перверзия. Рафаел не можеше да ги съди — той също не позволяваше никаква намеса на негова територия.

Елена видя някаква малка частичка човечност в него, но колкото и нищожна да беше тази частичка, тя щеше да го предпази от това да се превърне в същото онова, в което се бе превърнала Леуан.

— Отивай да си почиваш. После пак ще говорим — каза Джейсън и се хвърли надолу от балкона, веднага след което се издигне нагоре. Крилете му сега се виждаха под начумереното облачно небе. Ето защо Джейсън предпочиташе предимно нощта.

Дмитрий.

Сир.

Отговорът дойде отблизо. След няколко секунди вампирът се появи на балкона. Точно се бе върнал от лечителите.

— Венъм докладва, че почистването във и около офиса, както и в музея е приключило в ранния следобед. Джерълдин е мъртва.

Първата мисъл на Рафаел беше за Елена. Щеше да се натъжи, макар че жената й беше почти непозната.

— Какво става с оцелялата от склада?

— Успяхме да установим коя е. Казва се Холи Чанг. На двадесет и три. — Дмитрий си прибра ръцете зад гърба. — Не е носител на мутанта на вируса на токсина, но определено има нещо.

Рафаел си спомни разговора си с Елена.

— Налага ли се да умре?

— На този етап не. Не е заразна. Но трябва да разберем дали това, с което е заразена, е от Юръм. — Все още ли е човек?

Дмитрий не отговори веднага.

— Никой не може да каже със сигурност какво е. Но има нужда от кръв. Не толкова колкото един вампир, но също така получава доста енергия от храната. Лечителите мислят, че може да е просто един от неуспешните опити за Преобразяване. Не е било проведено правилно или не е било завършено, или пък е било насилствено, но сега една пълна трансформация може да я убие.

Дълбоко в гласа на Дмитрий Рафаел усети онези познати остриета на напрежението. Точно както Холи Чанг, и той бе Преобразен против волята му. Защото Исис беше наясно с неговата слабост — че има сърце. Освен това тя знаеше, че Дмитрий е потомък на смъртен, когото Рафаел наричаше свой приятел. Ето защо бе откраднала смъртния живот на Дмитрий и... беше накарала Рафаел да гледа. Това стана преди почти хиляда години. И Рафаел мислеше, че през почти всичкото това време сърцето му е мъртво.

Преди Елена да придобие значение.

— Спокойно, Дмитрий — каза Рафаел. — Няма да я тормозим, но трябва да я наблюдаваме.

Ако имаше вирус на Роден от кръвта, трябваше да умре. Дмитрий кимна.

— По двадесет и четири часа. — Пауза. — Сир, мога ли да кажа нещо?

— Откога искаш разрешение?

Усмивката на Дмитрий не достигна до очите му.

— Елена те прави податлив. Не знам как, но го постига. — Очите му се спуснаха към раната. — Крилото нараства малко по-бавно.

— Може би един безсмъртен трябва да бъде и малко податлив — отвърна Рафаел и пак се замисли за „еволюцията“ на Леуан.

Телефонът звънна и Рафаел кимна на Дмитрий да отговори, приготвяйки се да излети. Дмитрий вдигна ръка да го спре.

— Директорът на Гилдията.

Рафаел взе телефона.

— Директоре?

— Не знам в какво, по дяволите, си забъркал Елена, но съм изпълнена с усещането, че има нещо общо с момичета, които изчезват из целия град. — Ненавист, заплаха и гняв в думите ѝ.

— Елена е истинска щастливка с приятелка като теб.

— Ако нещо ѝ се случи, не ме интересува кой си и какъв си, ще те застрелям собственоръчно. — В гласа ѝ вече се четеше и тревога.

Ако не Сара, а някой друг бе отправил тази закана, Рафаел би отсъдил светкавично наказание. Ако който и да е усетеше слабост в мерилото на архангела, това би означавало смърт за милиони. Но той никога не е бил лицемер и нямаше да бъде и сега. Когато беше в Тишината, той бе принудил тази жена, бе я изтезавал, за да предаде най-скъпото, най-важното за нея, да предаде лоялността си. Дори тези думи не изравняваха везните. Престъплението на Рафаел беше нечувано по-свирепо.

— Имате ли да ни казвате нещо, директоре?

— Пет трупа, Батери парк. Изсмукани до последна капка. Били са добре скрити.

Юръм е действал доста бързо, за да утоли глада си.

— Някой обаждал ли се е на полицията?

— Извинявай, но не успях да ги спра — отвърна тя, с което на практика му казваше, че пръстът е сложен върху всяка една пулсираща вена в града. — Телата се пренасят в момента към моргата. Предполагам, трябва да ги накараш да изчезнат. И не убивай момчетата от Бърза помощ.

— Няма да се наложи.

Когато Венъм стана на около двеста години, някак разви тази сила да докарва хората до транс, както кобрата хипнотизира жертвите си. Да, Елена нямаше да одобри. Вампирът много рядко използваше способността си, защото Нейха не би била доволна да разбере, че е изгубила вампир с такава рядка дарба.

Е, днес щеше да е от полза. Нито една от жертвите не биваше да минава под микроскоп.

Холи може и да беше единствената оцеляла, но това не означаваше, че Юръм не кара другите да пият от токсичната му кръв или... нещо по-лошо.

— Благодаря за информацията.

— Не ми благодари. Просто пази Елена от... каквото и да е това чудовище, което сте изпуснали.

Да, Юръм беше чудовище с чудовищна сила.

И тогава сърцето на Рафаел заблъска с убийствена скорост. Въздухът застина. Вятърът беше безмълвен.

— Опиши детайлите на Дмитрий — каза той, подаде телефона на вампира и отлетя с бясна скорост. Крилото го болеше, но той пореше напред и се опитваше да се свърже с Илиум.

Глуха тишина. Не, не беше одеялото на смъртта, но приличаше на него. Когато се помъчи да установи контакт с Елена, усети болка, гняв и гадене.

Рафаел насочи мисълта си към Дмитрий.

Забрави за телата засега. Намери Елена.

Свързвам се с хората си.

Джейсън.

Чернокрилият ангел имаше способността да координира крилете си по команда на Рафаел.

Намери Илиум. Паднал е. Аз идвам. Ще опитам да ускоря по пътя процеса на зарастване на крилото.

Рафаел летеше с все сила и проклинаше глупостта си. Юръм е нямал нужда от почивка, за да се възстанови. Можел е да ускори процеса с кръв. Още едно предимство на Родените от кръвта, което ги караше да си мислят, че са направили правилния избор. На този етап Юръм щеше да си вярва, че е нормален, че действа логично, но личността му беше стъпкана вече на най-ниските нива. Щеше да изживява делюзии. Мозъкът му щеше да плува в токсини.

Най-лошото е, че такава деволуция не става за една нощ, мислеше Рафаел, докато блъскаше напред с крилете, за да стигне до Елена. Слугите на Юръм би трябвало да са знаели, но за разлика от Седмината на Рафаел Юръм никога не бе държал никого близо до себе си. Никого, освен Михаела. Устата му се изкриви. Беше сигурен, че жената, известна навремето като Кралицата на Константинопол, бе помогнала на любовника си да наруши протокола, който служеше точно за предотвратяване на подобно кошмарно бедствие. Може би е искала Юръм да бъде убит или просто ѝ е било любопитно да види какво ще стане, затова е нямала вяра на Кръга на Десетимата, когато са ѝ разказвали за този феномен. Държала е да се убеди с очите си.

Рафаел стигна до мястото, откъдето Елена се беше обадила за последен път — Касъл Пойнт.

— Имам добро чувство за това — каза тя тогава. — Миризмата се пръска във влагата, но ще обикалям, докато не намеря място с по-силна концентрация.

— Ще ти изпратя още ангели — беше отвърнал той.

— Не, не ги изтегляй от мястото, където охраняват. Може да е само трик. Ще кажа на Илиум да се свърже с теб, ако намеря нещо.

Очевидно Елена е била много по-близо до Юръм, отколкото бе предполагала.

Докато летеше над мястото и търсеше колата ѝ, силните му очи откриха Илиум. Сините криле на ангела се виждаха, макар и наполовина потопен под един мост. Рафаел се спусна надолу, без да обръща внимание на минувачите. Няколко души бяха скочили във водата и държаха главата му над нея. Не бяха успели да го вдигнат заради тежестта на мокрите му криле.

Когато Рафаел се приближи, всички се разпръснаха.

Той го извади от водата и се издигна нагоре. Илиум беше в безсъзнание. Камери щракаха, присъстващите бяха изумени от гледката и крайно тъжни. Всички познаваха Илиум. Хората бяха виждали сините му криле и обожаваха заразителното му весело настроение. Мислеха, че е умрял, забравяха, че е безсмъртен.

Юръм можеше да го убие, но очевидно бе избрал само да го осакати, понеже е бързал към крайната си цел. Елена.

Илиум, събуди се.

Рафаел бе издигнал потрошеното му тяло високо над слоевете облаци и го държеше като бебе в ръцете си. Крилето му бяха разкъсани, костите — изпотрошени от силата и скоростта, с която е паднал във водата. Кожата му беше надрана, вероятно се бе ударил в нещо във водата. Едното му око липсваше.

Щеше да зарасне, да се излекува, но това не означаваше, че няма да боли. Като оставим настрана факта, че винаги беше немирнен и готов за игри, Илиум бе истински боец. Ето защо Рафаел не му позволи да си почива повече — бръкна с все сила в съзнанието му и го разтресе да се събуди.

Илиум се свести с рязък стон. Не викна, не изпищя. Единственото му око се отвори.

— Копелето чакаше в облаците — прошепна, не искаше да губи време за извинения, които сега така или иначе бяха безполезни. — Величието. Ели... — Потрепери, тялото му искаше да се отпусне в онзи сън, който щеше да му помогне да се излекува. — Мисля, че тя ме видя да падам. Б...б...б...близо. Той изглеждаше излекуван... но беше слаб.

Последната дума се отрони почти беззвучна. Тялото му го изрита обратно в дълбоко, близко до кома състояние. Нищо нямаше да го събуди поне една седмица.

Макар че беше доста по-млад от Рафаел, Илиум може би вече умееше да влиза в Аншара. Така щеше да се излекува много по-бързо, нямаше да изпитва агонизиращи болки и цялото му тяло щеше напълно да се възстанови, преди да се е събудил. В противен случай, когато излезеше от съня, щеше да чувства такива болки, каквито измъчват всяко друго същество. С толкова много изпочупени кости щеше да е почти непоносимо. Рафаел много добре знаеше това още от времето, когато лежеше на земята на онази поляна, където чу последните думи на майка си. Тогава падна с такава скорост, буквално се бе размазал на земята и ако беше друго същество, щеше да е разпиляно на парчета. И той не го понесе добре. Крилете му бяха счупени, цялото му тяло надробено. Липсваха парчета. Беше много млад и му отне една година да се възстанови напълно.

Аншара лекуваше много по-бързо.

Но нямаше магически лек.

Освен ако не си Кървав ангел, наблъскан с кръв.

Черните криле на Джейсън се появиха сред облаците. Той протегна ръце. Лицето му беше изопнато.

— Аз ще го поема.

Рафаел му подаде тялото на Илиум.

— Останалата част от крилото?

— Казал съм им да търсят ловеца. Заведи го при лечителите.

Рафаел се гмурна надолу към моста, увит във Величието.

Това, което Илиум успя да се пребори да му каже, беше много важно. Ако Юръм е бил слаб, едва ли е отлетял далеч с тялото на Елена.

Живей, Елена.

Искаше да я накара да се бори, да излезе от мрака, който обгръщаше съзнанието ѝ.

Живей. Не съм ти разрешавал да умреш.

Нищо. Мълчание. Тишина.

Тишина, каквато не бе чувал никога във вековния си живот.

Живей, Елена. Един боец не лежи пред врага си. Живей.

— Тихо — измърмори Елена, бавно излизайки от блажения сън, събудена от този арогантен глас, който ѝ нареждаше да отвори очи. — Искам да спя.

— Смееш да ми даваш заповеди ли, смъртно човече?

Ледена вода. Изплющя в лицето ѝ. Пренесе я в реалността, в кошмара. В първия момент не разбираше какво виждат очите ѝ. Съзнанието ѝ искаше да спи, а не да реди парчета от пъзела. Толкова много парчета. Обезобразени, изкривени, невъзможни за възприемане парчета. Стомахът ѝ се усука. Болката в главата, когато Юръм бе разбил лицето ѝ, мятайки я срещу нещо твърдо. Ужасът от сега. Всичко се смеси.

Тя се бореше с паниката и страха, отказваше да му даде тази награда да я гледа как умира от ужас. Но беше трудно.

Всички са грешали. Сара, Ранзъм, дори Рафаел. Юръм не беше взел петнадесет жертви. Той беше убил и други, хора, за които никой нямаше да съобщи, че са изчезнали. Разлагащи се крака и ръце, разпорени гърди — доказателствата за неговата лудост бяха пръснати навсякъде из стаята. Стая без светлина, без въздух. Клетка. Крипта. Една...

Спри да мислиш за това!

Това беше нейният инстинкт на ловец, нейният белег по рождение. Елена преглътна паниката, фокусира се и разбра, че всъщност стаята не беше съвсем тъмна. Юръм бе блокирал прозорците с нещо черно, но все пак някаква светлина се процеждаше. Тази светлина ѝ се стори прекалено ярка, за да е естествена, което означаваше, че можеше да е само от улично осветление. Била е тук от доста време. Нощта бе дошла.

Точно тази светлина ѝ беше позволила да огледа съдържанието на стаята. Навсякъде нахвърлени тела. Като боклук, прекалено много боклук. Но не всички бяха разфасовани. На отсрещната стена видя

същество с вериги около тялото, което преди е било човек. После съществото премигна и Елена разбра, че все още е живо.

— Исусе! — Думата излезе, преди да успее да я спре.

Чудовището пред нея, което носеше обвивката на архангел, проследи погледа ѝ.

— Виждам, че си се запознала с Робърт. Беше лоялен, следваше ме през океани, без да се оплаче от нищо. Нали така, Боби?

Елена наблюдаваше жестокия хумор, изписан на лицето на Юръм, осъзнавайки, че до този момент никога не бе познавала истинското значение на думата зло. Робърт беше вампир, това поне стана ясно. Нито един човек не би оцелял след подобни мъчения. Вампирът беше изгубил всяка капка течност в тялото си. Бяха останали само очите му. Бляскави, умоляващи за избавление очи.

Юръм се обърна към нея. Очите му бяха оцветени в живо, красиво зелено. И в тях имаше толкова много смях.

— Мислеше си, че е супер специален, понеже го взех със себе си. За беда за известно време забравих за него. — Погледът му се наля с червено и с гняв. Красивото зелено изведнъж стана противно и болно.

Елена лежеше напълно неподвижна в ъгъла, където я беше метнал. Дали бе успял да вземе оръжията ѝ? Не усещаше нищо по тялото си, но беше напълно възможно да е пропуснал едно-две, като например тънкия нож за надробяване на лед, скрит в косата ѝ, или бръснача, който бе пхнат в подметката на ботуша ѝ.

Тя размърда пръсти и с облекчение усети твърдата материя на ботушите си. Ранзъм ѝ ги беше подарил. Никога не го беше обичала толкова много, както в този момент.

Очите на Юръм се забиха в нея.

— Но моят верен Боби се оказа доста полезен. Нали, Боби? Той беше онази публика, която наистина можеше да оцени моите малки игри.

Елена видя как ръцете на вампира се извиха във веригите и как повехналото тяло се опита да се размърда. Гняв подпали гърдите ѝ. Юръм трябваше да знае какво прави. Да, вампирите бяха почти безсмъртни, но имаха нужда от кръв, за да оживеят. Като не му даваше да се храни, той реално бе накарал тялото на Робърт да се самоизяде. Вампирът нямаше да умре, не и от глад, но на този етап всеки негов дъх вероятно беше истинска агония. И ако продължаваше така...

Елена се сети за единствения случай на гладна смърт на вампир, за когото бе чувала. Случаят беше описан в учебника ѝ от последната година от обучението ѝ в Гилдията. Вампирът С. Матисън се забъркал в семеен скандал, в който участвал и господарят му. Някой го заключил в бетонен ковчег и го заровили под основите на строяща се сграда. Намерили го десет години по-късно.

Жив.

Ако изобщо можеше да се каже така. Собственикът на сградата се проявил като крайно глупав да отвори ковчега, понеже мислил, че ще намери скелет, след което се обадил на полицията. Та господин М. Е. бил извънредно развълнуван, задето намерил мумифициран скелет. Той пристигнал на място с малкия си екип и започнал да прави измервания и снимки. Работниците гледали. Една от жените от екипа случайно си порязала пръста, докато обръщала главата на скелета, и пръстът ѝ изчезнал под забилия се в него остър като бръснач вампирски зъб.

Извикали медицински лица и тялото на С. Матисън било върнато към нормалното му функциониране след множество преливания на кръв. Захранвали го бавно и систематично. Но мозъкът му бил претърпял някаква необратима метаморфоза. С. Матисън не говорел с никого, а само се усмихвал като идиот и чакал някой да се приближи до него. Доста лекари загубили органи. След това Матисън изчезнал безследно и всеобщото мнение гласяло, че ангелите са се погрижили за него.

Не е добре за бизнеса да имаш вампир, който яде месо.

Робърт не беше достигнал до тази фаза. Засега. В тези огромни очи все още имаше нещо, което подсказваше, че изпитва хуманност и разбира какво е това.

Юръм тръгна към вампира, застана пред него, така че Елена не виждаше какво му прави. Тогава Робърт издаде ужасяващ писък и тя едва се въздържа да не се разкрещи на Юръм. Но прецени, че е по-добре да използва времето да придвижи ботуша си по-наблизо. По-наблизо.

Юръм се обърна към нея.

— Какво мислиш за работата ми?

Тя събра целия си кураж, защото знаеше, че му е направил нещо чудовищно, но нищо не можеше да я подготви за ада, който се разкри

пред очите ѝ. Състрадание и болка стиснаха гърлото ѝ. Ярост се стрелкаше до всяка клетка в тялото ѝ. Юръм бе извадил очите на Робърт и сега ги държеше в ръката си. Поднесе хлъзгавите орбити към устата си, сякаш се канеше да ги изяде. Тя не мигна.

— Смела си — каза той със зловец смях, метна орбитите на пода и ги смачка с обувката си. — Не са хранителни.

Без да обръща внимание на Робърт, който бе спрял да се движи, Юръм старателно избърса ръцете си в една кърпичка и се приближи до нея.

— Много си тиха. Никакви героични подвизи, та да помогнеш на горкия вампир?

— Поредният кръвопиец — каза тя, отвратена от собствените си думи. — Надявах се да задържи вниманието ти за малко по-дълго, за да успея да избягам.

Той се усмихна. И тази усмивка се плъзна по гръбнака ѝ, сякаш хиляди паяци с ледени крачета се спускаха по него. И после, без да каже и дума, той сложи ръка върху глезена ѝ. Усмихна се по-широко. И извъртя ръката си. Резкият звук на счупена кост отекна в тялото ѝ с такава жестока агония, гореща, свирепа болка! И тя изпищя.

Рафаел!

Усети как над очите ѝ се спускат задушавашите криле на безсъзнанието, затваряха се за пореден път около нея.

Но точно преди да се плъзне по спиралата надолу към мрака, съзнанието ѝ се закачи за нещо.

Каж ми къде си, Елена.

Пот се стичаше на улейчета по челото ѝ. Тениската ѝ бе залепнала за гърба. Но тя се държеше с все сила за този глас и успя да долази обратно в реалността. Юръм бе все още клекнал пред нея и я гледаше със задоволството на хищник, който е приклецил плячката си в ъгъла.

— Миришеш на киселина — прошепна тя. — Назъбена, ярка, отличителна.

Изражението му се промени. Сега я гледаше с любопитство, почти като дете. Но това беше най-изкривеното детинско любопитство, което Елена бе виждала в живота си.

— А Боби? — Още една усмивка, но сега очите му почервеняха. — И той иска да знае на какво мирише.

Тя преглътна. Вода, каза наум, надявайки се Рафаел да я слуша. Мога да надуша вода.

— Боби — прошепна тя. — Боби мирише на прах, земя и смърт.

И има някакъв звук. Тя се концентрира. Рязане, кълцане със стабилен ритъм. Би трябвало да знам какво е. Не, не се сещам.

Юръм погали един паднал на лицето ѝ кичур. Тя очакваше, че всеки миг ще счупи врата ѝ, но след малко той оттегли ръката си. Въпреки краткия шепот на облекчението в тялото ѝ тя разбираше, че той си играе с нея, тормози я, че нарочно подхранва ужаса ѝ. Копелето я държеше жива за свое собствено удоволствие. Или?

— Защо съм жива? — попита тя.

Не говори с него, Елена.

О, тихо, не мога да съм разумна, когато ме боли.

Юръм пак се усмихна и пак стисна глезена ѝ. Болката почти я метна в бездната, но той знаеше точно кога да спре.

— Защото ти си неговата слабост. Когато се замислих, реших, че ще е по-разумно да не те убивам.

Това е капан. Не му позволявай да те нарани. Аз ще се разправям с него. Твоята задача е да останеш жива.

Заповедта почти я накара да се усмихне, макар и в самото леговище на нечувания кошмар.

— Аз съм играчка, нищо повече.

— Разбира се — каза Юръм и отпусна глезена ѝ, без да обръща повече внимание на думите ѝ.

Начинът, по който потвърди становището ѝ, я разтреса повече, отколкото ѝ се искаше. Но, хей, като се вземеше предвид перспективата за изключително кратък живот, тя имаше право да обича безразсъдно. Да обича.

Любов.

О, по дяволите.

— Ако съм така лесно заменима, каква стойност имам като заложник?

— Защото — започна бавно Юръм, гладко, без да показва зъбите си, като вампир на няколкостотин години — Рафаел има много силно развито чувство за собственост спрямо играчките си.

Сигурността в тона му вледени сърцето ѝ и от него поникнаха капчуци като шипове.

— Но ти не знаеше ли? — попита той с наклонена настрани глава.

— Играчка, да — тя му се усмихна със свити устни. — Рафаел не говори често с мен.

— Той никога не е бил сред най-големите говорители, за разлика от Каризмън. Онзи пък не спира да дърдори и никога не казва нищо съществено. Хиляди пъти ми се е искало да му стисна гърлото и да му пречупя гласа завинаги. Може би сега вече ще имам възможност. — Той се намръщи и подритна една кост до крака си. — Тук вони ужасно.

Очите му се наляха с гняв и тя реши да не споменава факта, че той самият бе причината за тази миризма.

— Разказваше ми за играчките на Рафаел — каза тя с усещането, че благодарение на тази тема би могла да се запази жива още известно... още малко време, което нямаше да се случи, ако се вържеше на темата за миризмата в стаята.

Той обърна цялото си внимание към нея и за първи път Елена видя странните образувания по кожата му — бели фини линии, които се спускаха по лицето му. Като кръвоносни съдове, но нямаха правилния цвят. Бяха пълни с нещо друго, не с кръв.

— Имаме право да си избираме роби — каза с дълбок и толкова истински глас, че Елена вече си представяше защо бе успял да очарова и омагьоса толкова много хора. И щеше пак да го направи, ако не бъдеше спрял. — Те бяха за наше удоволствие и ние ги използвахме когато и както си пожелаехме.

Гърлото ѝ се сви при това откровено презрение към животите на другите по-нисши от него същества.

— Хора?

— Прекалено слаби и не достатъчно хубави. Не, нашите роби бяха вампирите. Тогава, както и сега, тяхната задача беше да ни боготворят.

В договорите не пишеше точно така, но Елена реши да играе според случая.

— Значи робите са тези, които сте Преобразили.

— Не, това би било много скучно. Търгувахме с тях. О, ти ги съжаляваш? — Засмя се и това беше грозен звук. — Те молеха да се докопат до леглата ни. В харемите имаше побоища, ако избереш една,

а не друга. — Елена предполагаше, че това бе самата истина. — Така че всеки печелеше. Имаше любимци...

Елена не го слушаше, не съвсем. Опитваше се да се концентрира, за да разбере къде се намират. Ритмичният звук бе спрял, но чуваше коли. И вода. Близо до вода и шосе. Раненото крило на Юръм беше възстановено, но леко отпуснато надолу, така че не функционираше напълно. Значи не бяха далеч от мястото, където падна Илиум. Господи, как се надяваше синият ангел да е добре. Предвид скоростта, с която тялото му удари водата, всеки смъртен би се надробил на парчета.

Не мога да кажа със сигурност, но мисля, че сме до брега на Хъдсън, близо до мястото, където Илиум падна.

Господи, дано Юръм не успее да влезе в съзнанието ѝ.

Помещението е с черни прозорци. Миризмата! Противно, гнусно. Търси изоставена сграда, склад, гараж за лодки, няма хора наоколо. Ако имаше, досега да са се обадили на полицията заради вонята и не само.

Освен ако това не са труповете на съседите, помисли си тя. Но ако беше така, поне един от тях щеше да бъде обявен за изчезнал. Тя се концентрираше толкова силно, че направи грешка — очите ѝ се затвориха.

Силно стискане на глезена и Елена се превърна в самата изчистена неустоима болка. Всяко едно от нервните ѝ окончания пламна. Този път не можа да се пребори с мрака, не успя да се задържи за света над пропастта.

Ако умреш, ще те превърна във вампир.

Недоволството я позадържа, тя се бореше. Бореше се толкова силно, толкова упорито, с всяка фибра на тялото си.

Не искам да пия кръв. Не можеш да ме направиш вампир, ако съм мъртва.

Имаше усещането, че плува в гъст сироп, но успя. Успя да изплува на повърхността, за да повърне. Когато свърши, тя избърса устата си с обратното на ръката си. Движенията ѝ бяха много, много бавни.

Юръм си беше на същото място.

— Не обръщаше внимание на това, което разказвам — рече със съвсем спокоен тон, сякаш наистина откриваше логика.

Периферното ѝ зрение улови нещо.

— Съжалявам, болеше ме.

Виждам каска. Стените не са довършени, нямат боя. Търси строеж.

И тогава видя оръжията си. Метнати на купчина. Можеше да ги докосне.

— Така се надявам Рафаел да дойде скоро.

Той я изгледа разочаровано.

— Но ти няма да издържиш толкова дълго. Сигурна ли си, че ще дойде? О, да, робите. Знаеш ли, че той се канеше да се бие с нас, ако нараним някоя, която си беше заплюл като негова? — Това явно го развеселяваше. — Представяш ли си? На него му пукаше за тях.

Границата между чудовището и НЕчудовището изведнъж се видя така ясно. Рафаел някак бе успял да остане от другата страна, а Юръм... не.

— Това е било преди много време — отговори тя. — Сега се е променил.

Юръм спря и се замисли.

— Да, може би няма да дойде. Може би просто ще те остави тук. — Очите му се смееха. — Може би ще те завържа до Боби и ще му позволя да се нахрани. Какво ще кажеш, Боби? — извика силно.

Сгърченото същество в другия край на стаята май прошепна нещо като отговор. Елена не разбра, но Юръм със сигурност чу и се засмя толкова силно, че се разлюля на краката си.

— Радвам се, че не си загубил чувството си за хумор. Мисля, че само заради това ще ти дам каквото искаш. Ще те сложа до гърдта на човешко същество и ще ти позволя да посмучеш като малко бебе.

Тази потресаваща перспектива превърна тлеещия ѝ гняв в нещо студено, твърдо, опасно.

Нямаше проблем да нахрани един умиращ вампир, тя беше човешко същество. Не възнамеряваше обаче да се остави да бъде изтезавана до смърт от създание, чието съзнание Юръм бе успял да изкриви до неузнаваемост.

Използвайки краткия миг, в който архангелът не беше изцяло фокусиран върху нея, тя се опита да стигне до ножа си. Глезенът ѝ пицеше от болка при най-малкото движение. Но не това я спря.

Аромат на вятър, дъжд, море.

Къде в стаята се намираш?

Срещу прозореца. Юръм е пред мен. Има един вампир — изсъхнал от глад, на отсрещната стена. Стената се пада вляво от мен. Казва се Робърт.

Животът му няма значение. Той се забавлява с деца.

И тогава стената просто изчезна. Разбита като от торнадо. Видя пукащата синя светкавица и чу победоносния вик на Юръм.

— Изпълни си задачата! Доведе го, макар и ранен. Лесна плячка.

Той направи крачка назад и тя съзря огненото кълбо в ръката му. Ако това нещо я докоснеше, щеше да умре за част от секундата. Тя се засмя.

— Ако си толкова сигурен в победата си, защо не ме убиеш след това, или не си убеден, че за теб ще има „след това“.

Той изрита размазания ѝ глезен, болката експлодира и съзнанието ѝ просто изключи.

Рафаел удари Юръм с мощна светкавица в средата на гърба, когато Кървавият ангел се опита да ритне Елена за втори път. Ударът постигна ефекта си; Юръм се обърна със силен рев и с едната ръка метна огън към Рафаел, а с другата към тавана, срути го и се издигна високо във въздуха.

Рафаел знаеше, че Елена е под развалините, и все още усещаше живота в нея, макар и загърнат в мрак.

Живей, заповяда ѝ пак, докато се издигаше нагоре, за да се бори със зло, което не биваше да продължава да съществува. Чуваше писъците на хората под тях, виждаше как бягат, как огнените топки се забиват в съседните сгради, събаряйки и изравнявайки всичко със земята. Спирачки на кола, после на друга. Всички гледаха към небето.

Рафаел метна една светкавица и успя да го удари. С разкървавено лице Кървавият ангел му отвърна с цяла канонада от ангелски огън. Сила, почерпена от кръвта на невинни животи. Открадната кръв, открадната сила. И от това състояние, до което бе стигнал Юръм, нямаше връщане назад.

— Когато те превърна в прах, този град ще е мой — извика Юръм и полетя към Рафаел с поразяващ огън.

Рафаел се наведе, но знаеше, че е бил част от секундата по-бавен, и тогава усети как агонията от ангелския огън пълзи по крилете му.

Рафаел се изстреля нагоре в небесата, по-високо, отколкото бе позволено на ангелите, и огънят започна да умира от липсата на кислород. После се спусна надолу, използвайки момента да стреля по тялото на Юръм, който успя да отбегне всеки един от ударите му. С изключение на един. Беше в бедрото му. Рафаел виждаше как тялото на Юръм се изопва, опитва се да поеме болката от старите и новите рани. Не беше обезвреден. Все още не. Но скоро и това щеше да се случи.

Юръм бе вкарал достатъчно ангелски огън в тялото на Рафаел. Този огън бе полепнал, сега разяждаше плътта му и щеше да продължи по-навътре. Имаше по-малко от десет минути, преди крилете му да спрат да функционират. После усети как едно сухожилие се скъса и си спомни: сега беше малко по-смъртен.

Така да бъде. По-скоро би умрял малко по-човечен, отколкото да се превърне в такова чудовище.

Елена! Живей!

Мислеше с кристална чистота. Продължи да изпраща посланието си към нея, макар че сега, когато огънят на Юръм се забиваше в кожата и крилете му, тялото му се нуждаеше от сила.

Трябва да живееш, Елена!

Духът ѝ гореше прекалено ярко, за да може да се забрави така лесно.

И тогава разбра... този крехък смъртен живот не бе просто важен. Беше по-важен от собствения му живот.

Събуди се, ловецо на Гилдията!

Най-сетне успя да се доближи до Юръм и да опита да го удари, но резервът му се изчерпваше. Под тях градът беше останал без хранване, защото и двамата извличаха енергия от наличните в него електроизточници. От всичко, което съдържаше енергия. Колите спираха, батериите се изтощаваха, всички системи се пренатоварваха. Но той знаеше, че тялото му щеше да се предаде много преди да бъде изчерпано електричеството в огромния град.

Ударът в крилото на Юръм не беше достатъчен. Бе натъпкан с кръв и сега всяка рана заздравяваше с по-голяма скорост от тази, с която се възстановяваше всеки ангел и дори архангел. Но този единствен удар срещу полуразрушения апартамент...

Елена!

Рафаел не можа да избегне удара в рамото. Болката се пръсна в тялото му, огънят докосна костта и започна да я разяжда. Премигна, за да изпъди потта, стичаща се в очите му, продължи да лети и да стреля над апартамента, за да не позволи на Юръм да го унищожи.

— Глупак! — извика Юръм. — Би се отказал от безсмъртието заради една жена?

Рафаел отговори с ужасен удар. Усещаше, че неговите помощници са наблизко. Предупреди ги да стоят настрана. Само архангел можеше да издържи на ангелския огън. Тогава едно от огнените кълба на Юръм поразя и другото му рамо.

Огънят го бе проял от едната страна и оголеният бял кокал се виждаше. Мускулите, които държаха тялото му, падаха покосени един след друг. Но той продължаваше да се бие, удари Юръм няколко пъти. Мина му през ума, че в момента в Манхатън няма никакво осветление. Под нозете му градът беше потънал в мрак. По-нататък Бронкс и Куинс бързо губеха светлинка след светлинка. Извън тези райони имаше още много източници, но тялото му започваше да поддава.

Напълвайки се с толкова сила, колкото можеше да побере, докато кожата му не започна да искри и свети в тъмното, той се подготви за един последен смъртоносен удар. Ако осъществеше контакт с тялото на Юръм, и двамата можеха да изгорят. Прекалено висока цена, но Юръм се беше превърнал в Ангел на смъртта, следователно ако не умреше сега, щеше да сложи край на тази цивилизация.

Метна една светкавица, но не много силна, само колкото да държи Юръм далеч от себе си, и започна да търси слабо място в защитата му, да чака да направи грешка. Но когато възможността се отвори, не беше по вина на Юръм, а заради един упорит ловец, прекалено твърдоглав, та да се предаде на смъртта и на злото.

Зад падналата стена на разрушената жилищна сграда се чу стрелба и куршумите се забиха в крилете на Кървавия ангел. Юръм изврещя и започна да мята ангелски огън като обезумял. Рафаел полетя

към падащия надолу Юръм, хвана го с едната си ръка, мушна другата в него и изстреля огъня си през гръдния кош право в сърцето му.

— Сбогом, стари приятелю — каза Рафаел, но знаеше, че в това чудовище не бе останало нищо от ангела, когото познаваше. И тогава изпусна една последна мощна поредица от огън, който се разля по тялото на Юръм като треска. Умиращият ангел се опита да хване Рафаел и да го повлече със себе си.

Но Рафаел трябваше да живее. Защото, ако не успееше да оцелее, Елена щеше да умре. Изскубна се назад секунда преди Юръм да експлодира в бял огън, който освети целия Манхатън. И това беше краят. Юръм беше не само мъртъв, но и напълно заличен от Космоса. Дори прах не остана след него.

Кървящите му рани ставаха все по-зле. Ангелският огън влизаше все по-навътре. Рафаел трябваше да се приземи, но той махна с едното си функциониращо крило и излетя нагоре през дупката, която Юръм в пристъп на отчаяние бе отворил с една от последните си огнени топки. Рафаел знаеше, че Елена е успяла да събере последните си сили, преди да застреля Юръм. Но сега от тази сила не бе останало абсолютно нищо. И все пак усещаше живота в нея, усещаше угасващия, почти мъртъв пламък.

Елена, отговори ми.

Тишина, покой, притаено мълчание. И след това:

Остани си поне мъничко човек. Обещай ми, Рафаел?

Молба, която дори не се чу като звук. Но беше достатъчно. Той тръгна по следата на мисълта ѝ, за да намери изпочупеното ѝ тяло, паднало върху тесен улей над един неонов знак. Гърбът ѝ беше натрошен. Краката ѝ — извити неестествено. Но когато го съзря, тя се усмихна. В ръката си държеше пистолета, който бе спасил толкова много животи, цифра, която никой никога нямаше да узнае.

Не смееше да я докосне, за да не я обърне, без да иска, и тялото ѝ да падне от улея.

— Няма да умираш!

Бавно премигване.

— Пак командваш. — Звукът се давеше в мехури кръв.

Гласът ми не работи много добре.

Аз те чувам.

Кажми ми тайната сега. Как се превръщате във вампири? Защо създавате вампири?

Можеше да усети как се шегува дори и в угасващия шепот.

Телата ни произвеждат токсини, които трябва да се пречистват през определен период от време. Колкото по-стари ставаме, толкова по-големи са интервалите.

Юръм е чакал прекалено дълго.

Да. Изграждаме имунитет, но само до определено количество токсини. След това токсинът започва да се свързва с клетките и да мутира. Но наличието на този базисен имунитет означава, че един архангел винаги има някакво количество токсини в кръвта. Достатъчно, напълно достатъчно количество. Единственият начин да се махнат токсините е, като се прехвърлят върху човешко същество. Историята на ангелите разказва за времена, когато те толкова се били отчаяли от загубата на голямо количество смъртни животи, че се опитвали да изхвърлят токсина в животните. Резултатът бил така потресаващ, че дори Леуан не иска да говори за това. Знаем, че получаваме нещо след този трансфер, нещо, което поддържа токсина на стабилни, нормални нива, но след толкова много хилядолетия все още никой няма представа какво получаваме.

Но... Пауза, сякаш Елена събираше сили, решена да задоволи любопитството си. Тестовете? Съответствията?

Би й разкрил всяка тайна, би й разказал всичко, само да можеше да я задържи тук.

Само някои се раждат със способността да издържат на токсина и на трансфера от човек към вампир. Другите умират. А въпреки липсата на състрадание, която идва с възрастта, никой безсмъртен не иска да носи петното на толкова много загубени животи. Да обещаеш безсмъртие, а да дадеш смърт, което за един ангел е равнозначно на това да се метнеш в пропастта. Преди да се въведат тестовете, може би само един на десет е оцелявал.

Аха.

Това дори не беше шепот.

Кучешките му зъби се издължиха и странна, красива златна течност изпълни устата му. По лицето му бе плъзнала сълза.

Сега вече знаеш защо толкова много смъртни се Преобразяват във вампири.

Слаб смях в главата му.

Мисля, че една умираща жена може да си позволи да бъде глупава. Луда съм по теб, Рафаел. Плашиш ме до смърт, но искам да танцувам с теб. Въпреки всичко.

Сърцето му спря, когато гласът ѝ съвсем издъхна. Наведе се напред, устата му, пълна с красота, с живот.

Няма да ти позволя да умреш. Проверил съм кръвта ти. Ти си съвместима.

Миглите ѝ се бореха с желанието да отвори очи. Не успя. Но гласът ѝ в съзнанието му беше категоричен, макар и съвсем слаб.

Не искам да бъда вампир. Не си падам по смучене на кръв.

— Трябва да живееш.

И тогава той я целуна, изпълни устата ѝ с този златен вкус, този опияняващ аромат, напомнящ всичко красиво в този живот.

Трябва да живееш.

Точно тогава табелата се огъна, откъсна се от сградата и се сгромоляса на земята с тежък удар. Елена не падна сама. Паднаха заедно, устата ѝ споена с неговата. Крилете му почти унищожени, душата му слята с душата на тази смъртна жена.

Ако това е смъртта, ловецо, прати той мисълта към нея и усети как ангелският огън мина през костите му и се заби право в сърцето му, тогава ще се видим от другата страна.

Сара гледаше нагоре. По бузите ѝ капеха сълзи. Архангелът на Ню Йорк падаше и в ръцете си носеше тяло, чиято глава беше с ярка, почти бяла коса.

— Ели, не можеш да направиш това, мамка му, не можеш — прошепна тя толкова ядосана, че едва оформяше думите. Тя беше пристигнала в секундата, когато всичко започна да се превръща в пълен ад, защото знаеше, че Ели ще има нужда от нея. Ранъм се бе появил минутка след това. Но битката се водеше прекалено високо, за да се намесят.

И сега Рафаел падна и никой не можеше да направи нищо. Сякаш всичко пред очите ѝ ставаше на забавен кадър. Гледаше как най-добрата ѝ приятелка пада, увита в крилете на архангела. Тези съсипани до неузнаваемост криле. Нямаше време да се подготви за меко кацане.

Земята бе покрита с остри парчета от разрушенията, които щяха да режат, да късат плът. Тухли, счупена тръба, какво ли не. Където и да погледнеш, земята, върху която падаха, беше смъртоносно остра.

Сара плачеше в скованите ръце на Ранзъм. Плачеше за двамата, защото знаеше, че Ранзъм ще избере гнева пред болката от загубата. Зрението ѝ беше замъглено и за секунда тя си помисли, че халюцинира. Вероятно ѝ се привиждаха разперени криле. Но не халюцинираше. Това бяха крилете на Рафаел — меки тъмни сенки в непрогледния мрак на падналата над Манхатън нощ.

— Издигат се! — дърпаше с ожесточение якето на Ранзъм. — Издигат се.

Рафаел и Елена не се виждаха сред крилете, но нямаше значение. Не бяха паднали, не бяха се разбили върху грубата земя.

— Ели е жива!

Ранзъм не я опроверга, макар и двамата да знаеха, че тялото на Елена бе така обезобразено и че тези рани никога нямаше да могат да се излекуват. Той просто я прегръщаше, оставяйки я да си мечтае, че всичко ще бъде наред. Поне още малко, още няколко мига.

Една седмица по-късно Сара затръшна телефона и погледна към Ранзъм, който стоеше срещу ѝ. Дийкън бе застанал до нея като солидна планина, като най-непробиваемата охрана на света. Нейният съпруг, нейната скала.

— Отказват да дадат каквато и да било информация за Рафаел и Ели.

Устата на Ранзъм се сви в едва контролиран гняв.

— Защо?

— Ангелите не са задължени да обясняват защо. — Устата ѝ се изкриви. Такава дълбока и всеобхватна тъга. Не проумяваше как има сили да се движи. — Онази нощ ние бяхме свидетели на факта, че един архангел може да умре. Може би Рафаел е мъртъв и сега се чудят кой да го замести.

— Нямаат никакво право да я държат далеч от нас. — Гневът, който Ранзъм бе сдържал прекалено дълго в себе си, се отприщи и той стовари юмука си върху облегалката на стола. — Ние сме нейното

семейство. — Тялото му застина. — Не са дали Ели на онова мръсно копеле, нали?

Сара поклати глава.

— Джефри се е окопал зад каменни бариери. От Кулата поне ми вдигат телефона.

— Кой говори с теб?

— Дмитрий.

Ранзъм скокна и закрачи из стаята.

— Той е вампир.

— Не знам какво става.

Определено изглеждаше, че вампирът е отговорен за Рафаел и Ели. Дийкън беше използвал своите източници — а той познаваше доста странни хора — и бе излязъл със същото заключение, а именно че Дмитрий ръководи шоуто. И то добре. Със същата систематична ефективност, с която ръководеше и Манхатън.

— Това може и да не е полезна информация — продължи Сара. — Но със сигурност се знае, че един друг архангел, Михаела, е напуснал града скоро след смъртта на Юръм, което е най-голямата новина на хилядолетието, въпреки че ангелите отказват да дадат и трошица информация.

— Имало е трима архангели в града? — Ранзъм поклати глава. — Това не е случайност. Дийкън?

— Прав си, но това само повдига повече въпроси, на които нямаме нито един отговор.

Остави на Дийкън да я успокои или поне да каже нещо конкретно. Самият той беше така спокоен — привидно. Сара усещаше напрежението и гнева в скованите му мускули. Дийкън подбираше приятелите си с особено внимание и Ели беше една от тях.

Сара го докосна леко по бедрото, той уви голямата си ръка около рамото ѝ и тя каза:

— Носят се слухове, че цялата Кула е затворена за всички.

Ранзъм мушна ръка в пуснатата си коса. Не си беше направил труда да я върже като друг път, а Елена винаги използваше такива моменти да го подкачи за прическата му. Сега косата му се спускаше рошава и неподдържана по раменете му.

— Може би си права. Вероятно Рафаел е мъртъв и сега бързат да намерят кой да заеме мястото му.

Сара се загледа в светлините на града, макар че много участъци бяха потънали в пълен мрак след масовите токови удари по време на битката между двата архангела. Поправката на всичко съсипано щеше да отнеме месеци.

— Но защо не искат да ни дадат Ели? — Ето това не разбираше Сара. — Тя е смъртна. Не е тяхна.

Сара щеше да се грижи за нея с цялата любов в сърцето си, с цялото си преклонение пред нея.

Ранзъм я погледна изпитателно.

— Във форма ли си?

Тя веднага разбра.

— В достатъчно добра форма, за да вляза в проклетата Кула.

— Ще имате микрофони — каза Дийкън и с това заявление доказва, че Сара е направила най-добрия избор, когато е застанала с него пред олтара. — И двамата. Ако нещо се обърка, аз ще чакам отпред с отряд, за да ви измъкнем. Кой са тук сега?

Сара се замисли и веднага отговори:

— Кенджи и Роуз са в Килера. Само почиват, така че могат да излязат.

— Извикай ги, аз ще взема микрофоните и ще ви ги закачим.

Час след това Сара вече беше край стените на Кулата, свита в храстите до Ранзъм. Охраната на Кулата беше подсилена. Цялата територия около сградата беше толкова ограничена, че никой не можеше и не смееше да припари там от деня, в който се случи всичко, от нощта, когато целият град потъна в мрак.

Сара видя едно местенце, през което можеха да се промъкнат, сигнализира на Ранзъм и след няколко секунди вече бяха в огромното лоби.

— Очаквах да дойдете още преди няколко дни — изрече гладък спокоен глас от другия край на лобито. Мека светлина изпълваше необятното помещение.

Сара разпозна гласа.

— Дмитрий.

Леко кимване с глава.

— На вашите услуги. — Премести поглед и пак кимна. — Това, предполагам, е Ранзъм.

— Стига с глупостите — Ранзъм вдигна лъка си, зареден с всички възможни незаконни чипове.

— На твоє място не бих — каза равно Дмитрий. — Хората ми ще ви хванат за секунди и тогава ще бъда в много по-лошо настроение.

Сара сложи ръка на рамото на Ранзъм и погледна Дмитрий в очите.

— Не искаме да се бием с вас. Искане само да разберем за Ели. Вампирът изправи рамене.

— Последвайте ме. Остави лъка на пода. Тук сте в безопасност. Може би беше глупаво, но и двамата решиха да му се доверят.

Дмитрий влезе в асансьора и те го последваха. Сара си помисли, че Ели вероятно няма да остави духа ѝ на мира, ако се изложи на риск и остави Зоуи без майка и Дийкън без съпруга. Но Ели също беше част от нейното семейство. Сара стисна зъби и влезе.

Микрофонът всъщност не беше микрофон, а много модерен трансмитер, поставен в ухото ѝ, с чип в ръкава и на яката. Сега започна да вибрира съвсем леко — Дийкън искаше да ѝ каже, че е с нея, че нищо няма да ѝ се случи. Твърдата буца в стомаха ѝ леко се отпусна. Можеш да ни се сърдиш и после, Ели, но трябва да разбереш, че те обичаме и че се налагаше да го направим.

Дмитрий мълчеше. Не каза нищо и когато асансьорът излетя нагоре. Слязоха на един от високите етажи. Стените грееха в черно. Във всяка посока черно. Все така мълчалив, той отвори вратата на малката стая и затвори след тях. Единствената светлина идваше от града. Макар и частично осветен, Манхатън блестеше като диамант.

— Това, което ще ви кажа сега, не бива да излиза от тази стая. Разбирате, нали? — Ранзъм се размърда неспокойно, но Сара отговори:

— Искане само да знаем какво сте направили със... Ели. — Не можеше да се насили да каже „с тялото на Ели“. Докато не я видеше мъртва със собствените си очи, Сара отказваше и никога нямаше да повярва, че Ели я няма.

— Вие сте нейното семейство. — Очите на Дмитрий се заковаха в нея. — Семейството, което е избрала за себе си, а не това, в което е родена.

— Да. — В дълбоките очи на вампира Сара видя разбиране, каквото никога не бе очаквала. Старите вампири, а Дмитрий беше

много стар, сякаш забравяха, че някога са били хора, с човешки мечти и страхове.

— Искаме да я видим. — Някаква микроскопична, твърдоглава част от нея се надяваше на чудо.

— Не можете — отвърна той и веднага вдигна ръка да спре псувнята, застанала на устните на Ранзъм. — Но мога да ви кажа това — тя ще живее. Може би не така, както на вас би ви се искало, но е жива и ще живее.

Сара изпита такова облекчение, че почти не чу последното изречение. Ранзъм разбра пръв.

— Исусе! Ще е толкова ядосана, че сте я превърнали във вампир. Дмитрий повдигна вежда:

— Няма да ни накажете, че сме я лишили от личен избор?!

Сара отговори от името и на двамата:

— Ние сме егоисти. Искаме да живее.

Гърлото ѝ беше така набъбнало от емоции, че едва оформи думата:

— Кога...?

— Възстановяването ще отнеме време. Гръбнакът ѝ беше счупен, повечето от костите ѝ са размазани. — Вампирът говореше с брутална искреност, което беше много по-лесно да се приеме, отколкото беглите и завоалирани обяснения, които често криеха неистини. — Има такива, които ще искат да използват състоянието ѝ, за да я наранят. Докато не започне да се защитава сама, ние я браним.

— Дори от нас? — попита Ранзъм. Болката стискаше сърцето му с такава свирепост. Сара искаше някак да го успокои. — Това ли иска тя?

— Тя е в кома. Аз вземам решенията и предпочитам да бъда прекалено предпазлив, отколкото да рискувам живота ѝ.

Сара си пое дъх през зъби, но кимна с разбиране.

— И аз бих направила същото. Ако опаковам някои от нейните неща, ще може ли да ѝ ги предадете? Когато се събуди?

Защото Ели щеше да се събуди. Сара беше прекалено голям инат, за да ѝ позволи да лежи в кома с месеци.

Дмитрий наклони бавно глава и кимна.

— Елена е истинска щастливка със семейство като вас.

След като се увери, че ловците, дори и тези, които чакаха отпред, са напуснали територията на Кулата, Дмитрий се върна в стаята, в която бе провел кратката среща, и излезе на балкона. Шум от криле и Джейсън се появи от сенките, в които бе скрит досега.

— Излъга ги.

— Не точно. Насочих ги да вярват в друго — отвърна той и се загледа в светлините на града, разтърсен от смъртта на един архангел. — Не са готови за истината.

— Какво ще им кажеш, когато не се появи през следващите няколко месеца?

— Нищо. — Ръцете му стиснаха парапета. — Рафаел ще е оздравял дотогава.

Силен порив на вятъра забърса балкона, а с него дойде и познатата миризма на един град, който не беше нищо повече от няколко бараки, когато Рафаел го обяви за своя територия.

— Никога не съм виждал толкова сериозно наранен архангел — каза Джейсън. — Ангелският огън прояде костите му много по-бързо, отколкото беше редно.

Дмитрий се сети за раната, която Елена отвори с малкия си пистолет, когато стреля по Рафаел.

— Променил се е.

Но дали тази промяна щеше да се окаже фатална? Трябваше да чакат и да видят.

— Някои от Кръга започват да обръщат очи към територията на Рафаел.

Дмитрий стисна челюсти.

— Ние ще я пазим вместо него.

Три месеца по-късно, когато Рафаел влезе да заеме мястото си на срещата на Десетимата, всички извикаха с изненада. Изглежда, дори безсмъртните го бяха отписали.

Той се мушна елегантно на стола си и сложи длани на коленете си.

— Чувам, че дебатите се въртят около това как да си разделите територията ми.

Нейха първа се съвзе от шока.

— Не, разбира се, не. Обсъждахме кой ще заеме мястото на Юръм.

Той се усмихна. Остави лъжата да мине без коментар.

— Да, разбира се.

— Свърши добра работа. Успя да го спреш — каза Елижа.

Каризмън кимна.

— Жалко, че стана до такова степен публично достойние. Известно време смъртните разпространяваха идеята, че той е виновен за убийствата в града. Как успя да обърнеш нещата?

Идеята всъщност беше на Венъм. Да обвини Робърт Боб Сайлс. От него излезе перфектният вампир убиец. И като се имаше предвид противното му увлечение по малки деца, което бе направено публично достойние, никой не можеше да жали за смъртта му. Няколко намека, произнесени в ухото на правилните хора, хора на закона, за перверзиите на Боби, както и легитимни документи, че е влязъл в страната, и всичко беше уредено.

Светът — хората и вампирите — никой не искаше да повярва, че един архангел е способен да се превърне в кръвожаден убиец. Съвсем спокойно обаче можеха да приемат битка между двама архангели. Повечето мислеха, че е за територия, и това им беше напълно достатъчно като обяснение. Ако светът погледнеше на Юръм като на убиец, това щеше да доведе до силно разместване в ядрото на Вселената.

След това се обади Фаваши:

— Радваме се да те видим, Рафаел.

Рафаел реши, че може би наистина го мисли, затова кимна леко с глава. Тя се усмихна. Лицето ѝ беше красиво по онзи начин, който водеше до падението на цели цивилизации и царства. Но той не почувства нищо. Сърцето му беше отдадено на една смъртна жена.

— Значи обсъждате кой ще заеме мястото на Юръм?

— Всъщност обсъждаме липсата на човек, който да го заеме — посочи Астаад. — Знаем, че един може скоро да стане архангел, но не е готов.

— А територията на Юръм има нужда от контрол. — Погледът на Михаела, седнала в другия край на полукръга, се впи в очите му. Прочете там неописуемо задоволство, което той разбираше прекалено добре. — Мога да поема част от работата, но не всичко. Имам достатъчно проблеми със своята територия.

— Много щедро от твоя страна, Михаела — промърмори саркастично Нейха. — Има ли насищане жаждата ти за земя и власт?

Очите на Михаела проблеснаха.

— А ти не искаш нищо от територията му, така ли?

И ето, почна се. Предложения, откази, възражения, съюзи, опозиция. Единствено Рафаел и Леуан не вземаха участие. Тя седеше безмълвна до него. Само веднъж докосна ръката му и попита:

— Успя ли да говориш с Юръм, преди да умре?

— Не, с него не можеше вече да се говори.

— Жалко — тя сложи ръка на облегалката на стола си. — Би ми се искало да знам повече за ефекта от дългото излагане на токсини.

— Не го обмисляш, нали? — попита Рафаел.

Мек смях сред ожесточените дебати край тях.

— Не, ценя здравия си разум.

Рафаел не беше сигурен, че Леуан можеше да се нарече личност със здрав разум. Джейсън бе успял да извлече още информация за това, което ставаше на територията. Подчинените ѝ „държави“ бяха населени с преродени, които следваха командите ѝ като кучета, изпълнителни и всеотдайни.

— Радвам се да го чуя. Не беше лесно да се убие архангел като Юръм. Не искам да си представя какво би било, ако и ти станеш като него.

Очите ѝ грейнаха с някаква момичешка, но много плашеща усмивка.

— О, не мога да не се полаская от такива мили думи. Беше ми любопитно, защото Юръм имаше доста по-силен контрол върху импулсите си от по-младите, които се поддадоха на токсина. Не е ли възможно да е бил прав? Че ако минем някаква критична точка на токсина, ако преживеем проблематичния период, може да станем нечувано силни от другата страна?

— Проблематичният период, както го наричаш — започна Рафаел, докато наблюдаваше словесната битка между Титус и Нейха, — отрова срещу гранит — ни превръща само в убийци. Последната ни статистика сочи, че за по-малко от десет дни Юръм е убил над двеста души, в това число и слугите си.

— Но е мислел.

— Само за смърт. — Рафаел запази спокоен тон, но с огромни усилия на волята си. Фактът, че Леуан се бе замислила за подобни експерименти, беше нещо много, много лошо. — Ако му бяхме дали една година, щеше да разпори хиляди. Точно така един ангел се превръща в кървав ангел — заради неспособността си да спре навреме, да се пребори с жаждата за кръв и власт.

— Знаеше ли, че аз убих предишния? Хората му казват Бащата на всички вампири. — Тя се засмя при спомена или може би заради факта че хората са го мислили за вампир. — Беше много интелигентен. Нападеше ме години наред и дори успя да наложи управлението си в една малка част от земите ми.

— Но той избви всичко живо в района си — припомни ѝ Рафаел. — Нямаше никакъв контрол върху инстинкта си да убива. Една кукла на конци в ръцете на желанията си. Това ли наричаш сила?

Леуан му метна поглед, изпълнен с неща, които Рафаел никога не беше виждал и никога не би искал да види.

— Умен си, Рафаел. Не се страхувай, няма да се обърна. Това засега не ме интересува. Както много добре знаеш.

Той не се извини.

— Само глупостта може да оправдае невежеството.

Думите му я накараха пак да се засмее.

— Сега си жесток спрямо другите.

Замисли се над казаното от нея. Ако другите не знаеха за „еволюцията“ на Леуан, значи щяха да бъдат крайно изненадани. Съвсем скоро.

— Мисля, че са постигнали консенсус.

Бяха разделили територията на Юръм, бяха разместили граници само за да могат да задоволят глада си за власт. Рафаел ги остави да правят каквото искат. Неговата територия беше една от най-големите и най-важното — една от най-продуктивните. Нямахше никакво желание да се боричка за земи, в които Юръм бе накарал хората да паднат на колене и да лазят. Слабостта никога не го бе вълнувала.

Не, привличаха го борбени личности. Бойци.

Когато срещата свърши, Михаела пак му се усмихна и поизостана с Елижа.

— Не е ли жалко? — попита тя, когато в стаята вече бяха само тримата. — Че ловецът ти умря?

Той не каза нищо, гледаше я.

Усмивката ѝ стана още по-ослепителна.

— Така или иначе живя повече, отколкото беше необходимо. — Махна с ръка, сякаш животът на Елена беше муха. — Жалко, че не се стигна дотам, та аз да я хвана, но няма значение. Сега ще съм доста заета с управлението на част от земите на Юръм. Освен със своите.

Елижа погледна Рафаел.

— Харесвал си я? Ловеца?

Михаела отговори вместо Рафаел.

— О, много я пазеше. Даже ми забрани да я нападам, предупреди ме да не я наранявам. — Зловеща, зловна усмивка. — Но сега, след като е мъртва, ще се наложи да ме ухажваш, Рафаел. А аз може и да те приема.

— Не си единственият женски ангел — каза равно Рафаел.

— Но съм най-красивият — метна му една усмивка, от която блеснаха парчета начупено стъкло, и се изнесе от стаята.

Елижа се загледа след нея.

— Щастлив съм, че не съм се топил точно в този кладенец.

— Изненадваш ме. Мислех, че аз съм единственият.

— Когато Михаела дойде при мен, вече бях с Хана... повече от век. Не съм неин тип, както казват смъртните.

— Всеки е неин тип. И в същото време никой не е. — Михаела обичаше само себе си. — Мислиш ли, че някога е правила опити да прельсти Леуан?

Елижа се задави от смях.

— Внимавай, стари приятелю, ще ми докараш сърдечен удар.

Рафаел обаче не се смееше с него.

— Какво тръгна да казваш, Ели?

Смехът на другия архангел затихна.

— Леуан. Тя вдига мъртвите.

— Не можем да твърдим дали тази сила е за зло или за добро — каза Рафаел, макар че вече знаеше. — Тя е най-старата от нас, нямаме сравнение, чрез което да разберем еволюцията ѝ.

— Вярно е — Елижа въздъхна. — Но, Рафаел, ти си достатъчно стар, за да си наясно, че силите, които придобиваме с времето, имат връзка с това, което сме самите ние, с нашата същност. Фактът, че Леуан демонстрира способности, свързани със смъртта, би трябвало да ни казва много неща за самата нея.

— А при теб как е? — попита Рафаел, но реши да запази в тайна своята нова сила. — Какво донесе възрастта на теб?

Усмивката на Елижа беше неразгадаема.

— Но точно това са нещата, които пазим в тайна, нали? — Двамата станаха. — Момичето от Гилдията? Ти наистина ли я харесваше?

— Да.

Елижа сложи ръка на рамото му.

— В такъв случай съжалявам за смъртта ѝ. — Съчувствието му беше искрено. — Смъртните... те горят с такава силна светлина, но, уви, угасват толкова бързо.

— Да.

Илиум го чакаше в Кулата.

— Сир.

Както при Дмитрий и Венъм, това обръщение беше само декларация на някакъв респект. Ако Елена беше тук, веднага би го разпитала защо Илиум се обръща така към него. И щеше да се притеснява за Блубел.

— Как върви зарастването на раните?

Илиум разпери крилете си, които бяха най-силно пострадали.

— Почти към края съм — каза той с недоволно изражение. После огледа тялото на Рафаел, тяло, което бе проядено от толкова много ангелски огън, но сега напълно здраво. — Разликата между ангел и архангел.

— Опит и възраст — поправи го архангелът.

Рафаел се приближи и пак огледа крилото на Илиум. И за първи път, откакто бе паднал с Елена, се засмя.

— Сега разбирам защо си недоволен — смееше се Рафаел.

Илиум изсумтя.

— Приличам на някаква тъпа патка. — Не беше далече от истината. Новите пера, които бяха изникнали на мястото на раната, бяха меки, деликатни и... пухкави. — Дяволски силно се надявам тези да паднат и да ми поникнат истински. Ще поникнат, нали?

Илиум звучеше силно разтревожен.

— Пречат ли на летенето? — попита Рафаел, но вече бе говорил с лечителите и знаеше, че му позволяват кратки полети.

— Не, но не са като преди. — Илиум погледна надолу и преглътна тежко. — Моля те, кажи ми, че това е само етап от заздравяването. Никога не ми се е случвало досега.

Рафаел се запита какво ли би направила Елена в тази ситуация. Може би би използвала възможността да се пошегува с него. Сърцето му се сви.

— Ще започнат да се оформят до месец. Ти изгуби голяма част от крилото си, изгуби и няколко пласта кожа и плът, мускули, но тялото ти заздравява много добре отвътре навън, не само старите пера се заменят с нови.

Рафаел зашепна на Илиум, докато ангелът отпускате крилото си:

— Без Аншара все още щях да съм в леглото и нямаше да мога да се движа.

Рафаел си спомни за онези месеци, когато и неговото тяло бе така потрошено. Полето беше изолирано, а силата на съзнанието му прекалено слаба. Само птиците и Калиане знаеха, че е там.

— Така е.

— Сир... трябва да бъда наказан, че изгубих Елена от поглед. — Чертите на Илиум бяха издължени, а неговото обикновено лъчезарно

излъчване — заровено дълбоко под думите. — Искам да бъда наказан. Аз съм един от Седмината, един от най-опитните ти мъже, и въпреки това допуснах да я вземат.

Рафаел поклати глава.

— Вината не беше твоя. — Именно Рафаел бе направил фаталната грешка, а не Илиум. — Трябваше да се сетя, че възстановяването му ще бъде много по-бързо благодарение на изпитата кръв.

— Елена... — започна Илиум, но после млъкна. — Не, тук въпросите са излишни. Искам само да знаеш, че твоите Седем са зад теб.

Рафаел се загледа след другия ангел, който излетя през балкона, а после разпери криле и вятърът го понесе.

Тялото все още го болеше, но като цяло беше добре. Беше възвърнал цялата си сила за няколко седмици. През това време неговите Седем се бяха погрижили територията му да остане непокътната от алчни очи.

Леуан и Михаела, както може би и Астаад и Каризмън никога не биха проумели такава лоялност. Може би само Елижа би разбрал. За Титус все още имаше надежда да осъзнае какво означаваха Седмината за Рафаел.

Дмитрий беше най-старият, Венъм най-младият. Трима вампири и четирима ангели бяха останали с него за един изключително дълъг период от време. Редиците им бяха непоклатими, но това не означаваше, че се съгласяваха с всяка негова дума, че изпълняваха и нямаха право на мнение. Не, Седмината се противопоставяха на някои негови решения, оборваха ги и понякога дори излагаха собствения си живот на риск, ако Рафаел тръгне да си отмъщава, за да защитят становищата си.

Много пъти Каризмън бе предупреждавал Рафаел за Дмитрий.

— На този вампир му се въртят мисли за територията ти. Ако не внимаваш, Кулата ще е негова.

И въпреки това Дмитрий бе устоял на всички предизвикателства през трите месеца, през които Рафаел лежаше в оздравителна кома.

Първия месец се беше спуснал толкова дълбоко, много под Аншара. Ако Дмитрий или някой друг от Седмината бе пожелал, те лесно можеха да се съюзят с друг архангел и да сложат край на живота

му, да го предадат. Но вместо това те го бяха бранили. И най-вече бяха пазили сърцето му.

Децата в Ню Джърси парк бяха спрели да си играят и гледаха към небето с отворени усти, когато Рафаел прелетя над тях. Шокираните им изражения преминаха в писъци на щастие, когато той кацна в края на голямата детска площадка. Някои от родителите се опитаха да придърпат децата си назад и да укротят вълнението им, за да не обидят или разсърдят архангела. В очите им имаше страх. Така е било и така трябваше да си остане. За да управляваш хората, никога не трябва да изглеждаш слаб.

Две детски ръце докоснаха крилете му. Погледна надолу и видя хлапе с къдрици като пружинки и с кожа, която разказваше за далечни земи и топлина. Когато се наведе да вдигне детето, той чу писъка на изплашената майка, но дребосъкът го гледаше с невинните си очи и каза:

— Ангел.

— Да — Рафаел почувства топлинката, излъчвана от човешкото телце на детето, и тя му даде спокойствие. — Къде е майка ти?

Момчето посочи към ужасената жена и той тръгна към нея да ѝ подаде детето.

— Синът ти е смел. Ще израсне силен мъж.

Паниката на жената се стопи и на нейно място се появи истинска майчина гордост.

Докато Рафаел вървеше сред децата, някои се опитваха да докоснат крилете му и когато виждаха ангелския прах по пръстите си, започваха да пицят от щастие. Невинна детска радост.

Когато архангелът се приближи до нея, Сара го погледна с въпросително изражение.

— Парад на суетата? — Ръцете ѝ стиснаха дръжката на количката, в която спеше бебенце. Спокойно, сладко, неподозиращо нищо за чудовища и кръв.

— Юръм никога не излизаше сред хората — каза той.

Тя започна да бута количката по тясна алейка, едва покрита с тънък слой сняг — шепот на зимата. Никой не ги прекъсна, макар че няколко деца тичаха зад тях, докато родителите им не ги извикаха обратно.

Детето в количката вдигна свити юмруци, очевидно борейки се с бебешките демони на сънищата си. Имаше логика. Все пак Зоуи Елена носеше името на боец.

— Дмитрий излъга ли? — попита тя след няколко минути мълчание. — Ели мъртва ли е?

— Не. Елена е жива.

Сара стисна здраво дръжката на количката. Кожата на ръцете ѝ беше като тъмен мед.

— Преминаването от човек във вампир не отнема дълго време. Когато направите... там, каквото правите с тях, вампирите стават на крака и за няколко месеца вече си обикалят свободно.

Рафаел подбра думите си много внимателно.

— Повечето вампири не започват със счупени гръбначни стълбове.

Сара кимна кратко.

— Да, прав си. Аз съм... аз просто... липсва ми, мамка му.

Зоуи се разбуди от тъжните думи на майка си, лицето ѝ се сбръчка гневно.

— Спи, детенце — каза Рафаел. — Спи.

Момиченцето се усмихна, миглите му се разтвориха в полумесеци върху пухкавите бузи.

— Какво ѝ направи? — попита подозрително Сара.

— Нищо — Рафаел поклати глава. — Децата винаги са обичали гласа ми.

Преди много, много години, в зората на живота си, Рафаел бе охранявал детската градина на ангелите, най-голямото им богатство. Раждането на ангел беше нещо изключително рядко. Лечителите казваха, че е напълно логично, защото една безсмъртна раса не се нуждаеше от бързо възпроизводство. Но безсмъртието не те лишаваше от правото да имаш дете.

Лицето на Сара омекна.

— Забелязах. И когато ѝ говореше... звучеше различно.

Той сви рамене. Светът започваше да въздъхва с настъпването на нощта.

— Сара, Елена не би желала да се притесняваш.

— Защо тогава не иска да ми се обади? Всички знаем, че нещо не е наред. Виж, ако е парализирана... — тя преглътна тъжно — това

няма никакво значение за нас. Кажй й да престане да се държи като горделива кучка и да ни се обади. — Едно проплакване се закачи за гърлото й, но тя отказа да го пусне навън. Още един боец. Като неговия.

— Не може да говори с теб. Тя спи.

Очите на Сара се разшириха, за да поберат тъгата й.

— Тя е все още в кома?

— В известен смисъл. Имай ми доверие. Грижа се за нея.

— Ти си архангел — каза тя, като че това обясняваше всичко. — Да не си посмял да я оставиш на някакви животоподдържащи машини? Няма да й хареса.

— Не мислиш ли, че вече го знам? — Той направи крачка назад и разпери крилетe си. — Довери ми се.

Директорът на Гилдията поклати глава:

— Не и докато не видя Елена със собствените си очи.

— Съжалявам, Сара, но не.

— Аз съм най-добрата й приятелка. Аз съм й сестра във всеки смисъл на думата.

Тя се наведе да оправи одеялцето на детето, да го увие поплътно, след което обърна глава към него:

— С какво право ме държиш далеч от нея?

— Тя е и моя. — Той стегна мускулите си в готовност да отлети. — Грижи се за себе си и за хората, които обичаш. Елена няма да е щастлива да се събуди и да намери един изтощен призрак на мястото на приятелката си.

И тогава излетя.

Тишината беше толкова необятна. Смаза го.

Събуди се, Елена.

Тя все още спеше.

Събуди се, Елена.

Елена се намръщи и се опита да прогони звука. Всеки път, когато се мъчеше да си поспи, той ѝ казваше да се събуди. Нахален мъж. Не се ли сецаше, че сега трябва да си почива?

Елена, Сара е пунала ловците си след мен.

Тоя пък. Като че имаше от какво да се притеснява. Можеше да се справи и с най-коравия ловец.

Заплашва ме, че ще каже на медиите, че правя някакви неща с тялото ти.

Усмивка в съзнанието ѝ, в душата ѝ. Този архангел наистина имаше чувство за хумор. Кой да предположи?

Ели?

Той никога не я наричаше Ели, помисли си тя и се прозя. Първото нещо, което видя, щом отвори очи, беше синьо. Безкрайно, неземно, искрящо синьо.

Очите на Рафаел.

И веднага си спомни. Кръвта, болката, изпотрошените кости.

— По дяволите, Рафаел, ако си ме превърнал във вампир, ще изсмуча цялото ти прелестно тяло. — Гласът ѝ беше дрезгав, гневът — без граници.

Архангелът се усмихна и в тази усмивка се съдържаше такава радост, че тя искаше да се хване за него и никога да не го пусне.

— Имаш пълното ми позволение да смучеш която част от тялото ми си избереш.

Не, нямаше да се смее, нямаше да се поддаде на това, което видя в тези безсмъртни очи.

— Казах ти, че не искам да съм вампир.

Той сложи няколко дребни парчета лед в устата ѝ, за да погаси пожара в жадното ѝ гърло.

— Не си ли поне мъничко щастлива, че си жива?

Щастлива беше. Много. Да бъде с Рафаел... е, колко ли гадно можеше да е да пиеш малко кръв. Но...

— Но да знаеш, че няма да ти слугувам.

— Добре.

— И ще пия само от твоята кръв.

Усмивката му стана още по-широка.

— Добре.

— Това означава, че сега си само с мен. — Тя вдигна гордо брадичка напред. — Опитай се да ме замениш с някоя друга и ще видим тогава кой е безсмъртен.

— Добре.

— Предполагам... — Спря, защото усети някакви буци под гърба си. Странно. — Който е направил това легло, не си е свършил работата. Има цели гърбици по него.

Сини, сини очи с много смях в тях.

— Наистина ли?

— Хей, не е смешно. — И тогава думите ѝ се задавиха, защото забеляза нещо под тялото си.

Лежеше на нечии криле. Какви красиви криле! Богато съблазнително черно, а навън се преливаха в различни нюанси на индиговото и тъмносиньото. Върхчето на всяко крило беше потопено в злато.

Среднощни криле.

Невероятно красиви.

А тя бе легнала на тях и ги мачкаше!

— О, господи, легнала съм върху ангел. Помогни ми да стана.

Тя протегна ръка и той ѝ помогна. Към ръката ѝ беше закачена някаква тръба.

— Какво е това?

— Да те държи жива.

— Колко дълго? — попита Елена и се обърна да види върху какво бе лежала, но отговорът му се изгуби в белия шум, който удари съзнанието ѝ.

Защото тя не бе лежала върху никого, а... върху себе си.

— Имам криле.

— Криле като за истински воин. — Той прокара пръсти по крайчетата на перата ѝ и сензационно усещане разтърси цялото ѝ тяло.

— Криле като остриета.

— О... — прошепна, когато успя да проговори. — Предполагам... наистина съм мъртва.

Да, имаше логика. Винаги бе искала криле и сега вече имаше такива. Тоест беше в рая.

— Хей, ти изглеждаш съвсем като Рафаел.

Миришеше на море, на чисто, на свежест. Тялото ѝ запя.

И той я целуна.

Странно, целувката беше съвсем като истинска. Имаше истински вкус. Прекалено земна, за да е творение на съзнанието ѝ.

Когато устните ѝ се откъснаха от него, тя с изумление видя емоцията в очите му. Беше толкова шокиращо, че за секунда забрави за магическите криле.

— Рафаел?

Очи като посипани с парченца нагорещено трескаво синьо.

— Елена, много съм ти ядосан.

— Е, кажи ми нещо, което вече не знам — каза раздражено тя, но за нейна изненада ръцете ѝ вече галеха крилете му.

— Аз съм безсмъртен, а ти се опита да спасяваш живота ми, като изложи на риск своя.

— Много глупаво, а? — Наведе се напред и потърка нос в неговия.

Докосвания за редуциране на стреса, помисли си тя съвсем нелепо. Така наричаха малките жестове, с които влюбените се докосваха, за да се подкрепят и успокояват взаимно. Малките неща, които представляваха техният собствен език.

Той щеше да се създава тепърва, но дори в самото начало в него имаше обещание за нещо толкова силно и сурово, така богато... Сърцето ѝ се преобърна с бясна скорост, чак се изплаши.

— Не можех да позволя да те наранят. Ти принадлежиш на мен — каза тя.

Какво арогантно становище за пред архангел.

Той затвори очи и опря чело в нейното.

— Ще ме убиеш, Елена.

Тя се усмихна.

— Трябва ти малко вълнение в този твой скучен живот.

Очите му се отвориха и интензитетът в тях буквално я заслепи.

— Да. Така че няма да умреш. Погрижил съм се за това.

Елена бе наполовина убедена, че крилете зад гърба ѝ са плод на въображението ѝ, но когато погледна назад, красивият цвят с полъх на нощ не бе изчезнал.

— Как, за бога, си ми имплантирал изкуствени криле, докато... — тя млъкна. — Добре... не е така. Не изпитвам никаква болка от раните. Колко време е минало? Седмица? Не, повече. — Тя се замисли, опитвайки се да подреди парчетата спомени. — Имах счупени кости. Гръбнакът ми?

Архангелът се усмихна и пак опря чело в нейното. Крилете му се разпериха и увиха и двамата в техен собствен свят.

— Крилете не са имплантирани. И ти спа една година.

Елена премигна. Опита се да диша.

— Ангелите правят вампири, не правят ангели.

— Има една... как му казвате вие... вратичка.

— Вратичка? По-скоро гигантски портал, щом съм се сдобила с криле.

Опита се да се задържи за единственото солидно нещо в реалността си — за него.

— Не, наистина е вратичка, много малка, като връхчето на карфица. Ти си първият Преобразен ангел в моя живот.

— Късметлийка — прошепна тя, прокара пръстите си по врата му, изпивайки с очи великолепно видение пред себе си.

Този миг беше като замразен във времето или пък времето бе замръзнало заради тях. Ето, тя беше просто жена и той беше просто мъж. Но като всеки един замразен момент и този беше победен от времето.

— Какви са изискванията?

— Никой ангел не е успял да го предизвика по собствена воля. Това е нещо, което не можем да контролираме и да манипулираме, макар че от векове се правят опити. — Невероятните му очи я държаха като затворник. — Единственият случай, когато един архангел може да Преобрази човек в ангел, е, когато телата ни произведат една субстанция, наричана от хората амброзия.

Парче спомен. Целувката му, когато вля в нея златната топяща се горещина с онази деликатна сладост. Като еротично докосване. Като нашепната милувка. Всичко това в едно.

— Митичната храна на боговете?

— Във всеки мит има зрънце истина.

Целуна го. Вкусът на целувката се търколи на мощни вълни в тялото ѝ.

— Беше много зле ранена, Елена.

— Добре, кажи ми за амброзията тогава.

— Амброзия — изрече в устните ѝ — се произвежда инстинктивно само в един определен миг в живота на архангела.

Парчета спомени, накъсаните му, поразени от ангелския огън криле.

— Когато сте близо до смъртта? — Тя го заопипва да се увери, че наистина е жив.

— Всички сме били близо до смъртта на един или друг етап, в една или друга ситуация. — Той поклати глава. — Не, никой не е успял да определи точно какво задейства процеса.

— Но?

— Но според легендата амброзия се получава само...

Тя затаи дъх.

— ... когато един архангел обича истински.

Светът буквално спря да се върти. Частичките във въздуха застинаха край нея, молекулите увиснаха неподвижни, докато Елена гледаше този величествен мъж, който я държеше в ръцете си.

— Може би съм била биологически съвместима? — Думите излязоха накъсани.

— Може би. — Устните му собственически се притиснаха към шията ѝ. — Имаме цяла вечност да разберем истината. И през цялата тази вечност ти ще си моя.

Топлината премина през тялото ѝ като търкаляща се огнена топка. Но нямаше да се предаде толкова лесно, не и докато не уточнят една подробност.

— Добре, стига да не се опитваш да контролираш живота ми.

Тя легна и той се надвеси над нея.

— Защо не?

Елена премигна при хладната арогантност в гласа му и осъзна, че нейното съществуване тепърва започваше да става крайно интересно. Щеше да престане да преследва един архангел, щеше също да се научи как да танцува с него, без да загуби себе си.

— Очертава се страхотно пътешествие — каза, докато щастието и вълнението ѝ наливаха тялото ѝ.

ЕПИЛОГ

Елена често си представяше как лети край прозореца на Сара и... изплашва приятелката си до смърт. Но после се будеше и разбираше, че е било само сън.

Ето защо беше все още в леглото, когато Сара, с превръзка на очите, бе въведена в стаята ѝ в Лагера.

Рафаел я беше преместил в Лагера на ангелите скоро след като се възстанови, но бе успял да запази тайната, скривайки я от всички. Само Седмината и лечителите, на които Рафаел имаше доверие, знаеха за нея.

Но когато Елена пожела да види Сара, той дори не се опита да спори.

Приятелката ѝ стискаше зъби, докато Дмитрий бавно я насочваше напред по килима. Освен това Дмитрий беше взел предварителни мерки да я увие в аромата си, а Сара беше прекалено слаба да се отбранява.

За изненада на всички Елена бе минала през трансформацията с напълно непокътнати инстинкти на ловец — обонянието и всичко, с което се бе родила като дар, бе запазено. С Рафаел все още „обсъждаха“ позицията ѝ в Гилдията и статуса ѝ на ловец.

Елена погледна сърдито към Дмитрий и точно се канеше да проговори, когато Сара издиша дълбоко и каза:

— Не знам какво се опитва да постигне шефът ти, като ме отвлича така, но това няма да сложи край на стачката.

Стачка? Това обясняваше веселото настроение на Рафаел тази сутрин.

Ако ловците откажеха да си вършат работата, вампирите щяха да започнат да бягат като луди от договорните си задължения и нямаше да има кой да ги спре.

— Сега и главата ме боли — продължи да нарежда Сара.

Елена скочи и махна превръзката от очите на Сара точно когато Дмитрий излизаше от стаята, но той не пропусна да я обвие в още една

вълна от омайната си декадентска миризма.

Когато превръзката падна, очите на Сара буквално изскочиха.

— За бога, Сара, не припадай — изкрещя Елена и се пресегна да я хване.

Сара се опря в стола.

— Халюцинирам. Или в рибата ми в самолета е имало наркотици.

— Сара, ако не дойдеш да ме прегърнеш, ще те застрелям. — Онзи пистолет, който Сара бе оставила под възглавницата ѝ, бе спасил не само нейния собствен живот, но и този на Рафаел. — Аз съм, идиот такъв.

Сара преглътна и се хвърли към леглото. Прегърнаха се толкова силно, че чак дишането им спря. После започнаха да говорят една през друга.

— Мислех, че си...

— ... Рафаел каза...

— ... аз казах, че няма начин да стане.

— ... право в лицето...

— ... се събудих и имах криле.

Двете млъкнаха, погледнаха се в очите, засмяха се.

— Мили боже, имаш криле — Сара погледна към чашата с кафе на нощната масичка на Елена, пресегна се и го изпи. — Това тук... това... онова ли е?

Розата на Съдбата блестеше на масичката.

— Рафаел е много голям инат.

Сара се задави с кафето, наложи се да потупа с юмрук гърдите си, за да успее да преглътне, и после каза:

— Сега ми обясни защо имаш криле.

— Не знам дали мога да ти обясня. Все още имам да уча. Кажете ми за стачката.

Сара се усмихна.

— Хвана ме. — Усмивката ѝ беше още по-широка и доволна. — Ели, те те пазеха от нас. Казваха ни, че си жива, но нищо повече. Мислехме, че си парализирана... — И изведнъж болката на Сара оживя като още едно дишащо в стаята същество.

— Не можа ли да ми се обадиш, Ели? Една година. Нямахте ли ми доверие?

Елена стисна ръката на приятелката си.

— Бях в кома. Събудих се преди двадесет и четири часа и първият човек, когото пожелах да видя, беше ти. И не казвай на Ранзъм, че ще ревнува.

— Била си в кома цяла година? И как така можеш да се движиш? Мускулите ти...

— Да, мога да се движа и не знам как. Обясниха ми някакви неща за лечители и упражнения, но все още не мога да спра да мисля за крилете си.

Сара поклати глава, пресегна се да погали крилете ѝ, но се спря и се отдръпна назад.

— Ангелите не обичат...

— Това съм аз, Сара, аз съм — каза Елена, хвана ръката ѝ и я сложи върху крилото си.

Сара едва докосна перата ѝ и макар че не беше като допира на Рафаел, го почувства като нещо много интимно, приятелски топло.

— Ранзъм още ли е с Нурие?

Сара кимна и се засмя.

— Мисля, че той самият не може да повярва. Значи имаш криле.

— Да.

— Ангелите не правят ангели.

— А какво съм аз? Кълцан дроб?

Една малка като зрънце обезпокояваща я мисъл започна да си пробива път към съзнанието ѝ. Беше уверила Сара, че е все още същата, но можеше ли да ѝ каже всичко? Можеше ли да предаде тайните на една древна раса? Рече си, че ще помисли за това по-късно.

— Харесваш ли крилете ми? Не са ли най-изумителното нещо, което някога си виждала?

— Суета, моето име е Елена.

— Много благодаря за топлите думи, Сара.

Не, нямаше вариант да изгуби приятелството на Сара. И ако се наложеше да се бие с архангел, за да го запази, така да бъде.

— Хайде сега ми разкажи клюките — подкани Елена.

Навън, до назъбената скала, която защитаваше Лагера, Рафаел стоеше рамо до рамо с Дмитрий.

— Човек в Лагера — каза той. Вятърът издуха косата му назад.
— Това е нарушение на едно от най-големите ни табути.

— Тя няма представа къде се намира. И можеш да изтриеш спомените ѝ, за да си сигурен, че не би издала и малкото, което е видяла. — Съвсем логични думи от устата на лидера на Седмината.

— Да. — Но нямаше да го направи и това се дължеше на промяната в него. — Или да се доверя на дадената ми от Елена дума за чувството за лоялност и чест на Сара.

Дмитрий кимна и добави тихо:

— Елена ще ни промени.

— Вече ни е променила.

Дива и неспокойна като тези планински ветрове, Елена, неговият ловец, никога нямаше да приеме нещата такива, каквито бяха. И за расата на безсмъртните това може би беше най-грубият начин да се разбудят.

Очакване и трепет запяха в тялото му.

— Джейсън се върна — каза Дмитрий и го приземи в реалността.

— Кога?

— Преди два дни. Някои от Преродените на Леуан го бяха ранили, но ще се оправи до седмица.

Рафаел кимна. Преобразяването на човек в ангел не беше единствената промяна.

Много неща тепърва предстояха. Нови промени.

— Започва се.

Издание:

Автор: Налини Синг

Заглавие: Ангелска кръв

Преводач: Гергана Дечева

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: новозеландска (не е указана)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Сабина Василева

Художник: Shutterstock

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-954-27-1723-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16753>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.